Florin Gheorghiță

MAGIA REALITĂȚILOR PARALELE

POLIROM

Florin Ghorghiţă
Magia realităţilor paralele

De acelaşi autor:

OZN – o problemă modernă, Editura Junimea, Iaşi, 1973
Enigme în galaxie, Editura Junimea, Iaşi, 1983
Întrebările ştiinţei, Editura Albatros, Bucureşti, 1988
Temponauţii galactici, Editura Moldova, Iaşi, 1993
Straniile inteligenţe invizibile, ediţia I, Editura Institutul European, Iaşi, 1993; ediţia a II-a, Editura Fides, Iaşi, 1996; ediţia a III-a, Editura Polirom, Iaşi, 2014
Comunicări cu cealaltă lume, ediţia I, Editura Big M, Iaşi, 1993; ediţia a II-a (cu titlul Voci din invizibil), Editura Aldo Press, Bucureşti, 1995; ediţia a III-a, Editura Fides, Iaşi, 1996
Spirit şi destin cosmic, Editura Mold-Hermes, Iaşi, 1994
Lumi invizibile, ediţia I, Editura Polirom, Iaşi, 1996; ediţia a II-a, Editura Sedcom, Iaşi, 2003
OZN eterice, Editura Polirom, Iaşi, 1997
Fenomenul Valentina, Editura Polirom, Iaşi, 1997
Incursiuni în alte lumi, Editura Polirom, Iaşi, 1999
Seniorii cosmosului. Extratereştrii printre noi, Editura Polirom, Iaşi, 2001
Revenirea zeilor, Editura Obiectiv, Craiova, 2003
Karma şi taina reîncarnării, ediţia I, Editura Polirom, Iaşi, 2004; ediţia a II-a, Editura Kullusys, Bucureşti, 2008; ediţia a III-a, Editura Polirom, Iaşi, 2014
Veghetorii Terrei, Editura Obiectiv, Craiova, 2005
Nevăzuţii de lângă noi, Editura Cartea Daath, Bucureşti, 2007
Lumea de dincolo, Editura Obiectiv, Craiova, 2008
Dezvăluiri din invizibil, ediţia I, Editura Polirom, Iaşi, 2008; ediţia a II-a, Editura Polirom, Iaşi, 2014
Strălucitorii galactici, Editura Coresi, Bucureşti, 2009
Treptele iniţierii, Editura Kullusys, Bucureşti, 2010
Corpurile invizibile ale fiinţei umane, Editura Junimea, Iaşi, 2011
Taine primordiale, Editura Junimea, Iaşi, 2012
Lumea sufletelor, Editura Orfeu 79, Bucureşti, 2013
Marile taine ale omenirii, Editura Polirom, Iaşi, 2013

Strania energie a gândirii, Editura Polirom, Iaşi, 2014

Uimitoarele fenomene din invizibil şi energiile benefice, Editura Polirom, Iaşi, 2015

Sufletele, îngerii şi ce ne ascunde ştiinţa, Editura Polirom, Iaşi, 2017

Vestigii de la o altă omenire, Editura Polirom, Iaşi, 2017

Traduceri:

Charles Antoni, Intangibilul, Editura Sagittarius, Iaşi, 1997

Benjamin Creme, Misiunea lui Maitreya, vol. I, Editura Invent-Terra Nova, Iaşi, 1998; vol. II, Editura Invent-Terra Nova, Iaşi, 2003; vol. III, Editura Solteris, Piatra Neamţ, 2007

P.-E. Cornillier, Nemurirea sufletului şi evoluţia lui după moarte, ediţia I, Editura Polirom, Iaşi, 2001; ediţia a II-a, Editura Coresi, Bucureşti, 2010

Dedic această carte Fiinţelor Spirituale Înalt Evoluate care din timpuri neştiute au ajutat omenirea terestră să evolueze ca civilizaţie şi să progreseze în spiritualitate.

Le mulţumesc cu căldură atât soţiei mele, Ştefana, pentru sprijinul permanent oferit la scrierea cărţilor editate de-a lungul deceniilor, cât şi persoanelor care mi-au oferit cu onestitate importantele documente fotografice ale ilustraţiei – real stimul pentru atât de necesara îmbinare între ştiinţele actuale şi ştiinţele spirituale fundamentale.

Cuvânt-înainte

Publicarea la Londra şi la New York către sfârşitul secolului al XIX-lea a volumelor *Doctrina Secretă* scrise de Helena P. Blavatsky a transmis un provocator stimul înnoitor gândirii şi respectiv cunoaşterii ştiinţifice occidentale. În sine, bogatul fond cognitiv şi ideatic al anticei înţelepciuni spirituale hindo-tibetane expus în volumele respective contrasta puternic cu materialismul dominant în cultura şi ştiinţele ţărilor apusene, dar a deschis noi orizonturi care aveau să impună treptat ample reconsiderări. Chiar textul foarte vechi *Stanţele lui Dzyan* – care a fost baza tematică ce a condus la extinsele *Comentarii* ale fiecărui verset –, oferind în volumele respective o amplă operă documentară, a constituit o mare surpriză: traducerea *Stanţelor* oferită autoarei (iniţiată în Tibet pentru

câţiva ani) ar fi fost făcută de pe un manuscris rămas de-a lungul timpului unicul exemplar din lume, redactat în *senzar* – „limba sacerdotală secretă" a marilor preoţi şi iniţiaţi din lumea antică! Dar în *Doctrina Secretă* se afirmă chiar un fapt mult mai extins: arhaicul text secret care conţinea atât descrieri cosmogonice, cât şi tainele creării Omului de Fiinţe Spirituale Superioare venite „din cer" pe Pământ ar fi stat la baza celor mai vechi scrieri sacre ale unor civilizaţii antice – care ar avea părţi ce ar fi chiar compilaţii din cadrul diferitelor *Stanţe* străvechi: *Biblia* primitivă din China, textul ebraic *Cartea Misterelor Ascunse*, textele sacre egiptene ale *Tăbliţelor de smarald* scrise de zeificatul Toth şi dezvoltate de Hermes Trismegistul, *Puranas* din India, *Cartea Numerelor* caldeeană şi chiar părţi din *Pentateuhul* ebraic.

Deşi în Occident comunităţile ştiinţifice ale începutului secolului XX au desconsiderat „oficial" straniul conţinut al volumelor *Doctrina Secretă*, ideile distincte privind atât complexa structurare invizibilă a fiinţei umane, cât şi deţinerea latentă în cazul fiecărui om a unor capacităţi şi energii cu totul deosebite – care pot fi dezvoltate prin evoluţie spirituală – au stimulat diferite grupuri de oameni culţi să organizeze separat cercetări experimentale în acest nou orizont. Or, acele cercetări au oferit într-adevăr demonstraţii excepţionale ale potenţelor ascunse deţinute de fiinţele umane, fiind favorizate prin însăşi colaborarea sinceră a anumitor persoane cărora, nativ sau pe parcursul vieţii, li s-au descătuşat anumite capacităţi extrasenzoriale latente (mediumnitate, clarvedere, telechinezie ş.a.). Dar astfel, în primele două decenii ale veacului trecut, în paralel cu tulburătoarele demonstraţii desfăşurate în cadrul grupurilor de cercetători şi uneori chiar în mod public, care au relevat importanţa descifrării complexităţii fiinţei umane, s-a iniţiat şi o nouă literatură scientizată „neoficială": aceasta era scrisă de cercetători cu un nivel ştiinţific ridicat, care prezentau atât seriile strict controlate ale experimentelor, cât şi analize obiective ale impresionantelor fenomene fizice produse prin energiile încă necunoscute ale fiinţelor umane. Pe această linie au excelat, de exemplu, o pleiadă de medici francezi – printre care şi un laureat al Premiului Nobel –, afiliaţi Institutului Metapsihic Internaţional din Paris, sau oameni de ştiinţă, medici şi oameni

de cultură din Londra – asociaţi în cadrul Societăţii pentru Cercetare Psihică.

Atât cercetările respective, cât şi această nouă literatură scientizată au avut un suport tot mai extins prin experimente şi prin bogata literatură de iniţiere spirituală realizate în primele decenii ale secolului XX de grupul Societăţii Teosofice din New York şi din Londra (fondată de H.P. Blavatsky în comun cu colonelul american H.S. Olcott); în acest sens, sunt de menţionat cele 16 cărţi scrise de preotul catolic englez C.W. Leadbeater (iniţiat de asemenea în Tibet şi în India), volumele scientizate scrise de colonelul englez A.E. Powell sau seria de volume scrise de A. Besant (preşedinta ulterioară a Societăţii), toate aceste cărţi – editate în numeroase ediţii şi traduceri – devenind lucrări clasice ale Teozofiei orientale reactualizate în Occident.

Societatea Teosofică londoneză mutându-se la Adyar, în India, un Maestru al Înţelepciunii – Djwhal Khul Tibetanul (care l-a stimulat în scrierile sale şi pe C.W. Leadbeater) – a colaborat ulterior, în cursul mai multor decenii, cu iniţiata engleză Alice A. Bailey: i-a dictat 16 volume cu texte devenite de asemenea clasice şi apărute în numeroase ediţii şi traduceri, care au dezvoltat mai amplu iniţierea teosofică modernă. Apoi, în a doua jumătate a secolului XX, această dezvoltare avea să fie continuată de un alt Maestru, care l-a iniţiat de-a lungul anilor pe pictorul britanic Benjamin Creme – acesta publicând în cadrul Asociaţiei Share International o altă serie de volume întru totul instructive.

Însă exemplul acestor organizări în grupuri care să ofere iniţieri spirituale tot mai extinse prin instruire, prin experimente demonstrative şi prin practici de dezvoltare a variatelor capacităţi latente existente în complexa structurare energetică a fiinţei umane s-a răspândit tot mai mult în lume în a doua jumătate a secolului XX şi până în zilele noastre. În special în SUA au proliferat asemenea grupuri, în cadrul cărora s-a apelat în plus şi la o veche metodă de obţinere de informaţii suplimentare de la lumea nevăzută a sufletelor, dar într-o variantă mult mai riguroasă faţă de şedinţele de „spiritism” de altădată: s-a urmărit obţinerea de noi cunoaşteri şi instruiri mai deosebite *numai* de la fiinţe ale lumii invizibile care, prin conţinutul indicaţiilor şi informaţiilor oferite, demonstrau un

nivel mult mai ridicat al propriilor evoluţii spirituale. Dar, pentru a obţine din invizibil asemenea „contactări” şi unele „comunicări” cu adevărat valoroase, era necesară o colaborare numai cu anumiţi „mediumi”, care, la rândul lor, *să aibă un nivel spiritual ridicat* – şi *implicit o frecvenţă vibratorie specifică mai ridicată a corpului lor mental-superior*: în fapt, numai asemenea persoane pot deveni „canale de comunicare” – prin fenomenul fizic al „rezonanţei” – cu fiinţe nevăzute mult mai evoluate, a căror caracteristică esenţială este tocmai *nivelul mai ridicat al frecvenţelor propriilor energii vibratorii*. Desigur, niciodată nu se poate afla precis „identitatea” fiinţelor din lumea sufletelor invizibile cu care se stabilesc comunicări, acestea putând să-şi indice nume şi ranguri reale sau fictive; dar poate că aceste date au mai mult un caracter formal, important fiind de fapt fondul acestor manifestări: conţinutul „comunicărilor” şi respectiv utilitatea lor pentru progresul cognitiv şi spiritual al grupurilor de oameni care se adună tocmai pentru acest scop esenţial al vieţuirii întrupate.

Sesizând importanţa publică a informaţiilor cu totul deosebite oferite prin astfel de „mediumi selectaţi” chiar şi de anumite fiinţe din lumile invizibile care evidenţiau niveluri evolutive superioare, unii instructori şi-au extins şi mai mult activitatea: au început să publice cărţi prin care au redat părţi esenţiale din comunicările cele mai importante primite prin *channeling* de la fiinţe invizibile ce ofereau instruire cu adevărat valoroasă, formând o nouă ramură a literaturii ezoterice. Şi, într-adevăr, multe asemenea cărţi fiind tot mai solicitate, au fost difuzate în lume prin ediţii repetate şi traduceri, existând un public în continuă creştere – doritor de instruire spirituală. În fapt, acele cărţi care oferă cunoaşteri deosebite, susţinute chiar de accentuări scientizate, fără alunecări comerciale în captivant, impresionează efectiv prin noutatea lor. În unele domenii ale cunoaşterilor, prin informaţiile primite din invizibil de la fiinţe care demonstrează niveluri cognitive mult mai extinse, astfel de „comunicări din invizibil” sunt chiar importante: acesta este cazul unor specificări foarte realiste care depăşesc diferite cunoaşteri ştiinţifice actuale – în special în domeniile în care, dintr-un conservatorism foarte subiectiv, se menţin concepţii vechi şi chiar se ascund anumite realităţi fundamentale.

Dar, în ultimele şase decenii, unii dintre instructorii anumitor grupuri organizate ca asociaţii, fundaţii, academii particulare etc. au prezentat public un fapt tulburător: numeroase comunicări – pe care apoi le-au publicat şi în cărţi – ar fi fost oferite de fiinţe mult evoluate spiritual, *venite însă din alte zone ale Galaxiei* şi chiar din exteriorul Căii Lactee! Deşi „vizitatorii din spaţiu" erau plecaţi din locuri foarte diferite, motivaţia venirii acestora în mediul terestru, cu anunţarea instructorilor respectivi că le vor oferi „comunicări speciale", era cam aceeaşi în toate cazurile: întrucât legea divină a evoluţiei a tot ce există în Cosmosul Creaţiei se manifestă ciclic, o zonă galactică în care se află şi sistemul nostru solar trebuie să intre în ample procese evolutive! Astfel, nu numai materia masei Pământului, ci şi tot ce există ca forme de viaţă pe întreaga planetă ar urma să fie antrenate treptat – în deceniile şi secolele următoare – în ample transformări fizice! Şi aceste fiinţe mult mai evoluate ştiinţific sosite din spaţiu ar fi venit – ca la un fel de „convocare galactică" – să urmărească direct unele dintre fenomenele care vor fi produse de variate energii galactice; totuşi, printre acestea s-au remarcat anumite grupuri care şi-au extins misiunea cu acţiuni cu fond spiritual superior: şi-au exprimat dorinţa de a „ajuta omenirea terestră", prin anumite instruiri, să înţeleagă fenomenele şi astfel să treacă mai uşor prin etapele transformărilor fizice!

În urma lecturii câtorva dintre aceste cărţi încă din deceniile trecute, fantasticul „comunicărilor" respective, asociat cu lipsa posibilităţilor de verificare a identităţii acelor fiinţe care ofereau informaţii şi cunoaşteri atât de deosebite, m-a determinat să consider că asemenea texte nu pot fi incluse ca surse informative în cărţile cu fond scientizat şi bogat ilustrate pe care le scriam despre lumea nevăzută a sufletelor. Dar, începând cu anul 2005, a survenit şi a continuat apoi aproape un deceniu un fapt impresionant: am început să primesc de la persoane foarte oneste tot mai multe şi mai variate înregistrări fotografice cu fond documentar evident, care au surprins grupuri mai mici sau mai mari de fiinţe inteligente invizibile ce nu aparţineau însă lumilor invizibile terestre! Acest fapt rezulta direct din compararea formelor corpurilor acestora, a structurărilor lor interioare şi a energiilor pe care le radiau la exterior, cu tipologia specifică fiinţelor lumilor nevăzute ale

Pământului (evidenţiată de colecţia înregistrărilor primite începând cu anii ’70 ai veacului trecut). Cele câteva sute de fotografii mai noi ale „fiinţelor străine” au culminat la un moment dat cu câteva stranii înregistrări fotografice ale unor fiinţe invizibile făcute publice chiar de NASA (dar fără sugerarea identităţii lor), care au fost aduse de astronauţi aflaţi deasupra Pământului, la bordul unei navete spaţiale!

Analizând tulburătoarele dovezi documentare, am putut discerne peste patruzeci de tipuri (rase) extrem de variate ale acelor fiinţe evident inteligente prin manifestările lor – venite ca suflete din neştiute profunzimi ale spaţiului galactic şi coborâte în apropierea mediului de vieţuire a oamenilor pământeni. De asemenea, am putut constata că „trimişii anumitor rase” persistau mai mult timp pe cerul planetar, pe când alţii se retrăgeau după intervale mai reduse. După un deceniu, persoanele care surprindeau fotografic, mereu întâmplător, neobişnuitele prezenţe invizibile nu au mai obţinut înregistrări ale unor asemenea prezenţe „străine”.

Însă multiplele fotografieri ale atât de variaţilor „vizitatori” au ridicat o problemă extrem de importantă: de ce, dintr-odată (spre deosebire de deceniile anterioare), au început să vină mulţimi de „vizitatori galactici” aproape de solul planetei noastre – unii demonstrându-şi „curiozitatea” prin descinderi chiar şi în curţile locuinţelor pământenilor? O asemenea manifestare multiplă, oarecum subită şi într-un interval relativ redus, sugerează direct un fel de „convocare” la nivel galactic, cu o anumită motivaţie, cu un anumit scop. Aşadar, în mod logic ar rezulta un fapt total derutant: cu planeta Pământ se întâmplă sau se va întâmpla „ceva” cu totul deosebit, „ceva” ce trebuie să fie cunoscut chiar şi de mulţimi de populaţii galactice care au primit „ordinul” sau „invitaţia” de a-şi trimite aici cercetători capabili să analizeze „problemele” acestei planete!

Deocamdată singura posibilitate de a obţine unele informaţii legate de lumile invizibile surprinse fotografic este apelarea la persoane clarvăzătoare la care această capacitate e dezvoltată în mod deosebit; beneficiind de colaborarea întru totul onestă a unor persoane foarte dotate în acest sens, le-am solicitat „citirea” unor imagini dintre cele obţinute de astronauţi, dar şi a unora dintre cele obţinute la fel de întâmplător de fotografi

amatori, reprezentând entităţi „străine” cu tipologii foarte ciudate. Răspunsurile separate au fost însă asemănătoare! Deoarece pozele respective înregistrau nu numai radiaţiile energiilor care au redat formele, structurările intime şi culorile corpurilor acelor entităţi, ci chiar şi unele energii-*gând* ale acestora, persoanele „cititoare” au putut afla un fapt tulburător: fiinţele inteligente veniseră din spaţiu să cerceteze Pământul, întrucât întreaga planetă şi implicit întreaga omenire vor intra într-o serie de transformări!

Aşadar, aceste serii de înregistrări fotografice înfăţişând felurite fiinţe galactice invizibile – obţinute mereu întâmplător de diferite persoane foarte oneste – confirmau în mod „material” aceleaşi afirmaţii privind transformările planetare specificate şi în „comunicările” oferite de entităţi invizibile anumitor instructori iniţiaţi, publicate apoi de aceştia în diferite cărţi! Însă cărţile respective au redat perspectiva transformărilor numai sub forma unor „afirmaţii” ale unor entităţi nevăzute, a căror identitate sau chiar prezenţă putea fi acceptată doar prin încrederea acordată instructorului sau autorului fiecărei cărţi de acest fel. Totuşi, în lume există încă numeroşi oameni influenţaţi de pozitivismul materialist, care domină în continuare concepţiile majorităţii oamenilor de ştiinţă din zilelor noastre; or, toţi aceştia condiţionează acceptarea oricărei „noutăţi” de prezentarea unor „dovezi materiale” specifice. Dar instructorii-autori nu aveau cum să prezinte „dovezi materiale”, ei preluând doar „comunicări” primite din invizibil...

În acest context, am considerat util să redactez această carte – deocamdată singulară –, care să-i prezinte cititorului o explicitare bazată pe reale „dovezi materiale”, obiective şi unice, chiar pe plan mondial, privind prezenţa în apropiere de solul terestru a fiinţelor invizibile venite din spaţiu, cu scopuri în mod evident foarte importante. Din aceste „probe materiale” categorice rezultă o conexiune logică directă cu acel „ceva” deosebit menţionat mai sus – conexiune susţinută şi de „citirile” separate prin clarvedere ale mai multor documente fotografice de acest fel. Într-adevăr, eventuale „transformări planetare” ar trebui să ne intereseze pe toţi în mod raţional şi cu calmul discernământului spiritual. Astfel, în prima parte a textului cărţii am prezentat comparativ o bogată selecţie

documentară de înregistrări fotografice care au evidenţiat straniul val recent al acestor diferiţi „vizitatori din spaţiu”; apoi am redat o selecţie din ideile principale ale unor „comunicări” oferite în ultimele decenii unora dintre instructorii-iniţiaţi de fiinţe, invizibile necunoscute care au transmis totuşi cunoştinţe şi instruiri deosebite. În partea finală a cărţii am reluat mai extins remarcabile „demonstraţii ştiinţifice” de înalt nivel ale potenţelor unor energii nestudiate încă de ştiinţele moderne, care ne-au fost oferite chiar şi la noi în ţară de Fiinţe Înalt Evoluate venite din spaţiu, înregistrate fotografic în mod unic şi convingător. Scopul lor era evident: să stimuleze înţelegerea faptului că există încă legităţi fizice noi care trebuie descifrate şi aplicate în mod util, dar şi a faptului că adevăratul progres în cunoaştere va putea fi obţinut numai prin îmbinarea cu adevărat necesară dintre ştiinţele moderne şi profundele ştiinţe spirituale acumulate în paralel de omenire!

Dintre grupurile de fiinţe venite din spaţiu în mediul apropiat solului terestru, unele fiinţe „luminoase” ne-au transmis dorinţa lor sinceră de a ajuta omenirea pământeană în această nouă etapă, pe când altele radiau culorile întunecate ale indiferenţei. Acest lucru indică un fapt de o amploare remarcabilă: dincolo de conştiinţa individuală, de grup şi chiar la nivelul unor întregi populaţii ale altor planete, există mari grupuri de fiinţe din spaţiu care şi-au extins propria conştiinţă la un nivel cosmic, dorind „să ajute” cu *iubire spirituală* evoluţia populaţiilor de pe alte planete! Acest fapt demonstrează un nivel mult mai ridicat al conştiinţei şi evoluţiei spirituale individuale, de grup şi la scara populaţiei planetare. Or, însuşi sensul existenţei noastre ca fiinţe spirituale care trebuie să evoluăm mereu evidenţiază un îndemn profund pentru etapa în care ne aflăm: ar trebui să tindem şi noi, pământenii, dezvoltându-ne cunoaşterile şi rafinându-ne gândirea şi manifestările, să dezvoltăm continuu propriul fond spiritual pentru a ajunge la nivelul acestei „conştiinţe cosmice” individuale, de grup, ca popoare şi implicit ca omenire!

Autorul

Capitolul 1
Straniile inteligenţe invizibile

Fotografierea sferelor (nevăzute) de oricine are o cameră digitală marchează începutul unui alt pas cuantic *în evoluţia conştiinţei umane? Concluzia că fiinţele spirituale* doresc *să fie vizualizate prin fotografiere este congruentă cu legile fizicii moderne. Noi ştim acum că trăim într-un univers* participativ*.*

Prof. dr. Klaus Heinemann (*The Orb Project*)

Pionieri români ai dezvăluirilor fotografice

Către sfârşitul secolului al XIX-lea – între 1893 şi 1896 –, apreciatul om de cultură şi academician Bogdan Petriceicu Hasdeu (erudit chiar şi în iniţierea şi practicile spirituale) a fost prima persoană din ţara noastră care a obţinut fotografii ale unor „forme strălucitoare" invizibile. Folosind două aparate de fotografiat (care la acea vreme erau încă foarte rare), în perioada respectivă a imaginat şi realizat şi unele experimente foarte interesante: încărcând fiecare aparat cu câte un clişeu, le aducea în camera în care dormea (în care nu puteau pătrunde lumini din exterior), le punea la o anumită distanţă faţă de pat şi le lăsa noaptea fie cu obturatoarele deschise, ca pentru fotografieri, fie unul cu obturatorul închis. Or, din când în când, clişeele înregistrau „prezenţe radiante", adesea chiar şi atunci când un obturator era închis! (Pe spatele fiecărei fotografii copiate a menţionat modul de experimentare.) De fapt, în acei ani de început ai noii tehnici fotografice ciudatele înregistrări erau un lucru extraordinar, căci astfel de poze „inexplicabile" erau încă foarte puţine în întreaga lume. Dar faptul că nici un om de ştiinţă nu putea oferi explicaţii pe baza cercetărilor „oficiale" privind existenţa reală a unor „structuri din materii invizibile" capabile să emită totuşi radiaţii intense a făcut ca încă de atunci – şi apoi de-a lungul întregului secol XX – să se evite sistematic studiul ştiinţific, ba chiar să fie desconsiderate asemenea fotografii documentare. Probabil că din această cauză B.P. Hasdeu nu a publicat înregistrările respective, deşi putea să o facă, cel puţin într-o ediţie mai târzie a cunoscutei sale cărţi iniţiatice *Sic cogito*.

În sine, fenomenul fizic era însă deosebit de complex, riguroasele experimente făcute de eruditul academician – de-a lungul a zeci de nopţi din cursul celor patru ani – fiind foarte sugestive: radiaţiile invizibile ale acelor „forme" erau atât de

intense, încât apăreau pe plăcile fotografice chiar şi atunci când obturatorul metalic al unuia dintre cele două aparate de fotografiat era închis. Deci radiaţiile emise de asemenea „forme strălucitoare” nu erau ecranate de obturatorul metalic la fel cum erau oprite razele luminii de la a pătrunde în aparatul fotografic! De fapt, frecvenţa vibratorie care le era specifică era atât de ridicată, încât acestea traversau obturatoarele din metal! În prezent, am putea presupune că ar fi din domeniul radiaţiilor gamma sau poate dintr-un alt spectru, al unor energii încă necunoscute. Încercările profesorului de a suplimenta grosimea obstacolului material care să împiedice pătrunderea razelor „strălucitoare” până la plăcile fotografice au rămas mereu fără nici un efect: când, în plus, la aparatul cu obturator închis a acoperit şi clişeele cu bucăţi de carton mai gros, substanţele lor fotosensibile au înregistrat totuşi la fel de clar prezenţele nevăzute ale straniilor „forme strălucitoare”! Pe parcursul acelor ani, academicianul a realizat treptat că „nevăzuţii vizitatori nocturni”, care veneau din când în când *voiau efectiv* să fie fotografiaţi! Cum în perioada respectivă a invocat în numeroase rânduri sufletul mult iubitei sale fiice Iulia (decedată când era studentă) – cu care a comunicat în mod repetat şi chiar a avut „convorbiri creative”, ea indicându-i efectiv planul arhitectural al „castelului” de la Câmpina (actualul muzeu local) –, a aflat de la ea şi a fost întru totul convins de un fapt tulburător: „formele strălucitoare” erau spirite umane mai evoluate care *voiau* să-şi demonstreze „material” coexistenţa invizibilă în mediul apropiat vieţuirii întrupaţilor! Or, după cum a relatat specialistul în tehnică fotografică C. Săvulescu într-un articol publicat după aproape opt decenii, care a readus în atenţia publică importanţa acestor înregistrări documentare[1], B.P. Hasdeu ar fi obţinut în locuinţa

1 Specialist în tehnica fotografică, dl C. Săvulescu a publicat în buletinul *Fotografia*, nr. 127/1979, Bucureşti, un articol ilustrat cu titlul „Neobişnuitele fotografii făcute de B.P. Hasdeu”. În acea perioadă neputând publica însă explicaţiile bătrânului academician, care era convins că a înregistrat prezenţe ale unor „spirite evoluate” care „au vrut să fie fotografiate”, a reamintit în arhivele Academiei Române existenţa numerosului set al valoroaselor înregistrări fotografice similare obţinute de acesta, invitându-i pe cercetători să studieze conţinutul lor documentar.

de la Câmpina 68 de fotografii nocturne întru totul impresionante; o bună parte dintre acestea s-ar afla în arhiva Academiei Române. Dl C. Săvulescu transmiţându-mi cu dedicaţie articolul său, redau din acesta una dintre imaginile obţinute de eruditul pionier român al noului domeniu. (În cartea *Strania energie a gândirii* am prezentat şi alte două fotografii documentare – figurile 57 şi 58 – din grupul respectiv.)

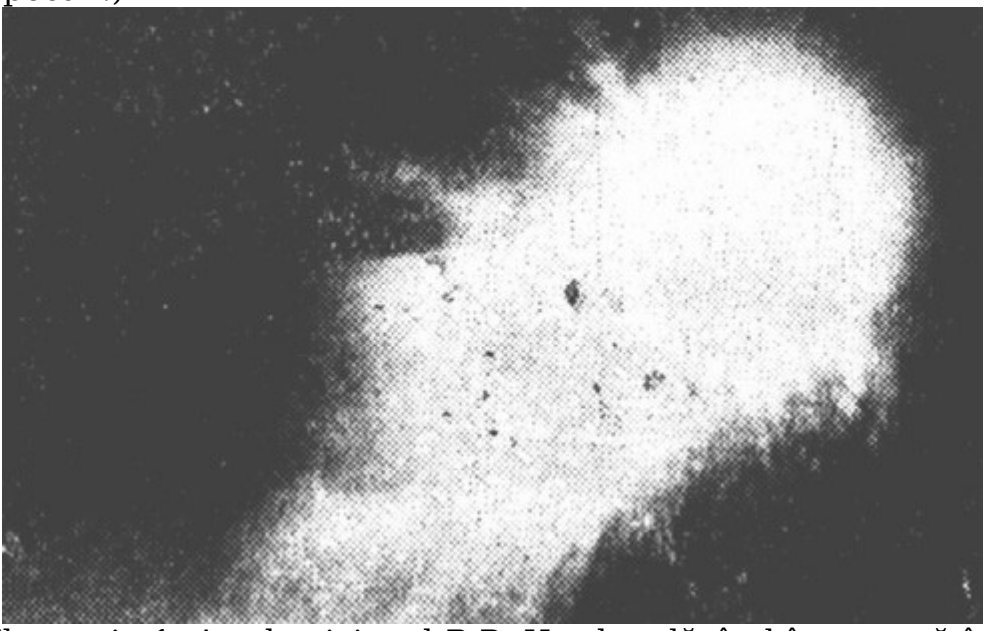

Ilustraţia 1. Academicianul B.P. Hasdeu, lăsând în cameră în unele nopţi aparate fotografice cu diafragmele deschise, a obţinut diferite poze ale unor suflete umane care „îl vizitau” (foto: colecţie C. Săvulescu)

În cea mai mare parte a veacului XX, dezvoltarea impetuoasă a ştiinţelor fundamentale a fost orientată spre cercetarea complexităţii materiilor grele şi folosirea tehnologică a energiilor specifice acestora. Astfel, parcă printr-un consens al multor comunităţi ştiinţifice, s-a evitat mereu cercetarea în marile laboratoare din lume a imensei probleme a materiilor fine invizibile – care ar conduce implicit şi la cercetarea unor foarte importante energii specifice[2], precum şi a variatelor prezenţe ale unor structuri invizibile radiante ce produc

2 F. Gheorghiţă, *Strania energie a gândirii*, Editura Polirom, Iaşi, 2014.

fenomene apreciate mereu ca „stranii”. Totuşi, în cea de-a doua jumătate a secolului XX, prin rapida înmulţire a aparatelor fotografice în întreaga lume, în diferite ţări occidentale s-au produs tot mai multe înregistrări întâmplătoare ale unor asemenea „forme radiante invizibile”, iar astfel s-a creat şi cerinţa publică a cercetării şi explicării lor ştiinţifice. În acest context, comunităţile ştiinţifice au preferat să evite provocatorul domeniu al „fenomenelor din invizibil” într-o primă etapă prin lansarea unor succinte enunţări explicative, bazate pe anumite procese fizice puţin cunoscute de public; însă acele explicaţii aveau doar formal aspectul unor constatări ştiinţifice, întrucât fondul manifestărilor fizice surprinse fotografic era cu totul altul. În realitate, formulările respective aveau doar rolul de a limita interesul publicului neinformat, căci analize mai atente arătau că fenomenele sugerate de explicaţii erau evident în contradicţie cu conţinutul „fizic” al înregistrărilor surprinse total obiectiv de clişeele fotosensibile expuse de diferiţi fotografi amatori din variate colţuri ale lumii. Afirmaţiile cu „rol psihologic” ale unor „specialişti” care afirmau că „formele strălucitoare invizibile” ar fi fost *fulgere globulare* erau într-adevăr derutante pentru persoanele neinformate în ce priveşte fizica modernă; dar aceste fulgere nu se produc şi iarna, nu intră *în grupuri* în clădiri şi de fapt sunt vizibile; în plus, se descarcă imediat în apropierea elementelor metalice şi a solului. O altă variantă „psihologică” sugera că asemenea *plasmoizi* ar fi produşi de instalaţii de înaltă tensiune sau de înalte frecvenţe (care, desigur, nu există în locuinţe, în biserici sau în peşteri); dar, cu rol de explicaţie, s-a imaginat şi un alt tip de plasmoizi: aceştia ar fi generaţi de frecările la viteze mari ale corpurilor avioanelor cu aerul din zonele calde (plasmoizi care în realitate nici nu ajung la nivelul solului, disipându-se rapid în aer). Desigur, înainte de orice, este întru totul evident că nici una dintre aceste formulări nu ar fi explicat suita impresionantă a fotografiilor obţinute de eruditul profesor în locuinţa sa din Câmpina la sfârşitul secolului al XIX-lea!

Analizând temeiul fizic al acestui gen de explicaţii sugerate de unii fizicieni şi comparându-l cu conţinutul complex al diferitelor înregistrări fotografice documentare de acest fel obţinute în mai multe ţări, am constatat efectiv caracterul

eronat al „cauzelor” propuse pentru asemenea fenomene. Astfel, s-a evidenţiat un fapt regretabil: formulările difuzate în primele decenii ale celei de-a doua jumătăţi a veacului trecut aveau mai mult scopul de a „neutraliza” cerinţa publică de explicaţii realiste ale ciudatelor înregistrări fotografice şi de a „ascunde” efectiv extraordinara importanţă a acestora. Or, într-un astfel de context contradictoriu şi subiectiv, pentru a face cunoscute primele clarificări scientizate realiste, am publicat în 1993 cartea *Straniile inteligenţe invizibile* (mai recent, ediţia a III-a a apărut la Editura Polirom în 2014). Analizele comparative făcute în urmă cu peste patru decenii mi-au oferit încă de la început o mare surpriză, conducând la o concluzie extrem de importantă bazată pe înregistrări documentare obţinute în variate locuri din lume: „formele radiante *nevăzute*” aveau manifestări individuale şi de grup care demonstrau direct că sunt *fiinţe inteligente* ale unor imense *lumi invizibile*! Ulterior, pe parcursul deceniilor înmulţindu-se vertiginos înregistrările documentare, tulburătoarea constatare s-a extins în mod impresionant: în cadrul acestor „lumi invizibile” există diferite categorii şi niveluri evolutive, care „coexistă apropiat” cu întreaga omenire întrupată! Constatarea şi totala convingere a academicianului B.P. Hasdeu, pe care o susţinuse în urmă cu mai mult de un secol, şi anume că acele „entităţi strălucitoare în invizibil” erau *spirite umane evoluate*, era într-adevăr corectă în ce priveşte categoria de „fiinţe nevăzute” surprinse fotografic prin aparatele sale. Dar acest fapt a putut fi demonstrat în mod cu totul convingător abia în deceniile recente, prin variatele înregistrări fotografice edificatoare obţinute la noi în ţară, precum şi în alte ţări de pe continente diferite.

Într-adevăr, oricine ar avea la dispoziţie mai multe asemenea fotografii tulburătoare – pentru a le analiza comparativ – sau ar viziona în cuprinsul cărţii menţionate mai sus principalele înregistrări documentare pe care le-am selectat ca probe ale afirmaţiilor respective (figurile 9, 10, 11, 12, 27, 29) ar ajunge la aceeaşi concluzie. Este, desigur, cu totul impresionant „să admirăm”, de exemplu, cum pe cerul oraşului canadian Montréal un grup de 23 de „forme strălucitoare” (care nu erau „obiecte” cu contururi tehnice) se aliniaseră ordonat – în vara anului 1973 – în mici grupuri de câte două şi trei „entităţi”

echidistante, demonstrând o acţiune inteligentă hotărâtă în comun! Or, acele „forme” erau efectiv „fiinţe inteligente”, căci manifestau şi un proces vital: un laborator specializat din SUA a analizat tehnic documentul fotografic şi a constatat că toate corpurile lor „pulsau” ritmic! La fel de convingătoare sunt şi două fotografii „stranii” obţinute din invizibil de un fotograf care poza un cartier nou din oraşul francez Gennevilliers (imagini publicate în presa franceză): primul clişeu a surprins un şir de 16 „mici forme” rotunde radiind nevăzute în roşu, care s-au ordonat echidistant în „mod inteligent”, special pentru a fi fotografiate. Dar cel de-al doilea clişeu, expus la mai puţin de un minut, a înregistrat o amplificare şi mai spectaculoasă a demonstraţiei: şirul nevăzut al „globurilor roşii” era acum flancat pe ambele laturi de alte două şiruri invizibile – formate fiecare din câte 14 „mici forme”, radiind însă în alb – care au apărut brusc şi s-au ordonat de asemenea perfect la distanţe egale, pentru a-şi demonstra la rândul lor inteligenţa individuală şi de grup. Dar şi la noi în ţară a fost surprinsă fotografic cu ani în urmă o demonstraţie categorică a inteligenţei „fiinţelor globulare” care radiază strălucitor în invizibil. (Am reluat mai recent înregistrarea respectivă în figura 6 din cartea *Uimitoarele fenomene din invizibil şi energiile benefice*, editată la Editura Polirom în 2015.) Într-adevăr, în zona pădurii Hoia, la vest de oraşul Cluj-Napoca, în ianuarie 1976 a fost fotografiat un grup de 11 entităţi nevăzute care, radiind în alb-intens, s-au grăbit să se aşeze echidistant în trei şiruri verticale paralele! Această ordonare aeriană inteligentă diferită, hotărâtă de asemenea în comun de acele fiinţe strălucitoare nepercepute vizual, este, evident, la fel de sugestivă ca exemplele menţionate mai sus.

Aceste diferite manifestări ale inteligenţei unor necunoscute „fiinţe” care „vieţuiesc” în invizibil în variate zone ale Pământului *au vrut* mereu să ne demonstreze clar acelaşi fapt fundamental: realitatea existenţei lor şi a „convieţuirii” lor foarte apropiate cu omenirea întrupată! Toate aceste înregistrări remarcabile luate în ansamblu, împreună cu alte înregistrări similare reunite în materialul documentar pe care l-am acumulat din deceniile anterioare, par a evidenţia un fapt şi mai important: folosirea generalizată „la un moment dat” de fiinţele invizibile inteligente a ocaziilor de a fi fotografiate

pentru *difuzarea publică* a existenţei şi a straniilor lor manifestări pare că s-ar fi „hotărât” la un *nivel superior* al „lumii invizibile a sufletelor”. Dintr-odată, s-au înmulţit în lume, aparent sporadic, persoanele care obţineau fotografii din invizibil, fără să ştie că aveau o asemenea capacitate; acestea rămâneau într-adevăr uimite de „ciudăţeniile” nevăzute şi neînţelese care „le stricau” pozele-amintire. Spre deosebire de veacurile anterioare, imensul salt în cunoaşterea ştiinţifică produs în secolul XX, completat discret cu acest straniu material documentar fotografic în continuă creştere, ar demonstra un fapt deosebit: omenirea terestră a intrat într-o altă etapă a evoluţiei sale – aceea a revelării unor mari adevăruri care se află la însăşi baza existenţei ei, dar care „au fost mereu ascunse”! Or, unul dintre aceste mari adevăruri, care de-acum înainte trebuie să devină cunoscut şi înţeles la nivel spiritual superior în întreaga lume, este chiar această „coexistenţă primordială” a „omenirii întrupate” cu „omenirea lumii nevăzute a sufletelor”, precum şi cu alte „lumi nevăzute” specifice planetei noastre!

Nu am mai inserat în lucrarea de faţă imaginile edificatoare menţionate mai sus, fiind prezentate în volume anterioare. Pentru cititorii acestei cărţi (care are o altă tematică) am redat totuşi o fotografie foarte sugestivă care a surprins manifestarea inteligentă a unui alt grup de „fiinţe radiante nevăzute”: acestea au gândit şi au hotărât telepatic în comun, foarte rapid, realizarea imediată a unei manifestări demonstrative şi mai complexe!

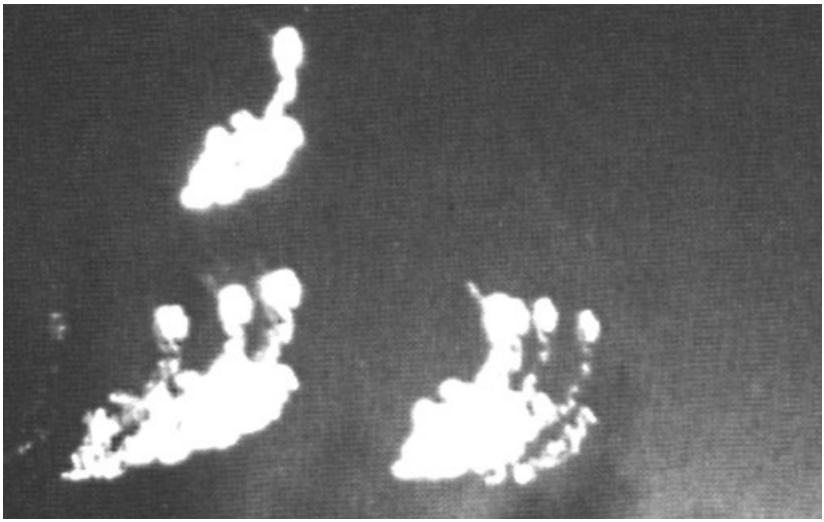

Ilustraţia 2. Pretutindeni, fiinţe globulare care au acelaşi nivel evolutiv (aceeaşi radiaţie) îşi demonstrează inteligenţa făcând „jocuri cu acelaşi program”, pentru a li se fotografia demonstraţia (Italia, Podere Marciano, 10.06.1977; foto: grupul CUN din Prato)

Imaginea este, evident, întru totul convingătoare. În vara anului 1977, grupului CUN de investigatori ai fenomenelor din invizibil din oraşul italian Prato i s-a oferit special pentru fotografiere acest „spectacol” original: şapte „entităţi invizibile” care aveau aceeaşi mică formă globulară şi aceeaşi radiaţie alb-strălucitoare, cu o discretă radiaţie roşie periferică – au executat ritmat şi extrem de rapid „modelul” unui „anumit joc aerian” conceput telepatic „în comun” şi executat simultan! Foarte interesantă şi această demonstraţie, care – la fel ca celelalte exemple – indică în plus şi un alt fapt important, specific lumii invizibile a sufletelor: asocierea în grupuri şi în acţiuni comune se face numai între fiinţele care au aceeaşi radiaţie (la nivel de culoare şi strălucire), deci aceeaşi *frecvenţă vibratorie* a energiei emise individual – fapt ce demonstrează acelaşi nivel de evoluţie şi acelaşi mod de a gândi! Este deci evident că asemenea manifestări impresionante arată clar şi categoric un aspect esenţial: explicaţiile fizice vehiculate la începutul celei de-a doua jumătăţi a secolului XX privind primele înregistrări fotografice,

mai ciudate, dar cu manifestări mai simple ale unor prezenţe globulare neînţelese[3], nu au avut la bază analize ştiinţifice comparative obiective ale unui material documentar fotografic numeros şi variat, care să fie relevant; drept urmare, ipotezele formulate atunci (fulgere globulare, plasmoizi electrostatici etc.) s-au dovedit eronate, iar prezumţiile respective au fost eliminate treptat din cunoaşterea publicului mai bine informat.

La noi în ţară, după straniile înregistrări ale academicianului B.P. Hasdeu – nepublicate şi rămase astfel necunoscute –, de-a lungul primelor şase decenii ale veacului trecut nu s-au mai înregistrat fotografic prezenţe locale ale „fiinţelor radiante invizibile”. Este însă întru totul posibil ca unele persoane să fi obţinut fotografii de acest fel, dar „stricarea” imaginilor realizată de neînţelesele „pete radiante” să fi condus la aruncarea lor. (Şi menţionez în mod special acest fapt, căci până şi în perioada actuală – din lipsă de informare – mulţi fotografi profesionişti şi amatori procedează în acest mod regretabil.) Astfel, o fotografie făcută în vara anului 1936 la Slănic-Moldova, care prezintă un grup de persoane căruia li se alăturase în mod inteligent şi o „fiinţă nevăzută” cu corp globular ce radia în alb-intens şi emitea în jur un halo difuz la fel de radiant, ar apărea ca un „cap de serie”: ar putea fi *prima înregistrare de acest fel din secolul XX în România*! În deceniile primei jumătăţi a veacului trecut, la noi s-au publicat doar câteva articole şi cărţi (traduceri, dar şi lucrările câtorva autori români), având în special rol de primă iniţiere spirituală, cu menţionări sau descrieri sintetice ale anumitor manifestări caracteristice „lumilor nevăzute coexistente”[4]. În conţinutul lor au fost prezentate însă foarte puţine imagini ale unor „fiinţe” din aceste lumi[5], toate fiind realizate în alte ţări.

---

3 J.L. Jakubovski, *Trăsnetul îngenuncheat*, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1961.

4 S. Demetrescu, *Din tainele vieţii şi ale universului*, Editura Emet, Oradea, ediţia a IV-a, 2001.

5 N. Porsenna, *Apariţii şi fantome materializate*, Editura Cugetarea, Bucureşti, 1946.

Ilustraţia 3. Probabil prima poză din secolul XX în ţara noastră a unui suflet alb nevăzut, care „a vrut” să fie fotografiat alături de grupul respectiv (Slănic-Moldova, vara 1936; colecţia autorului)

La începutul anilor ’70, la Cluj-Napoca a apărut discret un alt pionier român al fotografierilor din invizibil ale unor entităţi radiante stranii. Din relatările sale reieşea faptul că încă din ani anteriori obţinuse diferite înregistrări din nevăzut, care au rămas însă cu totul necunoscute, căci în acea perioadă un asemenea subiect era foarte „dificil” de abordat public. Aceasta cu atât mai mult cu cât făcuse imprudenţa de a le menţiona unor persoane şi un aspect „inacceptabil” la vremea respectivă: unele fotografii mai deosebite ar fi fost obţinute datorită unor stimuli momentani în subconştientul său, produşi de vibraţiile anumitor prezenţe pe care el nu le vedea, dar care parcă îl îndemnau să expună clişee „la întâmplare”.

Locuind pe atunci la Cluj-Napoca, în paralel cu activităţile profesionale, am fost totuşi antrenat într-o serie de acţiuni separate cu totul deosebite. În august 1968, tehnicianul Emil Barnea mi-a oferit spre analiză clişeele care au surprins coborârea deasupra pădurii Baciu a unui straniu OZN în apropierea „zonei active Hoia”[6]

6 Făcând o selecţie a celor mai reprezentative fotografii obţinute de

(aflată în vestul oraşului) şi astfel am fost implicat direct în cercetarea scientizată a înregistrărilor[7] respective. Demonstrând importanţa ştiinţifică a fotografiilor, printre alte activităţi am susţinut şi o serie de expuneri publice, asociate cu articole în presa locală. Astfel, după un timp am fost contactat de anonimul pionier, care dorea să-mi arate şi el „poze foarte ciudate”. Acesta era biologul Alexandru Sift, care lucra la un laborator local. De la început mi-a spus cu modestie că ar dori

---

biologul Al. Sift, pe care am completat-o cu câteva înregistrări obţinute personal, încă din 1975 am publicat în câteva reviste din Occident analize ilustrate ale unor „entităţi radiante invizibile” într-o anumită „zonă activă” de la marginea pădurii Hoia:
— în revista canadiană *CUFOR*: vol. 3, nr. 20/1975; vol. 3, nr. 23/1976; vol. 4, nr. 27/1977; vol. 4, nr. 31/1978;
— în revista engleză *FSR*, „Weird «flying globe» photographs in Romania”, vol. 22, nr. 1/1976;
— în revista franceză *Lumières dans la nuit*, nr. 155/mai 1976;
— (mai recent) în revista americană *INFO Journal*, „Enigmatic invisible globes”, nr. 75/1996.
La noi în ţară, am publicat înregistrări ale biologului în numeroase cărţi, începând cu *Enigme în galaxie*, în 1983, şi continuând cu seria de cărţi care a debutat în 1993 cu *Straniile inteligenţe invizibile* şi cu recentul volum *Uimitoarele fenomene din invizibil şi energiile benefice* din 2015; de asemenea, le-am prezentat şi în numerose articole, publicate în decenii anterioare în revistele *Flacăra* (Bucureşti) şi *Cronica* (Iaşi).

7 Tehnicianul Emil Barnea mi-a oferit clişeele originale care au surprins în august 1968 coborârea deasupra pădurii Baciu şi apoi plecarea straniului „Obiect Zburător Neidentificat”. Am prezentat an de an, încă din 1968, prin articole şi expuneri publice la noi în ţară şi apoi în străinătate, importanţa ştiinţifică a acelor documente fotografice. După ce revista engleză *FSR*, vol. 15, nr. 5/1969, mi-a publicat articolul ilustrat sub titlul „Flying Saucer over Cluj, Romania”, alte articole mi-au fost publicate de o revistă canadiană, apoi, în mod repetat, de două reviste franceze şi, mai târziu, de o revistă germană. Drept urmare, am fost invitat şi am expus imaginile şi aspectele scientizate ale complexei manifestări aeriene la două congrese internaţionale (Italia şi Spania). În ţară, pe lângă diferite articole din presă, am început prezentarea documentară prin cartea *OZN – o problemă modernă* (1973) şi am continuat-o în numeroase alte cărţi, cea mai recentă fiind *Uimitoarele fenomene din invizibil şi energiile benefice* (2015).

să găsească pe cineva care ar putea să-i explice fizic diferite „apariţii” şi fenomene pe care nu le vedea şi care apăreau pe o parte din clişeele fotografice expuse de el în diverse locuri din apropierea oraşului şi chiar din oraş. Într-adevăr, făcuse o adevărată pasiune din a fotografia în special într-o anumită zonă de la liziera pădurii Hoia şi din exteriorul acesteia, obţinând de-a lungul mai multor ani o întreagă colecţie de înregistrări documentare.

Am fost atras de noutatea fenomenelor fizice specificate de biolog şi a urmat o perioadă în care mă vizita săptămânal, explicându-mi condiţiile de fotografiere, precum şi unele percepţii neobişnuite în anumite cazuri; după discuţii, îmi oferea fotografiile respective pentru a le analiza şi, pe cât posibil, a le face cunoscute public – fiind convins de importanţa lor ştiinţifică. Astfel, am putut constata în paralel atât onestitatea sa, cât şi faptul că avea un psihic deosebit: pe de o parte, avea capacitatea de a obţine fotografii din invizibil (pe care nu o au decât unele persoane), iar pe de altă parte, era un hipersensibil care percepea un spectru mai larg de radiaţii decât domeniul perceput în mod normal de marea majoritate a oamenilor.

Cele mai multe dintre fotografiile sale erau înregistrări ale câtorva tipuri de „forme globulare” care radiau nevăzute în alb-strălucitor. Într-adevăr, noutatea fenomenelor fizice înregistrate de clişee era deosebită: acestea demonstrau că există structuri din anumite „materii invizibile” – necunoscute de ştiinţa modernă –, dar care emit radiaţii la fel de invizibile, însă suficient de intense pentru ca peliculele fotosensibile normale să le poată totuşi înregistra! Întrucât am prezentat în mai multe cărţi anterioare asemenea înregistrări documentare obţinute de biolog încă de la începutul anilor ’70, am selectat aici pentru ilustrare doar două imagini:

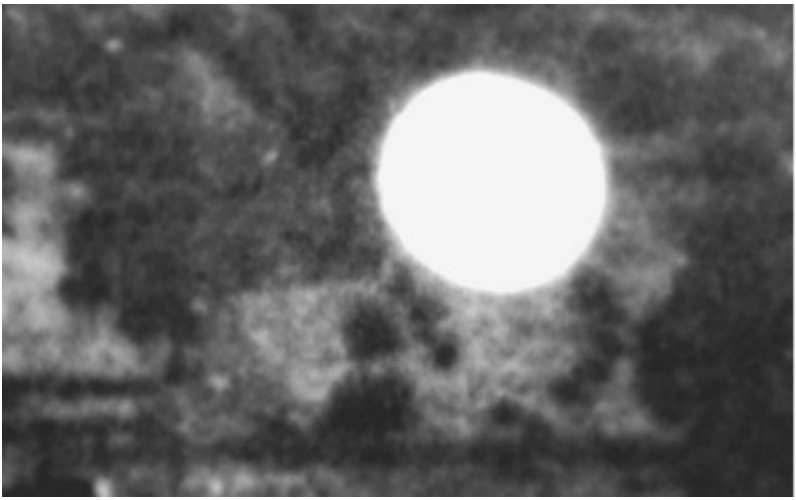

Ilustraţia 4. Un potent suflet globular ce radia în alb emitea periferic discrete firişoare de materii invizibile activate energetic (în pădurea Hoia, la vest de oraşul Cluj-Napoca, iulie 1974; foto: biolog Al. Sift)

Ilustraţia 5. Pe un alt versant apropiat lizierei pădurii Hoia, biologul a surprins o staţionare, cu o plecare bruscă, a unui suflet globular ce radia în alb-strălucitor (iulie 1974)

Intrigat de faptul că în special într-o anumită porţiune de la liziera pădurii Hoia erau obţinute de Al. Sift astfel de înregistrări ale unor „entităţi globulare” nevăzute, dar

radiante, am dorit să cercetez mai întâi dacă în acea porţiune nu interveneau anumite energii telurice care să favorizeze apariţia unor asemenea „fenomene” necunoscute. În acest sens, am apelat la specialişti ai Institutului de Fizică Atomică (o secţie a Institutului Central de la Bucureşti), solicitându-le să vină cu aparate de identificare specifice. Deşi oficial am fost refuzat de conducere, după două zile câţiva fizicieni, care au adus şi aparatură foarte fină, m-au însoţit pe teren, însă cu titlu neoficial. I-am însoţit în acea zonă a pădurii Hoia şi am asistat la tot felul de măsurători şi fotografieri. Cu părere de rău, mi-au spus că nu au identificat nici un factor fizic deosebit care să genereze asemenea „forme radiante”. Totuşi, după două zile, mi-au oferit câteva dintre fotografiile făcute acolo, ale căror clişee înregistraseră, la rândul lor, din „nevăzut” stranii prezenţe ale unor „forme” rotunde, la fel de radiante în alb! Acele documente fotografice mi-au confirmat în mod cu totul obiectiv atât veridicitatea, cât şi importanţa ştiinţifică a înregistrărilor obţinute de biologul Al. Sift. Din păcate, când mi-a oferit fotografiile respective, fizicianul dr. Gh. Vasaru (devenit ulterior profesor universitar) mi-a spus că nu putea explica acele „fenomene” şi că regretă că nu se putea ocupa de elucidarea „originii” lor. Un detaliu mărit al uneia dintre „formele globulare radiante” fotografiate de fizicieni este întru totul convingător:

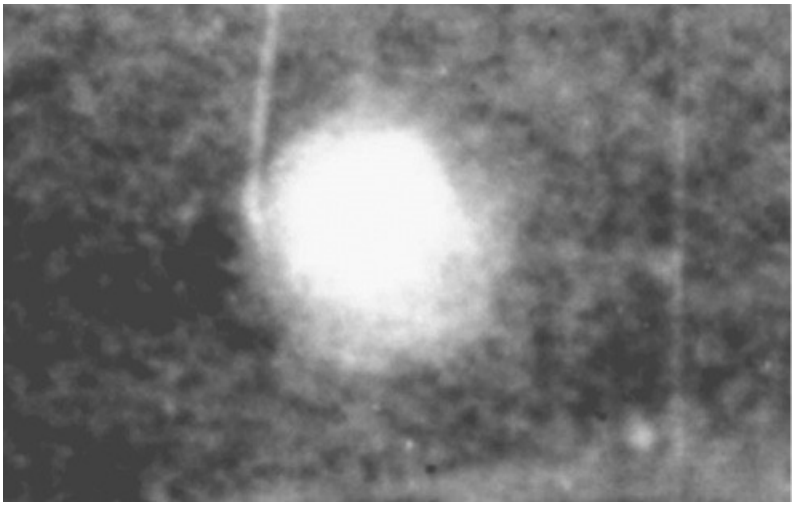

Ilustraţia 6. Una dintre entităţile globulare invizibile

surprinse aproape de liziera pădurii Hoia de fizicianul dr. Gh. Vasaru; radiind albul-intens al potenţei energetice, aceasta activase în jur un norişor de materii invizibile, care au devenit şi ele radiante (14.07.1974)

În acelaşi an, 1974, „pionierul clujean” înregistrase din invizibil şi un alt fel de entităţi globulare alb-strălucitoare: corpul acestora radia în jur un ciudat halo ce apărea total întunecat în filmele alb-negru de atunci, halo care difuza în exteriorul lui mici efluvii şi aglomerări discrete din aceeaşi materie întunecată. (Am reluat unele exemple ale acestor prezenţe ciudate în ediţia III-a a cărţii *Straniile inteligenţe invizibile*, la figurile 17, 18, 19, 20, 21.) Contrastul derutant dintre radiaţia alb-strălucitoare a acelor entităţi constituite din materii invizibile necunoscute şi emanaţiile lor (cu efluvii) la fel de nevăzute, ce apăreau ca fiind negre în jurul lor, mi-a sugerat la vremea respectivă şi o ipoteză specifică incursiunilor într-un domeniu necunoscut: particulele necunoscute care compuneau halourile şi absorbeau lumina solară ar fi putut să se manifeste ca nişte „antifotoni” care anihilau fotonii luminii de zi. Abia după câteva decenii, când am început să primesc înregistrări din invizibil obţinute pe filme color, am constatat cât de importantă şi clarificatoare era redarea feluritelor radiaţii prin culorile lor specifice. Nu am mai putut clarifica însă problema halourilor întunecate din fotografiile lui Al. Sift, întrucât după un timp nu au mai fost obţinute înregistrări ale acelui „tip” de entităţi nevăzute care aveau halouri întunecate similare celor surprinse de biolog.

Totuşi, aceste prezenţe strălucitoare şi invizibile care se înconjurau cu un halo total întunecat i-au oferit pionierului Al. Sift ocazia unei fotografii foarte interesante şi foarte importante. Clişeul respectiv realizase şi la noi în ţară demonstraţia unui fapt fundamental, fotografia fiind una dintre primele înregistrări „doveditoare” din lume: „formele radiante în invizibil” fotografiate de el erau efectiv „fiinţe inteligente”! La începutul primăverii anului 1974, fotografiind cerul din curtea casei lui, a surprins fără să ştie o ciudată prezenţă nevăzută care staţiona discret la o înălţime nu prea mare; detaliul mărit e într-adevăr convingător: patru entităţi globulare alb-strălucitoare învăluite într-un ciudat halo

întunecat s-au alipit ordonat în aşa fel încât să ofere în mod inteligent silueta cifrei „4”! Cât de sugestivă a fost realizarea „compoziţiei”, gândită în comun de acele entităţi ce radiau în albul unui nivel de evoluţie ridicat!

În anii ulteriori, parcă în urma unei neştiute hotărâri luate la un „nivel superior” al lumii „fiinţelor inteligente invizibile”, acest tip de demonstraţie a fost oferit spre fotografiere şi în alte ţări (Italia, Franţa), ba chiar cu manifestări tot mai complexe.

Ilustraţia 7. Demonstraţie întru totul sugestivă şi convingătoare: cele patru suflete globulare, asociate prin rezonanţa gândirii lor şi având aceeaşi radiaţie alb-intens, au redat inteligent cifra „4” (Cluj-Napoca, 10.03.1974; foto: biolog Al. Sift)

Dar la liziera pădurii Hoia biologului i s-au oferit clarificări şi mai şocante: „fiinţe globulare nevăzute”, aflate în locuri diferite, aproape de sol, printre crengile dese ale unor arbuşti,

au făcut anumite eforturi deosebite: din materiile ceţoase ale propriilor corpuri rotunde, care radiau în alb, au redat în invizibil – dar putând fi fotografiate – *chipul de om* pe care l-au avut în viaţa întrupată! (*Cf.* figura 35 din cartea *Straniile inteligenţe invizibile* – ediţia a III-a.) Acele clişee au înregistrat efectiv *suflete umane nevăzute*, care doreau în mod special să fie fotografiate pentru a demonstra că *nu au murit*, că trăiesc în continuare în apropierea întrupaţilor, chiar şi fără trupul carnal!

Într-adevăr, cu ajutorul materialului documentar fotografic obţinut de Al. Sift, prin manifestările surprinse de clişee, majoritatea „fiinţelor globulare albe invizibile" au sugerat că sunt *suflete* ale oamenilor decedaţi, şi anume ale acelora care prin propria evoluţie au ajuns la nivelul de a radia în alb! Dar, cum am menţionat mai sus, în acei ani nu se putea afirma public o astfel de concluzie provocatoare. Abia după decenii a devenit posibilă o atare prezentare; am redat unele dintre înregistrările sale cele mai sugestive în cartea *Uimitoarele fenomene din invizibil şi energiile benefice*: un *cap de om* invizibil apărut printre pietre de pe sol (figura 20), surprins de un clişeu expus în iulie 1972, iar cu doi ani înainte – în iulie 1970 –, două clişee expuse în locuri diferite din apropierea lizierei pădurii au surprins mai întâi prezenţa semitransparentă a unei fantome umane (figura 21), iar mai apoi o fază aproape de final a tulburătoarei *materializări* a unui întreg trup uman (figura 22)!

În discuţii ulterioare, Al. Sift şi-a expus repetat dorinţa să fac cunoscute public înregistrările lui documentare ale fiinţelor din lumea nevăzută a sufletelor umane, crezând că anumite fotografii ar putea fi chiar şi ale unor fiinţe inteligente extraterestre. Constatând din cercetarea mai atentă a fotografiilor pe care mi le oferea treptat că acele înregistrări din invizibil aveau o reală valoare documentară pentru cercetarea ştiinţifică a fenomenelor de acest tip, am scris o serie de articole cu prezentarea celor mai sugestive imagini, pe care le-am publicat însă în alte ţări (vezi nota 6). Evident, s-a bucurat când i-am oferit copii ale articolelor ilustrate cu numeroase fotografii obţinute de el. Totuşi, după câţiva ani de la plecarea mea din Cluj-Napoca pentru a reveni la Iaşi, s-a ivit şi ocazia unei succinte publicări în ţară a câtorva poze: în

cursul anului 1978 i-a acordat un interviu reporterului L. Timbus de la revista *Flacăra* (Bucureşti), însă acesta, pentru a putea publica fotografiile, le-a prezentat drept senzaţionale: în zona unde fusese fotografiat anterior „celebrul OZN de la Cluj”, biologul ar fi surprins „prezenţe extraterestre”! Evitându-se astfel orice referire la sufletele pământene invizibile, imaginile respective au fost de fapt primele fotografii din nevăzut obţinute în România care au fost publicate în acea perioadă în ţara noastră. Din păcate însă, articolul respectiv avea să-i fie fatal lui Al. Sift. Conducerea laboratorului i-a reproşat acordarea acelui interviu fără aprobare şi i-a schimbat locul de muncă, iar apoi l-a lăsat şomer; după câţiva ani avea să moară din pricina lipsurilor materiale. Totuşi, biologul Al. Sift, având un nivel ridicat al intuiţiei spirituale, care i-a întreţinut pasiunea cercetătorului convins de importanţa ştiinţifică, dar şi spirituală a descifrării tainelor invizibilului, a lăsat în urmă o frumoasă amintire; realizând şi oferind cunoaşterii publice o bogată colecţie de înregistrări unice cu reală valoare ştiinţifică, rămâne în ţara noastră pionierul modern al fotografierilor din invizibil. Într-adevăr, a fost printre primii care au obţinut şi au format o colecţie documentară privind aceste aspecte fundamentale ale vieţii pe planeta noastră, colecţie ce demonstrează obiectiv coexistenţa omenirii întrupate cu lumea invizibilă a sufletelor umane şi a altor fiinţe inteligente[8]

, la fel de nevăzute. A reuşit să depăşească suferinţele

8 Biologul Al. Sift era convins că unele dintre clişeele expuse de el au surprins şi „fiinţe extraterestre” invizibile foarte evoluate, venite din spaţiu. Într-adevăr, o înregistrare de acest fel mi-a fost confirmată de trei persoane clarvăzătoare – în mod separat – în cazul unei fotografii cu totul deosebite: în interiorul unui restrâns halo radiind nevăzut în alb, dublat la exterior de un halo ovoid mult mai extins, care a apărut întunecat, se aflau o entitate globulară mai mare şi altele două mai mici, toate trei radiind în alb-strălucitor. Fiecare dintre persoanele respective mi-a confirmat aceeaşi percepţie stranie: ambele halouri erau un fel de „navă” imaterială a celor trei fiinţe venite din galaxie; intensa radiaţie a corpurilor lor era „foarte benefică” şi le sugera că scopul venirii pe Terra era să ajute omenirea să progreseze spiritual! Aceste percepţii similare m-au determinat să prezint în mod repetat tulburătoarea înregistrare documentară în cărţi şi articole, mai recent în ediţia a III-a a cărţii *Straniile inteligenţe invizibile* (Editura Polirom, 2014), la figura 13.

materiale care l-au copleşit în partea finală a existenţei sale prin mulţumirea interioară a îndeplinirii unei „sarcini superioare”, ceea ce l-a făcut să-mi destăinuie într-o scrisoare din 30.07.1980 acest fapt, pe care l-a păstrat cu discreţie în intimitatea sufletului său:

Prin aceasta, am transmis un mare secret al lumii transcendentale, am comunicat secretul care să nu mai fie secret, întrucât omenirea este deja coaptă pentru a se apropia de lumea spiritelor – *cu înţelepciune şi nu numai cu credinţă oarbă*. În acest sens, am fost o poartă a cerului, prin mine devenind cunoscute intimităţi şi secrete ale lumii spiritelor...Eu cu asta deja, în linii mari, aş putea spune că am terminat misiunea mea. În orice caz, până acum a fost o misiune extrem de grea, dar cea mai frumoasă care poate să existe.

Imagini din lumea sufletelor pământene

Printre remarcabilele cunoştinţe şi instruiri spirituale care i-au fost oferite profesorului Scarlat Demetrescu de un evoluat *Duh alb* (în cursul celui de-al treilea deceniu al veacului trecut) pentru a fi publicate[9] în ţara noastră, nevăzutul instructor i-a făcut şi o foarte interesantă prezicere:

...având în vedere că am intrat într-un nou ciclu de mare spiritualitate, se vor naşte mai mulţi mediumi fotografi... şi vom reuşi mai uşor şi mai bine să ne arătăm lumii carnale, care va fi zguduită din ideile ei false că morţii au murit şi s-au prăpădit pentru totdeauna.

Într-adevăr, această prezicere a „programării” naşterii în cursul secolului XX a mai multor persoane care să posede anumite capacităţi de „medium”, fiind capabile să fotografieze *sufletele* nevăzute ale celor decedaţi şi ale altor fiinţe din lumile invizibile, care chiar „voiau” să fie fotografiate, s-a înfăptuit într-un mod pe care marea majoritate dintre noi încă nu-l putem înţelege. Dar nu numai atât: prin înmulţirea (restrânsă totuşi) a acestor persoane, în paralel cu ampla dezvoltare a producţiei de aparate şi filme fotografice şi a

9 S. Demetrescu, *Din tainele vieţii şi ale universului*, *op. cit.*

publicării reactualizate a literaturii spirituale, s-a declanşat şi o crescândă „zguduire a ideilor false” privind „soarta” sufletelor umane şi modul lor de „vieţuire atemporală” în termenii adevăratului sens al existenţei lor în „spaţiul Creaţiei divine”. Am putut să constat direct realitatea acestor aspecte încă din decenii trecute: revenind în oraşul Iaşi, nu după mult timp, am început să primesc treptat, şi aici, noi şi noi înregistrări fotografice documentare care au surprins prezenţe din invizibil! Într-o primă etapă, persoanele respective – care posedau capacitatea mediumnică nativă a fotografierii din nevăzut, fără să conştientizeze însă acest fapt – nu aveau nici o informare în acest domeniu şi puţinele imagini „ciudate” pe care le obţineau nu le-au sugerat nicidecum ideea formării unor colecţii care să fie studiate şi publicate undeva. Primele două persoane care mi-au oferit imagini au fost doi fotografi profesionişti, care erau foarte intrigaţi de „stricarea” clişeelor prin apariţii şi fenomene pe care nu le văzuseră şi nu şi le puteau explica. Însă din 1983 am început să public şi în ţară asemenea înregistrări „neobişnuite” şi am putut astfel constata direct că fotografiile din „nevăzut” stimulează într-adevăr nu numai dobândirea de noi cunoştinţe, ci şi modificări în modul de a gândi al multor cititori.

În ultimele două decenii şi jumătate mi s-au oferit însă tot mai multe înregistrări color care au surprins atât prezenţe nevăzute ale unor categorii tot mai variate de „fiinţe inteligente”, cât şi o varietate sporită de fenomene fizice specifice „lumilor din materii invizibile”. Imaginile erau obţinute mereu întâmplător de persoane foarte oneste, cu diferite profesiuni (bazate, în majoritate, pe studii superioare) care le-au condus în poziţii sociale respectate; totuşi, nici una dintre aceste persoane nu ştia iniţial că deţine capacitatea fotografierii din invizibil, manifestând la început aceeaşi nemulţumire legată de distrugerea unor „poze-amintire”, iar mai apoi, aceeaşi dorinţă de a primi explicaţii privind „ciudăţeniile” apărute în fotografiile lor. Pe parcurs am constatat, în paralel, şi un alt aspect specific acestui nou domeniu – încă atât de straniu – al fiinţelor inteligente structurate din materii necunoscute, care se manifestau şi prin energii ale unui alt spectru fizic la fel de necunoscut: din analizele comparative ale variatelor înregistrări primite de-a

lungul anilor, am fost confruntat nu numai cu tot mai multe fenomene fizice „noi”, ci şi cu o creştere treptată – parcă dirijată – a complexităţii acestor fenomene! Într-adevăr, problemele de fond ridicate de întregul material documentar fotografic depăşeau nivelul cunoştinţelor ştiinţifice actuale: materiile invizibile şi energiile lor specifice nu au fost încă abordate de ştiinţa modernă, deşi literatura înţelepciunii antice a mai multor popoare care au format vechi civilizaţii demonstrează că se cunoştea încă din epoci străvechi o parte a fizicii acestor materii. Am consultat cadre didactice universitare şi fizicieni de înalt nivel, atât de la Cluj-Napoca şi Bucureşti, cât şi din Iaşi, însă aceştia şi-au declinat implicarea analitică în acest domeniu încă neexplorat... Singurele posibilităţi de a „pătrunde” totuşi extrem de bogata informaţie „ascunsă” în straniile documente fotografice din invizibil care mi se ofereau erau dificil de abordat: în primul rând, trebuia să găsesc şi să conspectez cărţi sau texte elaborate de înţelepţii „cercetători antici” şi de vechii lor urmaşi care au putut pătrunde unele „taine fizice” ale corpurilor fiinţelor invizibile şi ale energiilor lor specifice; dar la fel de importantă era şi conspectarea unor cărţi care au redat concluziile unor cercetări „paralele” efectuate în secolul XX asupra fizicii materiilor invizibile, scrise de câţiva cercetători care au avut „curajul” să sfideze consensul impus oficial în legătură cu neimplicarea în domeniul „Invizibilului”. În al doilea rând, a trebuit să găsesc şi să apelez la rare persoane *clarvăzătoare* care şi-au descoperit şi dezvoltat capacităţi de percepţie a energiilor-informaţii „imprimate” de fiinţele lumii invizibile la niveluri mai ridicate ale frecvenţelor vibratorii, pe felurite suporturi materiale – implicit în fotografii. Deşi ambele metode au fost dificil de pus în practică – dată fiind exigenţa autoimpusă a unui nivel ridicat al informaţiilor scientizate –, pe parcursul ultimelor patru decenii am beneficiat nu numai de o abundenţă de noi şi noi înregistrări fotografice, dar am şi obţinut cărţile necesare şi am avut şi şansa „colaborărilor întâmplătoare” cu persoane clarvăzătoare întru totul oneste şi cu potenţe perceptive deosebite. Astfel, ofer în cadrul acestei cărţi o serie de prezentări explicative ale informaţiilor obţinute din straniul material documentar fotografic pe care l-am selectat, incluzând şi o menţiune-invitaţie pentru cei care

înţeleg importanţa acestui domeniu fundamental: respectivele înregistrări fotografice mai deţin şi alte informaţii în plus, informaţii care „aşteaptă” descifrări analitice şi mai extinse.

În această ordine de idei, este desigur foarte important şi totodată foarte interesant de menţionat un fenomen fizic natural pe care imensa majoritate a oamenilor nu-l cunosc, deşi „făcutul pozelor” s-a extins extraordinar în întreaga lume: clişeele fotografice obişnuite (fie cele cu substanţe chimice, fie cele cu cartele electromagnetice) preiau foarte detaliat imaginile (variat colorate) ale persoanelor fotografiate şi ale cadrului înconjurător – transmise în fapt prin lumina naturală sau artificială *reflectată* de fiecare microporţiune din cadrul vizat, respectiv de fiecare *pixel*. (În întuneric neexistând radiaţii luminoase reflectate, clişeele nu înregistrează absolut nici un detaliu al cadrului fotografiat.) Dar, pe lângă informaţiile transmise prin lumină, *clişeele înregistrează în plus* (chiar şi în întuneric – a se vedea fotografiile lui B.P. Hasdeu) informaţiile transmise prin *energiile psihice* emise permanent de fiecare fiinţă umană sau de alte fiinţe spirituale! Or, persoanele *clarvăzătoare* care sunt capabile să perceapă aceste energii înregistrate de substanţele fotosensibile ale oricărui clişeu pot să „citească” de pe fotografiile copiate ale înregistrărilor din clişee felurite detalii extraordinare din gândirea şi chiar din memoria fiecărei fiinţe umane pozate, fie întrupată, fie surprinsă ca suflet nevăzut!

Primind de-a lungul acestor decenii variate seturi de înregistrări fotografice „stricate” de neînţelese prezenţe nevăzute surprinse de clişeele fotosensibile, obţinute mereu „întâmplător” de fotografi amatori care pozau cele mai felurite scene-amintiri, în special de la noi din ţară, dar şi din alte ţări (chiar de pe alte continente), am putut face analize comparative tot mai extinse. Concluziile la care am ajuns treptat de-a lungul anilor ca primă etapă analitică a importantului material documentar fotografic pe care l-am primit au fost redate în şiragul de volume publicate în ultimele două decenii. Prezentarea în această carte a altor selecţii de imagini din cadrul colecţiei acumulate şi implicit a unor noi aspecte analitice oferă evident o nouă deschidere cognitivă în amplul domeniu al adevărurilor încă „ascunse” în invizibil, dar care trebuie totuşi „să fie aflate”.

După cum am menţionat anterior, în majoritatea înregistrărilor de „fiinţe inteligente nevăzute” obţinute de pionierul Al. Sift, acestea aveau corpuri radiante cu forme globulare. De altfel, puţinele astfel de fotografii publicate în lume până prin anii ’70 ai veacului trecut au surprins aceleaşi forme globulare pentru ciudatele prezenţe neînţelese. Un exemplu semnificativ este o fotografie făcută în iulie 1959 de un pasager dintr-un avion care zbura deasupra munţilor Alpi din Elveţia (figura 1) şi care a surprins o entitate având o formă sferică şi radiind în alb. (În efortul energetic făcut brusc de acea fiinţă evident inteligentă care a dorit să depăşească demonstrativ viteza avionului, pe traseul parcurs în paralel, aceasta a activat intens materii invizibile din aer, care, fiind dezactivate rapid, şi-au scăzut frecvenţa vibratorie, apărând ca o dâră groasă de materii invizibile ce radiau roşiatic la suprafaţă. (Timpul de expunere a clişeului a fost totuşi foarte redus, căci cadrul natural al munţilor nu apărea mişcat prin deplasarea avionului.) Din păcate, publicarea în străinătate a imaginii respective nu a fost însoţită de explicaţia prezenţei în aer a acelui glob radiant sau a fenomenului fizic real.

Începând cu anii ’80 însă, înregistrările fotografice pe care le primeam au evidenţiat anumite fenomene cu totul noi, ce păreau a fi dirijate în ansamblu printr-o decizie luată de la un neştiut nivel „superior” al „lumilor invizibile” – nivel care, desigur, este mult dincolo de cunoştinţele noastre: s-au produs treptat două importante schimbări ale aspectului exterior „oferit” spre fotografiere de un număr mereu crescând al fiinţelor nevăzute, fapt care s-a accentuat în anii ’90 şi a părut să se extindă în masă (cu excepţii izolate) în primii ani ai noului secol XXI. Dar iată în ce constau schimbările: în primul rând, *sufletele fiinţelor omeneşti* şi-au pierdut învelişul exterior cu radianţă difuză al „formelor globulare”, oferind spre fotografiere structurări intime cu totul diferite; astfel, „corpul care putea fi fotografiat al sufletului” a apărut ca având o *formă de disc* care, în funcţie de criterii strict specifice fiecărui suflet în parte, a fost înregistrat de clişeele fotosensibile ca având fie o semitransparenţă variabilă (figura 2 şi figura 3), fie o densificare, de asemenea variabilă de la suflet la suflet. Dar chiar mai mult: la unele categorii de suflete, densificarea a evidenţiat şi o anumită structurare intimă sub forma unor

straturi concentrice (figura 6)! O a doua mare schimbare a modului în care sufletele îşi evidenţiază caracteristicile individuale – care sunt mult diferite de la o fiinţă umană la alta – a constat în redarea directă, pe întregul corp discoidal, a culorii propriei radiaţii, fiecare culoare fiind specifică unui anumit nivel al evoluţiei spirituale. Acest aspect a accentuat enorm diferenţierile individuale, întrucât varietatea culorilor este îmbogăţită de numeroasele nuanţe şi strălucirile foarte diferite posibile la fiecare culoare în parte. Într-adevăr, faţă de seriile de înregistrări fotografice anterioare, aceste noi modalităţi de prezentare a intimităţii sufletelor lumii invizibile apar ca fiind rezultatul unor necunoscute „dirijări superioare" care vădesc un anumit scop bine gândit: o amplă deschidere spre cunoaşterea de către întrupaţi a adevăratei structurări funcţionale a fiinţei umane! În fapt, omul nu este numai trupul carnal din materii grele: acest trup este doar un admirabil „instrument" sau „vehicul" ce a fost conceput şi dotat cu capacităţi remarcabile, cu scopul de a deservi complexa „fiinţă spirituală umană" invizibilă; or, aceasta, deşi a fost dotată la fel de admirabil şi cu alte corpuri funcţionale, însă din materii invizibile, a fost creată cu capacităţi şi mai extraordinare – specifice „adevăratei fiinţe nemuritoare", care este *un nucleu din substanţa-energie divină*! Dar dirijarea „dezvăluirilor" s-a dovedit a fi încă mai extinsă; după cum secolul XX a fost scena unei creşteri spectaculoase a dezvoltării cunoaşterii ştiinţifice privind mediul existenţial terestru, în paralel a „sosit timpul" să fie eliminate şi „ascunderile şi deformările" anumitor cunoştinţe fundamentale: regăsind şi dezvoltând ştiinţific cunoaşterea complexităţii structurale a „fiinţei Om", întreaga omenire trebuie să conştientizeze în acelaşi timp „adevăratul scop" pentru care „Omul a fost creat" şi pe planeta Terra!

Încă din îndepărtata Antichitate, la popoarele care au format civilizaţii, în marile temple erau selectaţi atât bărbaţi, cât şi femei care aveau capacitatea nativă a „clarvederii"; prin dezvoltarea acestui „dar" în cadrul acelor lăcaşuri, s-a menţinut de-a lungul unor milenii o categorie respectată a „preoţilor văzători" şi adesea şi a „preoteselor văzătoare" – Marele Preot fiind ales mereu din acest grup în baza capacităţilor deosebite de „Mare Văzător"[10]. Datorită acestor

10 *Cartea egipteană a morţilor*, Editura Sophia, Arad, 1993 şi P.

oameni „dotaţi” (de altfel, şi datorită miilor de şamani neştiuţi din întreaga lume, care de-a lungul mileniilor au întreţinut „comunicări” mai puţin „docte” între populaţiile mai izolate şi „lumile nevăzute” prezente peste tot) s-a transmis „iniţiatic” peste milenii cunoaşterea unui fapt fundamental: trupul carnal „i-a fost dat omului” pentru „a sluji” unei *asocieri de corpuri* din materii invizibile; când survine decesul trupului, cu excepţia unui singur corp invizibil (denumit la egiptenii antici *corpul Ka*, iar în cunoaşterea spirituală – reactualizată în Occident – denumit *corpul eteric*), celelalte corpuri nevăzute se reunesc într-o singură „formă rotundă” care, timp de trei zile, mai rămâne lângă trupul inert; după îngropare (incinerare), mai repede sau cu întârzieri mai mult sau mai puţin prelungite, această „formă” discoidală invizibilă se integrează în „lumea nevăzută a sufletelor”. Dar, în mod regretabil şi chiar vinovat, la popoarele care au format primele civilizaţii, aceste cunoaşteri antice au fost „ascunse” mereu în cadrul unor grupuri iniţiatice, oferind restului populaţiei doar frânturi din acele cunoştinţe – completate mereu cu diferite explicaţii dogmatice care au deformat fondul cognitiv fundamental. Însă la fel de regretabilă şi vinovată apare în Epoca Modernă şi neimplicarea voită a comunităţilor ştiinţifice în studierea şi prezentarea doctă a tuturor aspectelor legate de adevărata structurare funcţională a fiinţei umane şi a adevăratului sens al coexistenţei omenirii terestre cu variatele lumi invizibile. Totuşi, în special în secolul XX, vieţuirea planetară a lumii întrupaţilor a intrat într-o altă fază – extrem de importantă – a evoluţiei sale: de la un neştiut „nivel al unor Fiinţe superioare” s-a trecut printre altele şi la oferirea dirijată direct spre marele public a acestor cunoaşteri – înseşi „demonstraţiile fotografice” devenind o metodă folosită în acest sens. (Explicitări ale complexei structurări funcţionale a fiinţei umane, susţinute de ilustrări documentare şi cu unele prezentări ale etapelor vieţuirii în invizibil, în baza unor reactualizări moderne, am redat în volumul *Karma şi taina reîncarnării* – reactualizat mai recent prin ediţia a III-a.)

Desigur, este normal ca unii cititori – dintre aceia care nu au citit cărţi de iniţiere spirituală ale anumitor autori sau pe cele din seria personală (editate între 1993 şi 2017) – să-şi pună

Arnold, *Cartea mayaşă a morţilor*, Editura Antet, Bucureşti, 1996.

întrebarea dacă asemenea „prezenţe discoidale radiante în invizibil” sunt într-adevăr „suflete umane”. Pentru clarificare, redau încă două înregistrări documentare edificatoare, care au fost obţinute la slujbe de înmormântare în două biserici diferite şi în ani diferiţi: imaginile respective au fost „citite” în mod repetat de persoane clarvăzătoare competente, care mi-au confirmat cu totală convingere evidenţa foarte sugestivă redată în mod obiectiv de imaginile fotografice: „discurile radiante” surprinse de clişee în apropierea trupurilor decedate erau efectiv „sufletele” care se despărţeau de trupurile care „au murit”!

O înregistrare fotografică obţinută după slujba de înmormântare a unei persoane aflate pe catafalcul din biserică redă clar deasupra acestuia o „formă de disc” foarte subţire, având un conţinut difuz, incolor şi semitransparent; nevăzută de persoanele care plângeau lângă trupul decedat, „forma” avea o radiaţie proprie – preluată de clişeu. La o analiză atentă a „discului” respectiv, pe conturul părţii sale superioare se distinge *începutul* formării unui „strat protector exterior” al materiilor corpurilor invizibile din interior, fapt care indică tendinţa unei „autoorganizări” treptate a acestora pentru revenirea la activităţi funcţionale specifice.

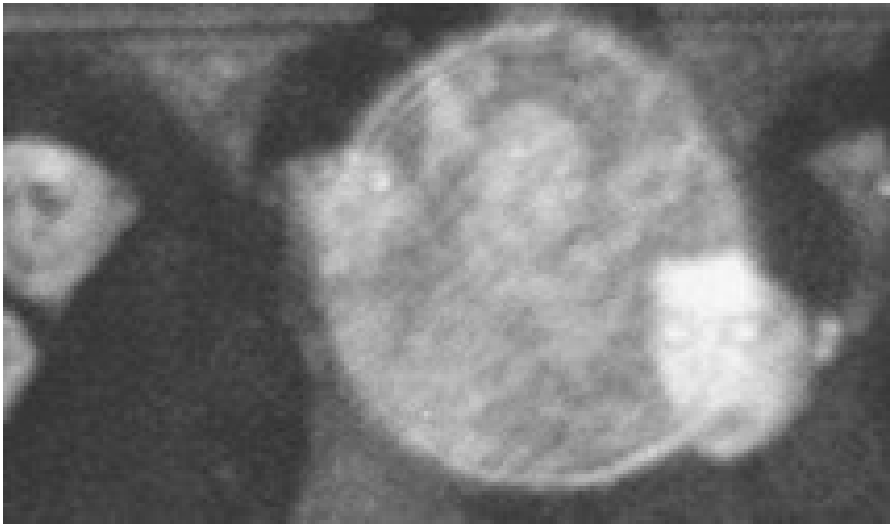

Ilustraţia 8. După trei zile de la decesul trupului, multe suflete umane nevăzute impresionează clişeele fotografice prin

energiile proprii (deşi sunt încă reduse) şi apar în poze ca un disc difuz şi semitransparent (biserica Sf. Vasile, Iaşi, 21.02.2007; colecţie preot Vasile Ungureanu)

Această fotografie documentară avea să explice în anii următori numeroase înregistrări care au surprins aspecte foarte interesante din „vieţuirea colectivă" a unor mulţimi de suflete similare, care aveau o radiaţie mai slabă a corpului discoidal şi o densitate mai redusă a materiilor sale. De fapt, asemenea suflete se adună în grupuri mai mici sau chiar şi în „familii" foarte mari, fiind atrase printr-un fenomen de rezonanţă a vibraţiilor propriilor energii-gând spre entităţi care au energii-gând ce vibrează la frecvenţe similare („Cine se aseamănă se adună!"). Cercetarea prin practici extrasenzoriale a modului de vieţuire a acestor categorii de suflete după separările de trupurile lor carnale a constatat un fapt general: sufletele care întârzie să se „autoorganizeze" funcţional se menţin o bună perioadă într-o stare confuză, întrucât nu au încă potenţele intime de a-şi ordona în interiorul formei de disc materiile invizibile ale corpurilor componente, pentru normalizarea relaţiilor lor funcţionale. Adesea, asemenea grupuri se retrag în locuri mai izolate: de exemplu, prin păduri – figura 2, prin peşteri – figura 3 etc., până când reuşesc să-şi structureze ordonat corpurile întregii fiinţe deztrupate şi să-şi stabilizeze modul de continuare a vieţuirii lipsite de trupul carnal. Dar, după etapele de „trezire" a conştienţei, grupurile se deplasează prin cele mai diferite zone locuite de întrupaţi (figura 4 şi figura 5), pentru a se acomoda cu viitoarele condiţii de existenţă în noile medii sociale în care se vor reîncarna. În general, asemenea mulţimi de suflete care vor reveni la viaţa întrupată sunt mereu sub îndrumarea unor „instructori" – care, atunci când vor să fie fotografiaţi, apar în poze diferit faţă de restul grupului, ca având corpuri discoidale densificate ce radiază mai intens în alb.

O demonstraţie categoric mai complexă a modului de *autoorganizare ce poate fi fotografiată* a sufletelor care „au păşit" pe calea evoluţiei şi s-au separat la un moment dat de trupul carnal decedat a fost surprinsă în februarie 2005 într-o altă biserică din Iaşi, tot după slujba de înmormântare. În acest caz, sufletul respectiv avea de asemenea forma unui disc, dar şi

un anumit avans evolutiv evidenţiat de o densificare a materiilor corpurilor invizibile şi chiar de începutul unei structurări concentrice a acestora; a fost fotografiat într-o staţionare nevăzută dincolo de lumânarea aprinsă, prezentând şi un alt aspect faţă de „discul” mai difuz prezentat în imaginea anterioară (ilustraţia 8).

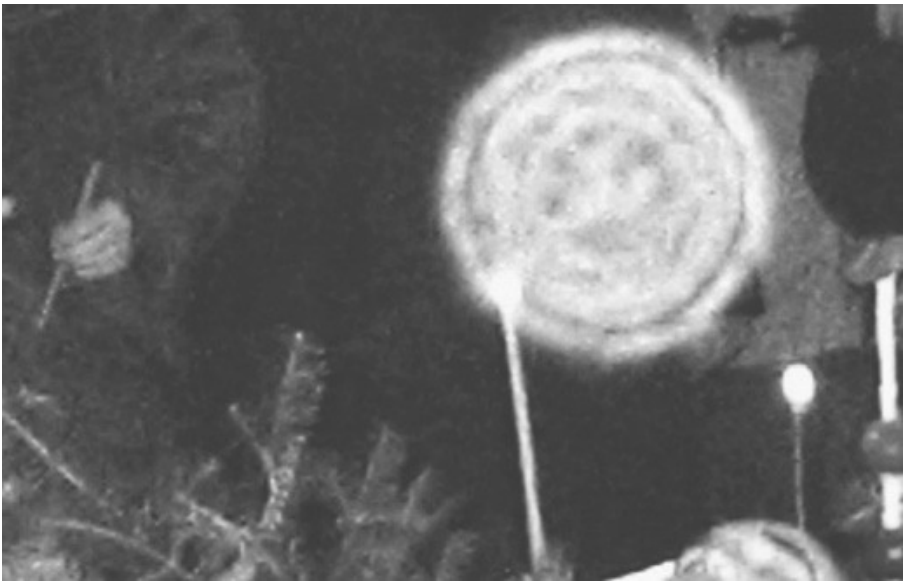

Ilustraţia 9. Sufletele care au atins un anumit nivel al evoluţiei spirituale în cursul celor trei zile de după decesul trupului îşi densifică materiile corpurilor invizibile şi îşi încep reorganizarea funcţională printr-o structurare concentrică a acestora (Iaşi, 24.02.2005; foto: familia geol. R. Nastas)

De fapt, „forma” respectivă – constituită din materii invizibile mult densificate – începuse chiar în acele prime trei zile să se „reorganizeze”, cu un anumit grad de difuziune, într-o structurare concentrică a trei straturi interioare distincte şi cu o zonă a unui fel de nucleu central – toate protejate la exterior de un strat ce avea o radiaţie periferică mai deosebită! Compoziţia fiecărui strat nu era însă omogenă, ci părea un amestec confuz de materii care radiau mai intens în alb şi albastru! Evident, era o diferenţă majoră între aspectul „discului” din ilustraţia 8 şi aspectul discului din această imagine. Totuşi, ambele „discuri” au fost percepute în mod

categoric de mai multe persoane clarvăzătoare ca fiind „sufletele” care *nu au murit* şi cărora le decedase doar trupul! De unde provenea însă acea diferenţă atât de evidentă a aspectului şi a radiaţiei lor, demonstrată categoric prin ciudate înregistrări fotografice? De ce exista acea diferenţă a densităţii materiilor invizibile care compuneau fiecare suflet în parte şi de ce intensităţile şi chiar culorile radiaţiilor proprii erau atât de diferite? Dar, chiar mai mult, de ce au apărut în cea de-a doua imagine acele straturi concentrice mai late, amplificând diferenţa de la o imagine la alta? Este clar că aceste aspecte au o reală importanţă pentru cunoaşterea fiecăruia dintre noi, cu atât mai mult cu cât în mediul apropiat solului există în întreaga lume, nevăzute, „discuri” similare, care au chiar câte cinci-şase straturi interioare (figura 6)! Şi faptul este cu atât mai interesant cu cât şi sufletele din această categorie se asociază în grupuri nevăzute pentru a se deplasa, a se instrui continuu şi a vieţui în comun (figura 7) până la următoarea reîntrupare!

Descoperiri ale „văzătorilor” confirmate de tehnica modernă

De fapt, la aceste întrebări au răspuns simplu şi parţial – de mii de ani – mulţi dintre şamanii din întreaga lume. Dar, mai complete sub aspect analitic, o bună parte dintre aceste constatări au fost transmise posterităţii prin variate texte scrise – tot cu mii de ani în urmă – de „preoţii văzători” din templele egiptene, sumeriene, hinduse, tibetane, chineze, mayaşe, precum şi de diferiţi înţelepţi-văzători ai acestor popoare. Astfel de cunoaşteri mai detaliate, bazate efectiv pe cercetări experimentale foarte riguroase, mereu extinse şi verificate de-a lungul mileniilor, au constituit primele repere ale unei *ştiinţe a materiilor invizibile*, ca parte componentă a extinselor *ştiinţe spirituale*. Din păcate însă, datorită conexiunii lor directe cu domeniul spiritual, au fost eliminate din cunoaşterea modernă, orientată strict spre un materialism-pozitivism dedicat exclusiv cunoaşterii materiilor grele şi a energiilor lor specifice. În realitate, astfel de texte antice, de exemplu cele ale „văzătorilor” egipteni, au consemnat prin exprimări simple o constatare fundamentală: fiinţa omenească are şi corpuri invizibile, care după moartea trupului se

reorganizează într-o altă „formă” pentru un anumit timp, dar numai două dintre aceste corpuri pot călători împreună spre stele: nemuritorul *Ba*, protejat de *Inima Ib*. Şi anticii „văzători” hinduşi ne-au transmis prin teosofia lor reactualizată aceeaşi cunoaştere stranie: „revenirea spre stele” a fiinţelor umane terestre va fi posibilă atunci când *spiritul* nemuritor va rămâne protejat numai de *corpul atmic*, care prin evoluţie trebuie să ajungă însă la o vibraţie identică – să intre în rezonanţă! Cunoaşterea consemnată în scrierile antice prin formulări succinte, dar relevante este întru totul logică; transpusă în vorbirea zilelor noastre mai pe larg, este foarte semnificativă: această „autoorganizare concentrică” a materiilor din „forma rotundă” a sufletelor umane terestre se datorează structurării acestora din mai multe corpuri funcţionale, care se ordonează în straturi într-o „anumită ordine” faţă de „nucleul central”! Dar „autoorganizările” diferă foarte mult de la suflet la suflet, din cauza deosebirilor calitative dintre un om şi altul: totul începe de la nivelul individual al conştiinţei, al gândirii şi al manifestărilor – nivel care în cunoaşterea ezoterică este definit ca *nivelul de evoluţie spirituală* obţinut de-a lungul timpului de fiecare suflet. Însă nici în zilele noastre viitorii medici, biologi şi, în general, persoanele cu studii universitare nu învaţă şi nu cunosc nimic în acest sens... Totuşi, din scrieri precum *Cartea egipteană a morţilor* sau *Textele Piramidelor* rezultă clar un fapt: vechii egipteni, deşi nu aveau laboratoare cu aparatură performantă, cercetând doar prin percepţii extrasenzoriale, au descoperit acum mii de ani faptul că nevăzutele corpuri *Ka*, *Akh*, *Inima Hati*, *Inima Ib*, *corpul Ba* sunt componente din materii invizibile cu funcţii distincte ale fiinţei umane, care după decesul trupului carnal continuă să vieţuiască „împreună” pe diferite durate specifice!

Datorită unor diferenţe culturale specifice populaţiilor antice din Egiptul de Sus faţă de cele din Egiptul de Jos şi a unor mari variaţii de-a lungul mileniilor în concepţiile religioase şi implicit în cunoaşterea spirituală, pentru *corpul Ka* au apărut explicaţii diferite în textele hieroglifice scrise în principalele temple. De aceea, în funcţie de originea şi de perioada consemnării lor, arheologii moderni au evidenţiat definiţii variate ale lui Ka; cercetătorul român Victor Kernbach a citat (în *Dicţionar de mitologie generală*) trei cunoscuţi egiptologi, care din unele

texte antice au dedus că acest corp invizibil ar fi fost considerat „poate umbra omului”, şi le-a prezentat succint concluziile. Astfel, arheologul Gaston Maspero afirma: *Ka... e un alter ego sau dublul insului!* (În cartea sa despre Egipt, acesta a accentuat ferm aspectul respectiv, specificând următoarele detalii: „este constituit dintr-o substanţă mai puţin densă decât materia trupului, e o proiectare colorată, dar aeriană, a individului – pe care îl reproduce trăsătură cu trăsătură”.) Arheologul Erman a fost foarte concis: *corpul Ka e forţa vitală*! Arheologul Steindorff: e *spiritul ocrotitor, un fel de înger păzitor*. Probabil că de-a lungul mileniilor au fost consemnate şi alte definiţii. Autorul american şi iniţiatul Drunvalo Melchizedek a preluat (în cartea sa *Floarea Vieţii*, editată în 1990) de la altă sursă (pe care nu o citează) o interpretare total opusă: *corpul Ka* ar fi *spiritul uman*.

Şi pentru *corpul Ba* situaţia e similară: modificările în concepţiile religioase şi cunoaştere variind mult în timp, i s-au atribuit de asemenea variate caracteristici. Kernbach specifica în acest sens următoarele: „În epocile timpurii, *Ba* era o entitate independentă de trup, putându-se despărţi de acesta”. Într-o epocă târzie, era considerat însă un element component secundar: e un „element complementar”. Dar Maria Genescu, erudita traducătoare a *Cărţii egiptene a morţilor*, evidenţia în prefaţa ediţiei româneşti o concluzie (pe care a reluat-o mai extins şi într-o notă din finalul cărţii) rezultată din variatul conţinut al numeroaselor texte antice: „*Ba*, ca parte eternă a fiinţei umane, reprezintă gândirea superioară, de fapt partea cea mai spiritualizată a gândirii... Foarte mobil, *Ba* este sufletul răposatului înfăţişat ca o pasăre sau ca o pasăre cu cap de om”. Aşadar, după decesul trupului, *corpul Ba* „zboară”! Totuşi, autorul iniţiat Melchizedek, care prezintă în ambele volume ale cărţii problema câmpului luminos Mer-Ka-Ba al fiinţei umane, a redat o altă noţiune pentru acest corp: *Ba* ar fi corpul uman. Sursa de la care a preluat ambele definiţii a prilejuit un fel de inversare faţă de concluziile egiptologilor citaţi mai sus, fapt care derutează: corpul carnal nu poate fi un element component al câmpului luminos rotitor Mer-Ka-Ba!

Revenind la esenţiala problemă generală a cunoaşterii antice a corpurilor funcţionale din materii invizibile, trebuie subliniat faptul că şi vechii hinduşi, şi vechii tibetani au descoperit chiar

mai mult prin acelaşi mod extrasenzorial de cercetare, verificat mereu de-a lungul secolelor: corpurile nevăzute ale omului sunt în număr de şase şi fiecare dintre acestea are o anumită funcţiune şi o anumită durată a existenţei în „deservirea evoluţiei” *scânteii divine* – adică a *Spiritului* nemuritor! Cercetările au condus treptat şi la diferenţierea lor în două triade – una *inferioară* şi alta *superioară* – care se deosebesc foarte mult funcţional şi ca durată a existenţei. Vechii „cercetători” chinezi au sesizat această diferenţiere şi au consemnat într-un trecut îndepărtat o variantă paralelă foarte sugestivă: omul ar avea două suflete! Şi totuşi, materialismul şi un dogmatism la fel de limitativ, care au dirijat în epoca actuală avântul ştiinţelor în statele occidentale, au desconsiderat şi chiar au ascuns această cunoaştere antică, astfel că o mare parte a omenirii continuă încă să fie lipsită de răspunsuri şi informaţii reale în acest domeniu fundamental.

Totuşi, de la un nivel pe care îl menţionam anterior ca nefiind cunoscut, pentru o mare parte a omenirii s-a trecut la „inspirarea” diferitelor activităţi destinate regăsirii *adevărurilor* uitate sau chiar ascunse: încă de la sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului XX s-a organizat din Orientul hindo-tibetan – care a păstrat şi cultivat mereu cunoaşterile fundamentale spirituale şi implicit pe cele ale intimităţii structurale şi funcţionale a fiinţei umane – o adevărată campanie de reinstruire spirituală a Occidentului prin serii de conferinţe susţinute în tot mai multe ţări, dar şi prin publicarea unor texte iniţiatice[11]. Pe de-o parte, acest fapt a condus în Occident şi apoi în întreaga lume la o amplă reactualizare şi difuzare a literaturii iniţiatice-spirituale, cu formarea a tot mai numeroase grupuri de instruire generală şi de iniţieri în practici spirituale; pe de altă parte, au fost inspirate în diferite ţări şi „cercetări ştiinţifice paralele” privind adevărata structurare a fiinţei umane – cu corpuri din materii invizibile ce manifestă energii specifice, precum şi existenţa şi manifestările neînţelese ale fiinţelor inteligente din lumile invizibile. Astfel, pentru a se deschide mai larg orizontul „căutărilor” oamenilor care simt nevoia unor instruiri spirituale

11 De exemplu, H.P. Blavatsky, *The secret Doctrine*, The Theosophical Publishing House, Londra, ediţia a II-a, 1893; J.C. Chatterji, *Filosofia esoterică a Indiei*, Editura RAM, Gorj.

şi a cercetărilor scientizate în acest domeniu, dată fiind dezvoltarea tehnicii fotografice, de „undeva” s-au „programat” în întreaga lume (aşa cum specifica „Duhul alb” menţionat mai sus) şi „naşteri sporite de mediumi fotografi”; în plus, multora dintre aceştia le-au fost efectiv „oferite” an de an tot mai numeroase şi mai variate scene care puteau fi fotografiate ale manifestărilor lumii nevăzute a sufletelor. Pentru a se accentua însă prin mijloace tehnice moderne caracterul obiectiv al demonstraţiilor fotografice, care să stimuleze cercetările privind adevărata structurare funcţională a fiinţei umane, prin contribuţia unui Maestru al Înţelepciunii au fost inventate aparatele medicale cu biorezonanţă[12] şi apoi s-a trecut la generalizarea folosirii lor: alături de numeroase investigaţii şi aplicaţii terapeutice, acestea au oferit în mod tehnic demonstraţia directă pe ecrane a existenţei unora dintre corpurile invizibile ale fiinţei umane şi a anumitor aspecte esenţiale ale caracteristicilor lor funcţionale!

Însă în cadrul amplei reactualizări moderne a vechii cunoaşteri spirituale promovate în cursul secolului XX şi continuate în actualul secol, de o anumită difuzare la nivel mondial s-au bucurat instruirile şi textele *Teosofiei* oferite de înţelepţi de înalt nivel spiritual din zona hindo-tibetană şi dezvoltate treptat de „iniţiaţi” occidentali ca o bogată literatură modernă a domeniului[13], aceştia publicând câteva zeci de volume cu tente scientizate. Astfel, pentru prima oară după milenii de „ascundere iniţiatică”, au devenit cunoscute public nu numai profunde cunoştinţe ale înţelepciunii antice, ci şi vechi termeni sanscriţi – dintre care unii au fost adoptaţi până şi în vorbirea curentă. Întru totul semnificative în acest sens sunt chiar cunoştinţele extrem de valoroase sub aspect ştiinţific

---

12 F. Gheorghiţă, *Seniorii Cosmosului*, Editura Polirom, Iaşi, 2001; F. Gheorghiţă, *Treptele iniţierii*, Editura Kullusys, Bucureşti, 2010; F. Gheorghiţă, *Corpurile invizibile ale fiinţei umane*, Editura Junimea, Iaşi, 2011.

13 Printre cei mai prolifici autori iniţiaţi care au dezvoltat amplu literatura teosofică sunt de citat o serie de personalităţi engleze: Annie Besant, Charles W. Leadbeater, Alice A. Bailey; în ultimele decenii s-a remarcat pictorul britanic Benjamin Creme, care, în paralel, an de an, a ţinut şi serii de conferinţe în ţări de pe trei continente (a venit şi în România, a conferenţiat la Iaşi).

privind structura complexă a fiinţei umane care, aşa cum am menţionat şi mai sus, ar fi o asociere de şase corpuri din materii invizibile şi un trup carnal, toate deservind împreună *Spiritul* – „adevăratul Om nemuritor”. Materiile acestor corpuri fiind extrem de fine, deşi au structurări funcţionale admirabil individualizate (centri energetici, organe paralele proprii, sisteme circulatorii, senzori specifici etc.), ele sunt cantonate în însăşi masa trupului carnal; pot fi stimulate să iasă parţial în exteriorul trupului prin „activări energetice” produse doar de anumite energii specifice materiilor invizibile, în special de energiile gândirii (fie ale propriului spirit, fie al altor fiinţe spirituale care sunt „mai potente energetic”). Ansamblul funcţional al acestor şase componente invizibile descoperite cu mii de ani în urmă şi de „cercetătorii clarvăzători” din zona hindo-tibetană a fost consacrat în cunoaşterea teosofică reactualizată printr-o diferenţiere grupată în două triade; primul grup este constituit din următoarele corpuri care se manifestă prin energii cu domenii vibratorii întru totul specifice: corpul *eteric* (vitalizantul trupului), corpul *astral* (al dorinţelor şi al emoţiilor) şi corpul *mental inferior* (al intelectului); acestea sunt admirabil corelate funcţional pentru a asigura prin intermediul trupului organic condiţiile optime de vieţuire a Omului în mediul terestru al materiilor grele, realizând totodată schimburi reciproce ultrarapide de informaţii până la nivelul *spiritului*. Aceste corpuri sunt constituite din materii fine formate din particule relativ mai grosiere şi implicit cu frecvenţe vibratorii specifice mai reduse (pentru a prelua şi transmite informaţiile organelor trupului carnal ce are frecvenţe specifice mai joase, dar şi pentru a-i transmite energii vitale). Dar o altă caracteristică deosebită a acestor corpuri – puţin cunoscută la nivel general – este faptul că şi ele se dezagregă după decesul trupului organic, însă la diferite intervale succesive! Comparativ cu caracteristicile celorlalte trei corpuri, ambele aspecte apar ca fiind inferioare calitativ şi, drept urmare, grupul respectiv a fost denumit *triada inferioară.*

Straniul „program” al întrupării sufletelor pentru intervale limitate urmate de „moartea” trupului şi mai apoi de dezagregări treptate ale corpurilor triadei inferioare – la intervale foarte variabile de la suflet la suflet – redă

extraordinara perfecţiune a „concepţiilor ştiinţifice” care au transpus „Gândirea divină” în privinţa admirabilei „creaţii a fiinţei umane”. Dar, încă din începuturi, Gândirea divină a fost mult mai amplă, ea cuprinzând un „program” mult mai extins – cel al realizării prin intermediul omenirilor a unui scop de nivel cosmic: „evoluţia miliardelor de miliarde de spirite” la niveluri mai înalte, prin „întrupări” repetate în mediile materiilor grele ale diferitelor planete, cum este şi frumoasa noastră planetă pe care o numim Pământ sau Terra.

Complexa etapă a vieţuirii sufletelor umane în „Lumea de Dincolo”, în cursul căreia survin treptat şi dezagregările corpurilor triadei inferioare, a putut fi cercetată mai bine încă din Antichitate de „văzători” şi de cei care puteau „comunica” cu sufletele deztrupate; pentru persoanele care şi-au dezvoltat în mod deosebit astfel de capacităţi, este mai accesibilă informaţia detaliată a acestor prime faze de vieţuire în invizibil a sufletelor, pe de-o parte datorită unor manifestări specifice ale acestor corpuri, iar pe de altă parte datorită unui fapt general: marea majoritate a sufletelor se menţin mai aproape de mediul vital al întrupaţilor cât timp „corpurile inferioare” rămân încă asociate cu „triada superioară”.

În sine, procesul nevăzut al „deceselor treptate” care elimină pe rând corpurile din triada inferioară are o primă fază distinctă chiar după separarea sufletului de trupul ce *a murit*: *corpul eteric*, care în timpul vieţii încarnate i-a transmis permanent trupului energiile vitalizante necesare (fiind constituit din materii invizibile ale căror particule au caracteristici fizice mult apropiate de cele ale materiilor grele ale trupului), se separă şi el de *suflet*, rămânând la început în imediata apropiere a trupului decedat. În cartea *Corpurile invizibile ale fiinţei umane*, la figura 75, am redat un caz interesant surprins fotografic într-un cimitir, caz care este întru totul demonstrativ: din pământul care tocmai acoperise un sicriu, clişeul a înregistrat ieşirea unui abur invizibil – „abur” care de fapt era corpul eteric al decedatului! Totuşi, în multe cazuri o anumită îndepărtare de lângă trup are loc chiar înainte de înhumare. Rămânând astfel solitar, corpul eteric îşi reconstituie fidel aspectul de „dublu invizibil” al formei şi chiar al detaliilor trupului, persistând o perioadă ca o *fantomă* în preajma mormântului şi revenind uneori pentru intervale

variate la locul unde omul a vieţuit întrupat; însă după un timp va începe să se dezagrege, fiind lipsit de energiile superioare ale *spiritului*, care întreţineau admirabila funcţionare a ansamblului de corpuri invizibile cantonate în trupul carnal. După vreo două-trei săptămâni, de la o zi la alta fantoma va începe să se „zdrenţuiască” şi se va disipa treptat, la urmă persistând doar „capul eteric” al decedatului; am prezentat o fotografie foarte sugestivă a unui cap eteric invizibil rămas cu o adâncă suferinţă lângă un mormânt în ediţia a III-a a cărţii *Straniile inteligenţe invizibile*, la figura 36. Văzătorii antici din Egipt descoperiseră că, în general, această dezagregare a corpului eteric, mai lentă la început, dura 40 de zile. (Unele biserici creştine au preluat ulterior această cunoaştere antică, introducând la intervalul respectiv în ritualurile de după înmormântare un parastas simbolic.)

Totuşi, în cunoaşterea teosofică, prin verificări mereu repetate în mileniile următoare, s-a constatat un fapt întru totul normal: mulţimi mari de fiinţe umane au evoluat spiritual în decursul timpului şi au ajuns să reducă perioadele în care corpurile lor eterice mai rămân în apropierea trupurilor decedate. În acest fel, în funcţie de avansul în evoluţia spirituală obţinut individual, are loc o reducere – care variază de la om la om – a intervalului de 40 de zile menţionat de antici; reducerea poate fi chiar totală la rarele „suflete foarte evoluate”, dar variază foarte mult la oamenii cu diferite grade de evoluţie. Desigur, există însă şi în zilele noastre mari mase de oameni încă puţin evoluaţi la care, după decesul trupurilor, se menţine „programul” celor 40 de zile ale persistenţei „fantomei eterice”, cu destrămarea sa treptată.

În istoria ritualurilor egiptene antice a existat o lungă perioadă în care se efectuau mumificări ale trupurilor decedate, cu credinţa că acestea vor putea fi readuse la viaţă cândva. Or, ştiind bine că funcţia corpului Ka era de a vitaliza trupul carnal, în acea perioadă un grup de preoţi din mari temple, necunoscând complet „fizica corpurilor invizibile”, au imaginat un ritual suplimentar, care era însă cu totul inutil: au vrut să păstreze în apropierea unor mumii şi corpurile lor eterice, pentru ca acestea să revitalizeze *aceleaşi trupuri* atunci când sufletele respective vor reveni să trăiască din nou în trup carnal! (Probabil că, în acea perioadă antică, preoţii

egipteni nu ajunseseră încă să cunoască faptul că, în lipsa energiilor *spiritului*, corpurile eterice se vor dezagrega oricum.) Straniul ritual a fost înţeles în epoca modernă abia când s-a descifrat rostul anumitor vase ceramice cu forme neobişnuite, descoperite în camerele mortuare ale unor faraoni, lângă mumiile lor: în texte hieroglifice se menţiona faptul ciudat că acele vase au fost închise ermetic la gură de preoţii care realizau acele ritualuri, după ce aceştia ar fi introdus în interiorul lor corpul Ka al decedaţilor (poate prin concentrări colective ale energiilor-gând?), pentru a rămâne acolo până când *sufletul respectiv se va reîntoarce* la viaţa încarnată şi astfel *acel Ka* eteric va trebui să-i revitalizeze trupul mumificat. Desigur, este remarcabil faptul că în acea epocă antică preoţii văzători egipteni reuşiseră să afle că sufletele revin repetat la vieţuiri întrupate; probabil că nu ajunseseră încă să descopere procesul real al reîncarnării fără mumificări.

Acest proces a fost însă descoperit şi consemnat ulterior de alte generaţii de preoţi văzători. Din păcate, după căderea Egiptului sub diferite ocupaţii străine, marea majoritate a avansatelor cunoştinţe scientizate obţinute de strălucitoarea civilizaţie antică dezvoltată în valea Nilului au fost pierdute. În plus, bună parte din conţinuturile textelor hieroglifice descoperite şi traduse în ultimele două secole au fost apreciate cu prea mare uşurinţă de unele comunităţi ştiinţifice moderne ca fiind doar consemnări oarecum fanteziste ale unei bogate mitologii politeiste; astfel, în actualele ştiinţe medicale şi în cele biologice nu au fost luate deloc în considerare informaţiile din textele hieroglifice ale importantei civilizaţii a Egiptului antic, descrierile corpurilor invizibile ale fiinţei umane şi aspectele funcţionale ale acestora.

Cunoştinţele teosofice care existau (chiar în variante mai bine dezvoltate) în zona hindusă în aceleaşi milenii ale Antichităţii nu au alunecat în asemenea ritualuri imaginate în primele perioade ale cercetărilor extrasenzoriale. Dar chiar mai mult, nu au putut fi eliminate mai târziu din cunoaşterea persoanelor pornite pe calea evoluţiei spirituale de către influenţele subiective ale materialismului modern; astfel, prin superioritatea cunoaşterii oferite, teosofia asiatică reactualizată în Occident în secolul XX a ajuns să fie difuzată

tot mai amplu la nivel planetar. Prin ascunderea în timpul războaielor şi buna păstrare a vechilor texte scrise care au consemnat tezaurul cunoaşterilor antice din acea zonă s-a putut afla că înţelepţii văzători hindo-tibetani au descoperit treptat şi au descris manifestările specifice şi celorlalte două corpuri ale triadei inferioare – *corpul astral* şi cel *mental-inferior* –, chiar şi diferitele faze ale existenţei lor în „Lumea de Dincolo”. Aceste faze ale vieţuirii deztrupate a sufletelor deservite încă de ambele corpuri inferioare au fost constatate ca fiind însă mult mai extinse – ani, zeci de ani şi uneori peste o sută de ani; intervalele mai lungi se datorau faptului că acele corpuri au fost mai dezvoltate funcţional în viaţa întrupată şi astfel au rămas strâns asociate cu triada superioară a sufletului care le transmitea energiile vitalizante superioare emanate de spirit. Amploarea acestor detalieri iniţiatice, care au şocat lumea cultă occidentală, a fost evidenţiată încă din primele trei decenii ale veacului trecut, când s-a trecut la ampla reactualizare a vechilor cunoaşteri teosofice pentru a atinge nivelul cunoaşterilor scientizate accesibile publicului actual; un bun exemplu în acest sens sunt volumele iniţiatului britanic A.E. Powell, care au prezentat pe larg structurarea şi funcţiunile corpurilor invizibile ale fiinţei umane[14]

; aceste cărţi au fost reluate în numeroase ediţii şi traduceri în diferite ţări. Reamintind sintetic aceste aspecte (pe care le-am detaliat în cărţi anterioare), trebuie subliniat un fapt general care determină în mod diferit menţinerea mai mult sau mai puţin îndelungată a ambelor corpuri: la sufletul ajuns în Lumea de Dincolo, după un anumit timp are loc mai întâi dezagregarea corpului astral şi mai apoi, după un alt interval, survine şi dezagregarea corpului mental-inferior. Acestea rămân alături de triada superioară pe durate de asemenea extrem de variabile de la o fiinţă umană la alta, întrucât depind în primul rând de numărul de zile, luni sau cel mai adesea de ani şi zeci de ani care trec până la *„trezirea conştiinţei*”

---

14 A.E. Powell, patru volume traduse şi în limba franceză de Editura Adyar din Paris:
— *Le double éthérique*, ediţia a VI-a, 1993;
— *Le corps astral*, ediţia a VII-a, 1994;
— *Le corps mental*, ediţia a VI-a, 1993;
— *Le corps causal*, ediţia a VI-a, 1990.

individuale printr-o analiză obiectivă a propriilor „gândiri” şi a „faptelor” rele şi bune din viaţa încarnată! Determinant este aşadar nivelul evoluţiei spirituale atins de fiecare fiinţă umană în parte. Ca detalieri caracteristice acestor cunoaşteri „tulburătoare” oferite Occidentului în veacul anterior, trebuie menţionate şi anumite aspecte funcţionale specifice: cu cât nivelul propriei evoluţii spirituale este mai scăzut, cu atât mai lungă va fi durata de reţinere a corpului astral! Dar acesta, fiind un „strat exterior” al corpului rotund al întregii fiinţe, va limita totodată în mod strict relaţiile cu fiinţele Lumii de Dincolo: va exista comunicare numai între sufletele care au acelaşi nivel mai redus de evoluţie – când undele telepatice ale gândirilor lor se întâlnesc pe aceleaşi lungimi de undă –, respectiv aceleaşi frecvenţe vibratorii care permit „rezonanţa” lor. Astfel, sufletele care încă au corpul astral nici nu vor percepe prezenţele – oricât de apropiate ar fi în acelaşi spaţiu – ale sufletele care emit energii la frecvenţe vibratorii mai ridicate! Or, datorită acestui „fenomen fizic” foarte natural, care limitează total comunicarea fiecărei „categorii de suflete” doar în cadrul unui „anumit domeniu” al frecvenţelor vibratorii specifice, sufletele „îmbrăcate astral” se vor afla în anumite situaţii generale cu totul deosebite. Un exemplu sugestiv este cel al sufletelor din categoria celor puţin evoluate (inferioare), care de fapt sunt cele mai numeroase: întrucât Dincolo, de-a lungul unei perioade lungi, sufletele îşi menţin acelaşi mod de a gândi pe care l-au avut în viaţa întrupată, în mod firesc se vor „asocia” în diferite „familii” (figurile 2, 3, 4) şi în colectivitate îşi vor trimite unele altora propriile energii-gând ale răutăţii şi se vor chinui reciproc în felurite moduri, adesea chiar zeci de ani de-a rândul! De fapt, fiecare va fi chinuit de alţii la fel cum în viaţa întrupată îi făcea să sufere pe cei din jurul său. Această stare extrem de penibilă va dura până când suferinţele psihice le vor trezi conştiinţa, mai exact conştientizarea faptelor rele săvârşite ca întrupat, şi vor avea remuşcări crescânde. Numai după o anumită perioadă de la „trezire” corpul astral va începe însă să se dezagrege treptat, până la o dispersie totală. Dat fiind că acest domeniu al comunicărilor la frecvenţe vibratorii mai joase este mai accesibil percepţiei unor întrupaţi care au capacităţi de mediumi, aceste aspecte au fost mai uşor aflate încă din Antichitate la un nivel simplu de şamanii diferitelor

populaţii, iar în mod mai detaliat de preoţii templelor şi înţelepţii „văzători”; astfel, „chinurile astrale” au intrat peste tot în mitologiile populare şi chiar în variante „îmbogăţite” de unele religii: domeniul permanentelor „torturi psihice”, individuale, dar şi colective, a rămas cunoscut şi până în zilele noastre în miturile multor popoare sub denumirea „iad”. Numărul deceniilor sau al anilor de suferinţe de acest fel, specifice trăirilor din „planul astral inferior”, se va reduce însă tot mai mult pentru categoriile de suflete care „se trezesc mai repede”; în schimb, sufletele mai avansate evolutiv şi cele care „sunt trezite” încă din cursul vieţii întrupate, în funcţie de nivelul spiritual atins individual, îşi vor elimina corpurile astrale proprii la intervale tot mai reduse (ani, luni, zile sau chiar ore...) şi astfel vor începe un alt mod psihic de „existenţă în Lumea de Dincolo”.

După dezagregarea trupului astral al fiinţelor umane „trezite”, corpul lor mental-inferior va deveni stratul exterior şi va gestiona relaţiile reciproce dintre suflete şi legătura cu mediul exterior într-un alt domeniu limitat al frecvenţelor vibratorii specifice, cu valori ceva mai ridicate, dar tot dintr-un spectru mai redus al frecvenţelor vibratorii faţă de domeniul „triadei superioare”. În cadrul noului domeniu al vibraţiilor energiilor-gând nu vor mai exista însă chinuirile reciproce şi va fi chiar o etapă de „liniştire”! Vor surveni însă şi aici diferenţe în modul de continuare a existenţei în aşa-zisul „plan mental-inferior”, de asemenea în funcţie de nivelul evolutiv individual. O primă diferenţiere va fi din nou durata menţinerii, la exterior, a corpului mental-inferior: la sufletele a căror „trezire” a fost superficială, perioada va fi foarte scurtă; în schimb, la cele stimulate să vibreze la remuşcările fostului corp astral şi cu dorinţa „reparării” greşelilor făcute anterior sau chiar cu „trezirea dorinţei” progresului evolutiv, duratele vor creşte tot mai mult. Drept urmare, fiinţele umane mai puţin evoluate vor fi antrenate după un timp redus (unele chiar la foarte scurt timp) în „vârtejul reîncarnării” într-o altă existenţă întrupată; aceasta va oferi deschis posibilitatea ca fiecare om să se „trezească” încă din cursul vieţii încarnate şi chiar să înceapă să-şi ridice nivelul propriei „evoluţii spirituale”. Dacă „reîncarnările” nu vor servi la „trezirea conştiinţei” şi chiar la „dorinţa de a evolua spiritual”, şirul reîntrupărilor va continua

până la intrarea în faza respectivă. În schimb, sufletele „trezite”, precum şi cele care „au păşit” pe calea propriului progres spiritual şi cele care au avansat efectiv pe această cale vor beneficia atât de durate tot mai prelungite de rămânere în acest domeniu al „liniştirii” în relaţiile reciproce (zeci şi chiar sute de ani), cât şi de „instruiri” foarte utile evoluţiei lor.

Asigurarea „descătuşării” capacităţilor superioare deţinute latent de spirit şi dezvoltarea lor progresivă în cadrul „şcolarizării terestre” – cu acumularea continuă de informaţii experimentale preluate prin „triada inferioară” din mediul material şi de la lumile invizibile cu care poate intra în contact – sunt realizate în profunzime prin „triada superioară”: aceasta este constituită din *corpul mental-superior* (denumit şi *corpul cauzal*), *corpul budic* şi *corpul atmic.* Aceste corpuri nevăzute sunt formate din materii alcătuite din particule tot mai fine şi care au frecvenţe vibratorii specifice tot mai ridicate. Dar „superioritatea” lor provine şi dintr-un alt fapt fundamental: ele nu se vor dezagrega şi după destrămarea totală a corpurilor triadei inferioare, ci se vor menţine în tot cursul *şirului de reîncarnări* şi, în mod lent, se vor dezvolta constant (în mii de ani, în zeci de mii de ani) pe parcursul extrem de îndelungatei „şcolarizări evolutive terestre”. Însă în cunoaşterea teosofică, datorită superiorităţii sale funcţionale şi vieţuirii neîntrerupte a celor trei corpuri pe toată durata ciclului evolutiv terestru, această triadă a fost considerată *adevăratul suflet* al fiinţei spirituale umane! Însă chiar mai mult: datorită vieţuirii neîntrerupte a acestor corpuri de-a lungul unor necunoscute etape ample pe această planetă, în diferite doctrine antice, care s-au transmis până şi în vorbirea noastră curentă, *sufletul* a fost considerat *nemuritor*! Dar, de fapt, bazată pe cercetări şi verificări îndelungate, cunoaşterea teosofică este fermă: numai *spiritul este nemuritor*, *corpul cauzal* şi *corpul budic* destrămându-se şi ele la finalul îndelungatului „ciclu de experienţe” cu scop evolutiv „trăite” pe această planetă de fiecare fiinţă spirituală umană. Însă, în legătură cu cel de-al treilea corp superior – *corpul atmic* –, vechea cunoaştere teosofică afirma un fapt tulburător: la finalul „şcolarizării terestre”, având descătuşate şi dezvoltate propriile capacităţi superioare, *spiritul* protejat de *corpul atmic* va putea părăsi Pământul, plecând spre a-şi continua evoluţia în alte

dimensiuni. În realitate, această doctrină era identică celei egiptene antice (menţionată la începutul acestui subcapitol): nemuritorul corp *Ba* (*spiritul*) putea pleca spre stele protejat numai de *Inima Ib* (*corpul atmic*)...

O interesantă confirmare sintetică a schemei de bază a acestor idei din Orientul hindo-tibetan a fost inclusă şi într-o carte fundamentală a înţelepciunii ebraice – în *Zohar* (*Cartea Splendorii*), scrisă însă în secolul al XIII-lea e.n. în Spania; or, din conţinutul remarcabil al întregii cărţi este întru totul evident că asemenea cunoştinţe au fost bine verificate prin cercetări directe ulterioare, efectuate de înţelepţi clarvăzători evrei. Dat fiind însă modul de exprimare specific epocii medievale, „triada inferioară" menţionată mai sus a fost denumită printr-o sintagmă diferită, care este la fel de sugestivă: *Viaţa simţurilor*; în schimb, „triada superioară" a fost şi atunci desemnată prin acelaşi termen generalizat: aceasta era *sufletul*! Dar, la fel ca în doctrina teosofică antică, regăsim aceeaşi diferenţiere „calitativă" a energiilor care, sub formă de „lumini", întreţin relaţiile funcţionale dintre componentele principale ale fiinţei-Om: *Spiritul* este entitatea care deţine şi domină ferm prin „lumina vieţii" toate manifestările *sufletului*, care la rândul lui „luminează simţurile"! Din păcate, chiar şi în zilele noastre, pozitivismul materialist atât de limitativ al majorităţii comunităţilor ştiinţifice, precum şi diferite dogme imaginate în lipsa cunoaşterii reale continuă în mod regretabil şi chiar vinovat să ignore şi chiar să ascundă această adevărată structurare funcţională a fiinţei umane. Dar iată cât de clar şi ferm a fost prezentată în *Zohar* această cunoaştere fundamentală[15], dezvoltată ulterior prin bogata literatură iniţiatică a *Cabalei*:

Viaţa simţurilor nu posedă prin ea însăşi nici o lumină, întrucât este atât de strâns unită cu trupul...

Deasupra Vieţii simţurilor se ridică însă Sufletul, care o subjugă, care îi impune legi şi o luminează atât cât îi cere natura sa...

În fine, deasupra Sufletului se ridică Spiritul – de care el este dominat la rândul său – şi care reflectă peste el o lumină de viaţă. Sufletul este luminat prin această lumină şi depinde cu

15 Ad. Franck, *La Kabbale*, Hachette, Paris, 1892.

totul de Spirit (partea 2, folio 112).

Prezentând succint aceste cunoaşteri fundamentale ale structurării reale a *fiinţei umane* obţinute de feluriţi „cercetători antici şi medievali”, dar ascunse maselor timp de milenii – chiar până în zilele noastre – şi care dintr-odată, în secolul XX, au fost puternic dezvoltate pentru publicul modern prin reactualizări scientizate, am oferit cititorului unele răspunsuri la întrebările anterioare. Totuşi, influenţele materialismului pozitivist, care tind mereu să limiteze incursiunile cunoaşterii în imensul domeniu al invizibilului, îi determină pe mulţi să solicite felurite „dovezi materiale” pentru a demonstra „realitatea” unor astfel de descrieri antice reactualizate printr-o literatură descriptivă. Asemenea solicitări evidenţiază însă în primul rând o lipsă de informare modernă, căci aparatele de tehnică medicală prin biorezonanţă, de exemplu (care sunt tot mai folosite şi în ţara noastră), oferă clar astfel de demonstraţii! (Întrucât în cărţi anterioare am redat mai multe imagini oferite de aceste aparate pe ecranele lor, în prezenta lucrare redau doar două imagini sugestive – figurile 10 şi 11.) Şi fiindcă tehnica fotografică e tot mai folosită de mulţimi de oameni pretutindeni, ea oferă din ce în ce mai multe „dovezi categorice”, căci peliculele fotosensibile sunt total *obiective* în redarea diferitelor prezenţe şi fenomene din invizibil! De altfel, în cărţi mai recente (citate şi mai sus) am prezentat exemple foarte sugestive în acest sens: de exemplu, în volumul *Strania energie a gândirii*, înregistrările redate în figurile 43, 44, 45, 46, 47 sunt demonstraţii întru totul convingătoare privind existenţa reală a corpului eteric al fiinţelor umane, despre care era ştiut din Antichitate că iese cu uşurinţă în exteriorul trupului la trăiri intense, reproducându-i detaliat – uneori însă cu unele deformări – contururile capului, ale pieptului şi ale membrelor; dar, chiar mai mult, după cum a descoperit la începutul secolului XX medicul englez W.G. Kilner, la ieşirile din trup, materiile eterice ale acestui corp antrenează şi coloranţii materiilor grele pe care le traversează, redând astfel în fotografii şi culorile îmbrăcămintei. În volume anterioare am prezentat fotografii şi documentare foarte sugestive, obţinute la noi în ţară, ale unor „demonstraţii” întru totul naturale privind corpuri eterice ieşind pe nevăzute din

trupurile carnale (de exemplu, în cartea *Corpurile invizibile ale fiinţei umane* – figurile 6, 8, 9, 14, 15, 16, 19). În ilustraţia acestei cărţi am inclus demonstrativ o înregistrare la fel de sugestivă (figura 8), obţinută la Tg. Mureş.

Dar nu numai oamenii au corpuri eterice, ci şi animalele! În cartea *Strania energie a gândirii* am prezentat în figura 39 o înregistrare fotografică cu totul întâmplătoare făcută într-o locuinţă din oraşul Iaşi, care a surprins clar ieşiri ale corpului eteric din capul şi din trupul unei pisici! Or, şi aici a avut loc acelaşi fenomen: materiile invizibile ale corpului pisicii au fost activate energetic în mod subit de o intensă trăire intimă!

Însă pentru cititorii care sunt mai puţin informaţi în acest domeniu va fi poate o surpriză să afle că şi copacii şi celelalte plante au corpuri eterice, care la anumite activări energetice pot fi fotografiate! Într-o altă carte mai recentă, *Uimitoarele fenomene din invizibil şi energiile benefice*, la figura 10 am prezentat ieşiri ale acestor corpuri invizibile radiind în albastru la arbori din „zona activă" a pădurii Hoia; acolo, după cum am demonstrat şi ilustrat în cărţi anterioare, există o anumită permanenţă (variabilă în cursul zilei) a activărilor energetice produse de o emisie telurică specifică acelei zone – a cărei manifestare am demonstrat-o clar prin şirul documentar al figurilor 7-16 din aceeaşi carte. Tot acolo am redat şi o altă imagine sugestivă, de asemenea de mare importanţă documentară: într-un alt cadru natural, în apropierea ruinelor cetăţii dacice de la Costeşti (în munţii Orăştiei, judeţul Hunedoara), numeroase margarete sălbatice răsfirate printre ierburi aveau o impresionantă aură alburie (figura 23) radiantă în invizibil, activată energetic tot de o emisie telurică necunoscută! În acest caz, am putut verifica existenţa unui câmp energetic teluric care activa astfel de fenomene şi datorită unui alt fapt obiectiv: două persoane care s-au fotografiat reciproc în imediata apropiere a florilor menţionate au avut de asemenea activate corpurile eterice; am redat una dintre înregistrări în figura 24 din aceeaşi carte. (De altfel, probabil că însăşi amplasarea vechii cetăţi dacice pe acel teren s-a bazat pe constatarea că acolo se făcea simţită emisia unei energii „benefice" din adâncul Pământului.) Iar un detaliu, regăsit identic în două fotografii-amintire făcute separat de două persoane (în iulie 2015) lângă marile stânci numite

Pietrele Doamnei din munţii Rarău (din Bucovina), mi-a permis să aflu că şi în apropierea acelor stânci există o puternică emisie telurică invizibilă. Aceasta activa intens numai brazii din planul secund al pozei, stimulând ieşiri ale corpurilor eterice care au dublat contururile fiecărei crengi cu o „îmbrăcăminte" nevăzută ce radia în albastru (figura 11 din cartea mai recentă *Sufletele, îngerii şi ce ne ascunde ştiinţa*). Activarea era atât de intensă, încât cinci brazi emiteau în aer mici aglomerări albastre invizibile desprinse din aurele eterice ale crengilor mai mari – fenomen invizibil, bine redat de clişeele respective! Pentru edificarea cititorului redau în această carte o imagine similară (figura 9), obţinută recent într-o pădure de lângă mănăstirea Cheia (judeţul Prahova).

Este desigur interesant faptul că, în cazul înregistrărilor fotografice ale ciudatelor aure ale copacilor din zona activă a pădurii Hoia, radiaţia nevăzută a corpurilor eterice ale arborilor era de asemenea albastră şi chiar aerul din jur a fost înregistrat de clişeu cu o uşoară „albăstrire"; am explicat această colorare invizibilă – în textul cărţii – prin legile paralele (încă nerecunoscute în mod oficial) ale *fizicii materiilor invizibile*[16]: în locurile în care Pământul emite energii ale căror frecvenţe vibratorii specifice activează prin rezonanţă mase de „eter chimic" existente în aer – care au şi ele radiaţii specifice în *albastru* –, aerul devine albăstrui (cazul de la pădurea Hoia) şi înseşi corpurile eterice ale copacilor sunt activate să radieze invizibil în albastru!

Dar nu numai tehnica fotografică a peliculelor fotosensibile – total obiective – oferă demonstraţii categorice ale existenţei corpurilor eterice invizibile în complexa structură a fiinţelor umane (şi, de fapt, în structura tuturor fiinţelor din mediul terestru); după cum am menţionat anterior, şi moderna aparatură medicală bazată pe biorezonanţă oferă pe ecrane, la un nivel chiar foarte dezvoltat, demonstraţii la fel de categorice ale existenţei nevăzute a corpurilor eterice în structura pacienţilor, ba chiar şi detalii foarte importante ale fiziologiei acestor corpuri! (Aparatele măresc însă mult formele radiante ale acestor corpuri ieşite în exteriorul trupului, pentru a oferi

16 E. Marti, *The Four Ethers*, Schaumberg, Roselle, Illinois, 1984; T.J. Constable, *The Cosmic Pulse of Life*, Borderland Science, Bayside, California, 1990.

medicilor aspecte cât mai edificatoare pentru investigaţiile care urmează, prin intermediul bogatelor programe cu conţinut strict medical.) Întrucât medicul Beatrice Lucache din Iaşi mi-a oferit o serie de înregistrări fotografice diferite şi întru totul caracteristice fiecărui pacient în parte, în cartea mai recentă *Strania energie a gândirii* am ilustrat variate demonstraţii obiective ale felului în care se modifică funcţional culorile radiaţiilor acestor corpuri – la figurile 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30. De aceea, pentru cei care nu au citit volumul anterior, în ilustraţia acestei cărţi am inclus doar fotografia relevantă (parţială) a corpului eteric al unui pacient – corp care în acel caz radia invizibil în culoarea roz (figura 10).

În plus, aparatele medicale cu biorezonanţă confirmă tehnic şi în mod cât se poate de obiectiv descrierile consemnate încă din Antichitate şi transmise iniţiatic şi prin unele scrieri de numeroasele generaţii de „văzători”. Acestea confirmă şi o descoperire medicală făcută la începutul secolului XX de doctorul englez W.J. Kilner[17]. Printr-o metodă mai simplă imaginată de el, care implica panouri colorate diferit, medicul a reuşit nu numai să perceapă vizual (deşi nu era „clarvăzător”) existenţa corpului eteric, ci şi un fapt conex foarte important: radiaţia invizibilă a acestui corp este influenţată şi variază mult în funcţie de gândirea fiecărui om şi, bineînţeles, în raport cu afecţiunea pe care o are! Aparatele cu biorezonanţă, la rândul lor, oferă clar asemenea diferenţieri, care pot apărea chiar şi la acelaşi pacient, fapt evidenţiat la consultaţii succesive prin apariţia pe ecran a unor culori diferite ale aurei sale eterice. Medicul care investighează printr-un asemenea aparat (după ce „învaţă” în prealabil „limbajul culorilor” din invizibil) va avea astfel o primă informaţie utilă asupra pacientului consultat, modul lui de a gândi fiind un „detaliu” semnificativ.

Aparatele cu biorezonanţă prezintă pe ecrane o imagine chiar mai „captivantă” prin coloritul şi însuşi conţinutul ei cu totul deosebit: existenţa reală a *corpului astral* (figura 11), care oferă medicului informaţii suplimentare şi mai complexe. Într-adevăr, asemenea înregistrări demonstrează şi mai spectaculos realitatea totală a unor vechi cunoştinţe reluate de Teosofia reactualizată: „materiile astrale” invizibile care compun acest corp sunt de tipuri uşor diferite (particule asemănătoare, dar

17 W. Kilner, *The Human Atmosphere*, 1912.

care au frecvenţe vibratorii specifice şi radiaţii de culori diferite) şi sunt structurate pe trei zone specifice ale trupului uman: în partea superioară a trupului se află organe legate de schimbul de informaţii, de emiterea de idei şi de sentimente nobile, astfel încât particulele respective vibrează la frecvenţele mai ridicate ale culorii albastru; în zona mediană a trupului aflându-se organele cu funcţiunile vitale principale, influenţate de trăirile intime deosebite, materiile astrale localizate funcţional radiază nevăzute în culoarea verde-deschis, specifică vieţii active şi sănătoase; în schimb, în zona inferioară toracelui fiind organele anexe ale sistemului vegetativ şi cele legate de reproducerea biologică, particulele astrale sunt mai puţin fine, având vibraţii la frecvenţe mai reduse, specifice diferitelor nuanţe de portocaliu şi roşu. Astfel, aparatele cu biorezonanţă demonstrează clar această cunoaştere consemnată de cercetători „văzători" încă cu multe veacuri înainte, sfidând prin ridicatul nivel al tehnicii electronice moderne vinovata ascundere „oficială" a adevăratei structurări energetice a fiinţei umane! Desigur, prin continua perfecţionare a capacităţilor funcţionale ale acestor aparate se va ajunge la ilustrarea pe ecranele lor şi a existenţei celui de-al treilea corp al *triadei inferioare* şi, apoi, poate chiar mai mult.

Dar tehnica fotografică a fost şi se menţine ca „deschizătoare de orizonturi" în multiple domenii ale cercetărilor şi ale realizărilor ştiinţifice moderne – începând de la „tainele" celor mai infime cuante de energie şi a celor mai infime particule ale materiei grele, dezvăluite în marile acceleratoare, şi până la „tainele" planetelor care compun sistemul nostru solar, ba chiar ale unor părţi din imensitatea spaţiului cosmic. Revenind însă la „demonstraţiile provocatoare" privind realitatea „apocrifă" a existenţei în structurarea fiinţei umane şi a altor corpuri energetice invizibile, este de specificat un alt fapt edificator: au fost obţinute variate înregistrări fotografice care confirmă vechile şi noile cunoştinţe privind realitatea categorică a corpurilor invizibile din materii mentale – respectiv a corpului mental-inferior şi chiar a corpului mental-superior (cauzal)!

Corpul mental-inferior este compus din materii mentale ale căror frecvenţe vibratorii specifice intră în rezonanţă cu funcţiunile acelor organe ale trupului care deservesc

„intelectul uman”, astfel că la activări mai intense prin gânduri survenite brusc pot surveni de asemenea ieşiri în exterior; în general, radiaţiile lor invizibile vor fi din spectrul culorilor portocaliu şi galben (figura 12). Astfel de manifestări pun însă în evidenţă şi un aspect intim al materiilor invizibile de acest fel: particulele mentale fiind ceva mai fine decât cele ale materiilor eterice şi astrale, corpurile mentale sunt mai transparente decât cele eterice şi astrale. Dar la persoanele cu un intelect mai dezvoltat şi un nivel evolutiv mai ridicat, care le stimulează desprinderea de concepţiile şi interesele materialiste dominante, se va produce o „rafinare” a tipului de particule mentale – o fineţe sporită a acestora manifestându-se prin radiaţii galbene, care pot deveni tot mai deschise la orientări spre spiritualitate.

Interesante sunt înregistrările fotografice din invizibil care au surprins activări ale corpului mental-superior prin energiile unor gândiri cu fond spiritual mai profund, ale căror vibraţii au frecvenţele specifice mai ridicate şi care sunt transpuse în culorile violet şi alb; la niveluri evolutive mai avansate, vibraţiile specifice sunt din domeniul nuanţelor alb-intens şi alb-strălucitor. La acest tip de corp nu se produc însă detaşări extinse în exterior, la concentrări mai intense ale gândirii unele clişee fotografice înregistrând din invizibil doar ieşiri foarte restrânse în afara trupului carnal, care pot acoperi totuşi toate detaliile imaginii sale. La analiza înregistrărilor fotografice ale acestui corp, aspectul deosebit provine de fapt din două manifestări care nu se regăsesc şi la corpurile triadei inferioare: pe de-o parte este strălucirea bruscă a materiilor invizibile de tip mental-superior atunci când sunt activate de energii ale gândirii, fenomen care indică şi o fineţe deosebită a particulelor de acest tip; pe de altă parte se evidenţiază un sporit efect energetic al radiaţiilor sale, care produc în apropierea persoanei nu numai aglomerări locale de materii invizibile activate intens să radieze în alb, ci şi o extinsă activare în jur a unor materii invizibile care radiază în albastru. Am redat o astfel de înregistrare întru totul edificatoare în cartea *Strania energie a gândirii*, la figura 48, obţinută la mănăstirea Pângăraţi din judeţul Neamţ, iar pe Internet se poate găsi o interesantă înregistrare fotografică de acest fel, obţinută în faţa altarului vechiului lăcaş de cult de la Şinca

Veche. În această carte redau însă o imagine foarte sugestivă (figura 13) care demonstrează modalitatea de producere a fenomenelor invizibile atunci când concentrarea energiei gândirii într-o meditaţie (sau la rugăciuni, la idei creative ori la gânduri pozitive) produce o activare a acestui corp: ca şi în alte înregistrări asemănătoare, corpul mental-superior iese puţin din trup în special în zona pieptului şi cea a capului, ca un abur alb mai dens, dar invizibil, creând însă un câmp în jurul trupului care activează la rândul său materii mentale din aer; la frecvenţele vibratorii mai ridicate induse de energia-gând, acestea pot să radieze la rândul lor în alb, dar ca o ceaţă nevăzută mai puţin densă.

În acest capitol am făcut o descriere oarecum extinsă a unor importante cunoştinţe din veacuri şi chiar milenii anterioare, asociate cu „dovezi materiale" întru totul obiective oferite de aparate ale tehnicii moderne, care demonstrează categoric existenţa structurală în fiinţa umană a unor corpuri energetice din materii invizibile, toate împreună cu trupul carnal deservind fidel *spiritul uman nemuritor*. Această descriere a avut un anumit scop: în primul rând, prezentarea aspectului principal al „prototipului" fiinţei umane invizibile „create" pentru planeta Pământ, care ar diferenţia-o de alte fiinţe spirituale similare tipului uman – fiinţe ce ar exista în alte zone galactice sau chiar în alte zone ale Creaţiei cosmice. Mai există totuşi şi un alt aspect specific important, care ar putea să fie însă comun tuturor fiinţelor spirituale din întregul Cosmos.

Spune-mi ce culoare ai ca să-ţi spun cine eşti!

La începutul veacului trecut, în prima perioadă a amplei acţiuni de reactualizare a vechilor cunoaşteri spirituale, în cadrul Societăţii Teosofice din Londra s-a lansat afirmaţia ciudată redată în subtitlul de mai sus, atât ca o demonstraţie a superiorităţii cunoaşterilor teosofice, cât şi ca expresie a unui umor englezesc amical. Într-adevăr, încă din milenii mult anterioare, „văzătorii" de diferite categorii au perceput o caracteristică generală a sufletelor umane deztrupate şi chiar a celor întrupate: corpurile invizibile ale tuturor acestor suflete emit permanent radiaţii în culori specifice, ale căror nuanţe şi străluciri depind în mod direct de nivelul de evoluţie spirituală

obţinut de fiecare fiinţă omenească în parte! Or, după cum am menţionat anterior – iar cititorul se va convinge direct din ilustraţiile care vor urma –, acest aspect constituie de asemenea un criteriu de diferenţiere a sufletelor de tip uman terestre faţă de marea majoritate a fiinţelor spirituale inteligente care, cu diferite scopuri, au venit ca entităţi „neîntrupate" să viziteze planeta noastră! În realitate, datorită generalizării tehnicilor de fotografiere, asemenea analize comparative au devenit întru totul posibile, întrucât fiinţele spirituale se pot deplasa în Univers numai ca „suflete"; înşişi savanţii tehnicilor spaţiale s-au convins de mult timp de un fapt esenţial: călătoriile intragalactice nu vor putea fi realizate în nici un caz cu nave metalice şi cu echipaje în trupuri carnale[18], ci numai prin structuri „dematerializate" ale acestora!

În ediţiile cărţii *Karma şi taina reîncarnării*, precum şi în alte cărţi anterioare, am redat acest „limbaj al culorilor" specifice diferenţelor calitative ale nivelurilor evolutive – şi implicit diferenţelor de „caracter" în modul de a gândi şi de a se manifesta al oamenilor. Reluându-l succint, evidenţiez însă în mod special o conexiune fizică fundamentală asociată variaţiilor acestor caracteristici: cu cât lungimea de undă a radiaţiilor invizibile emise de o fiinţă de tip uman este mai mare (respectiv frecvenţa vibratorie este mai mică), cu atât nivelul său evolutiv este mai redus – „inferior". În mod evident, avansarea către niveluri evolutive tot mai crescute şi spre „superior" a fost concepută şi se realizează fundamental prin reduceri ale lungimilor de undă şi prin creşterea frecvenţelor vibratorii ale energiilor emise de fiinţele spirituale – esenţială fiind energia gândirii. La scara întregii omeniri, acest criteriu fizic al frecvenţelor vibratorii – mai scăzute, medii sau tot mai ridicate – ale energiilor emise de fiecare corp invizibil al fiecărui om extinde în mod extraordinar paleta luminoasă a combinaţiilor posibile ale culorilor şi nuanţelor care se reunesc în fiecare fiinţă umană şi face ca diversitatea energiilor individuale să fie de o amploare care nici nu poate fi cuprinsă mental; în mod real, în întreaga lume cu greu vor putea fi găsite două fiinţe umane care să aibă exact aceleaşi culori şi nuanţe (aceleaşi frecvenţe vibratorii specifice componentelor

18 F. Gheorghiţă, *Spirit şi destin cosmic*, Editura Mold-Hermes, Iaşi, 1994.

lor structurale) emise în propriul „câmp energetic”. Totuşi, pentru o succintă exemplificare a acestui criteriu caracteristic Lumii de Dincolo, am selectat demonstrativ câteva înregistrări fotografice obţinute în diverse zone geografice, care prezintă foarte sugestiv marea diversitate de „culori” ce apare în invizibil ca un factor specific al sufletelor umane pământene, începând de la culorile şi nuanţele întunecate ale „fiinţelor umane inferioare” şi punând în evidenţă ascendenţa frecvenţelor vibratorii tot mai ridicate ale creşterii nivelului evolutiv:

– figura 14 – un suflet lipsit de organizare interioară, al cărui corp difuz radia nevăzut în culoarea neagră, specifică bestialităţii (fotografie făcută în august 1998, în staţiunea Costineşti);

– figura 15 – un alt suflet, a cărui structurare a corpului nu era complet organizată, radia în culoarea maro, specifică lăcomiei meschine (detaliu dintr-o fotografie nocturnă făcută în vara anului 2009, la Podu Oltului);

– figura 16 – o fiinţă al cărei corp astral aflat la exterior radia în roşu-viu, dorind mult să fie fotografiată; efortul grăbirii de a coborî în spaţiul vizat la pozarea bisericii monumentale a activat în jurul propriului corp un norişor de materii invizibile ce radiau la aceeaşi frecvenţă „mai joasă” (înregistrare obţinută în Cipru);

– figura 17 – deşi se afla în subsolul unei locuinţe unde se executau lucrări, un suflet al cărui corp mental-inferior se activase în acel moment prezenta un ridicat nivel al inteligenţei orientate spre cunoaştere atât printr-o nuanţă mai deschisă a culorii galbene, cât şi printr-o discretă emisie periferică bipolară – în albastru şi roşu (detaliu dintr-o fotografie făcută în Anglia, în august 2007);

– figura 18 – un suflet ce avea de asemenea corpul mental-inferior la exterior îşi evidenţia inteligenţa orientată spre *nou*, completată de echilibru logic şi tact, printr-o radiaţie nevăzută în verde-deschis (fotografie obţinută deasupra unui cartier de locuinţe din Iaşi);

– figura 19 – radiaţia albastră a acelui suflet indica orientarea spre o credinţă religioasă activă, dar aspectul neorganizat al materiilor invizibile ale corpului sugerează o separare mai recentă de trupul decedat (detaliu din poza unui

grup de blocuri şi a cerului de deasupra lor dintr-un cartier central al oraşului Iaşi, în octombrie 2013);

– figura 20 – culoarea roz-deschis este specifică iubirii spirituale, desprinsă de orice interes material şi biologic, manifestată prin acţiuni dedicate „binelui aproapelui” şi „binelui general” a tot ce este „creaţie” în mediul Naturii;

– figura 21 – radiaţia luminoasă a corpului în azurul orientării spirituale, asociată cu o discretă emisie periferică violacee (culori cu frecvenţe vibratorii sporite), evidenţiază un nivel evolutiv avansat spiritual (detaliu dintr-o fotografie făcută la Oficiul Stării Civile din Iaşi, în toamna 2008);

– figura 22 – radiaţia albă evidenţiază direct o evoluţie spirituală deosebită; aceste suflete preiau şi îndeplinesc permanent activităţi de stimulare a întrupaţilor spre a păşi pe calea evoluţiei spirituale, îi ajută să progreseze mereu, sprijinindu-i adesea direct în depăşirea problemelor karmice. Unele „suflete albe” se dedică stimulării spiritualităţii şi a mulţimilor de credincioşi care vin în lăcaşuri de cult (detaliu dintr-o fotografie făcută într-o biserică ortodoxă din oraşul Tg. Mureş);

– figura 23 – sufletele ale căror corpuri emit radiaţii albe mai intense asociate cu radiaţii periferice bipolare în albastru şi roşu (specifice sufletelor terestre) au şi potenţe energetice mai sporite. Aceste două energii sunt funcţional complementare şi au rămas cunoscute până în zilele noastre prin termeni consacraţi din Antichitate de „cercetătorii văzători” chinezi: sunt energiile cosmice ale vieţii, energiile Yin şi Yang;

– figura 24 – o înregistrare cu totul deosebită: sufletele care au obţinut diferite trepte evolutive, care radiază în alb-strălucitor, nu mai au o formă stabilă după dezagregarea corpului mental-inferior. Acestea rămân perioade îndelungate în comunicare numai cu fiinţe similare avansate spiritual şi menţin relaţii reciproce doar în domenii de frecvenţe mult mai ridicate; ele nu pot comunica şi cu suflete „inferioare”. Încă din Antichitatea hindusă s-a aflat că acestea beneficiază de perioade lungi în stadiul *Devachan* („raiul” terestru). În deceniile sau veacurile vieţuirii neîntrupate îndeplinesc însă diferite „misiuni”, stimulând în mod deosebit şi ajutându-i pe diferiţi întrupaţi în activităţi dedicate progresului şi binelui colectiv. Comunicarea cu sufletele din acelaşi domeniu vibrator

şi uneori chiar şi cu întrupaţi cu care pot intra în rezonanţă (cazul fotografiat) se face prin „pachete” ce conţin cantităţi mari de informaţii „imprimate” în materii mentale activate să radieze tot în alb-strălucitor (fotografie „întâmplătoare” făcută într-un hotel din Bucureşti, în martie 2004).

Redând în conţinutul acestui capitol diferitele caracteristici principale ale structurării şi ale manifestărilor fizice şi psihice specifice sufletelor fiinţelor spirituale umane „aduse” şi aflate la „şcolarizarea evolutivă” oferită de planeta Pământ, am urmărit un anumit scop: să-i ofer cititorului elementele analitice comparative care să-i demonstreze obiectiv „originea extraterestră” a tulburătoarelor prezenţe ale unor foarte variate tipuri de fiinţe inteligente invizibile – total diferite ca forme şi structurări funcţionale faţă de „sufletele pământene” –, care, venind relativ mai recent cu anumite „misiuni” în spaţiul terestru ca adevărate „valuri”, au fost fotografiate şi filmate în mod repetat de-a lungul a peste două decenii!

Capitolul 2
O problemă ştiinţifică de mare importanţă

Forţele Aeriene ar trebui să admită că fenomenul OZN este o problemă ştiinţifică de dimensiuni mondiale, de mare importanţă potenţială.

Prof. dr. J. Allen Hynek (*Experienţa OZN*)

În aceste fenomene vizuale, pe care le-am denumit OZN, este sigur că există fapte pe care nu le înţelegem şi care, în prezent, sunt încă relativ inexplicabile.

Robert Galley – ministrul francez al Apărării
(interviu din 21.02.1974)

OZN: ficţiune sau „problemă majoră” a omenirii?

Una dintre noile ramuri literare lansate în cursul secolului XX a dezvoltat treptat o temă cu accente scientizate, neacceptată însă ştiinţific, dar care în fondul ei deţine ample „adevăruri” ce ies lent la iveală şi se vor impune treptat: *Paleoastronautica.* Aceasta a început prin a reda variate tradiţii

şi deosebite consemnări antice şi medievale de la diferite popoare, care împreună ar indica manifestări prelungite ale unor uimitoare apariţii luminoase pe cerul planetar, dintre care unele au coborât şi pe solul terestru. Mai mult, pe diferite continente, din „straniile care cereşti” ar fi ieşit fiinţe cu puteri miraculoase, care au rămas perioade prelungite în zonele populaţiilor respective, fiind venerate şi zeificate pentru acţiunile lor civilizatoare. Ca exemple foarte sugestive ale unor texte vechi care oferă asemenea relatări mai ample provenind din Antichitate, sunt de citat: *Cartea lui Enoh*, precum şi volumele autorului Z. Sitchin privind zeii coborâţi la popoarele antice[19] din Orientul Apropiat; *Bhagavad-Gita*[20], din Orientul hindus; miturile Chinei antice[21]; *Antologia literaturii precolumbiene*[22], din zone centrale americane.

Dar adevăratele demonstraţii ale „realei continuităţi a vizitării Pământului de fiinţe venite din spaţiu”, prin „manifestări materiale” tot mai impresionante, s-au declanşat parcă în mod dirijat de la neştiute „niveluri galactice” în a doua jumătate a secolului XX: la început, în mediul aerian mai apropiat solului, iar treptat, şi cu „aterizări” şi chiar cu unele „răpiri” ale localnicilor, aduşi temporar sub hipnoză la bordul unor impresionante aparate de zbor.

Faţă de adevărate valuri de „apariţii şi manifestări ale străinilor”, printr-un consens discret al autorităţilor din majoritatea statelor lumii şi al principalelor comunităţi ştiinţifice din statele mai avansate, s-a căutat însă o temperare sau chiar o anihilare a interesului public privind tulburătoarele manifestări: se dorea evitarea unei anumite temeri extinse la întreaga omenire, dar şi a bruscului dezechilibru între

---

19 *Le Livre d’Enoch*, Editura Robert Laffont, Paris, 1975; seriile de traduceri ale volumelor autorului Zecharia Sitchin privind îndelungata convieţuire a veniţilor din spaţiu cu poporul american – publicate începând din 1999 de Editura Aldo Press şi mai recent de Editura Livingstone, Bucureşti.

20 Swami Prabhupada, *La Bhagavad-Gita telle qu’elle est*, Editura Bhaktivedanta, Paris, ediţia a II-a, 1977.

21 Yuan Ke, *Miturile Chinei antice*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1987.

22 Fr. Păcurariu, *Antologia literaturii precolumbiene*, Editura Univers, Bucureşti, 1973.

cunoaşterea ştiinţifică şi educaţională anterioară faţă de cea demonstrată de „straniile şi neînţelesele manifestări ale unor fiinţe inteligente mult avansate”. În acest sens au fost create diferite „comisii (pseudo)ştiinţifice”, cele mai importante fiind formate în SUA[23], care, prin metode de amăgire psihologică – larg difuzate prin anumite mijloace de comunicare în masă – şi prin ascunderea efectivă a faptelor, încercau să discrediteze orice observaţie tehnică sau vizuală a vizitelor extraterestre survenite pe întinsul globului terestru. Dar înregistrările tot mai impresionante ale „demonstraţiilor” – care se înmulţeau cu zecile, sutele, ajungându-se la mii de manifestări ale unor „aparate de zbor mereu neidentificabile” ce evidenţiau tehnici funcţionale uimitoare – au compromis treptat „comisiile oficiale” şi autorităţile care dezinformau publicul. De altfel, s-a format treptat şi o nouă ramură literară informaţională (o parte cultivând senzaţionalul, adesea menţionând în titlu referiri la „Farfuriile Zburătoare”, însă o altă parte ce prezenta analize cu tente scientizate, folosind în titlu şi în conţinut o denumire mai tehnică: „Obiectele Zburătoare Neidentificate”[24]). Ambele genuri oferind continuu informaţii tulburătoare şi protestând împreună împotriva tăinuirilor şi a dezinformărilor „oficiale” au determinat astfel formarea treptată a unui important curent în opinia publică mondială care critică tot mai vehement atitudinea autorităţilor. Astfel, tot mai mulţi oameni de ştiinţă au început să ia atitudine faţă de lipsa de onestitate oficială, intervenind atât prin expuneri publice, cât şi prin unele cărţi

23 Printr-un discret consens internaţional, chiar din ultimii ani ai deceniului 4 din veacul trecut s-a decis peste tot în lume tăinuirea sau ridiculizarea observărilor şi a manifestărilor OZN; în SUA au fost constituite cu acest scop chiar „comisii (pseudo)ştiinţifice”, cele mai active fiind *Proiectul Blue Book* şi *Comitetul Condon.* Dar, după două decenii, devenind ele însele ridicole în urma evoluţiei manifestărilor OZN, asemenea comisii au fost desfiinţate, lumea ştiinţifică înţelegând în mod realist că trebuia să se orienteze către adevărata perspectivă de progres: căutarea inteligenţelor extraterestre şi eventuala comunicare cu acestea.

24 Integrându-mă de la început în noul curent al informării publice prin cărţi cu demonstrări scientizate privind importanţa ştiinţifică a analizării manifestărilor OZN, am scris primele cărţi de acest fel la noi în ţară: *OZN – o problemă modernă* (1973) şi *Enigme în galaxie* (1983).

bine documentate; asemenea acţiuni au fost declanşate chiar de reputaţi profesori universitari din SUA[25], acolo unde colegi mai puţin oneşti au format importante echipe de dezinformare.

Presiunea publicului, fiind însă tot mai vehementă în ce priveşte solicitarea prezentării cât mai obiective a amplei „probleme ştiinţifice de dimensiune mondială, demonstrată de manifestările OZN", a impus la rândul ei – treptat – o constatare de bază, care datorită faptelor tot mai evidente (cât şi unor factori puţin ştiuţi) a determinat brusc o dezvoltare spectaculoasă: în fond, umanitatea terestră ajunsese, prin valurile manifestărilor OZN, la înţelegerea realistă a faptului că nu ar fi „singura omenire" din Galaxie. Prin urmare, sosise timpul să se orienteze ştiinţific, filosofic şi chiar tehnologic spre abordarea solidă a acestui nou orizont al evoluţiei actualei civilizaţii! Astfel, în cadrul NASA din SUA a fost pus la cale un complex program de cercetare ştiinţifică, care în primii ani s-a desfăşurat sub sugestiva denumire *The Search for Extraterrestrial Intelligence.* (O sinteză oferită cunoaşterii publice a fost editată de NASA în 1979.) Coordonatorul amplului studiu, profesorul universitar dr. Bernard Oliver, s-a documentat îndelung în „problema OZN", exprimându-se repetat, încă de la începutul anilor '70, în următorul mod[26]:

„...Astăzi, o mare parte a oamenilor de ştiinţă sunt dispuşi să accepte că viaţa este ceva comun în Univers, că multe civilizaţii au existat şi încă mai există în Galaxia noastră şi că multe ar putea fi mai avansate decât a noastră... Dacă ipotezele noastre sunt exacte, punându-ne în legătură cu aceste civilizaţii, vom avea posibilitatea să intrăm în posesia unui imens patrimoniu de cunoaştere, poate deja transmisă, repet, de la planetă la planetă, de la civilizaţie la civilizaţie, încă cu miliarde de ani în urmă...

---

25 Prof. dr. James McDonald: *Objets volants non identifiés*, Editura GEPA, Paris, 1969; Prof. dr. J. Allen Hynek, *The UFO Experience*, H. Regnery, Chicago, 1972, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1978; Prof. dr. Jacques Vallée, *Alte dimensiuni*, Editura Valdo, Bucureşti, 1993; Prof. dr. Miceal Ledwith şi prof. dr. Klaus Heinemann, *The Orb Project*, Atria Books, SUA, tradusă la Editura Adevăr Divin, Braşov, 2007.
26 Prof. dr. Carl Sagan, *Communication with Extraterrestrial Intelligence*, MIT Press, Massachusetts, SUA, 1973.

Într-un asemenea context, treptat, această „problemă ştiinţifică de importanţă mondială” a ajuns să fie inclusă în 1978 pe ordinea de zi a mai multor şedinţe chiar în cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Către finalul dezbaterilor au fost invitaţi să o prezinte doi oameni de ştiinţă bine documentaţi – profesorii universitari dr. J. Allen Hynek (consilier al Forţelor Aeriene ale SUA în „problema OZN”), dr. Jacques Vallée (recunoscut în cercurile ştiinţifice ca un foarte bine informat cercetător al manifestărilor OZN) şi aviatorul american Lawrence Coyne, care, în cursul unui zbor cu elicopterul (în octombrie 1973), împreună cu echipajul, „a trăit o demonstraţie fantastică oferită de un OZN” ce se apropiase mult de aparatul terestru. După câteva şedinţe în cadrul Adunării Generale şi după prezentarea expusă de cei trei invitaţi în cadrul Comitetului Politic Special, iată partea esenţială a textului decizional emis la a 47-a şedinţă, din 10 decembrie 1978:

Adunarea Generală a luat act de declaraţiile făcute şi de proiectele de rezoluţie prezentate la a 32-a şi la a 33-a sesiune privind obiectele zburătoare neidentificate şi fenomenele conexe.

Comitetul Politic Special recomandă Adunării Generale adoptarea consensului următor:

Adunarea Generală invită Statele Membre interesate să ia dispoziţiile voite pentru a coordona, pe plan naţional, cercetarea ştiinţifică şi studiile privind viaţa extraterestră, incluzând şi obiectele zburătoare neidentificate, şi de a-l informa pe Secretarul General despre cazurile observate, despre cercetarea acestora şi despre evaluarea acestor activităţi...

Aşadar, după trei decenii de tăinuiri şi deformări dirijate ale informaţiilor privind prezenţa reală şi manifestările într-adevăr încă stranii pentru ştiinţa modernă actuală, „problemei OZN” i s-a recunoscut importanţa majoră pentru întreaga omenire. Desigur, în arhive există în continuare foarte multe înregistrări şi descrieri documentare rămase „secrete”, care – parţial – vor fi valorificate ştiinţific. Dar, deşi către sfârşitul secolului XX

prezenţele şi manifestările OZN s-au redus – desigur, intenţionat – tot mai mult, valurile succesive de apariţii şi demonstraţii pe cerul şi la solul terestru şi-au îndeplinit misiunea programată de inteligenţe încă neştiute: în doar câteva decenii, întreaga omenire pământeană a eliminat *antropocentrismul medieval* din gândire şi din educaţia generală, preluând orientarea către înţelegerea faptului că „nu suntem singurii oameni din Univers” şi că în realitate „am fost creaţi şi aduşi pe această planetă” cu un anumit *scop cosmic*; fiind fiinţe spirituale întrupate, oamenii trebuie să evolueze prin cunoaştere şi spiritualitate pentru a ajunge treptat la deblocarea tuturor capacităţilor latente existente în fiinţa noastră, pentru a ne îndeplini apoi rolul cosmic hărăzit – acela de a deveni şi noi „mici creatori” pentru a înfrumuseţa în continuare gigantica Creaţie Cosmică, aflată în permanentă dezvoltare.

Un OZN şi mai multe „întâmplări”

În anii ’60 ai veacului trecut am văzut câteva fotografii ale unor OZN „strălucitoare” publicate ca o curiozitate, fără explicaţii, de revista franceză *Science et Vie* şi am fost atras de o problemă tehnico-ştiinţifică cu totul deosebită: cum poate fi realizată strălucirea învelişului evident metalic al unui aparat de zbor şi care ar fi în sine utilitatea tehnică a acestei străluciri? De fapt, cunoşteam fenomenul fizic numit „efectul Corona”, şi anume producerea în anumite condiţii a radiaţiilor luminoase la suprafaţa părţilor metalice (în special la proeminenţe) ale instalaţiilor de înaltă tensiune: la valori ridicate se produc ionizări ale aerului înconjurător, care generează mini-efecte luminoase filiforme prin activarea electronilor atomilor gazelor din aer, care emit astfel fotoni luminoşi. Dar acest fenomen începe de la nivelul tensiunilor înalte de cel puţin 30.000 de volţi, fapt ce ar impune existenţa la bordul unor asemenea aparate de zbor a unor generatoare electrice speciale şi a unor transformatoare pentru tensiuni înalte, dar şi a unor izolaţii interioare faţă de întregul înveliş metalic, devenit periculos pentru întregul echipaj şi pentru întreaga aparatură funcţională de la bord! Deşi mi se părea imposibilă o asemenea rezolvare tehnică atât de complicată,

din lipsa altor dovezi am menţinut această ipoteză câţiva ani – transmiţând-o (în anul 1968) şi unei agenţii de presă americane care, prin Agerpres, mi-a cerut explicaţii privind importanta manifestare OZN din ţara noastră, din apropierea oraşului Cluj. Mai târziu am prezentat sintetic această ipoteză în prima mea carte, apărută în 1973, printr-un subtitlu sugestiv: *Aerodinamica electrostatică.* De altfel, în carte am susţinut-o prin experimentele efectuate de specialişti americani (despre care am aflat în acel an), care doreau să elimine, în cazul avioanelor de mare viteză, boomul sonic printr-un fronton al aripilor menţinut la un înalt potenţial electric.

Însă, mutându-mă în acei ani la Cluj (denumirea oraşului a fost completată ulterior şi cu numele Napoca), un „şir de întâmplări" m-a orientat treptat către o altă înţelegere a modului de producere a „strălucirii OZN-urilor". Primele fapte din „şir" au avut un conţinut mai simplu. Aş începe prin a cita întâlnirea întâmplătoare cu un profesor universitar de la Institutul Politehnic, care, aflând despre preocupările mele paralele în acest domeniu, m-a invitat să fac o expunere scientizată în faţa unui grup de profesori atraşi de subiect şi a unei săli pline cu studenţi dornici de informaţii mai extinse. După un timp, în august 1968, în timpul unei excursii turistice în străinătate, o altă întâmplare, aparent simplă, avea să aibă un efect nebănuit: într-o librărie de lângă o universitate, întrebând dacă aveau cărţi despre OZN-uri, pe un raft aproape de tavan vânzătorul a găsit un ultim exemplar al cărţii autorului american Frank Edwards[27], care avea şi unele ilustrări documentare.

Către sfârşitul acelei luni august, o nouă întâmplare avea să aibă consecinţe tot mai frapante, dintre care unele aveau să-mi deschidă noi orizonturi cognitive şi noi activităţi, paralele faţă de cele profesionale: cu zece zile înainte de a reveni în ţară, însuşi secretarul comisiei tehnice din care făceam parte în cadrul Institutului de Proiectare – tehnicianul Emil Barnea – fotografiase în mod repetat o ciudată „farfurie zburătoare", care în amiaza zilei de 18 august 1968 coborâse mult deasupra unei poieni din pădurea Baciu (din apropierea Clujului)! Emil

27 Fr. Edwards, *Flying Saucers – Serious Business*, L. Stuart, New York, 1966, tradusă cu titlul *Farfuriile zburătoare – o chestiune serioasă* la Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1969.

Barnea nu a difuzat fotografiile manifestării acelui obiect aerian neobişnuit, mi-a aşteptat reîntoarcerea şi mi-a prezentat cele cinci imagini obţinute succesiv, cerându-mi părerea şi unele explicaţii; i-am arătat importanţa lor documentară, iar el mi-a oferit primele trei poze şi porţiunea de film cu negativele respective, pentru a le face cunoscute public. Din obişnuinţă, am consultat în prealabil doi specialişti în tehnica fotografică în legătură cu porţiunea de film; analizând cu atenţie negativele, aceştia mi-au confirmat separat lipsa dovezilor vreunui trucaj. Fiind intrigat însă la a doua fotografie de o umbrire „nelogică" pe rebordul ciudatului obiect – faţă de prima fotografie şi faţă de poziţia soarelui –, la Facultatea de Arhitectură s-a făcut o machetă; aceasta a fost fotografiată la lumina amiezii în poziţiile din primele două fotografii, evidenţiind clar un fapt: umbrirea ce părea produsă de domul obiectului pe rebord era normală în prima poză (figura 25), dar în cea de-a doua (figura 26) avea o altă cauză – era un fenomen fizic inexplicabil. Acest fapt avea să fie constatat peste aproape patru ani şi de fotografi experţi din Franţa şi de expertul G. Delcorps de la laboratorul LAET din Bruxelles (specializat în verificarea veridicităţii înregistrărilor fotografice). Analizând detaliat pozele, am constatat şi alte fenomene fizice stranii: în poza a doua contururile aparatului aerian erau difuze, suprafaţa domului părând mai luminoasă; dar clişeul pozei a treia înregistrase un fenomen şocant: o parte din rebord se „dematerializase"! (Am publicat fotografia respectivă şi detaliul mai clar în cărţi anterioare[28].)

Faţă de aceste ciudăţenii fizice şi faţă de *coborârea evident voită* a aparatului aerian *pentru a fi fotografiat*, am considerat utilă informarea publică şi am redactat un articol ilustrat, care la mijlocul lunii septembrie a fost preluat spre publicare de principalul ziar local. Dar în dimineaţa tipăririi sale a survenit o altă întâmplare, care a condus la fapte ieşite din comun. În mod ciudat, tocmai în acea dimineaţă a venit la Institutul de Proiectare ziaristul Ludovic Roman (care s-a recomandat a fi reporterul local al Agerpres), voind să mă cunoască şi să mă

28 Am prezentat reproduceri ale celei de-a treia imagini a OZN-ului din pădurea Baciu în cărţile *OZN – o problemă modernă*; *Lumi invizibile*; *OZN eterice*; *Seniorii cosmosului*; *Uimitoarele fenomene din invizibil şi energiile benefice.*

invite la o discuţie particulară privind preocupările mele paralele. Spunându-i că în pădurea Baciu a fost fotografiat anterior un OZN şi că articolul intră la tipărire, a plecat rapid şi a intervenit la nivel politic pentru ca textul respectiv să nu mai apară în acea zi în ziarul local – pentru ca întregul caz să fie transmis mai întâi la conducerea Agerpres! Apoi mi-a cerut telefonic ca după-masă să vin cu filmul la laboratorul său, pentru a face copii care să fie trimise urgent cu avionul la Bucureşti. Convins că astfel cazul va fi difuzat în întreaga ţară, am colaborat la realizarea copiilor, la care am adăugat şi copierea din cartea străină a principalei imagini a unui OZN total asemănător (mai mic însă) care în august 1965 coborâse chiar mai mult lângă o şosea din California, cu acelaşi scop evident: pentru a fi fotografiat repetat până la *dematerializarea* sa! Acea dovadă a realităţii acestor „farfurii zburătoare" asemănătoare avea să fie de mare importanţă în ziua următoare. Impresionat de fotografiile atât de categorice, a doua zi directorul Agerpres a intrat cu o serie de probleme de importanţă majoră chiar la o şedinţă a guvernului, prezidată de preşedintele ţării, şi la final a arătat setul de poze ale OZN-urilor pentru a întreba dacă se permite sau nu publicarea cazului de lângă Cluj. Din relatarea directorului redată ulterior reporterului clujean a rezultat că acele poze au circulat din mână în mână la toţi oficialii prezenţi acolo; în final, preşedintele a cerut o verificare mai extinsă din partea autorităţilor locale şi, dacă se confirma realitatea cazului, acesta putea fi prezentat în presă – dar în mod restrâns. Astfel, în ziarul oficial *Scânteia* a apărut pe 18 septembrie 1968 o scurtă relatare a evenimentului, reluată succint şi de TVR. Dar, în dimineaţa acelei zile, ministrul Informaţiilor, telefonându-i prim-secretarului de partid al judeţului Cluj şi constatând că nu ştia nimic despre OZN, l-a ironizat. Ca urmare, acesta a convocat o „plenară fulger" a comitetelor de partid ale judeţului şi oraşului Cluj, iar eu împreună cu Emil Barnea şi cu reporterul Ludovic Roman am fost aduşi cu o maşină pentru a informa plenul reunit. (Întrucât Emil Barnea a spus că nu poate explica nimic, mi s-au acordat două minute pentru expunerea cazului. Prezentarea pe care am făcut-o, cu extensii privind fenomenele fizice specifice, a durat totuşi vreo jumătate de oră. La final, mi s-a urat să construiesc cândva şi eu un asemenea

aparat zburător...) Către miezul nopţii următoare, mi s-a trimis o maşină ca să merg la observatorul astronomic şi să-i prezint profesorului universitar (care era directorul acestuia) fotografiile şi aspectele funcţionale sesizate. Întrucât în anii ’60 astronomii respingeau originea extraterestră a OZN-urilor şi însăşi posibilitatea existenţei altor civilizaţii galactice, profesorul a fost foarte surprins de fotografii şi de însăşi existenţa unei cărţi străine privind seriozitatea „problemei OZN”. (Abia după simpozionul ştiinţific al vârfurilor astronomiei din SUA şi Rusia, desfăşurat în septembrie 1971 la observatorul Biurakan din munţii Caucaz, la care s-a stabilit necesitatea programului internaţional CETI de cercetări astronomice privind *Comunicarea cu Inteligenţa Extraterestră*, astronomii din întreaga lume şi-au schimbat atitudinea şi faţă de „manifestările OZN”.)

Fiind convins de importanţa ştiinţifică a fotografiilor obţinute de Emil Barnea, am dorit să le fac cunoscute şi în ţări din Occident, după ce Agerpres mi-a solicitat să redactez o descriere a cazului pentru a fi transmisă principalei agenţii de presă din SUA, la cererea acesteia. Apoi, treptat, am început să trimit câtorva reviste profilate pe tematica OZN, mai cunoscute în Occident, copii ale imaginilor şi descrieri asociate cu schiţe ale traiectoriei ciudate şi cu calcule matematice ale mărimii straniului obiect. Am debutat cu revista englezească *Flying Saucer Review* (la care aflasem că unele mari universităţi din ţări avansate erau abonate permanent, ca sursă de informare şi documentare obiectivă); după verificări prealabile ale autenticităţii imaginilor, articolul trimis mi-a fost publicat sub titlul „Flying Saucer over Cluj, Romania”. Ulterior, trimiţând articole cu ilustrare şi altor reviste cu largă difuzare, au urmat şi alte publicări[29]. O atenţie deosebită am primit din partea

29 În străinătate mi-au fost publicate următoarele articole în reviste ufologice: Anglia: *Flying Saucer Review*, vol. 15, nr. 6/1969, „Flying Saucer over Cluj, Romania”; Franţa: *Phénomènes Spatiaux*, nr. 24/1970, „Soucoupe volante sur Cluj, Roumanie”; Canada: *Canadian UFO Report*, vol. 1, nr. 7/1970, „Flying Saucer over Romania”; Franţa: *Lumières dans la nuit*, vol. 14, nr. 144/1971, „Analyse minutieuse des photos prises à Cluj (Roumanie)”; *Lumières dans la nuit*, vol. 15, nr. 116/1972, „Nouveaux aspects sur le cas de Cluj (Roumanie)”; Germania: *Magazin für Grenzwissenshaften*, vol. 2, nr. 7/1994, „Flying

revistei franceze *Lumières dans la Nuit*, care a insistat în prealabil asupra expertizei mai extinse a fotografiilor. În vol. 14, nr. 114/1971 a publicat primele două imagini chiar pe copertă, iar în textul articolului redactorul-şef F. Lagarde a introdus rezultate ale expertizelor solicitate unor specialişti francezi şi laboratorului belgian LAET (menţionat mai sus). Iată un citat din raportul expertului belgian G. Delcorps de la acest laborator specializat în depistarea trucajelor fotografice:

Absenţa unor probe sesizabile ale unui eventual trucaj şi concluziile experţilor precedenţi mă fac să concluzionez că cele două fotografii aflate la mine prezintă elemente majore ale autenticităţii.

Interesant sub aspect ştiinţific, legat de porţiunea întunecată apărută în mod ilogic în a doua poză (pe care am menţionat-o mai sus), iată şi un citat din raportul unui expert francez, introdus în articol:

În legătură cu fotografiile din România am ajuns la aceeaşi concluzie ca dl Delcorps. Trebuie de asemenea să mă alătur lui şi nu este pentru prima oară: umbrele nu au nimic de-a face cu lumina soarelui.

Aveam să constat mai târziu acelaşi lucru şi în cazul „umbrei logice" apărute pe rebord în prima fotografie (figura 25).

Această revistă franceză mi-a publicat şi un al doilea articol în anul următor (vezi nota 11), prin care am evidenţiat începutul dematerializării unei părţi a rebordului, fenomen vizibil clar în cea de-a treia fotografie obţinută de Emil Barnea.

Articolele respective au avut un îndelungat ecou în ţările apusene; în anii următori am primit solicitări pentru a da explicaţii, dar şi invitaţii pentru a conferenţia la două congrese „ufologice" internaţionale: în Italia, în iunie 1977, şi în Spania, în iunie 1979 (terminată cu ovaţiile întregii asistenţe: „Viva Romania, viva Romania"!). După ce am trimis fotografiile „OZN de la Cluj" şi cunoscutei organizaţii ICUFON din SUA, dedicată cercetării scientizate a manifestărilor OZN, directorul acesteia, C.S. von Keviczky, mi-a trimis ulterior, cu mulţumiri, un

---

Saucer over Cluj (Rumänien)".

material documentar şi o informaţie deosebită: la congresul ufologic internaţional pe care l-a organizat în 1977 în staţiunea Acapulco (Mexic), a montat măriri ale celor trei imagini ale OZN-ului fotografiat în România, care au impresionat întreaga asistenţă şi au suscitat ample comentarii explicative.

La noi în ţară, prezentarea publică a fotografiilor, asociate cu explicaţii şi ipoteze scientizate, a început în anul 1968 la Cluj printr-un articol în revista culturală *Tribuna* şi prin câteva expuneri în faţa unor asistenţe foarte numeroase; după ce am plecat din acest oraş, am extins activitatea de informare publică în 1973 prin cartea *OZN – o problemă modernă* şi am completat-o la diferite intervale cu alte cărţi şi cu articole în unele publicaţii (din Bucureşti şi din Iaşi). Privind în trecut, o impresie subiectivă mi-a sugerat că şirul extins al întâmplărilor legate de manifestarea stranie a acelui OZN nu ar fi fost chiar cu totul „întâmplător".

Enigme tulburătoare şi dezvăluiri uimitoare

Mai recent, am fost contactat de doi cercetători ştiinţifici pentru a le oferi informaţii şi materiale documentare privind acel *OZN din pădurea Baciu*, căci doreau să elucideze pentru public manifestările sale stranii, dar „uitate". Am fost astfel antrenat într-o „altă întâmplare" foarte complexă...

După plecarea lor, am scanat fotografiile originale făcute cu aparatură mai bună de reporterul clujean, dorind să fac un set de copii de rezervă; la redare prin calculator, am căutat să accentuez contrastul la imaginea „aparatului zburător" pentru a detalia contururile. Programul cu care lucram are în acest sens câteva posibilităţi simple de reglare. Acţionând funcţia *saturation*, au apărut brusc pe ecran unele fenomene fizice cu totul şocante, care nu mi-au apărut niciodată, la nici una dintre numeroasele imagini cu prezenţe şi fenomene deosebite cărora am căutat să le redau contrastul detaliilor (şi nici la verificarea actuală a unor poze alb-negru făcute în acelaşi deceniu)! Copierea acelor fotografii originale mi-a oferit o „demonstraţie materială categorică" privind existenţa unor fenomene fizice foarte reale, dar care sunt evitate încă de cercetările „oficiale": în plus faţă de informaţiile transmise de radiaţiile solare reflectate din întregul cadru vizat de aparatul de fotografiat şi

care au impresionat ca imagini clişeele respective, substanţele lor fotosensibile au fost impresionate şi de *alte energii-informaţii*, produse de acea „sursă” din aer! Acestea fiind emise însă la frecvenţe vibratorii mai ridicate faţă de cele ale radiaţiilor din domeniul vizual (specific fabricării filmelor fotografice), nu au mai fost transpuse în imagini, dar *au fost totuşi reţinute de substanţele chimice* ale clişeelor! Chiar mai mult: la copierile pe hârtie fotografică, aceste „alte energii-informaţii” au fost preluate odată cu „energiile imaginilor vizuale” de peliculele fotosensibile ale hârtiei fotografice, care, în mod similar, au reprodus numai imaginile domeniului de frecvenţe ale spectrului vizual; or, la fel ca la clişee, şi în acest caz substanţele fotosensibile ale hârtiei fotografice au preluat acele alte energii-informaţii şi chiar le-au „arhivat”! Iar această „arhivare” a condus la o surpriză cu totul deosebită: scanerul şi apoi placa video a calculatorului au preluat în continuare *toate* energiile-informaţii conţinute de fotografiile iniţiale, atât cele ale imaginilor alb-negru, cât şi cele „arhivate”. Evident, au redat la început pe ecran imaginile normale ale cadrelor vizate, însă, în momentul în care am modificat nivelul frecvenţei vibratorii pentru detaliere, prin rezonanţă au apărut şi înregistrări ale unor fenomene invizibile tulburătoare, ale căror energii-informaţii radiau la frecvenţe armonice şi au fost preluate simultan de clişeele respective! (Însă din experienţa acumulată prin acest gen de fotografii şi chiar prin verificare experimentală, trebuie să menţionez un fapt general: nu orice persoană obţine fotografii din invizibil. Fotograful amator sau profesionist trebuie să aibă capacitatea de prelua şi transmite radiaţiile-informaţii emise într-un alt spectru radiant, trebuie să fie un „medium” corespunzător domeniului spectral respectiv! O confirmare clară a acestui fapt a fost publicată şi de savantul fizician dr. William A. Tiller – profesor emerit la Universitatea Stanford, SUA – în textul ştiinţific „Cuvânt Înainte” scris pentru cartea *The Orb Project*[30], publicată de doi profesori universitari. Or, Emil Barnea a avut această capacitate de „medium”!)

Dar ceea ce nu este cunoscut marii majorităţi a fotografilor profesionişti şi amatori şi nici producătorilor de pelicule

30 M. Ledwith, K. Heinemann, *Proiectul Sfera*, Editura Adevăr Divin, Braşov, 2010.

fotosensibile este un fapt pe care chiar şi fizicienii îl evită: distinct faţă de spectrul radiaţiilor electromagnetice, specific materiilor „grele" care constituie mediul natural terestru şi cosmic şi cunoscut în profunzime de ştiinţa modernă, mai există şi un *alt spectru radiant*: cel al energiilor specifice „*materiilor fine invizibile*" – necunoscute însă în mod oficial! Totuşi, existenţa acestor energii „neştiute" a fost aflată încă din Antichitate şi chiar cercetată experimental, desigur, în mod limitat, de persoane dotate cu clarvedere. Apoi a rămas de-a lungul timpului cunoscută doar în grupurile restrânse ale „iniţiaţilor" şi abia în ultimul secol a fost redescoperită în mod scientizat de grupuri discrete ale unor cercetători nonconformişti. În realitate, tăinuirea medievală a acestor cunoştinţe a fost continuată în era modernă pe de o parte de un pozitivism stagnant, iar pe de altă parte de lipsa tehnologiei de cercetare corespunzătoare, fiind astfel păstrate mereu în afara sferei cunoaşterii ştiinţifice „oficiale" şi, implicit, a celei publice.

Prin creşterea continuă a populaţiei terestre şi prin ridicarea nivelului evolutiv al cunoaşterii ştiinţifice şi spirituale, s-au înmulţit – evident, în mod disparat – persoanele care au capacităţi de „medium" de diferite feluri: de exemplu, „mediumii fotografi"[31] menţionaţi mai sus sau mediumii cărora li s-a „deblocat" această capacitate a „clarvederii" structurilor din materii invizibile, a prezenţelor de fiinţe care au corpuri invizibile şi chiar a corpurilor invizibile ale tuturor oamenilor, precum şi a fenomenelor fizice specifice acestor materii. (De fapt, această capacitate generală de „medium" există latent la toţi oamenii şi chiar la multe animale; totuşi, la unii oameni se „deblochează" în funcţie de evoluţia lor spirituală, pe când la alţii se manifestă numai temporar – în funcţie de anumiţi factori biologici.) Or, prin colaborarea oferită de asemenea persoane unor cercetători ştiinţifici din diverse domenii, care cu onestitate, dar şi cu discreţie au dorit şi au căutat să extindă în

---

31 În anii '30 ai veacului trecut, iniţiatul român prof. Scarlat Demetrescu primise de la un „duh alb-strălucitor" următoarea specificare: „...având în vedere că *am intrat într-un nou ciclu de mare spiritualitate*, se vor naşte mai mulţi mediumi fotografi" (citat din cartea *Din tainele vieţii şi ale universului*, Editura Emet, Oradea, ediţia a IV-a, 2001).

mod necesar aceste „cunoştinţe fundamentale” specifice *fizicii materiilor fine*, *invizibile*, începând din secolul trecut s-au deschis noi orizonturi cognitive. Astfel, a apărut în paralel o nouă literatură documentară, orientată pe două direcţii principale: ramura mai restrânsă are un caracter strict „materialist”, prezentând cercetările şi primele concluzii ale „fizicii a patru materii invizibile”[32]. Ramura mai extinsă, prin cercetarea unor aspecte mai generale, pornind de la evidenţierea „corpurilor din materii invizibile” care sunt asociate cu trupurile organice ale oamenilor, s-a conectat uneori cu ştiinţele iniţiatice privind „Adevăratul Om nemuritor – *Spiritul* (invizibil)” şi oferă din ce în ce mai multe cunoştinţe privind „complexitatea fiinţei umane”! Or, şi această a doua ramură a pus tot mai pregnant în evidenţă faptul că materiile invizibile prezintă un spectru energetic deosebit şi cu manifestări fizice impresionante, dominantă fiind însăşi potenta „energie a gândirii”! Dar ceea ce este important de menţionat în legătură cu prezentarea colaterală de mai sus şi cu cea care urmează este un fenomen esenţial: atât peliculele fotosensibile, cât şi copiile pe hârtie fotografică preiau asemenea energii „paralele” şi *„le păstrează*” în mod nevăzut, fără ca mulţi fotografi profesionişti şi amatori să cunoască faptul în sine; astfel, deşi au fost preluate, se pierd informaţiile din „spectrul paralel” care rămân totuşi „ascunse”, cu toate că sunt „completări” adesea foarte importante. Uneori, aceste energii ale prezenţelor (fenomenelor) invizibile apar în poze ca efecte care „strică” imaginile fotografiate, fiind considerate „defecte” ale filmelor sau ale copierii, iar pozele sunt aruncate (deşi „conţinutul” lor poate fi valoros pentru cunoaşterea persoanelor respective şi chiar pentru cunoaşterea ştiinţifică).

Colaborând în decursul anilor cu câteva persoane care aveau capacităţi deosebite (pe care le-am verificat treptat) în domeniul „percepţiilor extrasenzoriale” ale energiilor specifice materiilor invizibile, am constatat că, atunci când îmi descriau separat aceleaşi fenomene, ele erau de fapt singurele „surse” ce puteau oferi informaţii reale din acest „alt spectru al

32 G. Wachsmuth, *Etheric Formative Forces in Cosmos, Earth and Man*, Anthroposophic Press, New York, 1936; E. Marti, *The Four Ethers*, Schaumburg, Roselle, 1984; T.J. Constable, *The Cosmic Pulse of Life*, Borderland Sciences, Garberville, 1990.

radiaţiilor", pe care nici aparatura modernă şi nici oamenii de ştiinţă nu le puteau furniza. Comparând percepţiile acestora, care se confirmau reciproc în mod semnificativ, treptat m-am convins că necunoscutul fenomen fizic este întru totul real: clişeele fotosensibile şi apoi hârtia fotosensibilă pentru copierea fotografiilor preiau „informaţii transmise prin radiaţiile unor energii din *ambele spectre*", dar atât clişeele, cât şi hârtia fotografică le redau ca imagini distincte numai pe cele din domeniul radiaţiilor electromagnetice vizibile şi le „arhivează" pe cele din spectrul unor materii invizibile!

Revenind însă la „întâmplarea" survenită când am făcut recent copii ale fotografiilor originale ale OZN-ului de la pădurea Baciu, după redări normale pe ecran ale fiecărei copii alb-negru (figura 25 şi figura 26) s-au produs pe rând surprize tulburătoare atunci când am urmărit un contrast cât mai util (atât analitic, cât şi pentru tipăriri) prin uşoare reglări ale domeniului de frecvenţe vibratorii ale energiilor transmise de placa video. Deşi pozele iniţiale au fost obţinute de la negativul unui film alb-negru cu transpunere pe o hârtie fotografică tot pentru alb-negru, chiar pe prima copie mi-au apărut *colorate în roşu-viu* (figura 27), în mod foarte ciudat, anumite porţiuni cu contururi total neregulate de pe corpul aparatului aerian! Cum au putut oare să apară pe imaginea redată în negru porţiuni variate viu colorate? (Este evident că acea colorare în roşu fusese produsă de o radiaţie care avea frecvenţa vibratorie superioară a „culorii roşu din domeniul vizibil".) Dar de ce oare acea surprinzătoare „colorare numai în invizibil" nu era un fenomen uniform pe întreaga suprafaţă a „obiectului", care apărea de la început ca fiind metalică? Însă clişeul mai înregistrase şi un alt fenomen invizibil, cu totul straniu: într-o zonă mai apropiată de necunoscutul obiect zburător, care în secundele expunerii clişeului a staţionat pentru puţin timp (manifestare ce dovedeşte în plus că fiinţele inteligente care îl dirijau au dorit fotografierea), *energia emanată de acesta în spaţiul din jurul său* întreţinea un *„câmp activant* mai extins". Or, energia generată de acel OZN într-un anumit spaţiu ca un „câmp cu potenţe energetice mai ridicate" avea o frecvenţă vibratorie mai ridicată decât a radiaţiilor luminii solare, producând un alt fenomen foarte ciudat: activase în aer mici aglomerări de materii invizibile, care la impulsul respectiv *s-au*

autoorganizat în ciudate „forme” cu *contururi pătrate*! Energiile fundamentale cunoscute de fizica modernă nu produc în aer asemenea aglomerări geometrice invizibile. Ce formă de energie mai puţin cunoscută a produs ciudatul fenomen aerian? Şi culmea: unele aglomerări au radiat invizibil în roşu, altele în galben, altele în verde-deschis, iar altele erau întunecate (activate mai puţin intens). Mai mult: unele „forme pătrate”, deşi erau activate să radieze în culori diferite, se alipiseră între ele fără a-şi pierde propria culoare a radiaţiei. Extrem de ciudat fenomen, care evidenţiază direct „o altă fizică”, necunoscută!

Câmpul suficient de puternic al energiei activante generat într-un spaţiu extins în jurul său de acel Obiect Zburător rămas Neidentificat a mai produs un alt fenomen invizibil, la fel de semnificativ: a activat extinderea aurelor coroanelor copacilor pădurii[33], colorând în roşu-deschis însăşi „ceaţa” materiilor fine invizibile care formau aurele din jurul crengilor, prin inducerea aceleiaşi frecvenţe vibratorii în particulele acestor materii. Dar şi mult: materiile fine invizibile ale aurelor arborilor, activate şi colorate, erau şi ele „modulate geometric” în forme pătrate şi dreptunghiulare! Dacă fizica „oficială” nu poate încă să explice asemenea autoorganizări „impuse” de acel câmp energetic activant generat de straniul obiect aerian, fizica paralelă a „materiilor fine invizibile” oferă totuşi explicaţii. În cadrul cercetărilor efectuate de fizicieni nonconformişti, care au putut fi realizate deocamdată doar în cazul a patru feluri de materii invizibile, denumite provizoriu ca fiind patru feluri de „eter”, s-a descoperit un fapt important: când sunt activate energetic până la rezonanţa cu frecvenţele vibratorii specifice fiecărui tip de particule ale celor patru categorii, aceste materii existente în cantităţi mari în aer se autoorganizează în anumite

33 În zone în care există energii emise la frecvenţe vibratorii foarte ridicate (instalaţii, emisii telurice ş.a.), acestea activează energetic şi aurele (corpuri din materii fine invizibile) copacilor (şi chiar ale unor flori). Fenomenul apare fotografiat (de acei fotografi şi amatori care obţin poze din invizibil) sub forma unor ceţuri colorate emise în jurul crengilor; la activări mai intense, din aceste emanaţii sunt antrenaţi în exterior şi „bulgări coloraţi” nevăzuţi. Am publicat exemple ilustrate şi în figurile 9, 10 şi 11 din cartea *Sufletele, îngerii şi ce ne ascunde ştiinţa* (Editura Polirom, Iaşi, 2017).

aglomerări restrânse, care „îşi au formele lor caracteristice”! Or, din cercetările respective a rezultat că tipul de materii fine care au frecvenţa vibratorie specifică cea mai ridicată, şi anume tipul „eterul vieţii”, *se autoorganizează în forme pătrate*! Deci energia generată de acel OZN ca un câmp energetic activant avea o frecvenţă vibratorie foarte ridicată!

Însă fenomenele fizice dezvăluite printr-o analiză mai extinsă şi prin mărirea imaginii acelui OZN oferă informaţii profund tulburătoare (figura 28)! De fapt, „materialitatea învelişului metalic” al „obiectului zburător” a dispărut şi imaginea sa se dovedeşte a fi doar o „formă-machetă”, *transparentă* pe cea mai mare parte a suprafeţei sale! Imaginea de bază a „aparatului aerian” e uimitoare! Au mai rămas doar *silueta parţială*, dintr-o materie întunecată, a peretelui din partea inferioară a „domului” şi a conturului său superior, precum şi silueta parţială a rebordului! Întrucât corpul domului şi mare parte a rebordului *parcă au dispărut* într-o „altă realitate” a unor radiaţii la frecvenţe ceva mai ridicate, se evidenţiază direct o *dematerializare* a obiectului aerian. Însă prin porţiunea mult extinsă a *transparenţei* domului se dezvăluie analitic că această „altă realitate” era de fapt cea de bază: în spatele *imaginii vizibile* a întregului obiect, *creată doar pentru a fi văzută de pământeni*, se afla „altceva”, cu totul impresionant. Pe un fel de „placă” din materii gri invizibile, având laturile oarecum egale şi cu contururi geometrice, au apărut acele „pete roşu-viu” cu forme neregulate, care în figura 27 păreau că s-ar afla pe suprafaţa superioară a domului. În plus, la marginile plăcii au apărut anumite „porţiuni geometrice” colorate în galben, verde, albastru. Extrem de stranie imagine! Uimitoare! Toate aceste detalii atât de ciudate, interpretate cu ajutorul cunoştinţelor actuale ale tehnologiei terestre, ar sugera că placa ar fi avut circuitele imprimate ale unui *anumit program funcţional*! Aşadar, într-un alt domeniu de frecvenţe vibratorii ni s-a dezvăluit că ne putem apropia măcar ipotetic de o „altă realitate – cea de bază”. Nevăzuta placă geometrică conţinea de fapt întregul „program al creării şi al manifestării temporare în *domeniul vizibil*” ale unei „farfurii zburătoare *aparent metalice*”. OZN-ul de la pădurea Baciu a fost deci una din atât de impresionantele „demonstraţii doar aparent materiale” care în deceniile celei de-a doua jumătăţi a secolului

XX, prin adevărate valuri de apariţii stranii tot mai tulburătoare (aşa-zisele *aterizări*, *răpiri temporare de oameni*, în realitate induse doar hipnotic în subconştientul „răpiţilor”), tot mai complicatele *lucrări artistice* „imprimate” în lanuri de cereale (*crop circles*) şi multe altele au continuat „intenţionat” să „tulbure” omenirea terestră, cu un anumit prim scop: pentru a o reorienta de la „antropocentrismul bigot” către amplul orizont ştiinţific şi spiritual al coexistenţei galactice cu alte omeniri aflate la variate niveluri evolutive!

Acest scop, inteligent realizat prin demonstraţiile de o complexitate mereu crescândă oferite pe întregul glob terestru timp de o jumătate de veac, a stimulat în continuare şi alte etape de progres cognitiv şi creativ. După declanşarea acestei transformări în însăşi „cunoaşterea fundamentală a întregii omeniri”, urmată de ample transformări ştiinţifice – la nivel

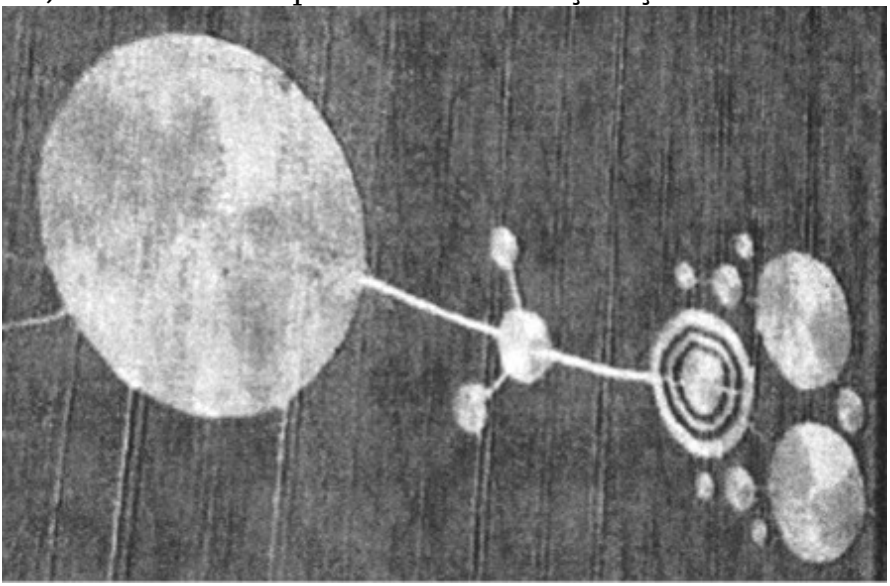

Ilustraţia 10. Impresionantele „imprimări din aer” în ogoarele culturilor de cereale din numeroase ţări din lume, având „modele geometrice” tot mai complexe, au înmulţit variatele demonstraţii ale „inteligenţelor extraterestre” menite să reorienteze gândurile şi cunoaşterea ştiinţifică-creativă şi spirituală a pământenilor către noi trepte ale evoluţiei.

mondial ajungându-se oficial la colaborări internaţionale de genul *The Search for the Extraterrestrial Intelligence* –, valurile

de manifestări ale OZN-urilor s-au stins treptat către finalul secolului XX. Dar acestea au fost completate şi cu altfel de manifestări, cu acelaşi scop benefic de a extinde şi accelera în continuare reorientările gândirii şi ale ştiinţelor pământenilor către realizările creative ale „civilizaţiilor extraterestre” şi către „scopul superior” al continuei evoluţii a tuturor „omenirilor” din giganticul cadru al Creaţiei cosmice.

Ca nouă acţiune intermediară, unul dintre noile orizonturi ştiinţifice care au fost inspirate de fluxul feluriţilor vizitatori galactici şi al unor instructori înalt evoluaţi (care au continuat şi continuă să cerceteze Pământul, oferind implicit şi demonstraţii care pot fi fotografiate) a fost cel tehnologic al „ieşirii în spaţiu”, şi anume construirea de „nave”, pentru o primă etapă, utile zborurilor interplanetare! Dar în paralel au fost stimulate şi studii orientate puternic spre viitor: cercetarea posibilităţilor tehnice de a străbate uriaşele distanţe spaţiale dintre sistemul nostru solar şi alte zone galactice, din care vin diferiţii vizitatori şi instructori! Studiile şi experimentele tehnologice posibile deocamdată au condus la o constatare fundamentală tulburătoare: la uriaşele distanţe cosmice, deplasările în galaxie nu vor putea fi *nicicând* realizate cu *nave spaţiale metalice*, fie şi dotate cu cele mai sofisticate motoare posibile. În acest sens, în anii ’70, cei ai lansării programului internaţional *Communication with Extraterrestrial Intelligence*, savantul american prof. dr. Carl Sagan, delegat al SUA la acel simpozion al Academiilor de Ştiinţe ale SUA şi ale Rusiei, declara la un interviu: „civilizaţii mai vechi cu mii sau chiar cu milioane de ani faţă de a noastră ar fi descoperit *legi ale fizicii şi ale tehnicii pe care noi, cei de acum, nu le-am putea deosebi de magie*”.

Stimulat de această afirmaţie – valabilă încă în zilele noastre şi până într-un anumit viitor –, am susţinut acelaşi lucru în cartea *Enigme în galaxie* (editată în anul 1983), în subcapitolul intitulat „Fantastica ipoteză”. Am lansat atunci ipoteza nonconformistă a deplasării navelor spaţiale prin prealabila *dematerializare până la stadiul unui „program” constituit din particulele cele mai fine ale materiei*, cu reconstituiri temporare ale navelor din materii grele în spaţiile planetelor prevăzute în fiecare misiune. Dar pe parcursul deceniilor celei de-a doua jumătăţi a veacului trecut, ipoteza lansată de

savantul Albert Einstein privind posibile scurtări ale traseelor spaţiale prin „traversări ale pliurilor gravitaţionale” („punţile Einstein-Rosen”) a fost dezvoltată pe o altă direcţie, mai teoretică: savantul american prof. dr. John Wheeler a demonstrat matematico-fizic chiar posibila *anulare a continuumului spaţiu-timp* pe traseele unor *tuneluri topologice spaţiale*, şi anume prin anumite dirijări de energii. Desigur, pentru noi, cei de astăzi, asemenea „tuneluri” fac încă parte din „magia la nivel spaţial”. Totuşi, trei fizicieni americani[34] au extins acest orizont ştiinţific. Într-un studiu publicat sintetic sub titlul *Raportul de la Pasadena*, au demonstrat un fapt tulburător: prin încă necunoscute „energii negative” se pot crea în lungul „tunelurilor topologice” – altfel spus, între „portalurile intrare-ieşire” – adevărate „viduri cuantice” care anulează efectiv „spaţiul-timp”. Tulburătoare concluzie! Desigur, pentru generarea continuă a „energiilor negative” pe lungimile interstelare imense ale „tunelurilor topologice” vor trebui folosite chiar energiile Galaxiei. Va fi necesară şi descoperirea, cu ajutorul unor uriaşe realizări tehnice aplicative, a „altor legi fizice”, care pentru noi sunt într-adevăr încă de domeniul „magiei”! Dar, deşi determinările ştiinţifice de înalt nivel elaborate de cei trei fizicieni nu au exprimat deschis un fapt esenţial, din ele se desprinde direct o concluzie mult mai complexă: prin asemenea „tuneluri topologice” nu vor putea fi propulsate la viteze fantastice marile şi micile *nave metalice* pe care le poate imagina deocamdată tehnologia terestră şi nici echipajele formate din oameni întrupaţi. Cititorii vor putea să afle şi să vadă dovada clară a acestui fapt fundamental în capitolul 3, unde am redat cu fotografii documentare prezenţa în apropierea Pământului a unui grup de „forme radiante imense” şi alte „forme radiante mai mici” care pulsau, fiind „fiinţe inteligente” – despre care un specialist de

---

34 Fizicienii americani Kip Thorne, Michael Morris şi Ulvi Yurtsever (de la California Institute of Technology din Pasadena) au dezvoltat studiul matematico-fizic al posibilităţilor de realizare a tunelurilor topologice. Astfel, au ajuns la concluzia că, prin energii negative, în interiorul traseelor pe distanţe imense s-ar putea realiza „viduri cuantice” care ar anula efectiv *spaţiul-timp* pentru obiectele care le-ar străbate – dar acestea nu pot fi din materii grele. Studiul a fost publicat sintetic în revista *Physical Review Letters* din septembrie 1988.

la NASA oferea (într-un film prezentat publicului) o singură explicaţie simbolică: toate formele – mari şi mici – erau nişte „pachete de energie”, care, radiind în ultraviolet, erau invizibile! Deşi această formulare nu ne poate înlesni înţelegerea lor, ea conţine totuşi enunţat sintetic un fapt fundamental: *nicicând* călătoriile intragalactice între diferite sisteme solare nu vor putea fi realizate cu nave galactice metalice şi cu echipaje formate din fiinţe întrupate biologic! Toate – atât navele, cât şi fiinţele inteligente transportate – vor trebui transformate în prealabil prin „dematerializări” în asemenea „pachete de energie”, fiecare „pachet” având „imprimat” propriul program structural şi funcţional! În raport cu scopurile fiecărei „misiuni galactice”, fiinţele inteligente ale echipajului îşi vor putea declanşa prin „magie ştiinţifică” propriile programe pentru „întrupări” temporare, ale lor şi ale navelor, urmate la finalul fiecărei acţiuni de reveniri la starea de „pachete de energie” pentru reîntoarcere sau pentru continuarea misiunii şi pe alte planete. Or, într-un atare context, demonstrat categoric şi prin tulburătorul film difuzat de NASA, este cu totul evident uimitorul fapt: nici unul dintre OZN-urile care au brăzdat cerul planetei noastre timp de o jumătate de veac, apărând ca aparate zburătoare metalice de diferite tipuri şi dimensiuni, *nu a venit din alte sisteme solare ca „navă metalică”*, ci a venit, împreună cu sufletele fiinţelor care l-au dirijat, ca *„formă radiantă” din materii fine invizibile*, lipsite aproape total de greutate. În plus, acestea aveau imprimat *propriul program funcţional* al „rematerializărilor din materii grele” specifice planetei vizitate şi al „dematerializărilor” după terminarea acţiunilor. De altfel, pentru progresul cognitiv şi pentru convingerea pământenilor, astfel de „dematerializări” au fost oferite demonstrativ pentru a fi fotografiate, nu numai lângă Cluj, ci şi în alte locuri din lume; un caz spectaculos (pe care l-am reluat în cartea *Seniorii cosmosului* la figura 44) apare în a patra fotografie făcută de un şofer pe o şosea din California[35] unui OZN foarte asemănător ca model cu cel de lângă Cluj. Şi acesta era dirijat de fiinţe inteligente care *voiau ca „obiectul” să fie fotografiat*, atât ca aparat zburător metalic, cât şi în faza „dematerializării”

35 Fr. Edwards, *Flying Saucers – Serious Business*, Lyle Stuart, New York, 1966.

demonstrative! Am redat un alt caz din SUA în cartea *OZN eterice*, la figura 125 B. Pentru înţelegerea şi mai extinsă a „magiilor ştiinţifice” la care au ajuns civilizaţii galactice mult mai vechi prin asemenea realizări extraordinare la nivel intragalactic, „magii” care implică folosirea energiilor Galaxiei, s-au obţinut fotografii „întâmplătoare” din invizibil în zona a trei „portaluri terminale” („porţile cereşti zăvorâte” din textele antice egiptene) ale unor „tuneluri topologice”, care au fost stabilite dintr-un trecut neştiut chiar pe bolta apropiată a cerului terestru! Am primit aceste tulburătoare înregistrări fotografice documentare, obţinute în anii trecuţi în două locuri din Egipt şi chiar într-un loc din România şi le-am publicat recent (*Dezvăluiri din invizibil*, ediţia a II-a, Editura Polirom, 2014, figurile 65, 66, 67), întrucât sunt menite să completeze demonstraţiile impresionante care au fost oferite treptat pentru stimularea progresului cognitiv şi creativ al pământenilor.

Însă constatările şi afirmaţiile de mai sus nu se bazează doar pe prima fotografie din pădurea Baciu. Analize extinse asupra copiei celei de-a doua fotografii (figura 29) au oferit dezvăluiri şi mai convingătoare: în mod real, acel „OZN de la Cluj” a fost o „creaţie temporară a unei imagini vizuale cu aspect material printr-un „program” imprimat pe „o placă” – alcătuită de asemenea din materii fine invizibile –, conceput de fiinţe inteligente necunoscute care posedau elemente ale unor ştiinţe creative cu mult avansate faţă de „ştiinţa modernă terestră”. Întrucât acestea au identificat „de la înălţime” existenţa unui fotograf amator în grupul persoanelor venite în acea poiană, prin coborârea „obiectului” au dorit efectiv ca manifestările lor să fie fotografiate în mod repetat! Prin logica noastră deductivă, pământeană, am considerat că la „bordul aparatului zburător” ar fi existat şi un „echipaj” format din fiinţe inteligente cu totul deosebite, venite din depărtări galactice necunoscute. Dar nici în imaginea mărită a obiectului aerian deplasat în altă poziţie (figura 30), care a redat din nou, prin transparenţă, interiorul total gol al straniului obiect, nu s-a putut identifica nici un fel de prezenţă asemănătoare sufletelor umane. (Cititorii vor vedea în ilustraţiile capitolului următor o bună parte din tipologiile fiinţelor inteligente venite în ultimii ani din galaxie ca „suflete neîntrupate” pentru „a vizita” Pământul şi vor constata că toate au o anumită radiaţie

specifică, foarte diferită atât între ele, cât şi faţă de sufletele terestre, prin „formele corpurilor” şi prin aspectele fizice ale radianţei.)

La această a doua fotografie, care a surprins o uşoară îndepărtare şi o anumită coborâre a OZN-ului deasupra pădurii, a avut loc o altă dezvăluire total surprinzătoare (figura 29): jumătatea inferioară a „obiectului aerian”, ale cărui contururi din poza originală (figura 26) erau neclare (fapt ce mă determinase anterior să apreciez că suprafaţa obiectului începuse să strălucească), dispăruse cu totul, împreună cu jumătatea „plăcii din spate a programului”! Evident, fiindcă această parte inferioară lipseşte, avem impresia „dematerializării” parţiale a „imaginii fictive a OZN-ului”. Cu toate că acea zonă roşie cu contururi neregulate care părea (figura 28) că se afla pe „placa-program” dispăruse cu totul odată cu jumătatea inferioară a „imaginii obiectului”, totuşi câmpul energiei radiate în aer de OZN (de o sursă însă nevăzută în interiorul gol dezvăluit în figura 28) activase pe o zonă mai extinsă aurele (invizibile) ale copacilor pădurii, din porţiuni ale coroanelor. Însă colorarea în roşu a acestor aure era mult mai slabă, activarea apărând acum mai accentuată în culoarea verde-deschis. Dar şi în noua poziţie surprinsă fotografic câmpul energiei obiectului produsese în aer acele ciudate aglomerări pătrate de materii fine care radiau colorat în invizibil (galbene, roşii şi verzi); şi chiar mai mult, a impus totodată, în mod foarte ciudat, şi contururi dreptunghiulare la aurele activate ale arborilor. Foarte straniu fenomen fizic: o „programare” a unei energii dintr-un alt spectru (diferit de cel electromagnetic) se manifestă activ ca un câmp doar într-un „spaţiu limitat” din jurul acelei *imagini* a unui aparat zburător realizate complet doar în domeniul vizibil! Obiectul era însă „dematerializat” pe jumătate într-o „altă realitate” a sa, *care era cea de bază*, conform programului întregii manifestări! Aceste dezvăluiri uimitoare ne oferă extins perspectiva unei alte fizici mai ample, care cuprinde ca o parte componentă şi fizica materiilor grele şi a energiilor lor specifice, singura studiată în profunzime de civilizaţia terestră actuală...

Mărirea imaginii din copia celei de-a doua poziţii a OZN-ului (figura 30) întăreşte într-adevăr convingerea că acel obiect aerian a fost doar o „creaţie a unei *forme-machetă vizuală*”.

Părţi consistente din jumătatea inferioară a obiectului şi din cea a „plăcii-program” nu mai existau, porţiuni geometrice din placa respectivă plutind nevăzute în apropierea „machetei” în urma dematerializării parţiale atât de stranii! Mai mult: pe partea de „placă-program” rămasă au apărut imprimări geometrice mult modificate, atât ca forme şi compoziţie, cât şi la nivelul coloritului. (Apariţia acestor alte imprimări în „placa-program” a declanşat oare acea dematerializare a părţii inferioare?) Interesantă este, desigur, şi menţinerea zonei întunecate a restului de perete fictiv al domului: aceasta demonstrează din nou că pata întunecată de pe rebord – apărută în mod ilogic în cea de-a doua fotografie (figura 26) – nu a fost produsă ca umbră a luminii solare şi pare a evidenţia un anumit rol în menţinerea temporară a restului „imaginii vizuale”.

Nu am mai prezentat şi analiza copiei celei de-a treia fotografii originale, obiectul zburător fiind surprins la o înălţime mult mai mare, care nu oferă distingeri atât de detaliate. De altfel, după cum am redat cu ilustraţii în cărţi anterioare şi în articolul de asemenea ilustrat publicat de revista franceză *Lumières dans la nuit*, o anumită dematerializare a obiectului era evidentă, căci a fost redată şi de fotografia alb-negru. Ceea ce a apărut în plus la cea de-a treia poziţie (de la înălţime) în analiza copiei la domeniul de frecvenţă diferit utilizat şi la copiile celelalte era o activare în „câmpul energiei radiate în jur” a numeroase mici aglomerări pătrate, care radiau însă în verde-deschis şi doar puţine în roşu.

În sine, toate aceste dezvăluiri uimitoare oferite de tulburătoarele manifestări fizice ale acelui Obiect Zburător Neidentificat, realizate printr-un „program invizibil”, evidenţiază clar un fapt la fel de uimitor: fiinţe inteligente din altă parte a galaxiei, cu un nivel ştiinţific mult mai avansat decât al nostru, au lansat o acţiune de-a lungul câtorva decenii terestre prin care să accelereze progresul civilizaţiei planetei Terra; în acest sens, au dirijat şi această demonstraţie (din seria multiplelor demonstraţii similare) pentru a fi fotografiată şi mai târziu explicată în limita cunoştinţelor actuale, cu deschideri spre un orizont creativ mult mai extins. Această acţiune, vizibilă în sute şi sute de cazuri, în special în zonele

mai dens locuite şi mai dezvoltate din punct de vedere tehnic ale planetei, se pare că a avut un ecou deosebit chiar la nivel galactic. După încetarea valului acestor demonstraţii, a urmat un alt val, însă doar de vizitare a planetei noastre de trimişii câtorva zeci de „rase” ale altor civilizaţii mult avansate ştiinţific, capabile să se deplaseze prin tuneluri topologice. Acest val s-a manifestat în mod variat, însă tot mai sporadic, chiar până în zilele noastre. În capitolul următor, cititorul va putea să afle despre o parte a acestor manifestări; deşi acestea sunt mai puţin spectaculoase, demonstrează totuşi cât de amplă şi cât de veche este răspândirea în galaxie a Creaţiilor de fiinţe spirituale inteligente de tip uman... şi implicit a tuturor formelor de viaţă care înfrumuseţează încontinuu impresionantele profunzimi ale Cosmosului Creaţiilor concepute prin Planul Divin.

Capitolul 3
Valul „cercetătorilor” veniţi din spaţiu

După toate probabilităţile, au existat şi există civilizaţii în galaxie de circa patru-cinci miliarde de ani. Este foarte probabil ca multe dintre ele să fi stabilit comunicaţii interstelare. Poate că asemenea contacte s-au desfăşurat în Galaxia noastră de miliarde de ani.

Prof. dr. Bernard Oliver (*Project Cyclops* – NASA-CR-114445)

Astronautul Edgar Mitchell: *Nu am nici o îndoială că există viaţă pe alte planete. Fapt este că noi am fost vizitaţi – întregul fenomen al prezenţelor aeriene neidentificate demonstrează că noi am fost vizitaţi*.

Thomas J. Streicher (*Extra Planetary Experiences*)

Destrămarea unei dogme medievale

În mitologiile majorităţii populaţiilor de pe glob, atât ale popoarelor antice care au format civilizaţii, cât şi ale multor grupuri tribale mai dezvoltate, a fost consemnată în vechi texte sau a fost transmisă de-a lungul mileniilor, sub formă de legendă în diverse variante, aceeaşi emoţie colectivă profundă produsă de anumite evenimente tulburătoare. În diferite epoci

vechi au fost văzute în mod repetat pe bolta cerului felurite „care” ori „corăbii zburătoare”[36] sau neînţelese „apariţii strălucitoare”, unele coborând pe solul planetar, spre spaima[37] pământenilor aflaţi în apropiere. Mai mult: din cele ajunse pe pământ ieşeau adesea fiinţe asemănătoare oamenilor, dar având trupuri luminoase. Asemenea fiinţe demonstrau mereu extraordinare puteri miraculoase, uneori chiar dispărând subit, impresionându-i profund pe pământenii neştiutori. În întreaga lume, straniile fiinţe cereşti au fost denumite „Zei”, mulţimile de oameni supunându-se peste tot voinţei acestora, aducându-le ofrande şi închinându-li-se prin diferite ritualuri. Dar unele grupuri de astfel de fiinţe au rămas chiar perioade mai îndelungate în mijlocul unor populaţii mai mari, fie ca „Zei atotputernici”, fie ca adulaţi „Copii (Fii) ai Luminii”[38], fie ca „Îngeri”[39], instruindu-i pe pământeni în vederea unui progres al condiţiilor vieţii materiale şi apoi spre activităţi creatoare şi chiar spre elemente ale unor ştiinţe incipiente. Cele mai impresionante exemple au fost vechile civilizaţii din Egipt, din Sumer, din India, din China, din Persia, din Grecia şi, mai târziu, populaţia Maya. Strania coexistenţă, mai mult sau mai puţin prelungită, cu diferitele grupuri de acest fel, rămase în unele mituri drept anumite familii de zei sosiţi din cer, precum şi cu „regi divini”[40] care trăiau în mod miraculos de-a lungul mai multor generaţii de pământeni, a condus la formarea şi cristalizarea unor religii ce aveau ca scop instruirea spirituală a pământenilor. Din păcate, bună parte din aceste instruiri au fost deformate ulterior de ideile şi cunoaşterea limitată ale unor slujitori ai cultelor din templele ridicate în cinstea zeilor binefăcători.

---

36 Am prezentat imagini sugestive de acest fel, redate în unele cronici vechi, în ilustraţiile cărţii *Lumi invizibile* (Editura Polirom, 1996).

37 Biblia, Vechiul Testament, *Iezechiel*, capitolul 1 („Vedeniile proorocului Iezechiel”), Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1995.

38 *Tăbliţele de smarald ale lui Thot, atlantul*, Editura Cristal Life România, Arad.

39 *Le Livre d’Enoch*, Editura Robert Laffont, Paris, 1975.

40 W.R. Drake, *Astralii în Antichitate*, Editura Polirom, Iaşi, 1996; *Astralii în Orientul antic*, Editura Polirom, Iaşi, 1998.

Însă în epoca următoare, cea a Evului Mediu, orientarea greşită a gândirii şi a cunoaşterii spre un antropocentrism dogmatic şi abuziv a dominat în ţările noului focar de civilizaţie care avea să se dezvolte prodigios în vestul Europei şi mai apoi pe continentele Americii. În lupta pentru eliminarea politeismului păgân, în Europa au fost înlăturate cunoştinţe istorice şi mari părţi ale mitologiilor popoarelor care au crezut milenii de-a rândul în venirea din cer a numeroşilor zei ce au influenţat vieţile oamenilor şi ale popoarelor cu care au convieţuit într-o „epocă de aur”. Impunând oficial schema geocentrică a astronomului Ptolemeu, conform căreia Pământul ar fi fost în centrul Universului, diriguitorii culturii din noile state europene au impus şi credinţa că planeta noastră este singurul corp ceresc pe care a fost creat Omul. Această exagerare pornită din întunecata gândire medievală lipsită de cunoaştere a mers până la crime. Exemplul cel mai cunoscut e cel al filosofului italian Giordano Bruno, care a fost ars pe rug în anul 1600 din cauza convingerilor ferme transpuse într-o lucrare[41] ce susţinea existenţa unui univers infinit şi implicit a unui număr infinit de lumi similare celei terestre. Şi, chiar dacă după moartea sa, în cursul secolului al XVII-lea, astronomii aveau să renunţe la concepţia geocentristă, antropocentrismul a fost menţinut şi în epoca modernă prin materialismul pozitivist susţinut autoritar de diferite comunităţi ştiinţifice care ofereau mereu descoperiri şi realizări tehnice, însă exclusiv în domeniul materiilor grele şi al energiilor lor specifice. În acest context, în cele două milenii ale erei actuale tezaurul de cunoştinţe despre extraordinarele evenimente ale apariţiilor şi ale manifestărilor variatelor grupuri de „vizitatori din ceruri”, zeificaţi pentru impresionantele lor activităţi civilizatoare, a fost desconsiderat şi declarat lipsit de importanţă ştiinţifică. Mulţimile de descrieri ale unor asemenea

41 În cartea sa *Despre infinit, univers şi lumi*, filosoful italian Giordano Bruno a afirmat cu convingere extinderea infinită a Universului, în cadrul căruia ar exista de asemenea o „infinitate de lumi”. Acceptând mai degrabă să se sacrifice decât să-şi renege concepţiile, cuvintele sale finale aveau să „rodească” însă abia acum: *Pe mine mă puteţi arde, dar Adevărul spuselor mele nu-l puteţi arde!* Abia după aproape patru secole, unii fizicieni au început să accepte şi să exprime teoretic o asemenea posibilă realitate fundamentală...

vizite şi chiar anumite cunoştinţe ştiinţifice incipiente, redate foarte concis în mitologiile vechilor popoare, au fost apreciate cu regretabilă uşurinţă ca fiind produse ale fanteziei populare, care ar fi fost stimulată de unele fenomene fizice naturale ce impresionau sau chiar înspăimântau mulţimile de „neştiutori antici". E adevărat că a existat o alunecare subiectivă, mult amplificată, în mod într-adevăr „imaginativ", chiar de unii oameni de ştiinţă şi unii autori din diferite domenii conexe: legendele, miturile transmise oral sau consemnate la un moment dat de feluriţi scribi antici ar fi fost „dezvoltate" în conţinutul lor, generaţie de generaţie, de cei mai feluriţi „povestitori" localnici. Din dorinţa de a-i impresiona şi mai mult pe cei care îi ascultau, aceştia ar fi amplificat cu fantezii proprii relatările din vechime ale feluritelor evenimente care i-au înspăimântat sau i-au bucurat pe strămoşii lor.

Însă în a doua jumătate a secolului XX a survenit un alt gen de „evenimente", care au tulburat profund concepţiile antropocentriste şi au mobilizat opinia publică, acum mult mai bine informată şi mai „activă", să ceară dezvăluirea tăinuirilor dirijate de unele comunităţi ştiinţifice rămase în atitudini stagnante. Astfel, cum am prezentat în capitolul anterior, pe la sfârşitul anilor '40 au început să se manifeste în aer şi mai apoi şi pe sol, în moduri stranii şi tot mai tulburătoare, variate aparate de zbor total necunoscute şi neînţelese de specialiştii celor mai avansate state din lume. În doar câţiva ani, prezenţele şi manifestările acestora au evidenţiat la nivelul întregii lumi existenţa reală a marii probleme a Obiectelor Zburătoare mereu Neidentificate. Deşi încă din prima perioadă a apariţiilor tot mai numeroase a acestor OZN-uri, care produceau fenomene fizice tot mai complexe şi inexplicabile de ştiinţa modernă, autorităţile statelor şi unii oameni de ştiinţă au căutat ca prin metode psihologice şi felurite tăinuiri să reducă şi chiar să elimine interesul public, după două decenii s-au schimbat brusc atitudinile oficiale: s-a trecut cu precauţie la recunoaşterea ipotezei originii extraterestre a obiectelor, diferite grupuri de savanţi reputaţi activând reorientarea treptată a gândirii şi a cercetărilor ştiinţifice pe această linie. Primul motto al acestui capitol redă în mod foarte semnificativ renunţarea totală la dogmaticul antropocentrism medieval, prin deschiderea unui orizont mult mai amplu al cunoaşterii şi mult

mai apropiat de marile adevăruri fundamentale. Mai mult, după cum am redat în capitolul 2, către sfârşitul anilor ’70 s-a ajuns la o fază în care chiar Organizaţia Naţiunilor Unite a recomandat oficial tuturor statelor lumii studiul ştiinţific al manifestărilor mereu inexplicabile ale straniilor OZN-uri.

De altfel, acea impresionantă hotărâre a Adunării Generale a ONU, chiar dacă nu a fost larg difuzată în mod public, a avut la bază nu numai declaraţiile unor înalţi specialişti militari şi civili, ci şi un ferm stimul anterior din partea unui grup de mari savanţi din câteva ţări puternic avansate în cercetările ştiinţifice bazate pe tehnica modernă. Într-o primă reuniune restrânsă care a avut loc în mod discret, în septembrie 1971, la izolatul observator al astrofizicienilor ruşi de la Biurakan, din munţii Caucaz, savanţii ruşi împreună cu cei americani şi cu câţiva delegaţi din alte trei state avansate au stabilit în comun cel mai important program al ştiinţei omenirii terestre: programul CETI – *Comunicarea cu Inteligenţa Extraterestră*! După câţiva ani au fost cooptate şi alte state care dispuneau de mari radiotelescoape, dar s-a recunoscut ca fiind exagerată realizarea „comunicării”. Astfel, deşi programul internaţional a fost mult extins, i s-a dat un nume mai modest: SETI – *Căutarea Inteligenţei Extraterestre*. La scurt timp a fost publicată o extinsă sinteză a discuţiilor de foarte înalt nivel ştiinţific care au avut loc între savanţii reuniţi la marele observator din munţii Caucaz, iar în prefaţa lucrării[42] savantul american prof. dr. Carl Sagan sublinia necesitatea reorientării gândirii şi a cunoaşterii ştiinţifice la nivelul întregii omeniri spre căutarea şi comunicarea cu inteligenţele din spaţiu, dar şi spre aprofundarea *aspectelor filosofice şi umane direct asociate*:

Cartea este o prezentare a *remarcabilei consfătuiri al cărei subiect cu numai puţini ani în urmă ar fi fost considerat desigur ca o temă de neconceput pentru o discuţie ştiinţifică serioasă*: Comunicarea cu Inteligenţa Extraterestră (CETI). Cunoştinţele noastre actuale din ştiinţele fizice şi ale biologiei au permis să se contureze însă faptul că şansele existenţei inteligenţei extraterestre sunt cu mult mai mari decât ar fi putut crede oamenii de ştiinţă cu câteva zeci de ani mai înainte. Cred însă

42 C. Sagan, *Communication with Extraterrestrial Intelligence*, Massachusetts Inst. of Technology Press, SUA, 1973.

că nici un cercetător serios al subiectului nu se va ocupa numai de semnificaţia sa, ci tocmai de adâncirea problemelor filosofice şi umane care decurg de aici. Într-un sens foarte real, această cercetare a inteligenţei extraterestre este o cercetare a contextului cosmic în care se situează omenirea, pentru a afla *cine suntem, de unde am venit şi care sunt posibilităţile ce se întrevăd în viitorul nostru*, într-un Univers mult mai vast ca întindere şi durată decât l-au visat vreodată strămoşii noştri (sublinierile ne aparţin – n.a.).

De altfel, într-o conferinţă de presă legată de importanţa pentru întreaga omenire a marelui proiect CETI, Carl Sagan a accentuat şi un alt aspect fundamental pentru viitor:

Se poate concepe existenţa unor civilizaţii extraterestre cu mult superioare celei de pe Terra, a căror descoperire ar putea duce totodată şi la cunoaşterea unor noi legi fizice şi ale tehnicii – *legi pe care noi, cei de acum, nu le-am deosebi de magie* (sublinierea ne aparţine – n.a.).

Tot la începutul anilor ’70, specialişti de la NASA şi de la marea universitate americană Stanford au elaborat în comun un studiu de sinteză ştiinţifică[43] a „marii probleme CETI”, remarcând la rândul lor necesitatea eliminării totale a eronatului antropocentrism, cu reorientarea gândirii şi a cercetărilor ştiinţifice spre o treaptă mai înaltă a cunoaşterilor fundamentale:

Abia de puţin timp presupunerile despre existenţa vieţii inteligente extraterestre au trecut la un studiu ştiinţific serios. De altfel, cu patruzeci de ani mai înainte, aproape toţi oamenii de ştiinţă, vorbind ex catedra, ar fi argumentat că viaţa există numai pe Pământ şi, chiar dacă ar mai exista altundeva în Univers, ar fi extrem de rară. Ultimii cincisprezece ani au adus însă o modificare completă a opiniei despre această posibilitate. Astăzi, o mare parte a oamenilor de ştiinţă sunt dispuşi să accepte ideea că viaţa este ceva comun în Univers, că multe civilizaţii au existat şi mai există încă în galaxia

43 Studiul a fost editat de NASA, sub indicativul CR-114445, în anul 1973.

noastră şi că multe ar putea fi mai avansate decât a noastră. Avem acum „exobiologia”, care constituie o sinteză a descoperirilor din astronomie, fizica atmosferei, geofizică, geochimie, evoluţia chimică şi biochimie. Această explozie a gândirii interdisciplinare a produs o înţelegere a vieţii în Univers bazată pentru prima oară pe informaţia ştiinţifică.

Şi astfel, într-un interval de timp destul de redus, concepţiile antropocentriste au ajuns să fie eliminate şi cele mai influente comunităţi ştiinţifice au produs variate studii ale exobiologiei, dar şi ale posibilităţilor teoretice şi tehnice de comunicare cu inteligenţele extraterestre sau măcar de „căutare” în spaţiul astronomic a existenţei acestor inteligenţe. În acest context atât de impresionant al reorientării rapide a gândirii ştiinţifice şi, desigur, implicit, a gândirii colective a maselor de oameni care constituie opinia publică din întreaga lume, în paralel, unii arheologi şi diverşi eruditi au iniţiat o reanalizare istorică a mitologiilor marilor civilizaţii antice, a vechilor scrieri ale scribilor antici şi a semnificaţiilor ascunse ale variatelor opere de artă transmise posterităţii de acestea; astfel, a apărut o nouă literatură, încă neoficială, care a „redescoperit” tot mai multe consemnări privind tulburătoarele vizite din ceruri ale diferitelor „fiinţe divine”[44], precum şi ale Elohimilor creatori[45], ale Zeilor atotputernici[46], ale Copiilor Luminii, ale Maeştrilor Înţelepciunii!

Ca exemplu semnificativ de text din mileniile anterioare care a descris succint anumite evenimente ce au impresionat profund mulţimi de pământeni neştiutori prin coborâri din înaltul cerului ale unor fiinţe stranii, am selectat cazul unei „fiinţe divine” care avea să preia timp de câteva secole rolul de împărat civilizator al Chinei. Astfel, o interesantă descifrare a

---

44 F. Gheorghiţă, *OZN – o problemă modernă* (1973), *Enigme în galaxie* (1983), *Temponauţii galactici* (1993), *OZN eterice* (1997); J.A. Hynek, *Experienţa OZN*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1978.

45 J.J. Hurtak, *The Book of Knowledge: The Keys of Enoch*, The Academy for Future Science, Los Gatos, CA, 1977; F. Gheorghiţă, *Marile taine ale omenirii*, Editura Polirom, Iaşi, 2013.

46 V. Kernbach, *Miturile esenţiale*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1978; Yuan Ke, *Miturile Chinei antice*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1987.

unui text antic chinez, publicată de cercetătorul rus Villen Lustiberg[47], a redat modul „înfricoşător” în care a apărut pe solul terestru un „trimis al cerului” ce avea să devină împăratul Huang-ti:

...„Fiul cerului” a coborât pe Pământ în bazinul fluviului Huanho cu 26 de secole înaintea erei noastre. După cum se arată în textele străvechi, el avea diferite care complicate şi ajutoare – circa 80 de roboţi cu câte patru ochi şi şase mâini, care se hrăneau cu pietre şi nisip. După ce a trăit printre oameni o sută sau trei sute de ani (textele indică perioade diferite), Huang-ti a făcut cale-ntoarsă spre steaua sa aflată la 78 de ani-lumină distanţă de Pământ, undeva în Constelaţia Leul.

Din cele 24 de texte vechi chineze care conţineau referiri la acest „Fiu al cerului” devenit împăratul Huang-ti, cercetătorul român Victor Kernbach a selectat şi publicat la rândul său două referiri[48] foarte sugestive privitoare la activităţile cu totul deosebite ale acestuia şi la originea sa „cerească”:

Când Huang-ti s-a suit pe tron, în tot universul s-au statornicit pacea şi liniştea...

Se mai povesteşte că Împăratul Galben a lucrat multă vreme la turnarea unui preţios trepied, la poalele muntelui Tsing-shan. Trepiedul a ieşit uriaş... cu acest prilej a organizat un mare ospăţ. La ceasul hotărât s-au adunat *toţi zeii cereşti* şi oameni din cele opt colţuri ale lumii. În toiul ospăţului a apărut deodată un dragon fermecat, acoperit cu o strălucitoare platoşă de aur, şi-a scos din nori trupul până la jumătate şi şi-a lăsat o mustaţă drept în nepreţuitul trepied. Huang-ti a priceput că acela era un sol de la palatul ceresc, venit să-l cheme înapoi în cer, astfel că, *împreună cu zeii pogorâţi în lumea omenească în număr de peste şaptezeci*, au şi dispărut numaidecât în nori, au încălecat pe spinarea dragonului şi au pornit să se înalţe sus în

47 W. Lustiberg, *Noi şi Cosmosul*, Editura Agenţiei de presă „Novosti”, 1981.
48 V. Kernbach, *Enigmele miturilor astrale*, Editura Albatros, Bucureşti, 1978.

cer (sublinierile ne aparţin – n.a.).

Într-adevăr, foarte pitoreşti specificări antice! Dar vechile consemnări de acest fel care au fost descoperite pe teritoriile marilor civilizaţii antice sunt totuşi numeroase şi totodată relevante pentru cunoaşterea impresionantei realităţi a vizitării repetate a Pământului; din păcate, în cadrul cunoaşterii ştiinţifice oficiale, această realitate fundamentală este în continuare ascunsă marelui public.

Dar, în legătură cu aceste consemnări mitologice care apar ca fiind mai aproape de adevăr decât dogmele medievale concepute din necunoaştere, oamenii care doresc să-şi lărgească orizontul informaţional într-o manieră foarte realistă, dar şi scepticii care din principiu doresc argumente extrem de convingătoare îşi vor pune o întrebare: a rămas undeva pe Pământ vreo dovadă materială care să demonstreze categoric coborârea şi chiar o anumită persistenţă pe planeta noastră a unor fiinţe care stăpânesc „tainele" altor legi fizice decât cele cunoscute de noi – începând cu legile călătoriilor spaţiale? Desigur că, în contextul la fel de tăinuit al existenţei în epoci anterioare a altor civilizaţii terestre mult evoluate care au dispărut prin cataclisme planetare în urmă cu milioane şi chiar cu zeci de milioane de ani[49], este dificil să se ofere dovezi materiale categorice ale descinderilor pe Terra ale unor fiinţe mult mai avansate tehnico-ştiinţific, venite din spaţiu. Şi totuşi... Cu peste patru decenii în urmă a fost făcută o descoperire foarte ciudată, care a fost studiată de grupuri de cercetători dotaţi cu o tehnică analitică cu totul deosebită. În raportul de sinteză a rezultatelor, aceştia au oferit explicaţii oficiale pe linia tăinuirii impuse de autorităţi, explicaţii pe care prin exprimări concise le-au contrazis însă la concluziile finale.

În partea vestică a Africii Centrale, în fosta colonie franceză şi actualul stat Gabon, în zona Oklo a fost descoperit un imens zăcământ de minereu uranifer, prin a cărui exploatare extinsă s-a asigurat de-a lungul deceniilor producţia de uraniu necesară centralelor atomo-electrice din Franţa (minereul adus de acolo fiind prelucrat de ansamblul industrial de la Pierrelatte). Dar, în iunie 1972, în mostre analizate ale unor loturi de minereu s-a constatat un fapt ciudat: la 350 de analize

49 F. Gheorghiţă, *Marile taine ale omenirii*, Editura Polirom, Iaşi, 2013.

izotopice s-a constatat o sărăcire inexplicabilă a izotopului U 235. În raportul final întocmit de R. Naudet, conducătorul grupului de cercetători (raport care a fost publicat ulterior în *Buletinul de informaţii ştiinţifice al Comisariatului Francez pentru Energia Atomică*[50]), acest specialist a expus direct o situaţie care nu a mai fost întâlnită la nici una dintre exploatările uranifere de pe glob:

Teoriile care să explice diferenţele atât de mari erau puţine; chiar din prima jumătate a lunii august a fost formulată ipoteza unor reacţii în lanţ – foarte vechi – în sânul zăcământului. Argumentul principal în acest sens a fost constituit de punerea în evidenţă a unor procese specifice procesului de fisiune nucleară, uşor de recunoscut prin compoziţiile lor izotopice: izotopi ai neodimului şi al samariului.

Aşadar, în masa zăcământului ar fi existat un timp „reacţii în lanţ" care sunt specifice proceselor fizice dintr-un „reactor atomic"! (După cum avea să publice ulterior dr. V. Cuculeanu[51] de la Institutul pentru Tehnologii Nucleare din Bucureşti, dintre ipotezele analizate în raport „nu au lipsit nici presupunerile de intervenţie extraterestră".)

Ştirea respectivă a produs o reală tulburare în primul rând printre specialiştii fizicii atomice, dar şi în cadrul forurilor ştiinţifice franceze; Înaltul Comisar al energiei atomice din Franţa, dl Jacques Yvon, a declarat public că ştirea despre descoperirea unui reactor atomic preistoric a constituit „un eveniment ştiinţific spectaculos". Drept urmare, la scurt timp au fost prezentate două comunicări de sinteză la Academia de Ştiinţe a Franţei.

Pentru clarificări mai extinse, în anul următor au fost executate peste o sută de foraje cu prelevări de probe. Datorită probelor extrase s-a putut pune în evidenţă existenţa a trei pungi alungite cu minereu sărăcit; acestea aveau lungimi între 14 şi 18 metri, lăţimi care variau doar în jur de un metru şi adâncimi de 0,5-1 metru, fiind situate între ele la distanţe de

50 R. Naudet, „Les réacteurs naturels d'Oklo", *Bulletin d'informations scientifiques et techniques du Commissariat à l'Énergie Atomique*, nr. 193/1974, Paris.

51 *Magazin*, nr. 929/26.07.1975, Bucureşti.

30-40 de metri. Cantitatea totală de uraniu care s-a degradat prin necunoscutele procese nucleare ce s-ar fi produs în acea zonă a zăcământului ar fi fost de circa 500 de tone.

Dar adevărata confuzie a fost produsă de datarea în timp[52] a producerii ciudatelor reacţii în lanţ: acestea s-ar fi produs în urmă cu aproximativ 1,7 miliarde de ani! Însă problema era şi mai complicată: dacă s-au declanşat asemenea reacţii nucleare, cum s-au oprit? Pentru explicarea „mascată” a reacţiilor amorsate într-un mod de neînţeles şi a straniilor „întreruperi naturale” s-a imaginat o schemă fizică ce trebuia să stingă interesul public: apa care se infiltra în mod normal în sol a făcut ca numai în pungile respective să crească treptat conţinutul de uraniu din minereu. În anumite momente ajungându-se astfel la atingerea unor concentraţii specifice masei critice, s-au declanşat reacţiile fisiunii nucleare. Dar, datorită prezenţei apei, acestea ar fi fost frânate imediat; mai mult, rolul de moderator al apei ar fi fost amplificat şi de o anumită impermeabilitate a pământului înconjurător, care ar fi frânat spre exterior fluxul de neutroni emis în reacţiile nucleare declanşate. Ciudată schemă explicativă, singura care putea să reducă interesul pentru strania descoperire; chiar şi pentru nespecialişti, este evident că, dacă nu ar fi existat frânările şi întreruperea reacţiilor în lanţ (imaginate de altfel doar pentru nespecialişti), în pungile respective s-ar fi declanşat explozii similare unor bombe atomice, cu urmări dezastruoase. În zonele studiate unde apăreau modificări ale structurilor minereurilor, s-a putut calcula că producţia locală de energie ar fi fost de ordinul a 100 de miliarde de kilowaţi pe oră! Totuşi, faţă de efectele termice foarte reduse constatate în structurile maselor alăturate pungilor respective, s-a presupus în continuare că reacţiile ar fi fost „intens frânate” şi că astfel fenomenele ar fi durat foarte mult timp, puterea actuală degajată fiind doar de ordinul câtorva kilowaţi. În aceste condiţii atât de deosebite, s-a apreciat că cele trei „reactoare naturale” ar fi funcţionat cel puţin 100.000 de ani!

În conţinutul studiului ştiinţific prezentat ca raport de

52 Unii oameni de ştiinţă au remarcat un fapt foarte interesant: în aceeaşi perioadă a funcţionării „reactorului preistoric” de la Oklo ar fi apărut şi primele vieţuitoare pe Pământ – omul fiind creat şi întrupat abia cu circa un miliard şi jumătate de ani mai târziu!

coordonatorul R. Naudet nu au fost sesizate decât puţine detalii deconcertante; totuşi, a recunoscut că nu se poate explica ştiinţific modul în care s-ar fi produs frânarea naturală a reacţiilor de fisiune nucleară, fără a se ajunge la faza explozivă; de asemenea, a menţionat surpriza analizei a două eşantioane (nr. 400 şi nr. 401), care au prezentat o structură izotopică inexplicabilă. În schimb, în finalul raportului, coordonatorul a renunţat la prezentarea de fenomene „liniştitoare" şi a abordat deschis anumite aspecte total derutante.

Prezentând în ultimul subcapitol – denumit „Cadrul geologic" – constatările specialiştilor care au efectuat analizele probelor extrase din subsolul terenului din jurul pungilor cu „deşeuri ale reactoarelor naturale", raportul a evidenţiat contradicţii directe faţă de schema imaginată a „frânării" extraordinar de prelungite a reacţiilor de fisiune. Astfel, în timp ce masele de minereu din întregul zăcământ erau constituite din gresii silicioase de tipul „pehblendă", în pungile în care s-ar fi produs reacţiile nucleare materialul era din argile compacte, cu absenţa totală a cuarţului, iar metalul radioactiv era din uraninit ce avea unele aglomerări sub formă de noduli. Acest fapt l-a determinat pe specialistul coordonator să constate obiectiv dilema survenită: „Această diferenţă de compoziţie a fost deconcertantă încă de la începutul studiilor. Trebuie subliniat că formele curat argiloase sunt cu adevărat excepţionale în zăcământul de la Oklo".

Cercetările terenului au evidenţiat că în extinsa incintă a zăcământului nu existau nici un fel de falii tectonice; a survenit astfel direct şi o altă problemă: în ce mod s-a adunat minereul mai concentrat în pungile în care s-au produs fenomene specifice reactoarelor atomice, dată fiind marea stabilitate a straturilor masive de gresie? Şi în acest caz specialistul R. Naudet s-a aflat în dificultate, întrebându-se chiar el: „De unde venea uraniul? O migrare din terenuri imediat vecine nu ar fi fost de ajuns. Cum s-au efectuat deplasările acestuia?".

De fapt, şirul constatărilor geologice care i-au intrigat pe specialiştii francezi era cu mult mai mare. Iată un alt fapt care evidenţia o origine diferită a pungilor cu deşeuri radioactive:

O observaţie care a fost de la început derutantă a fost aceea că în minereul din zonele de reacţie nu exista aproape deloc

materie organică. Or, dimpotrivă, constatările pe teren au arătat că aceste materii sunt prezente de jur împrejurul pungilor în cantităţi foarte mari... Absenţa acestora în zonele cu reacţii contrastează puternic cu cantităţile enorme aflate nu departe de acolo. Suntem tentaţi să credem că reacţiile au distrus sau au făcut să migreze materiile organice, fie prin radiaţii, fie prin efect termic.

De fapt, tentaţia de ascundere a realităţii a făcut ca, prin această ipoteză imaginară, autorul raportului să se pună singur într-o poziţie dificilă: într-un capitol anterior specificase constatarea că energia degajată de fiecare lentilă ar fi fost de doar câţiva kilowaţi; or, la acest nivel minor nu se puteau produce migrări de straturi ale solului sau efecte termice de distrugere a materiilor organice din zonele aferente!

Însă o migrare la fel de ciudată a fost şi cea a plumbului care rezultă din dezintegrarea materialelor radioactive: în deşeurile acumulate în pungile „provocatoare”, analizele au arătat lipsa a două treimi din cantităţile de plumb care ar fi trebuit să existe ca produs secundar. Constatarea foarte concisă a specialistului a redat dificultatea de a imagina o explicaţie plauzibilă: „Trebuie menţionat de asemenea că în interiorul grăunţelor de uraniu pare a exista şi o anumită anticorelare între plumb şi calciu”.

Enigme încă şi mai complicate legate de prezenţa pungilor cu deşeuri ale unui „reactor atomic preistoric” au fost puse în evidenţă şi de problemele energiei degajate în procesele nucleare specifice:

S-au folosit un număr de mijloace de investigare pentru a încerca punerea în evidenţă a degradărilor prin iradieri, urme de fisiune sau de energie stocată. Este regretabil însă că toate aceste tentative au rămas cu rezultate negative. Analizele prin difracţia razelor X au arătat că indicii de cristalinitate nu sunt semnificativ diferiţi de cei găsiţi în alte locuri ale zăcământului, dovedind că reţelele cristaline nu au fost dezorganizate. Diagramele de difracţie electronică indică absenţa „metamictizaţiei”, fenomen constatat în mod obişnuit la aceste minereuri, în special sub influenţa dozelor ridicate de neutroni. De asemenea, s-au cercetat la microscopul electronic cu înaltă

tensiune (de 1 Mev) urme ale fragmentelor de fisiune. Nu s-a observat nimic de acest fel la eşantioanele de la Oklo. În fine, s-a căutat să se pună în evidenţă stocarea de energie Wigner în trei laboratoare diferite. Toate încercările au avut rezultate negative.

Iată deci că ipoteza explicativă imaginată în prima parte a raportului, care sugera producerea în fiecare pungă a unor ciudate şi nemaiîntâlnite procese de fisiune nucleară frânate timp de vreo sută de mii de ani, nu putea fi confirmată nici de studiile geotehnice şi nici de analizele caracteristicilor fizice ale maselor de minereu din zonă şi ale deşeurilor reacţiilor nucleare din pungile respective, studiate cu aparatura de un foarte înalt nivel tehnic a unor laboratoare specializate din Franţa.

În mod firesc, rezultatele publicate de specialistul R. Naudet au atras şi atenţia specialiştilor din alte ţări. Profesorul german Cornelius Keller de la Centrul de cercetări nucleare din Karlsruhe a analizat raportul şi şi-a exprimat (într-un articol publicat într-o revistă ştiinţifică germană[53]) nedumerirea faţă de noutatea nemaiîntâlnită a fenomenului de frânare naturală a unor reacţii nucleare în lanţ, având în vedere contradicţiile fizice atât de categorice evidenţiate de laboratoare:

Este surprinzător faptul că în mineralele însoţitoare nu se prezintă nici un semn privind existenţa fisiunii nucleare; reţeaua cristalină a argilelor nu a fost afectată. Dar, în mod obişnuit, procesele de fisiune afectează structura internă a reţelelor cristaline. De asemenea, în minereu nu a fost înmagazinată nici o energie Wigner – care se degajă la frânarea tehnică a proceselor de fisionare, ducând la dislocarea reţelelor respective. Or, nici în cristalele de cuarţ ale gresiilor din apropierea zonelor cu reacţii nu se găsesc urme ale produselor de fisiune. Sensul supraîmbogăţirii localizate a uraniului (U-238) prin procese geologice şi geochimice rămâne plin de întrebări şi de probleme. Dar şi mai surprinzător este faptul că „reactorul nuclear fosil” şi-a realizat în acelaşi timp propriul său mecanism de control. Se remarcă astfel o combinaţie de

53 C. Keller, „Nuclearische-Energie vor zwei Miliarden Jahre”, *Bild der Wissenschaft*, nr. 12/1975, Stuttgart.

întâmplări total neobişnuite în raport cu legile statisticii.

La finalul articolului, profesorul german a făcut totuşi o concesie consensului oficial care cere tăinuirea adevărului protoistoric, dar pentru cei care au sesizat originea contradicţiilor a accentuat o concluzie foarte sugestivă: „Acest rezultat a confirmat o *presupunere exotică*: la Oklo a existat într-adevăr o fisiune naturală a uraniului-235, *însă cu toate atributele unui reactor atomic modern*" (sublinierile ne aparţin – n.a.).

De fapt, toate rezultatele analizelor de mare fineţe obţinute în laboratoarele franceze au anulat întreaga schemă ipotetică a unor procese nucleare statice, care s-ar fi „autocontrolat" prin frânările reacţiilor în lanţ produse de apa ce ar fi staţionat (sau ar fi fost înlocuită permanent?) în pungile cu deşeuri. O întrebare elementară – evidentă şi pentru necunoscătorii fizicii nucleare – a rămas mereu fără răspuns: cum s-a putut oare ca în acele pungi să se producă un complex şir de reacţii nucleare timp de cel puţin o sută de mii de ani, fără ca imediat alături – în straturile de minereu – să nu se poată găsi nici cele mai reduse urme de iradieri şi nici semne ale degajării de energii termice inevitabile?

În acest context plin de contradicţii şi întrebări fără răspuns este normal să se contureze şi o altă ipoteză care să ofere prime explicaţii obiective bazate pe fenomene fizice normale, şi nu imaginate: procesele nucleare din care au rezultat „deşeurile" respective nu au fost produse în interiorul acelor pungi, ci într-un alt loc, în care se afla un reactor atomic modern, dotat cu toate instalaţiile de control ale fisiunilor în lanţ! Fiinţele necunoscute care în urmă cu 1,7 miliarde de ani au utilizat acel „reactor preistoric" au adus în zăcământul de la Oklo doar deşeurile, pe care le-au ascuns, îngropându-le în pungile respective, ştiind bine un fapt: aceste pungi cu deşeuri vor fi descoperite după foarte, foarte mult timp, abia când o populaţie a planetei va ajunge la nivelul de civilizaţie al preluării industriale a acelui zăcământ de minereuri de uraniu! Şi este întru totul evident faptul că fiinţe necunoscute au descins pe „planeta albastră" a oceanelor terestre într-o epocă în care probabil că abia apăruseră primele forme de viaţă organică, Omul urmând să fie creat şi să se întrupeze după mai

bine de un miliard şi jumătate de ani. Or, această ipoteză finală este cu atât mai realistă cu cât vom ţine cont şi de un alt aspect general: în cele cu mult peste o sută de zăcăminte ale minereurilor de uraniu exploatate pe întregul glob nu a mai fost descoperită niciunde vreo pungă apropiată de nivelul solului în care să se fi declanşat ciudate îmbogăţiri locale ale uraniului care să producă la un moment dat reacţii nucleare *frânate natural* şi care să se *autocontroleze natural*, oferind totodată posterităţii deşeuri specifice unor reactoare atomice moderne!

Deşi ipoteza pare a avea o nuanţă fantastică – aspect care a condus direct, chiar de la începutul raportului, la eliminarea ei oficială –, ea are totuşi la bază corelarea tuturor rezultatelor studiilor de teren şi de laborator efectuate de specialiştii francezi şi totodată răspunde şirului de întrebări fireşti legate de fenomenele nucleare implicate. În plus, prin conţinutul dovezilor ştiinţifice moderne, precum şi al concepţiilor ştiinţifice care au revoluţionat gândirea omenirii din a doua jumătate a veacului trecut şi până azi, ipoteza se înlănţuie cu concepţiile şi cu descoperirile cele mai avansate ale ştiinţei actuale eliberate de dogmele conservatorismului stagnant: într-adevăr, ea confirmă direct afirmaţiile savantului american Bernard Oliver, citate în mottoul acestui capitol şi expuse în studii ştiinţifice de înalt nivel, precum şi în mod public – afirmaţii tot mai mult acceptate acum de comunităţile ştiinţifice din întreaga lume:

După toate probabilităţile, au existat şi există civilizaţii în galaxie de circa patru-cinci miliarde de ani. Este foarte posibil ca multe dintre ele să fi stabilit contacte interstelare.

Însă acest nou orizont al cunoaşterii ştiinţifice a stimulat cercetări ale savanţilor fizicii moderne şi ale specialiştilor tehnologiilor avansate dedicate unei probleme conexe la fel de importante, dar a cărei abordare este posibilă deocamdată numai sub aspectele ei ipotetice: care ar fi condiţiile teoretice şi tehnice care ar trebui realizate pentru a se putea efectua „voiaje interstelare” pe uriaşele distanţe spaţiale?

Deşi actualele cercetări aplicate sunt dirijate spre realizarea celor mai performante aparate de zbor pentru trasee interplanetare în spaţiul sistemului nostru solar, există oameni de ştiinţă şi specialişti care studiază tipul de navă spaţială cu care astronauţii tereştri să ajungă şi în alte sisteme solare; studiile respective sunt orientate însă spre o singură soluţie de principiu: proiectarea şi construirea unei nave metalice de mari dimensiuni, care să fie dotată cu motoare extraordinare, capabile să atingă viteze de deplasare extrem de mari. În acest sens, încă din deceniile trecute s-au efectuat studii teoretice şi chiar anumite experimente tehnice, căutându-se mereu soluţii tot mai performante.

Faţă de actuala tehnică a motoarelor-rachetă care ating viteze de ejectare a gazelor propulsive de ordinul a 40 km/sec, s-au conceput motoare ionice cu ejecţie electromagnetică a unor gaze aduse în starea de plasmă care ating viteze de evacuare de ordinul a 200-300 km/sec. Asemenea micromotoare au şi fost montate experimental pe unii sateliţi, dar problema montării la bordul unei nave spaţiale a unor generatori electrici de mare putere şi a motoarelor suplimentare pentru acţionarea acestora a eliminat cu totul această soluţie.

Apoi a fost realizat în SUA prototipul motorului atomic, care a fost de asemenea eliminat din programul cercetărilor, deoarece necesităţile de izolare faţă de radiaţiile nocive inerente complicau mult prea mult construcţia navei spaţiale.

Presupunându-se că se va realiza producerea controlată a fuziunii atomice a izotopilor hidrogenului (deuteriul şi tritiul), specialişti englezi au studiat motorul termonuclear. În cadrul *Proiectului Daedalus* s-au studiat condiţiile tehnice pentru ca o asemenea navă să ajungă în următorii 50 de ani până la un apropiat sistem solar – cel al stelei Barnard, aflată la doar şase ani-lumină. Însă pentru o asemenea performanţă ar trebui ca viteza de propulsare să fie de 40.000 km/sec! Dar, pentru că nava respectivă ar fi ajuns la lungimea de 240 de metri şi o lăţime de 165 de metri, respectiv la o masă de 52.000 de tone, ca să poată evita marele consum de carburanţi pentru ieşirea din zona atracţiei gravitaţiei terestre ar trebui să fie montată

piesă cu piesă pe Lună – reducându-se astfel o supradimensionare a rezervoarelor şi a cantităţilor necesare de izotopi.

Pentru călătorii mai extinse în cadrul galaxiei, ar fi necesare viteze tot mai mari, tinzând chiar la apropierea de viteza-limită a luminii (299.792,5 km/sec). S-a ajuns astfel la studiul imaginar al „motorului fotonic”, la care jetul fotonilor propulsori să fie obţinut prin reacţiile de anihilare a particulelor materiei cu particule ale antimateriei. Desigur, această soluţie este de largă perspectivă: pe de-o parte, până în prezent antimateria s-a putut obţine în laborator doar sub forma celor mai simpli „antiatomi”, cei ai hidrogenului; pe de altă parte, problema stocării la bordul unei nave alcătuite din materie a carburantului din antimaterie încă nu a fost imaginată. Totuşi, specialistul german care a realizat un studiu complet, prof. Eugen Saenger de la Universitatea din Stuttgart, a reuşit la finalul cercetării să determine în mare impresionantele caracteristici ale unei astfel de nave spaţiale: dimensionată pentru un echipaj de două sute de astronauţi, aceasta ar trebui să aibă o lungime de circa 600 de metri şi o masă totală la pornire de 100.000 de tone!

Alţi cercetători au studiat posibilele efecte colaterale cu care ar fi confruntaţi astronauţii de la bordul unor nave propulsate prin jeturi fotonice la viteze apropiate de cea a luminii şi au evidenţiat producerea unor fenomene fizice cu totul neobişnuite faţă de cele specifice zborurilor actuale. Unul dintre primele efecte ciudate ar fi modul schimbat în care aceştia ar vedea aştrii strălucitori ai cerului, datorită modificării aparente – prin efectul Doppler – a lungimilor de undă şi a frecvenţelor specifice ale radiaţiilor lor luminoase în funcţie de mărimea vitezei navei. Astfel, când se va ajunge la viteze de peste 70.000 km/sec, stelele şi galaxiile văzute din partea din faţă a navei, care emit în mod obişnuit o lumină galbenă-argintie – de exemplu, Marele Nor al lui Magellan şi galaxia Andromeda –, vor fi văzute ca radiind în albastrul-închis al unor lungimi de undă mai reduse! În schimb, membrii echipajului aflaţi în partea din spate a navei vor vedea stelele şi galaxiile de care se îndepărtează ca şi când acestea şi-ar mări rapid lungimile de undă ale radiaţiilor, devenind roşii către roşu-închis. Însă, pe măsura accelerării vitezei marii nave

terestre spre viteza-limită a luminii, se va ajunge la un moment în care astronauţii nu vor mai vedea în spaţiu nici o stea şi nici o galaxie! La viteza de 280.000 km/sec, frecvenţele radiaţiilor luminoase ale aştrilor spre care se deplasează nava vor creşte aparent într-atât, încât vor ajunge în domeniul spectral al ultravioletului, domeniu care nu mai este perceput de ochiul uman. În schimb, aştrilor de care se îndepărtează nava le vor scădea aparent frecvenţele radiaţiilor până la nivelul radiaţiilor infraroşii, care de asemenea nu mai sunt percepute de ochiul uman! Zburând cu o asemenea viteză fantastică, ipotetica navă spaţială va oferi echipajului o călătorie într-un spaţiu *golit* de orice sclipire astrală – un „hiperspaţiu" al invizibilului lipsit de luminile stelelor şi ale vieţii, de frumuseţile Creaţiei! Mai mult, viteze de acest ordin vor produce modificări sensibile în metabolismul fiecărui astronaut, producând diferenţieri de ritm faţă de funcţionarea organelor interne ale pământenilor care îşi continuă viaţa normală pe Pământ!

Formulele matematice elaborate de fizicianul olandez H.A. Lorentz şi matematicianul francez H. Poincaré, în care aceştia au introdus constanta „c" a vitezei luminii în raportarea timpului la măsurarea spaţiului, precum şi ideea sclipitoare a matematicianului german H. Minkowski de a concepe spaţiul cvadridimensional i-au sugerat fizicianului Albert Einstein esenţiala asociere a acestor elemente în cadrul revoluţionarei *teorii a relativităţii*. Stabilind în fizica modernă viteza luminii („c") ca fiind limita maximă a oricărui fenomen din universul material cunoscut, la analiza deductivă a deplasărilor obiectelor materiale în „spaţiul-timp matematic" – în care timpul este a patra dimensiune –, acest savant a demonstrat teoretic un fapt şocant: la deplasările unui obiect cu viteze crescânde ar avea loc uimitorul fenomen al „dilatării timpului"! Această concluzie matematică a fost demonstrată experimental[54] după moartea savantului, evidenţiindu-se ca un

54 După decesul savantului Albert Einstein fiind produse avioane supersonice, s-a putut organiza demonstrarea experimentală a dilatării timpului. În acest scop s-au folosit patru ceasuri atomice (cu cesiu) identice: câte un ceas a fost montat pe două avioane care au zburat în sens invers în jurul Pământului, iar alte două ceasuri de control au fost montate la Observatorul Astronomic al marinei americane. În avionul care a zburat spre est (contrar sensului de rotire

factor fizic important în cadrul studiilor privind călătoriile spaţiale cu nave fotonice. Iată unele dintre straniile aspecte care ar putea surveni în asemenea expediţii, determinate prin calcule de specialistul american dr. Dave Froning.

Motoarele fotonice ar avea creşteri mai lente ale vitezei de deplasare, astfel că într-o primă fază a îndepărtării de Pământ nava se va deplasa cu „numai" 1.100 km/sec. În acest regim funcţional, coordonatorii zborului din centrul de control terestru vor constata că nava a ajuns în sistemul solar al stelei vecine Proxima Centauri (situată la 4,27 ani-lumină faţă de Soarele nostru) după şase ani de la decolare. Dar prin „dilatarea timpului" specifică acestei viteze, astronauţii vor constata că la bord au trecut doar trei ani şi că organele lor interne „au îmbătrânit" numai corespunzător acestor trei ani! Dar dacă deplasarea se va face până către centrul galaxiei noastre (situat la 30.000 de ani-lumină faţă de sistemul nostru solar) la viteze apropiate de valoarea-limită a luminii, diferenţa calculată va fi extraordinară: în timp ce pe Pământ ar fi vieţuit mii şi mii de generaţii, astronauţii din nava fotonică ar îmbătrâni cu doar 19 ani!

Este însă deosebit de interesantă ipoteza că relativitatea timpului ar fi fost constatată direct de diverşi pământeni şi cu mii de ani în urmă, aceştia fiind „invitaţi" în călătorii spaţiale de „fiinţe venite din cer" sau fiind în relaţii cu fiinţe miraculoase care stăpâneau curgerea timpului! Cercetătorul român Victor Kernbach a studiat mitologiile mai multor popoare şi a constatat că această temă a dilatării timpului a fost consemnată încă din Antichitate prin descrieri ale unor

---

a planetei, pentru a se mări viteza relativă a aparatului de zbor), ceasul respectiv a indicat într-adevăr o dilatare a timpului, evidenţiind o întârziere (faţă de ceasul de la sol) de 59 de nanosecunde! În cazul celuilalt avion, care zbura în acelaşi sens cu rotaţia Pământului (deci la o viteză relativă mai scăzută), ceasul de la bord a redat (comparativ cu ceasurile de la sol) un fenomen invers! Experimente similare, dar mai concludente au continuat şi după câţiva ani, montându-se ceasuri similare pe capsulele cu zboruri circumterestre la viteze mult sporite, iar mai apoi cu ceasuri montate chiar pe micile nave spaţiale ale programului Apollo, care au efectuat călătoriile spre Lună cu viteze de 11,2 km/sec. Concluziile au fost mereu aceleaşi: într-adevăr, timpul se dilată odată cu creşterea vitezelor de deplasare!

întâmplări stranii survenite în diferite locuri din lume (vezi nota 11). (Publicând în mai multe cărţi extrase sugestive din asemenea texte găsite în alte ţări, a menţionat şi existenţa unor legende şi basme la fel de sugestive în folclorul unor popoare, cum ar fi de exemplu basmul românesc *Tinereţe fără bătrâneţe.*) Poate că cea mai interesantă relatare de acest fel este redarea unei porţiuni dintr-o foarte veche traducere slavonă a *Vedeniei profetului Isaia* (probabil din secolul al II-lea sau al III-lea e.n.) – text rămas însă apocrif, eliminat din cadrul Cărţii canonice *Isaia* din Vechiul Testament al Bibliei. În acest text este specificat, în capitolul 13, versetele 4 şi 5, că acest profet (care a trăit în secolul al VIII-lea î.e.n.) ştia bine că există „împărăţii şi neamuri... dintr-un ţinut depărtat, de la capătul cerului". Dar iată impresionanta relatare din textul apocrif: nişte „bărbaţi înalţi" veniţi de acolo l-ar fi chemat să meargă cu ei ca să-i arate lăcaşul lor ceresc. La finalul vizitei, ar fi avut loc următoarea discuţie:

Şi s-a căit Isaia de îndoiala sa. Atunci îngerul care îi fusese dat să-l însoţească în ceruri a zis: „Te vei întoarce acum pe Pământ, printre ai tăi". Dar Isaia a spus: „Pentru ce aşa curând? Căci la tine aici numai două ceasuri am stat!". I-a răspuns lui îngerul: „Nu două ceasuri ai stat, ci treizeci şi doi de ani". Şi, înfricoşat, a rostit Isaia către îngerul care era cu el: „Pentru ce dar să mă întorc întru trupul meu cel ofilit şi bătrân?", şi s-a întristat Isaia foarte. Atunci îngerul a spus: „Nu te întrista, căci nu vei fi bătrân".

Foarte stranie relatare antică, dar foarte edificatoare pentru oamenii zilelor noastre, care au aflat că „relativitatea timpului" în funcţie de viteza deplasărilor cu diferite nave este un fapt real, bine verificat experimental prin tehnica modernă a începutului de „eră spaţială". Totuşi, chiar dacă această tehnică actuală este încă foarte departe de realizarea motoarelor necesare zborurilor la viteze tot mai mari, cercetătorii acestui domeniu insistă pe diferite abordări alternative, intuind că ar putea exista şi alte principii şi legi fizice care să deschidă noi orizonturi creative. Un exemplu al insistenţelor alternative faţă de tehnica de bază a fost oferit de un alt matematician atras de fantezia dilatării timpului. În

cartea sa *Teoria relativităţii explicată în mod intuitiv*, autorul L.C. Epstein prezenta următoarele reduceri comparative pentru intervalul de o oră măsurat la ceasurile de pe Pământ, toate determinate teoretic prin calcule adecvate privind dilatările timpului care ar fi indicate de ceasurile de la bordul unei nave ce s-ar deplasa cu viteze tot mai apropiate de viteza luminii:

– la o viteză de 96% din viteza luminii: 17 minute la bord;
– la o viteză de 97% din viteza luminii: 12 minute la bord;
– la o viteză de 99% din viteza luminii: 6 minute la bord;
– la o viteză de 100% din viteza luminii: 0 minute – *timpul se anulează, totul e instantaneu!*

Această posibilitate a anulării efective a timpului printr-un alt factor fizic – prin viteza deplasării unui obiect material – a atras atenţia tot mai multor fizicieni teoreticieni; unii dintre aceştia s-au antrenat să caute în formula de bază a teoriei relativităţii elaborate de Albert Einstein şi alte posibilităţi de a interveni în reducerea valorilor timpului şi poate chiar ale spaţiului, dat fiind faptul că savantul-autor a introdus în gândirea fizicii moderne (şi nu numai) o nouă dimensiune fizică: „continuum spaţiu-timp”. Această preocupare teoretică a fost accentuată de un stimul suplimentar, sugerat tot de revoluţionarul savant. Plecând de la o altă constatare verificată experimental, cea a curbării spaţiului prin marile mase materiale ale diferiţilor aştri, în 1935 Albert Einstein şi apropiatul său colaborator N. Rosen au lansat ideea unor posibile scurtări ale traseelor spaţiale prin traversări directe ale pliurilor curbărilor spaţiului – idee rămasă în amplul domeniu al relativităţii sub denumirea „podurile (punţile) Einstein-Rosen”.

Unul dintre marii fizicieni ai deceniilor trecute, profesorul american John A. Wheeler de la Universitatea Princeton, care a dezvoltat mult şi teoria aştrilor deveniţi fantasticile „găuri negre”, în interiorul cărora timpul este de asemenea anulat, a propus o demonstraţie teoretică foarte avansată: posibilitatea existenţei unor trasee spaţiale în interiorul cărora spaţiul şi timpul pot fi reduse fizic în mod substanţial! A numit aceste trasee „tuneluri topologice”. Mai mult, pentru ca ideea să pătrundă mai uşor în gândirea şi limbajul public, a utilizat ca

metaforă „mărul lui Newton”, care, ca orice fruct, putea fi traversat direct de mici vieţuitoare, pentru a consacra aceste scurtături ale traseelor spaţiale cu un termen mai popular: „găurile de vierme”.

Însă ideea posibilei reduceri a timpului şi a scurtării spaţiului a continuat să-i preocupe şi pe alţi teoreticieni dornici să găsească formulări fizico-matematice pentru tainele încă ascunse ale materiei şi ale energiilor; într-adevăr, practica ultimelor decenii a demonstrat că pe această cale imaginativ-deductivă ne putem apropia de alte legi fizice, aşa cum fiinţe inteligente din spaţiu au făcut-o poate cu miliarde de ani înaintea pământenilor!

După cum am menţionat în capitolul anterior, o asemenea apropiere, dar cu deducţii matematico-fizice mai aprofundate, a fost oferită în sinteză, în septembrie 1988, de revista ştiinţifică *Physical Review*, prin publicarea provocatorului articol redactat de fizicienii Kip Thorne, Michael Morris şi Ulvi Yurtsever (de la California Institute of Technology din Pasadena). Plecând de la faptul că materia „grea”, prin miliardele de miliarde de aştri şi prin miliardele de nori de praf şi de materie în stare moleculară sau chiar în stare atomică, generează permanent numai energii pozitive, pentru crearea şi menţinerea în spaţiu a tunelurilor topologice ar fi necesar ca de-a lungul traseelor lor să fie utilizate energii negative care să anihileze energiile pozitive prezente! Desigur, nici în fenomenele fizice care se manifestă pe Pământ şi nici în laboratoarele moderne nu a fost descoperită o asemenea formă de energie. Dar aceasta nu înseamnă că nu ar putea să existe! Marile revoluţii ştiinţifice produse în mod repetat de fizica modernă au plecat de la deducţii matematico-fizice care au condus apoi la alte moduri de a gândi şi la constatarea existenţei şi altor realităţi. Mai mult, după cum se exprima şi savantul fizician David Bohm, aceste „alte realităţi o cuprind şi o înfăşoară pe a noastră”, care ar fi doar partea cea mai mică din centrul straturilor de realităţi. Generarea energiei negative şi chiar orientarea ei de-a lungul imenselor trasee interstelare reprezintă desigur o problemă de largă perspectivă. Totuşi, prin asemenea procese fizice care ar izola interiorul tunelurilor spaţiale de mediul cosmic exterior al materiilor grele s-ar crea un *vid cuantic*, s-ar anula continuumul spaţiu-timp şi, într-un

mod fantastic, deplasările ar fi instantanee!

Problema fizică a vidului cuantic a beneficiat totuşi de cercetare atunci când fizicianul olandez Hendrik Casimir a descoperit un fenomen „ciudat”, a cărui explicare l-a consacrat în fizica modernă chiar sub numele „efectul Casimir”. Studiind efectele fizice care au loc între plăci metalice foarte apropiate, Casimir a constatat un fapt necunoscut până atunci: energia difuză din micul spaţiu dintre plăci este mai redusă decât în exteriorul lor. Diferenţa de niveluri a energiei a generat evident o forţă de atragere reciprocă a plăcilor, apărând astfel ca o *energie negativă*! Fenomenul respectiv nu şi-a găsit încă aplicaţii în tehnica actuală, în schimb fizicienii au început să-l ia în considerare în cadrul multor studii. Însuşi reputatul fizician englez paralizat Stephen Hawking de la Universitatea Cambridge a comentat efectul Casimir, scriind în una[55] dintre cărţile sale destinate publicului avizat:

În relativitatea generală, forţele fiind considerate ca surse de gravitaţie, la fel ca materia, ar fi o inconsecvenţă să ignorăm efectul gravitaţional al acestei diferenţe de energie. Altfel spus, între asemenea plăci s-ar genera *antigravitaţie*.

Luând în considerare o asemenea ipoteză, cei trei autori ai articolului din *Physical Review* şi-au expus sugestiile pentru domeniul soluţiilor privind zborurile spaţiale interstelare printr-o idee originală încă fantastică: la deschiderea tunelurilor topologice să se instaleze asemenea plăci metalice care, prin antigravitaţia generată acolo, „să propulseze în *hiperspaţiul găurilor de vierme*” aparatele de zbor accelerate la viteze apropiate de cea a luminii! În acest scop, au dezvoltat teoretic posibilitatea ca asemenea „porţi” sau „portaluri” să fie concepute pentru obiecte mai mari, şi nu doar la nivelul unor „minigăuri de vierme”. Mai mult, au insistat teoretic asupra unui alt fapt important: în interiorul tunelurilor topologice fiind anulate influenţele continuumului spaţiu-timp şi ale gravitaţiei, acestea ar putea fi întreţinute pe perioade foarte îndelungate prin aporturi continue de energie!

Dar, ca la orice lansare de idei noi, există persoane cu

55 S. Hawking, *Universul într-o coajă de nucă*, Editura Humanitas, Bucureşti, 2004.

gândire conservatoare care ar dori să anihileze efectele şi importanţa noului. Articolul celor trei cercetători a stârnit un real ecou în lumea fizicienilor teoreticieni sub denumirea „Raportul Pasadena” şi a primit aprecierea cunoscutei reviste ştiinţifice franceze *La Recherche*; în anul următor, aceasta a publicat o recenzie favorabilă, care în încheiere afirma: „Seriozitatea autorilor şi a revistei în care au publicat ne-a invitat să studiem calculele lor. În acestea există în mod foarte sigur o contribuţie nouă la dezbaterea asupra cauzalităţii, a liberului-arbitru şi a noţiunilor fundamentale care le sunt asociate”.

S-ar părea însă că un alt aspect fundamental al călătoriilor prin tuneluri topologice nu a fost încă abordat teoretic, fiind un fenomen fizic mult mai complex. Fizica modernă a preluat postulatul enunţat de savantul Albert Einstein privind viteza luminii ca viteză maximă posibilă în profunzimile spaţiale. Această viteză este specifică fotonilor, care sunt „cuantoni” infimi ai energiior electromagnetice. Deductiv, ar urma să se presupună că orice obiecte, oricare nave, inclusiv echipajele umane care ar zbura cu viteze ce tind să se apropie de cea a luminii ar trebui să fie aduse într-o „stare cuantonică”: mai precis, ar trebui să fie dematerializate până la nivelul celor mai elementare particule. Acest fapt ar impune ca fiecare element component şi funcţional al unei nave, precum şi fiecare astronaut să fie destructurat ca materie grea şi să fie adus într-o formă energetică specifică „programului” constitutiv individual – formă lipsită însă de orice greutate, care să menţină totuşi în mod absolut toate caracteristicile funcţionale! Această necesitate fizică ar fi doar o fantezie? Dar este întru totul logic că numai în acest fel ar putea fi realizate condiţiile atât de complexe pe care ecuaţiile revoluţionarei teorii a relativităţii generale le face necesare. Într-adevăr, această teorie a produs salturi în gândirea şi cunoaşterea fizică modernă, dar şi în performanţele tehnologiilor avansate, cum este şi cazul acestui început timid al zborurilor care au declanşat „era spaţială” a omenirii terestre. Desigur, asemenea dematerializări, asemenea destructurări până la nivelul unor forme-program alcătuite din particule extrem de fine ar putea părea fantezii ce tind spre utopii. Dar oare civilizaţiile unor fiinţe spirituale care au avansat în miliarde de ani în

cunoaşterea feluritelor legi fizice care „ni s-ar părea că sunt de domeniul magiei”, ajungând să realizeze curent asemenea călătorii interstelare, nu au ajuns să utilizeze în mod obişnuit aceste soluţii aparent utopice, dar întru totul naturale? Într-adevăr, vârfuri ale unor comunităţi ştiinţifice din state avansate au putut să constate în mod obiectiv realitatea acestor călătorii bazate pe asemenea fenomene fundamentale, dar nu au primit încă aprobarea oficială pentru aducerea lor la cunoştinţa opiniei publice mondiale.

După cum am procedat în întreaga serie a cărţilor anterioare, pe care le-am ilustrat cu variate înregistrări fotografice obiective şi relevante, am trecut iarăşi dincolo de frontierele oficiale în privinţa conţinutului lor atât de interesant şi ofer cititorilor noi probe materiale care să demonstreze în continuare fapte impresionante: pe de o parte, realitatea fundamentală a vizitării Pământului, chiar şi în zilele noastre, de inteligenţe foarte avansate în cunoaştere şi în creativitate, iar pe de altă parte, implicarea stimulatoare a unora dintre acestea în progresul cognitiv şi spiritual al omenirii terestre!

Şi sufletele fiinţelor inteligente din spaţiu sunt de „rase” diferite!

Aflându-se într-un grup de turişti care în vara anului 1982 admirau frumuseţile naturii sălbatice de pe valea râului Cerna din munţii Mehedinţi, inginerul Ioan Chelaru (din Câmpina) a făcut mai multe fotografii-amintiri ale unor peisaje care l-au impresionat. Reîntors acasă, a avut însă o surpriză: două poze i-au fost „stricate” – una de o prezenţă foarte stranie pe cerul senin, iar alta de nişte fenomene ciudate din pădurea apropiată. Când expusese acele clişee, nu văzuse absolut nimic din ceea ce pelicula fotosensibilă a înregistrat în plus! Copiile pozelor „stricate” au rămas astfel mai bine de un deceniu într-un dosar, până când, aflând de preocupările mele ieşite din comun, mi le-a trimis cu dorinţa de a-i comunica dacă neînţelesul conţinut suplimentar prezintă ceva deosebit.

Fotografia straniei prezenţe nevăzute coborâte deasupra crestelor munţilor era cu totul deosebită şi până atunci nu mai obţinusem pentru propria colecţie o asemenea înregistrare din invizibil: un fel de inel mult alungit, fără formă precisă,

constituit dintr-o materie difuză care radia nevăzut în roşu, avea în interior un mic grup de entităţi ale căror radiaţii alb-strălucitoare erau de asemenea invizibile (figura 31). Când am primit ambele fotografii, am recunoscut evidenta origine extraterestră a necunoscutului aparat de zbor dematerializat; totuşi, pentru clarificări mai extinse – ca în foarte multe alte cazuri –, am apelat în mod separat la două persoane clarvăzătoare înzestrate. Conţinutul ambelor „citiri" ale neobişnuitei fotografii a indicat într-adevăr provenienţa din spaţiu a micii nave şi a fiinţelor mult evoluate aflate în interiorul ei; totuşi, înzestrata studentă (pe atunci) Cristina Lercă a perceput, citind fotografia, şi „energia" unui fel de mesaj al unei fiinţe strălucitoare, *preluată de asemenea de clişeul fotosensibil*! Ambele persoane au perceput şi anumite detalii foarte semnificative: inelul roşu era doar rebordul navei, care nu avea un contur geometric precis, ci avea o formă oarecum elastică, iar partea lipsă a corpului – dintre inel şi domul central strălucitor – a fost percepută ca fiind alcătuită dintr-o altă materie invizibilă care radia la o vibraţie mult mai ridicată (la frecvenţe vibratorii mai înalte, materiile fotosensibile ale clişeelor nu mai redau vizual radiaţiile respective). Foarte stranii detalieri ale unei „alte fizici", greu de înţeles deocamdată fiindcă nu cunoaştem alte legi fizice fundamentale în afară de cele legate de materia grea şi de energiile ei specifice. Dar mesajul citit din fotografie şi transmis prin gândirea fiinţelor din interiorul navei era şi mai tulburător: micul grup de vizitatori invizibili plecase dintr-un sistem solar situat mai aproape de marginea galaxiei şi venise doar să cerceteze de la mică înălţime formele de viaţă existente pe planeta noastră şi nivelul evoluţiei la care a ajuns omenirea terestră. Nu urma să aibă însă nici un contact cu vreun pământean! Impresionantă fotografie documentară, care era totodată extrem de interesantă sub aspect ştiinţific, impunând profunde modificări în gândirea şi cunoaşterea noastră!

Către finalul ultimului deceniu al veacului trecut am primit din SUA imagini dintr-un film difuzat public de NASA, extrem de interesante şi cu noi clarificări, dar care puneau în evidenţă enigme mult mai ample. Filmul oferit publicului era la rândul lui un extras din straniile înregistrări filmate cu pelicule diferite cu câţiva ani mai înainte, în februarie 1996, de la

bordul navetei spaţiale Columbia, care evolua pe o orbită circumterestră situată la o înălţime de peste cinci sute de kilometri. Or, secvenţele selectate prezentau nu numai fazele lansării unui satelit experimental în cadrul proiectului „Tether Experiment”, ci şi un fapt tulburător. Printre diferitele cercetări pe care astronauţii de la bord trebuiau să le efectueze în timpul misiunii, lansarea satelitului respectiv trebuia făcută împreună cu un cablu metalic lung de mulţi kilometri care, având rolul de a capta particule ionizate de energiile solare şi cosmice, ar fi trebuit să clarifice un fapt esenţial: se punea întrebarea dacă acel cablu colector putea funcţiona ca sursă de alimentare a aparaturii electrice din diferiţii sateliţi care urmau să fie lansaţi pentru variate cercetări extraatmosferice. Lansarea şi urmărirea satelitului au fost filmate atât cu pelicule normale, cât şi cu pelicule sensibile la radiaţii ultraviolete (pentru eventuale prezenţe şi fenomene invizibile!). Dar, la scurt timp după lansarea satelitului şi a cablului care se întindea ca o coadă foarte lungă în urma lui, unele aparate electrice din satelit au avut puseuri intempestive de funcţionare cu urmări grave, uimindu-i atât pe astronauţii din navetă, care nu au văzut nimic anormal în spaţiul respectiv, cât şi pe specialiştii de la centrul de control al zborului de la sol. Straniile fenomene aveau să fie elucidate într-o oarecare măsură abia după revenirea şi aterizarea navetei Columbia, în cursul studierii filmelor aduse de astronauţi, care au înregistrat toate fazele întregii lansări experimentale. Dar, dintre peliculele respective, numai cele sensibile la radiaţii ultraviolete au oferit surpriza unor clarificări – care erau însă total şocante: pe o rază extinsă în jurul satelitului rămas la distanţă în urma navetei şi al lungului cablu colector se deplasau pe direcţii diferite numeroase „forme ovoide invizibile”, având fiecare dimensiuni destul de mari; acele „forme” radiau intens în ultraviolet, dar nu erau nişte structuri rigide, căci contururile lor *pulsau ritmic*. Însă pulsarea ritmată e un proces fizic specific vieţii! Deci acele „forme” erau vii, erau nişte fiinţe invizibile venite din spaţiu! Desigur, nu se putea şti cât de extinsă era mulţimea fiinţelor invizibile în părţile laterale spaţiului vizat de obiectivul camerei de filmat, dar un detaliu dintr-o asemenea imagine – care a cuprins şi întreaga lungime a cablului colector – redă în mod sugestiv

(figura 32) un fapt extraordinar: la acea înălţime, deasupra Pământului existau şi se deplasau cu scopuri neînţelese numeroase fiinţe pulsante invizibile cu totul neobişnuite ca forme şi având mărimi deosebite, care erau venite evident din spaţiu până în acea zonă apropiată planetei noastre!

Mărind cu ani în urmă imaginile unor entităţi pulsatoare radiante în ultraviolet, am distins forme cu totul ciudate: partea din faţă a corpului fiecăreia părea formată dintr-un glob intens strălucitor care se extindea spre partea posterioară rotunjită, mai lată şi mai puţin strălucitoare (figura 33); dar numai acea extensie pulsa ritmat, în secvenţe similare celor ale respiraţiei noastre! Încercând să disting mai multe aspecte analitice prin modificarea frecvenţelor vibratorii ale culorilor care redau imaginea pe ecranul calculatorului, au apărut detalii cu totul surprinzătoare! La o primă modificare a contrastului, în jurul întregului corp al câtorva fiinţe radiante analizate separat a apărut un fel de cadru extrem de straniu: la exteriorul fiecărui corp strălucitor în ultraviolet a apărut un fel de „ramă” a unei „plăci”, constituită din alte materii invizibile fine, cu componente ordonate ca segmente liniare asamblate în şiruri paralele şi cu curburi în unghiuri drepte! Ciudatele segmente aveau lungimi şi lăţimi variate, radiind în opt culori diferite; întregul „cadru” se asemăna cu schemele programelor realizate pe plăci cu circuite imprimate (figura 34), dar şi cu placa-program a OZN-ului de la Cluj (figura 28). Aveau oare acele fiinţe potente energetic un anumit „program holografic” care trebuia îndeplinit în deplasările lor nevăzute în jurul planetei noastre? Vom afla oare cândva scopul numeroaselor prezenţe de acest fel, care nu se apropiau totuşi de solul planetar? Era evident un aspect esenţial al acestei atitudini: fiinţele respective ştiau prea bine că, deplasându-se în grupuri, intensele lor radiaţii ultraviolete erau nocive formelor de viaţă organice şi, prin respectarea unei distanţe faţă de solul vieţii terestre, căutau în mod inteligent să nu afecteze – pe această planetă cu o extraordinară varietate biologică – nimic din ceea ce este vietate organică (plancton, plante şi arbori, insecte, păsări, animale, oameni). Intenţiile păreau deci benigne.

Analizând mai amănunţit imaginile acestor fiinţe, a urmat şi o altă descoperire importantă: în interiorul corpului lor intens radiant la exterior în ultraviolet erau organizate anumite

structuri funcţionale mult mai mici faţă de trupul protector, care era ca un înveliş foarte gros; acele componente interne se distingeau clar, fiind constituite din alte materii invizibile, care radiau în anumite culori specifice (figura 35). Foarte stranie structurare funcţională a acelor mari fiinţe venite din neştiute locuri ale cerului! Or, această descoperire a unor structuri funcţionale interioare oferea o clarificare esenţială: culorile şi organizările lor erau întru totul similare celor care compun sufletul fiinţelor spirituale terestre care au un avans evolutiv (figura 36)! Într-adevăr, prin acelaşi mod de a analiza la diferite niveluri ale frecvenţelor radiaţiilor care redau imaginile pe ecranul calculatorului, încă din anii anteriori descoperisem în interiorul corpului discoidal al fiinţelor spirituale terestre mai evoluate (care radiau în alb-intens) prezenţa structurilor din diferite materii invizibile specifice corpurilor funcţionale interioare (am prezentat imagini edificatoare în cartea *Nevăzuţii de lângă noi*, 2007, la figurile 79 A şi 79 B). Aşadar, fiinţele invizibile filmate de la bordul navetei spaţiale Columbia, care aveau corpuri mult mai mari şi erau venite ca o mulţime nevăzută ce se deplasa la înălţime în jurul planetei noastre, erau şi ele fiinţe spirituale! Acestea aveau chiar un nivel de evoluţie mult mai ridicat, indicat în mod direct de radiaţiile lor în ultraviolet!

Comparând imaginile formelor corpurilor din materii invizibile şi ale organizărilor structurale şi funcţionale ale ambelor tipuri de fiinţe spirituale redate în figurile 35 şi 36, este desigur evidentă diferenţa dintre programele constitutive şi funcţionale ale marilor şi foarte potentelor fiinţe venite din spaţiu faţă de cele ale micilor discuri specifice sufletelor umane terestre! Aşadar, în imensitatea spaţiului ar putea să existe o mare varietate a prototipurilor constitutive ale sufletelor fiinţelor inteligente, concepute de Gândirea Creatorului şi transpuse apoi admirabil în „forme materiale”, de-a lungul eonilor, de Ierarhiile Creatorilor celeşti!

Acest aspect fundamental al conceperii primordiale de Gândirea Creatorului Unic a nenumărate tipuri de „forme” şi de „schiţări funcţionale” pentru infinitele mulţimi de fiinţe care aveau să încoroneze înfrumuseţarea miliardelor de galaxii din neştiutele universuri ale Creaţiei materiale a fost cunoscut de înţelepţii Orientului hindo-tibetan încă din veacurile sau poate

din mileniile anterioare. Primind în deceniile sfârşitului de secol XIX textul arhaic al *Cărţii lui Dzyan* şi explicaţiile *Comentariilor* acestui text antic redactate de înţelepţi din zona respectivă, Helena P. Blavatsky a subliniat în primul volum al operei *Doctrina Secretă*[56] o impresionantă concepţie străveche:

Tot ce este, a fost *şi* va fi *există în mod etern, chiar şi ca nenumărate* Forme *care nu sunt definite, fiind supuse dispariţiei doar în forma materială, şi nu în cea* ideală. *Ele au existat însă din Eternitate, ca* Idei. *Ştiinţele Spirituale ne învaţă că nici o formă nu poate fi dată cuiva – de Natură sau de om – fără ca tipul său ideal să nu fi existat deja în planul materiilor fine... În consecinţă, înseşi formele noastre umane au existat în Eternitate, ca prototipuri astrale sau eterice.*

Pentru a accentua vechimea acestei concepţii, tulburătoare pentru felul nostru comun de a gândi, dar şi pentru a detalia modul în care au emanat ca „Idei" ale Creatorului Unic „nenumăratele forme" a „tot ce este, a fost şi va fi", iată şi un citat din Stanţa XVII a misteriosului text arhaic *Cartea lui Dzyan*, care redă totodată şi straniul procedeu folosit pentru aflarea multor taine primordiale de anumiţi înţelepţi antici, ajunşi la un ridicat nivel al evoluţiei:

La prima Auroră..., *existenţa iniţială era o Calitate spirituală conştientă*. În *ochii clarvăzătorului aflat în extaz*, aceasta avea *aspectul unui nor produs de Suflul divin* în Lumile Manifestate (sublinierile ne aparţin – n.a.).

Aşadar, chiar de la începuturi, din timpurile primordiale ale „primei Aurore", *entităţile spirituale conştiente* au fost emanate de *Suflul divin* al Creatorului Unic sub aspectul unor nori ai substanţei-energie divine; aceşti „nori" aveau să fie mai mari pentru Ierarhia Puterilor Creatoare sau mai mici pentru miriadele de spirite de tip uman, care ulterior au primit denumirea „scântei divine".

Privitor la *Ierarhia primordială*, autoarea acestei opere a teosofiei clasice specifica de asemenea în primul volum o veche

56 H.–P. Blavatsky, *La Doctrine Secrete*, Editura Adyar, Paris, extrase din ediţia a III-a.

şi impresionantă intuiţie:

Ierarhia Puterilor Creatoare este împărţită în şapte ordine ezoterice...Ele constituie structura centrală a lumii divine superioare... Grupul superior e compus de Flăcările Divine... care sunt eterne şi deci nepieritoare... făcând parte din Absolut. Ele constituie deschiderile spre cosmos ale impenetrabilei Lumi divine superioare, ascunsă mereu ochilor oamenilor şi chiar Îngerilor.

Aceste Ierarhii ale Creatorilor – denumiţi în mod repetat în textul arhaic *Flăcări Divine*, iar în vechile texte ebraice fiind menţionaţi în peste două mii de locuri prin termenul plural *Elohim* (termen cenzurat însă ulterior în toate scrierile vechi[57]) – au transpus în forme materiale, prin admirabile realizări şi cu o extraordinară diversitate, aceste „*Idei*” *Divine emise de Creatorul Unic încă din Eternitate şi care* există încontinuu *în planul materiilor fine*. În ce priveşte extraordinara diversitate a acestor Idei menţinute etern în Spaţiul Creaţiei, iată şi un alt citat din textul arhaic – de altfel foarte succint –, care redă totuşi la fel de sugestiv o mică parte din marea varietate a transpunerilor Ideilor în forme de Ierarhiile Creatorilor, chiar şi în privinţa sufletelor ce aveau să deservească întrupările „scânteilor spirituale”:

2. Aflaţi ceea ce noi, ieşiţi din Cei Şapte Primordiali, noi, care suntem născuţi din Flacăra Primordială, am aflat de la Părinţii noştri.

4. Aceste „scântei” sunt numite Sfere, Triunghiuri, Cuburi,

57 Eruditul doctor în ştiinţe american J.J. Hurtak, bun cunoscător al tradiţiilor religioase ebraice şi al textelor canonice, a specificat în cartea sa *The Book of Knowledge* un fapt necunoscut de public: în textele vechi ale Bibliei ebraice a fost cenzurat dintr-un trecut mult anterior, în peste două mii de locuri, cuvântul cu sens plural *Elohim* – care înseamnă „cei puternici” –, atribuindu-se faptele acestora numai singurei Fiinţe Supreme, *Dumnezeu.* O specificare succintă a acestor înlocuiri a fost publicată şi de Victor Kernbach, cercetătorul român al mitologiei diferitor popoare, în cartea sa *Miturile esenţiale* (1978). Dar, în urmă cu peste doi ani, am auzit întâmplător la radio ştirea că un grup de tineri teologi din Israel ar fi cerut revenirea la vechile texte originale. Până în prezent, solicitarea nu a fost luată în seamă.

Linii şi Modelatori (Stanţa IV).

Or, dacă în cadrul Lumii sufletelor terestre nu se regăsesc decât formele de sferă, abia în cursul acestui val al vizitatorilor din spaţiu s-a putut constata că specificarea antică a altor forme nu a fost o fantezie, enumerarea de mai sus fiind chiar prea restrânsă: cititorul va regăsi şi în ilustraţia care urmează exemplificări ale unor asemenea forme dezvăluite înţelepţilor antici, confirmate însă ca dovezi materiale abia în zilele noastre prin variate înregistrări fotografice.

Sunt desigur extrem de interesante astfel de cunoştinţe străvechi obţinute de înţelepţi din perioade anterioare, cu privire la modul în care au fost emanate în timpuri primordiale *entităţile spirituale*, dar şi cu referire la marea diversitate a transpunerilor *Ideilor Divine* în cele mai variate „forme" ontologice concepute fizic şi răspândite inteligent în imensitatea Spaţiului Creaţiei! Dar aceste cunoştinţe au fost revelate unui număr restrâns de iniţiaţi – sau au fost percepute în stare de extaz de puţini clarvăzători din întreaga lume (fiind accesibile numai oamenilor cu clarvedere la nivel spaţial, mai exact, celor care au atins niveluri evolutive mult mai înalte); însă aceştia au transmis posterităţii doar succinte consemnări în diferite texte vechi, păstrate cu discreţie în diferite temple, astfel că de-a lungul mileniilor prea puţini oameni au ajuns să le cunoască. Chiar şi în zilele noastre, deşi există o anumită difuzare a unor asemenea texte, o mare parte a omenirii, aflată sub influenţa pozitivismului, nu le acordă atenţie, întrucât nu ar fi susţinute prin „dovezi materiale" convingătoare. Aceste texte afectează însă puternic ansamblul cunoaşterilor stabilit în mod conservator în cadrul a numeroase ştiinţe actuale.

Omenirea a intrat totuşi într-o fază cu totul deosebită a evoluţiei sale, astfel că, alături de remarcabile realizări ştiinţifice şi tehnologice, a venit şi vremea aflării şi a demonstrării altor mari adevăruri rămase necunoscute de-a lungul timpului – sau chiar ascunse marelui public! Astfel, pentru informarea în masă a doritorilor de cunoaştere, numeroşi autori nonconformişti, beneficiind de o largă documentare în mai multe domenii, au iniţiat la nivel mondial o nouă literatură cu accente scientizate, tot mai variată şi mai bogată: literatura eliminării enigmelor şi a tăinuirilor dirijate,

prin ample dezvăluiri realiste şi cu fond veridic, dar neoficiale, susţinute însă în mod obiectiv prin analize realiste ale unor valoroase materiale documentare, opere de artă, mitologii şi tradiţii desconsiderate în trecut, precum şi prin dovezi tot mai neîndoielnice cu ajutorul înregistrărilor fotografice şi, în paralel, prin capacităţile extrasenzoriale înnăscute ale unui număr crescând de persoane din întreaga lume.

Deloc întâmplător, a avut loc şi acel fapt extraordinar prezentat mai sus, care, deşi nu a fost explicat oficial, a fost totuşi oferit cunoaşterii generale prin difuzarea semioficială a numeroase înregistrări fotografice documentare întru totul sugestive şi convingătoare! Într-adevăr, filmările de la bordul navetei spaţiale Columbia, care au surprins o extinsă „investigare" a Pământului realizată de acel mare grup al fiinţelor radiante în ultraviolet, ar putea fi considerate un fel de pregătire, atât a autorităţilor, cât şi a marelui public, privind desfăşurarea ulterioară a acestui fapt extraordinar: venirea din spaţiu a unui adevărat val de vizitatori invizibili, care, de-a lungul mai multor ani, aveau să efectueze pe perioade mai reduse sau mai prelungite o stranie cercetare a planetei noastre! La câtva timp după acele filmări aduse de astronauţi din zborul lor circumterestru, mulţimi de înregistrări fotografice obţinute timp de peste un deceniu ale unor manifestări din invizibil – în diverse locuri şi realizate de persoane diferite – au confirmat spectaculos faptul că Pământul şi omenirea au intrat într-o nouă fază a existenţei lor galactice: o fază în cadrul căreia modul de a cunoaşte, a gândi şi a se manifesta al tuturor oamenilor de pe glob trebuie reconsiderat, astfel încât să se ajungă la cunoaşterea reală a adevărurilor ascunse până acum şi, în mod special, a Marelui Adevăr privind scopul fundamental al existenţei unei omeniri tot mai numeroase pe această planetă!

Am început să primesc noi seturi cu asemenea înregistrări fotografice documentare abia din anul 2005, dar ele au demonstrat în mod categoric veridicitatea vechilor consemnări ale înţelepţilor clarvăzători din trecut privind acest fapt fundamental: în imensitatea Spaţiului Creaţiei, de-a lungul eonilor temporali, au fost create extraordinar de variate „rase de suflete" (asocierile de corpuri invizibile) care să deservească fiinţele spirituale, altfel spus, scânteile divine sau spiritele care

urmau să se întrupeze ca „entităţi umane”; acesta era Planul Divin al înfrumuseţării continue a Cosmosului Creaţiei, prin popularea cu mulţimi de fiinţe spirituale a celor mai diferite zone galactice şi, prin extensie, a celor mai diferite zone ale Universului!

După relativa „stingere” a multiplelor manifestări oferite de valurile de apariţii ale OZN-urilor, în cursul a mai bine de un deceniu am primit zeci şi zeci de astfel de înregistrări fotografice documentare, toate fiind obţinute de diferite persoane care le făcuseră întâmplător. Astfel, în aceşti ultimi ani am putut identifica descinderea în spaţiul planetei noastre a peste patruzeci de asemenea „rase”! Totuşi, în ilustraţia pe care o pot prezenta în cadrul acestei cărţi am selectat un număr mai restrâns de prototipuri, şi anume pe acelea care sunt cele mai sugestive.

Primele fotografii ciudate pe care le-am primit au fost obţinute în aprilie 2005 de geologul Radu Nastas la Iaşi; entităţile surprinse aveau mici corpuri pătrate care staţionau în aer într-o neobişnuită poziţie oblică, similară romburilor. După patru luni, acesta a obţinut iarăşi din invizibil câteva înregistrări ale unor stranii forme romboidale în fotografiile-amintiri pe care le făcea în curtea castelului medieval de la Râşnov (lângă Braşov); dar acestea erau dintr-o altă „rasă”, cu corpuri mai mari, cu alte structurări interioare, care emiteau radiaţii în mod diferit (figura 37) faţă de cele surprinse la Iaşi.

În sine, aceste imagini au confirmat, ca dovezi materiale, straniile intuiţii foarte vechi specificate în arhaicul text al *Cărţii lui Dzyan* privitoare la formele geometrice create ca prototipuri ale sufletelor ce aveau să protejeze şi să deservească scânteile spirituale.

În anul 2006 au fost surprinse întâmplător şi în alte locuri grupuri restrânse ale unor asemenea fiinţe pătrate nevăzute, dar din rasa celor mici. Într-un mod foarte interesant, acestea începuseră să cerceteze în detaliu modul de viaţă al pământenilor, pătrunzând discret în cele mai diferite construcţii din oraşe! Astfel, un întreg grup a fost fotografiat pe mai multe clişee care au indicat că nevăzutele fiinţe pătrate au fost prezente în jur de o jumătate de oră în timpul unui serviciu religios din biserica Sf. Vasile din Iaşi (figura 38)! După câteva zile, alte fiinţe pătrate mici, dintr-o rasă asemănătoare, dar cu

o formă uşor diferită a corpurilor individuale, au fost surprinse în oraşul Suceava „inspectând” o întreprindere şi, separat, o instituţie şi o locuinţă. (Am publicat parte din înregistrări în cartea *Nevăzuţii de lângă noi*, la figurile 129; 130 A şi B; 131 A, B, C, D, E, F, G.)

Poate că cele mai stranii activităţi, efectiv de neimaginat în modul nostru curent de a gândi analitic, au fost demonstrate de unele fiinţe spirituale cu un nivel evolutiv ridicat, care au coborât cândva din spaţiu pe planeta noastră şi au fost înregistrate fotografic cu totul întâmplător în vara anului 2005 de inginerul Gelu Ignat şi soţia sa (din Suceava). Plecaţi într-un traseu turistic în Egipt, au mers cu grupul într-o scurtă croazieră pe Marea Roşie. Vaporul avea amplasată în partea inferioară o fereastră prin care turiştii să poată vedea direct frumuseţile vieţii submarine, dezvoltate în mod deosebit în acea zonă (peşti variat coloraţi, corali, meduze mari etc.). Cei doi au făcut acolo o serie de fotografii-amintire ale atât de interesantului peisaj subacvatic; au rămas însă total surprinşi constatând că în unele fotografii a apărut şi câte o formă ciudată colorată în alb-intens, care avea în jur şi un fel de halo roşu mai lat (figura 39); or, acele forme pe care nu le-au văzut cu ochiul liber prin fereastră nu aveau deloc aspectul unor vietăţi marine! La analiza imaginilor mărite, am fost la fel de surprins: acele forme semănau oarecum, ca aspect al corpului şi ca radiaţii invizibile, cu fiinţele lumii nevăzute a sufletelor pământene care radiau în alb. Totuşi, în amplul material documentar al sufletelor albe terestre, nici o entitate nu a fost înregistrată ca emanând mari halouri roşii; emisiile bipolare *Yin* şi *Yang* aveau doar pe o porţiune periferică culoarea roşie (figura 23) şi aceea era mai degrabă restrânsă. În mod evident, fiinţele fotografiate în apele acelei mări erau dintr-o altă rasă de fiinţe invizibile, necunoscută pe Pământ!

Am fost însă surprins şi de un alt fapt: până atunci nu am avut nici un motiv să-mi imaginez că asemenea entităţi ar coborî şi în adâncurile apelor. Dată fiind ciudăţenia imaginilor respective, pentru o clarificare cât mai realistă am apelat la persoane clarvăzătoare competente pentru citirea fotografiilor. Explicaţiile primite m-au impresionat: acele entităţi surprinse la adâncimi nu prea mari în apele Mării Roşii erau în fapt fiinţe spirituale mult evoluate, venite din locuri galactice

necunoscute în cadrul unor misiuni cu totul deosebite, preluate din timpuri la fel de necunoscute, însă mult anterioare! În sine, acestea au fost percepute ca fiind adevăraţi creatori de înalt nivel ştiinţific, care din foarte vechi epoci ar fi vizitat în repetate rânduri planeta apelor albastre, Terra, atât pentru a crea experimental cele mai variate fiinţe marine, cât şi pentru a le perfecţiona ulterior comportamentele şi funcţiile biologice specifice mediului acvatic salin! Extraordinare percepţii, care într-adevăr erau explicaţii plauzibile ale prezenţei în apele unei mări terestre a unor entităţi radiante în alb-strălucitor ce suportau foarte natural mediul dens al apelor marine: de fapt, fiinţele spirituale nu sunt afectate de factorii „duri" specifici mediilor materiilor planetare – presiune, compoziţii chimice, temperaturi, densitate etc. Aceste explicaţii sunt cu atât mai plauzibile cu cât dovezile (afirmate din Antichitate) privind un Adevăr fundamental mereu ascuns s-au înmulţit în special în ultimul secol. Toate formele de viaţă de pe Terra au fost create de-a lungul unor foarte îndelungate epoci de Ierarhii de Creatori Superiori, pentru continua înfrumuseţare a Creaţiei Divine. Dar pe Pământ, care a fost destinat să aibă pentru un timp foarte îndelungat rolul de „planetă experimentală" în cadrul galaxiei noastre, după seriile primelor creaţii admirabile (printre care şi a omului terestru), multe dintre acestea au fost modificate genetic şi multiplicate în variante extrem de numeroase de diferite grupuri de fiinţe galactice (vezi nota 10) de tip uman care au avansat ştiinţific încă din epoci îndepărtate. Astfel, de sute de milioane de ani grupuri de acest fel au descins aici pentru a efectua „experimente genetice" cu scopuri variate. (Iată doar două exemple sugestive: pe planeta noastră există peste 115.000 de specii de insecte; în apele Oceanului Pacific există peste zece mii de specii de fiinţe marine.)

Revenind la prezentarea tot mai impresionantă a desfăşurării succesive a unui adevărat val al vizitatorilor din spaţiu, în cursul anului 2007 câteva serii de fotografii făcute în două locuri distanţate din ţară au surprins din invizibil reprezentanţii altor „rase", corpurile lor având siluetele altei forme geometrice! Înregistrările respective au dezvăluit în plus şi o surpriză tulburătoare: existenţa în cadrul apropiat a unor grupuri numeroase de „forme hexagonale" foarte slab radiante,

aspect ce indica direct un nivel evolutiv inferior; dar cum de au ajuns în spaţiul planetei noastre o mulţime de fiinţe invizibile de nivel inferior care în mod evident nu stăpâneau tainele ştiinţifice ale călătoriilor interstelare? Înregistrările clişeelor au oferit o explicaţie: în primul caz, surprins fotografic la Iaşi, acea mulţime era condusă de două entităţi hexagonale cu corpuri mai mari ce radiau în alb-intens (figura 40), iar periferic emanau o radiaţie albastru-deschis (aspect ce indica un ridicat nivel evolutiv). Or, acea întreagă mulţime coborâse aproape de solul terestru, sugerând de asemenea o anumită cercetare cu un anumit scop. Noutatea acestui gen diferit de înregistrări fotografice ale unei mulţimi de entităţi străine de neînţeles în ce priveşte forma corpurilor, nivelul evolutiv scăzut, dar şi în ce priveşte scopul descinderii lor în mediul nostru vital m-a stimulat să apelez din nou la citirea fotografiilor prin clarvedere. Într-adevăr, percepţiile extrasenzoriale au oferit o altă surpriză impresionantă: acea mulţime era venită dintr-o zonă galactică în care forma dominantă a corpurilor invizibile ale fiinţelor spirituale de tip uman era hexagonală! Însă marele grup de suflete încă inferioare *a fost adus* de instructori evoluaţi în spaţiul planetei noastre pentru *a rămâne aici şi a se încadra în ciclurile întrupărilor cu scop evolutiv ale omenirii terestre*! Tulburătoarea explicaţie „citită” prin percepţiile unor energii-gând ale anumitor fiinţe galactice, preluate natural de clişee fotosensibile, era oare imaginată, era o fantezie momentană a unor persoane surprinse şi ele de noutatea unor asemenea fotografii? Nicidecum! În anul următor, dintr-o altă parte a ţării (din localitatea Podu Oltului, judeţul Braşov) am primit alte înregistrări similare, tot cu mari grupuri de fiinţe hexagonale inferioare aduse la „şcolarizarea terestră” pentru integrarea în şirurile de reîncarnări specifice marii lumi a sufletelor umane pământene. Totuşi, în ce priveşte formele individuale, dimensiunile şi structurările – şi chiar ca nivele scăzute ale radiaţiilor propriilor corpuri –, aceste fiinţe invizibile erau diferite faţă de entităţile hexagonale ale grupului fotografiat cu un an mai înainte la Iaşi.

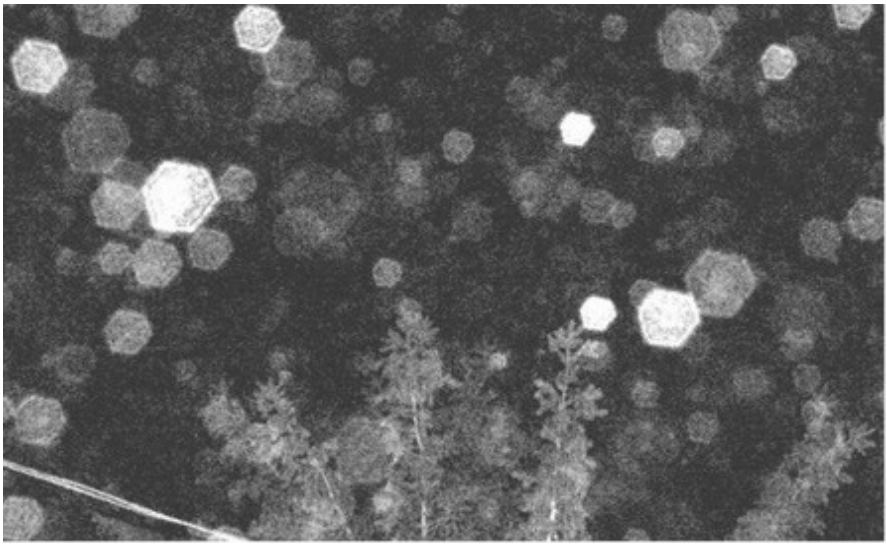

Ilustraţia 11. O necunoscută mulţime de fiinţe spirituale invizibile cu corpuri hexagonale slab radiante a fost adusă printr-un „tunel topologic” din galaxie în spaţiul planetei noastre de instructori radiind în alb! Scopul, aflat prin „citirea” energiilor-gând ale instructorilor, preluate de clişeu şi apoi de fotografie, era de a integra aceste fiinţe în ciclul reîncarnărilor terestre, ca primă etapă a evoluţiei lor spirituale (Podu Oltului, 11.11.2008; foto: economist Dorin Constantin).

Se contura astfel o ipoteză interesantă: într-o anumită zonă galactică, pe o planetă mai mare, pe mai multe planete apropiate, poate în cadrul unor sisteme solare apropiate sau poate chiar în cadrul unor constelaţii mai extinse, au fost create mai multe variante structurale ale sufletelor de tip uman, având ca bază forma hexagonală! Acest fapt avea să se contureze mult mai convingător în cursul anului 2008 şi în anii următori, prin tot mai multe înregistrări fotografice întâmplătoare ale trimişilor unor rase hexagonale care se deosebeau tot mai mult între ei ca tipologii structurale. La asemenea clarificări cu totul neobişnuite a contribuit direct, prin fotografiere nocturnă aproape continuă, economistul pensionar Dorin Constantin (din localitatea Podu Oltului), care avea „darul” fotografierilor din invizibil şi care, cu adevărată pasiune pentru noi tărâmuri ale cunoaşterii şi pentru difuzarea noilor informaţii, nu a ezitat să facă eforturi continue în acest

sens. Astfel, din numeroasele CD-uri prin care mi-a transmis înregistrările variatelor secvenţe din valul apariţiilor a diferite grupuri de cercetători din spaţiu pe cerul planetar, grupuri care se deplasau aleatoriu şi pe deasupra localităţii sale, am identificat peste o duzină de prototipuri diferite ale unor „rase" de fiinţe cu corpuri invizibile având forme hexagonale!

Faţă de multitudinea acestor înregistrări obiective, este desigur normal să ne întrebăm şi să dorim măcar ipotetic o sugestie realistă privind modul în care au putut fi „aduse" din alte zone galactice asemenea grupuri foarte mari de fiinţe care să rămână în spaţiul planetei noastre pentru a se integra în ciclurile evolutive prin îndelungate şiruri de reîncarnări. Şi dacă există asemenea rezolvări pentru transferul unor întregi grupuri de populaţii înseamnă că acest fenomen galactic s-a produs în repetate rânduri în spaţiul planetei noastre după întruparea celor *Şapte Primordiali* (menţionaţi în textul arhaic citat mai sus) şi până în zilele noastre, când omenirea terestră are peste şapte miliarde de suflete încarnate! Această interpretare presupune că şi tu, cititorule, dar şi eu, care am scris aceste rânduri, am fi fost „aduşi" cândva (împreună sau separat?) din cine ştie ce zonă galactică sau poate chiar din Univers, pentru a desăvârşi evoluţia scânteii noastre spirituale pe această frumoasă planetă numită Pământ. O asemenea ipoteză este oare numai o fantezie a autorului – sau ar putea fi un fapt real? În baza colecţiei documentare pe care am acumulat-o afirm că nu este o fantezie, ci o realitate ontologică profundă; şi îmi permit să fac o asemenea afirmaţie, întrucât chiar şi în zilele noastre se produc asemenea transferuri de populaţii sub formă de suflete, fapt care a fost de asemenea surprins fotografic, iar asta pentru ca oamenii pământeni să cunoască tot mai multe adevăruri! Întrucât am publicat şi în trecut o parte din impresionantele înregistrări-unicat ale acestei acţiuni tulburătoare[58], şi anume aducerea de către instructori alb-strălucitori din galaxie în spaţiul terestru – prin

58 Înregistrări fotografice ale aducerii din spaţiul galactic a unei noi populaţii sub formă de suflete nevăzute care să se integreze în şirul evolutiv al reîncarnărilor terestre am publicat anterior în cartea *Lumea sufletelor*, figurile 233, 234 şi 235; în cartea *Marile taine ale omenirii*, figurile 45 şi 46; în cartea *Dezvăluiri din invizibil*, ediţia a II-a, figura 68.

portalul aerian de lângă muntele Rarău – a unei noi mulţimi de suflete novice, nu mai reiau demonstraţia. (Setul fotografiilor „întâmplătoare” obţinute în august 2011 de informaticiana Draga Balan pe când poza doar frumuseţea peisajelor, prin care a surprins din invizibil o „curgere” pe câţiva kilometri a mulţimii de suflete începătoare, este într-adevăr impresionant.)

Revenind însă la variatele tipologii ale raselor hexagonale, trebuie subliniat că acele fiinţe mai evoluate care erau numai „vizitatori” veniţi să cerceteze amănunţit omenirea terestră au coborât foarte aproape de solul planetar în diferite zone ale globului pământesc. Un exemplu în acest sens este o fotografie făcută în Spania: o poză-amintire a unui turist român care în vara anului 2008 vizita oraşul Cordoba a surprins „trimisul” nevăzut al altei rase hexagonale staţionând la mică înălţime (figura 41) într-un scuar din zona centrală a oraşului.

În acel an şi în anii următori au fost înregistrate fotografic numeroase prototipuri structurale ale unor variate rase cu forme hexagonale, cu siluete ale corpurilor nevăzute foarte diferite unele de altele. Probabil că atât de diferiţii trimişi au venit mereu din aceeaşi zonă galactică, în cadrul căreia Creatorii Superiori au conceput cândva pentru fiinţe inteligente de tip uman prototipul formei hexagonale; apoi, prin felurite modificări genetice, au creat şi au răspândit această mare varietate tipologică şi structurală în sistemele planetare ale multor constelaţii din zona respectivă. Or, se pare că o caracteristică specifică a acestor rase ar fi curiozitatea cercetării ştiinţifice, lucru care ar rezulta din comportamentul majorităţii fiinţelor hexagonale înregistrate fotografic: insistând să cerceteze în mod apropiat viaţa oamenilor pământeni, unii vizitatori ai acestor rase, care prezentau compoziţii cu totul ciudate ale corpurilor lor invizibile, coborau chiar şi în grădinile locuinţelor, printre ramurile copacilor (figura 42).

Însă marea varietate a tipologiilor acestor rase demonstra şi la nivel galactic preocupările Ierarhiilor de Creatori de a înfrumuseţa Creaţia cosmică prin transpuneri cât mai variate ale Ideilor Divine în aceste „forme” invizibile ale corpurilor fiinţelor inteligente de tip uman. Un alt exemplu întru totul sugestiv în acest sens este imaginea unui instructor mai evoluat (figura 43), care avea ca semn distinctiv al rasei – sau poate al rangului – o interesantă centură mediană şi care în

noiembrie 2008 a dirijat un alt mare grup de suflete-novice hexagonale aduse să se adapteze la existenţa terestră.

Dar în mediul vital al planetei noastre au fost aduse ca să rămână definitiv nu numai grupuri de suflete începătoare, ci şi grupuri de fiinţe hexagonale care au fost „exilate”, întrucât aveau niveluri evolutive şi probabil chiar manifestări inferioare. Un exemplu pe care l-am selectat ca aspect negativ este redat în figura 44: fiinţa al cărei corp radia în roşu era dominată de gândurile plăcerilor biologice ale încarnării, pe când fiinţa al cărei corp radia în negru (surprins de clişeu numai parţial, în partea de sus a imaginii) era încă la nivelul bestialităţii.

În comparaţie cu prototipul „sufletelor pământene” cu formă de disc – în care, într-o primă fază după separarea de trupul carnal, corpurile funcţionale invizibile se ordonează concentric –, ne este desigur dificil să înţelegem o organizare funcţională a corpurilor din materii fine prin amestecuri aparent dezordonate ale diferitelor materii componente, care au radiaţii specifice în culori diferite. Şi totuşi, Creatorii Superiori care au transpus Ideile Divine, respectând tot Cerinţa divină a unei varietăţi cât mai extinse, au realizat creativ şi astfel de compoziţii structurale, în cele mai diferite forme! Ca prime exemple sugestive am selectat imaginile din figura 45 şi figura 46.

Din aceeaşi categorie, dar cu o complexitate mult crescută, au fost surprinse în vara anului 2008 tot pe bolta cerului de deasupra localităţii Podu Oltului forme foarte ciudate ale corpurilor unor trimişi galactici care radiau în albul-intens al avansului evolutiv, dar care în exterior emanau variate radiaţii în culori deschise (albastru, roz, verde), nuanţe specifice de altfel tot unui nivel evolutiv mai ridicat (figura 47).

Foarte interesant este desigur prototipul corpului de „fluture” (figura 48), care, în plus faţă de radiaţia albă a avansului spiritual, emitea în exterior şi radiaţii violete şi roşii, cele ale bipolarităţii; aceste emisii erau însă diferite faţă de cele periferice ale sufletelor albe terestre (albastre şi roşii). Dar importanţa acestei forme de fluture ar putea să fie deosebită: o tradiţie arhaică a unei vechi populaţii din Mexic, care încă din timpul civilizaţiei continentului Mu ar fi sculptat în piatră o „bibliotecă” a cunoştinţelor unei epoci arhaice, afirma (pe una dintre cele 2.600 de plăci descoperite de arheologul William

Niven) că o „fiinţă-fluture” ar fi dus în Univers mesajul respectării unei etici superioare. Menţionând această descoperire, autorul James Churchward o prezenta astfel în cartea sa *Mu – continentul dispărut*[59]:

(Placa nr. 339) înfăţişează într-o formă artistică ingenioasă modul în care strămoşii îşi închipuiau evoluţia ordinii universale. Aceasta era reprezentată printr-un fluture care o ducea în cosmos. Porunca dusă era: *să fie Dreptate şi Ordine în univers*. Fluturele din imagine ducea această poruncă în întregul cosmos.

O astfel de fiinţă evoluată spiritual, care şi-ar fi făcut vizibilă strania siluetă de fluture, venise oare şi acum, din acelaşi loc din galaxie, ca să îndeplinească aceeaşi misiune pe care o avusese în epoca arhaică a existenţei continentului Mu? Atunci, înţelepţii – sau poate chiar o întreagă populaţie – trebuiau să afle acea „poruncă” de nivel cosmic şi să o transmită posterităţii printr-o sculptură nepieritoare în piatră!

Dar în cadrul marii varietăţi a formelor şi a structurărilor raselor de suflete de tip uman atrage atenţia şi un alt aspect tipologic: la nivelul general al fiinţelor care prin avans spiritual au ajuns să emită radiaţii albe, Creatorii Superiori au conceput ca la diferite „rase” emisiile exterioare suplimentare ale bipolarităţii să aibă şi culori specifice variate. Astfel, dacă sufletele terestre mai avansate emit bipolaritatea în albastru şi roşu (figura 23), iar fiinţele-fluture o aveau în violet şi roşu (figura 48), din mulţimile de înregistrări ale celor mai diferiţi vizitatori trimişi să cerceteze planeta Pământ s-au evidenţiat şi alte culori ale bipolarităţii; de exemplu, în timp ce fiinţa din figura 49 îşi dezvăluise radiaţii periferice în verde şi roşu, rasele fiinţelor din figura 50 şi figura 51 – deşi formele corpurilor le erau diferite – aveau şi radiaţii bipolare specifice cu transformări rapide în alte culori: emisia pe jumătate de contur care era roz îşi reducea frecvenţa, devenind albastru-deschis, iar pe cealaltă parte a conturului emisia galbenă devenea verde!

Din imaginile selectate ca exemple comparative atât pentru

59 J. Churchward, *MU – continentul dispărut*, Editura Vestala, Bucureşti, 1998.

sufletele pământene, cât şi pentru cele ale fiinţelor venite din galaxie se evidenţiază un anumit aspect fundamental care apare ca fiind *valabil şi la un nivel mai extins al Creaţiei*, aspect menţionat în vechile scrieri ale înţelepţilor clarvăzători şi amintit parţial în capitolul anterior: la fiecare fiinţă spirituală de tip uman din galaxie sau poate chiar din Universul nostru, culoarea radiaţiei (deci frecvenţa vibratorie specifică) a propriului corp invizibil este un indicator direct al nivelului atins în cursul evoluţiei spirituale şi, implicit, al modului propriu de a gândi şi de a se manifesta. În domeniul spiritual există deci un cod, un limbaj al culorilor! Or, în multitudinea de înregistrări ale celor mai variate fiinţe venite din galaxie în anii acestui val de vizitatori-cercetători, am găsit şi numeroase exemple de fiinţe diferite ale căror corpuri radiau şi în culori întunecate, specifice unor niveluri mai reduse sau chiar foarte scăzute (figura 53) ale evoluţiei spirituale. Faptul că asemenea rase au fost totuşi capabile să realizeze propriile tuneluri topologice şi să călătorească în galaxie indică o anumită stare de fapt, pe care o constatăm adesea cu mare regret şi la omenirea pământeană: progresul individual în cunoaşterea ştiinţifică şi aplicată, orientată doar spre descoperirea şi utilizarea legilor fizice ale materiei şi ale energiilor specifice materiei, e un produs al intelectului, ceea ce nu înseamnă că oferă şi o evoluţie spirituală. Din păcate, există şi au existat mereu diferiţi oameni de ştiinţă, precum şi personalităţi din toate domeniile care au – sau au avut – niveluri spirituale scăzute sau chiar inferioare. În sine, *evoluţia spirituală* a scânteii divine care există în fiecare dintre noi se bazează pe *Iubirea cosmică*, pe care trebuie să o cultivăm şi să o dezvoltăm mereu: Iubirea pentru Creatorul Unic care ne-a emanat, pentru absolut *tot* ce a gândit şi a creat prin Ierarhiile Creatoare în extraordinara Creaţie cosmică, *iubire* pe care trebuie să o transpunem la nivelul vieţii zilnice şi să o manifestăm în mediul nostru vital prin altruism, compasiune şi dăruire personală, dar şi prin creativitatea latentă în noi, sub formă de talente şi capacităţi ce aşteaptă să fie descătuşate spre binele tuturor! Însă pentru a ne dezvolta iubirea pentru *tot* ce există în Creaţie şi mai ales pentru a dezvolta creativitatea altruistă este desigur necesară şi dezvoltarea continuă a cunoaşterii ştiinţifice şi aplicative. Deci extinderea cunoaşterii este o necesitate

permanentă pentru adevărata evoluţie spirituală, dar această extindere trebuie să se sprijine pe şi să deservească *Iubirea spirituală*, să nu fie orientată doar spre tainele materiei şi implicit spre interese materiale egoiste (individuale şi de grup) sau chiar spre scopuri distructive.

În ce priveşte limbajul culorilor în contextul existenţei unor trimişi galactici ale căror corpuri radiază în culori întunecate, este desigur de evidenţiat şi un alt gen de vizitatori: se pare că au fost create tipologii specifice fiinţelor orientate în mod special spre ridicarea nivelului ştiinţific, dar fără a manifesta neapărat valorile spirituale ale *Iubirii cosmice*! Energiile gândirii individuale ale acestora apar dominate de un egoism materialist, care alunecă chiar spre tendinţe malefice şi se situează în domeniile frecvenţelor vibratorii mai scăzute, astfel că radiaţiile lor invizibile au diferite culori şi nuanţe închise. Însă, înainte de prezentarea „întunecaţilor" cu forme deosebite ale corpurilor, iată un caz intermediar, interesant sub aspect analitic: a fost surprinsă fotografic o fiinţă „străină" al cărei corp radia atât albul-strălucitor al avansului spiritual, cât şi o plăcută radiaţie periferică a bipolarităţii în nuanţe deschise de albastru şi roşu (figura 52); această fiinţă emana însă în exterior o extinsă aură „urâtă", colorată în maro-închis şi cu pete verde-închis. E posibil ca acest contrast între culoarea radiaţiei corpului faţă de cea a haloului să rezulte din necesitatea autoprotejării acelei fiinţe faţă de mediul atmosferic total diferit sau de energiile telurice mult diferite ale planetei noastre – sau poate chiar de cele ale zonei sale galactice. Imaginea este desigur interesantă.

Dar, dacă în cursul anului 2008 planeta noastră a fost cercetată în mod neştiut de „trimişii aparţinând a mai bine de douăzeci de rase galactice diferite, în marea lor majoritate fiind fiinţe spirituale cu ridicate niveluri evolutive – venite parcă în urma unei importante „convocări galactice" –, în anul 2009 afluxul cercetătorilor s-a redus mult, atât numeric, cât şi calitativ; s-a menţinut totuşi o varietate continuă a aspectului formelor corpurilor şi a structurărilor funcţionale. Astfel, din înregistrările obţinute încă de la începutul acelui an, am selectat imagini (din luna februarie) în care s-au remarcat vizitatori cu corpuri ce radiau în gri-închis şi aveau forme foarte ciudate: corpuri asemănătoare unor celule simple de

neuroni, lipsite însă de orice nuanţă deschisă sau de strălucire (figura 53). Dar radiaţiile în gri-închis ale corpurilor invizibile sunt specifice fiinţelor dominate de răutate şi de egoism, lipsite de orice sentiment afectiv şi de respect. S-ar putea oare ca la asemenea rase să nu existe evoluţie spirituală? Sau poate acele fiinţe surprinse fotografic erau pe trepte inferioare ale propriului progres spiritual, deşi sub aspect ştiinţific erau probabil mult avansate? În întreaga colecţie a zecilor de „tipuri" ale celor veniţi din spaţiu nu am remarcat fiinţe cu aceste forme ale corpurilor şi care să radieze în alte culori, care ar fi putut indica trepte ale avansării spirituale.

În cursul verii anului 2009 s-au remarcat în continuare prezenţele mai puţin plăcute ale unor fiinţe galactice cu tipologii structurale şi funcţionale foarte ciudate ale corpurilor invizibile, dar şi radiaţii în nuanţe specifice nivelurilor spirituale scăzute. Astfel, la începutul lunii iunie a fost surprinsă fotografic o pereche dintr-o rasă hexagonală care extindea în mod şocant categoria prototipurilor cu acest contur poligonal: corpurile acelor fiinţe prezentau aspectul neplăcut al unor mari goluri interioare (figura 54), indicând o structurare funcţională foarte stranie! Chiar radiaţiile invizibile emise de corpurile lor aveau o semnificaţie nedorită: culoarea portocaliu-închis a fiinţei hexagonale mai mari indica un caracter dominat de orgoliu, iar culoarea gri-închis combinată cu albastru-închis emisă de corpul fiinţei mai mici alăturate sugera o mare răutate asociată unui dogmatism exagerat.

Din foarte bogata varietate tipologică a raselor hexagonale, în cursul lunii august a fost înregistrată de un clişeu fotografic o altă siluetă foarte ciudată: acea fiinţă invizibilă avea forma unei jumătăţi de hexagon rupte (figura 55) şi, deşi radia în griul-închis al unei mari răutăţi interioare, emana totuşi periferic o discretă radiaţie bipolară în albastru şi roşu – nemaiîntâlnită la celelalte rase cu corpuri hexagonale. Câtă imaginaţie creativă au demonstrat Inteligenţele Spirituale din Ierarhiile Creatorilor Superiori care de-a lungul unor eoni temporali au transpus mereu Ideile Divine în mulţimi nesfârşite ale unor extrem de variate forme materiale şi ale unor foarte diferite structurări din materii fine – toate în mod admirabil funcţionale!

Dar varietatea prototipurilor concepute pentru

înfrumuseţarea continuă a Creaţiei cosmice este mult mai extinsă în acest domeniu al formelor şi al structurărilor funcţionale ale sufletelor fiinţelor spirituale cu inteligenţe de tip uman.

Deşi valul cercetătorilor veniţi din spaţiu să analizeze direct nivelurile evolutive ale speciilor de fiinţe create pe planeta Pământ s-a redus şi în cursul anului 2010, marea diversitate tipologică a raselor acestora a continuat să fie la fel de impresionantă. Dar, ca şi în anul precedent, spre deosebire de anul de vârf 2008, majoritatea vizitatorilor păreau a fi de asemenea din cadrul unor rase cu evoluţie spirituală mai redusă. Astfel, un prim exemplu selectat (din înregistrările nocturne din 19 martie 2010) este ciudatul prototip redat în figura 56, conceput evident pentru o rasă cu aspect şi caracteristici cu totul distincte: sufletele invizibile ale unei necunoscute populaţii de acest fel aveau în programul fiziologiei lor energetice posibilitatea de a emana la exterior o slabă radiaţie protectoare de culoare roşu-deschis, pe când masa întregului corp avea o radiaţie galbenă, specifică inteligenţei dezvoltate; rezulta deci că în compoziţia acelui prototip de corp dominau materii invizibile de tip mental! Dar diferite clişee expuse în continuare la începutul acelei nopţi au surprins şi alte tipuri de fiinţe cu forme şi radiaţii ciudate, care aveau însă unele asemănări structurale cu entitatea prezentată mai sus. Acest aspect ar sugera o ipoteză lipsită de şansa unor verificări, dar pe care o sprijină şi alte argumente: este posibil ca într-o anumită zonă galactică, aceiaşi Creatori Superiori să fi conceput cândva prototipuri oarecum asemănătoare ca fiziologie energetică cu fiinţele rasei din figura 56, dar cu alte forme-program ale corpurilor invizibile; „înrudirea” lor ar consta în alcătuirea corpurilor tot din materii fine de tip mental, care în primele etape ar radia în roşu-deschis (figura 57), iar prin evoluţie ar ajunge să radieze în galben mai deschis, dar menţinând la exterior un fin strat protector cu radiaţie roşie. La această înregistrare documentară mai atrag însă atenţia două aspecte specifice, la fel de interesante sub aspect analitic: pe de o parte, materiile care alcătuiau corpul entităţii din prim-plan erau atât de fine, încât acesta prezenta o semitransparenţă prin care clişeul a preluat bine şi imaginea unui stâlp de iluminat public cu lampa aprinsă, deşi era destul

de distanţat; pe de altă parte, corpul celei de-a doua entităţi apare ca emanând o culoare roşie mai întunecată, evidenţiind un nivel de evoluţie mai redus faţă de însoţitoarea sa.

S-ar părea însă că aceiaşi Creatori Superiori ar fi conceput în acea zonă galactică din care au venit fiinţele din fotografiile menţionate şi un alt prototip, chiar mai variat structural şi cu forme foarte ciudate ale corpurilor. Un clişeu expus în apropierea locului unde a fost făcută fotografia anterioară în acea noapte de martie din primăvara anului 2010 a înregistrat din invizibil şi o altă pereche, însă cu totul deosebită (figura 58): deşi ambele fiinţe aveau corpurile compuse din aceleaşi materii fine de tip mental care radiau în galben, formele lor rotunde, ca nişte sectoare mai mari decât semicercurile, aveau ciudate concavităţi şi chiar goluri interioare diferite de la o entitate la alta! Dar, dincolo de fantezia creativă care a stat la baza conceperii unui asemenea prototip perfect funcţional, este de remarcat un fapt generic: o analiză mai atentă a acestei înregistrări documentare atât de interesante indică, pe de o parte, existenţa unei emisii roşiatice reduse la exteriorul corpurilor respective, ce pare a fi similară ca fenomen fizic cu aspectul fiinţelor din figurile 56 şi 57; pe de altă parte, în special la fiinţele din figurile 57 şi 58 se remarcă acelaşi detaliu structural: la exteriorul fiecărui corp există distinct un strat protector îngust, care, deşi este din aceeaşi materie cu cea a corpurilor respective, este totuşi delimitat de corpuri printr-o „membrană" întunecată. Acest detaliu sprijină în cazul ambelor prototipuri (sau poate chiar al celor trei prototipuri fotografiate prin clişee succesive) acea ipoteză menţionată mai sus: aceste tipologii care au anumite asemănări structurale ar fi fost concepute – într-un trecut îndepărtat neştiut – de aceiaşi Creatori Superiori, în aceeaşi parte a galaxiei. Însuşi faptul că trimişii raselor diferite din figurile 57 şi 58 au fost surprinşi fotografic după ce au coborât şi au staţionat, special pentru a fi fotografiaţi, oarecum în acelaşi loc (în apropierea stâlpului), la aceleaşi ore de noapte, ar sugera un fapt şi mai interesant: fiinţele respective ar fi venit, poate chiar împreună, prin acelaşi tunel topologic creat de savanţii raselor înrudite şi ar fi ajuns în atmosfera joasă a Pământului şi au continuat cercetarea *în comun* a întregii planete; aici au rămas mereu împreună, au comunicat şi au hotărât împreună până şi coborârea spre solul

terestru, spre a le oferi pământenilor *documente fotografice unice* ale vizitei lor!

Până către sfârşitul primăverii anului 2010, pasionatul fotograf amator D. Constantin a avut şi alte surprize deosebite: i s-au oferit, prin intermediul clişeelor sale expuse ore întregi de-a lungul nopţilor, repetate înregistrări din nevăzut ale prezenţelor atât de necunoscute de pământeni ale trimişilor altor rase. Poate cele mai impresionante ca manifestări energetice specifice au fost fotografiile a trei fiinţe de înalt nivel spiritual aparţinând altor tipologii, adaptate probabil la variate medii fizice ale existenţei lor galactice. Corpurile acestora, fără contururi geometrice sau modelări, erau mai mari decât ale altor fiinţe venite din spaţiu şi, radiind invizibil în alb-strălucitor, au produs în jurul lor extinse halouri din materii fine activate în straturi de culori diferite. Astfel, dacă entitatea din figura 59 emitea în jurul corpului un halo în galbenul-deschis al unei inteligenţe deosebite, acesta se transforma la exterior într-un halo protector radiind în roşu-deschis. În schimb, fiinţa spirituală evoluată redată în figura 60 avea un halo îngust, dar potent cu radiaţia roz-deschis specifică iubirii spirituale; puternica sa energie a activat însă la exterior un halo mai lat radiind în portocaliu-deschis, posibil culoare a demonstrării unei anumite superiorităţi. La rândul său, acest strat radiant s-a extins în jur printr-un alt halo difuz şi mai lat, dar, activând materiile fine care radiau mai slab în galben-deschis, se dispersa treptat în aer. În schimb, o entitate probabil din aceeaşi rasă, cu un corp mai mare, dar fără o formă modelată şi care de asemenea radia intens în alb-strălucitor, a generat pe contur un strat foarte discret radiind în acelaşi roz-deschis al iubirii spirituale, iar apoi un prim halo mai lat ce radia în albastrul-deschis al unui frumos avans spiritual (figura 61). Dar, pentru că frecvenţa vibratorie a radiaţiei ar scădea treptat spre exterior, aceasta s-a transformat în mod ciudat într-un halo şi mai extins, a cărui culoare varia între carmin-închis şi deschis.

Din înregistrările fotografice tot mai puţin numeroase ale vizitatorilor care au mai survolat în 2010 zona în care dl D. Constantin continua cu aceeaşi pasiune să fotografieze bolta cerului, am mai selectat trei imagini foarte sugestive în privinţa marii varietăţi a tipologiei fiinţelor spirituale galactice venite să

cerceteze planeta noastră şi care mai apoi plecau spre locaşurile lor. Se părea însă că entităţile inteligente care au fost surprinse fotografic până către sfârşitul verii nu mai erau reprezentantele unor rase cu orientări spirituale, culorile întunecate şi chiar petele „murdare” fiind specifice unor gândiri lipsite de onestitate. Totuşi, pentru exemplificarea în continuare a altor prototipuri foarte ciudate, am selectat imaginea unui mic grup de fiinţe ale căror corpuri radiau în griul răutăţii şi erau foarte subţiri, se îndoiau cu uşurinţă ca nişte foi, deşi materiile componente erau dense şi chiar emiteau periferic interesante radiaţii albastru-deschis (figura 62). Aspectul acestor fiinţe cu forme deosebite reaminteşte acea concepţie foarte veche citată anterior din *Cartea lui Dzyan*, care menţiona crearea în timpurile primordiale a unor corpuri triunghiulare pentru „scânteile divine”. Mai puţin atrăgătoare, dar foarte sugestivă ca varietate este forma fiinţei din figura 63; radiaţia în gri-închis a întregului corp, fără nici o altă emanaţie periferică deosebită, ar sugera că rasa respectivă face parte din populaţiile lipsite încă de orientări spirituale, deşi prin dezvoltare avansată a cunoaşterii ştiinţifice ajunsese la nivelul efectuării călătoriilor spaţiale atemporale.

În 2011 se părea că valul vizitatorilor galactici se sfârşise, în zona văii Oltului nemaifiind obţinute serii de fotografii care să surprindă grupurile atât de diferite ale cercetătorilor din spaţiu interesaţi de planeta noastră. Totuşi, din unele fotografii ale unei rase mai întârziate, am selectat o altă imagine la fel de sugestivă privind multitudinea tipurilor de fiinţe inteligente invizibile create din materii fine (figura 64); dar şi în acest caz culoarea radiaţiilor emise de ambele fiinţe indica o lipsă de spiritualitate în gândire şi în manifestări.

Însă în 2012 au venit din nou în spaţiul terestru trimişi ai altor rase care aveau niveluri evolutive mai ridicate, în fotografii nemaiapărând vizitatori întunecaţi. Astfel, în timpul anului am primit înregistrări (foarte puţine însă) ale unor fiinţe străine ale căror corpuri radiau nevăzut în albul strălucitor al avansului spiritual. Totuşi, în cursul primăverii au fost surprinse pe bolta nocturnă a localităţii Podu Oltului câteva feluri de fiinţe ale căror corpuri rotunde emanau periferic adevărate palete de culori, specifice unor polarităţi diferite.

În cursul verii însă, turişti români aflaţi în Croaţia au avut

neplăcerea „stricării” unor poze-amintire, clişeele acestora înregistrând din invizibil prezenţe strălucitoare ale mai multor feluri de entităţi care radiau în alb-intens. De pe una dintre aceste fotografii – cu reală valoare documentară – am selectat un detaliu foarte interesant: o prezenţă „străină” alb-strălucitoare, dar invizibilă – o navă sau poate un alt tip de fiinţă – coborâse aproape de vârfurile copacilor unei păduri, răspândind în jurul ei o frumoasă radiaţie azurie (figura 65) şi oferind prin emisia respectivă efecte benefice chiar şi pentru arborii pădurii.

Începând cu anul 2013 nu am mai primit înregistrări documentare de acest fel şi părea că încetase cu totul valul cercetătorilor interesaţi de frumoasa planetă cu mari oceane albastre şi cu o mare bogăţie a „creaţiilor experimentale”, care oferea condiţii deosebite pentru şcolarizarea evolutivă a miliarde de fiinţe spirituale. Acest fapt nu excludea însă posibila continuare a unor asemenea vizite. De fapt, semnalări, observări şi chiar fotografieri şi filmări ale unor manifestări aeriene, mereu neidentificate, ale unor variate prezenţe aeriene radiante inexplicabile au continuat sporadic în diferite locuri din lume şi chiar la noi în ţară. De exemplu, fotografierea la Bucureşti, în urmă cu doi ani, chiar deasupra Parlamentului, a unui mare obiect aerian care emitea pe întreaga sa suprafaţă o radiaţie discretă avea să culmineze în timpul sărbătorilor de la sfârşitul anului 2017 cu repetate manifestări ciudate – fotografiate întâmplător – ale unor obiecte aeriene radiante, care au impresionat locuitori din mai multe oraşe din ţară şi au ajuns să fie prezentate şi la diferite televiziuni, dar fără explicaţii adecvate.

În vara anului 2017 însă am primit două înregistrări fotografice foarte sugestive, obţinute întâmplător de avocata Iulia Iacobuţă (din Iaşi) în cursul unei vizite turistice în Sicilia. Aceste două imagini demonstrează clar faptul că Pământul continuă să fie vizitat discret de trimişi ai altor rase galactice, precum şi că varietatea tipurilor de „corpuri din materii invizibile” create pentru fiinţele spirituale ale regnului uman din galaxia noastră e cu mult mai extinsă. În figura 66 am redat imaginea unei „fiinţe pentagonale” invizibile, fotografiată împreună cu alte câteva „vizitatoare” ce aveau corpuri similare – toate împreună aflându-se în faţa unei clădiri

monumentale din centrul oraşului Siracusa. O a doua fotografie documentară, făcută în altă zi, într-o zonă cu solul negru al lavelor solidificate de la poalele vulcanului Etna, redă un cu totul alt tip de corp invizibil: era al unui alt „vizitator galactic”, de asemenea mult diferit ca structurare – atât faţă de „tipul” anterior, cât şi faţă de sufletele umane terestre. Este interesant de remarcat însă şi un alt fapt: fotografa amatoare a dorit de fapt să pozeze un frumos apus de soare, dar clişeul a surprins în apropiere şi efortul acelei fiinţe de a absorbi materii fine invizibile din aer, pentru ca, activându-le (figura 67), prin „programul invizibil” al fiinţei sale să-şi formeze extrem de rapid propriul corp multicolor (figura 68)! Voia efectiv să fie fotografiată în vizita ei pe Pământ! Extrem de interesant document fotografic: acea fiinţă galactică *vizita Pământul având corpul total invizibil*! Ea a făcut însă brusc efortul respectiv pentru a-şi realiza din materii invizibile, existente în mod normal în aer, doar „corpul care putea fi fotografiat” – fotografa amatoare nevăzând nimic din „eforturile materializării”, preluate însă de clişeul fotosensibil şi transmise prin CD pentru a fi transpuse totuşi în vizibil prin calculator şi apoi pe hârtie fotografică! Foarte importantă suită de fenomene specifice unei evitate „fizici a materiilor fine invizibile”, în cadrul căreia „energiile gândirii” fiinţelor spirituale domină autoritar prin cele mai variate manifestări specifice!

În sine, valul fotografierilor unor mulţimi de „tipuri” ale unor „fiinţe invizibile venite din spaţiu”, pe care le-am primit începând din anul 2005 – din cadrul cărora am putut distinge peste patruzeci de prototipuri invizibile ale unor „rase” foarte diferite (prezentate însă parţial, fiind o selecţie limitată grafic) –, a avut evident un vârf în 2008. Amplul documentar fotografic acumulat – care mi-a tot fost oferit pe această temă – a evidenţiat un fapt petrecut la un nivel care ne depăşeşte cu mult ca posibilităţi de cunoaştere: „valul” vizitelor de cercetare a Pământului s-a desfăşurat clar în urma unei hotărâri la un neştiut nivel galactic, având o motivaţie foarte importantă care priveşte planeta noastră şi, respectiv, întreaga omenire terestră – ca stimulare atât a cunoaşterilor ştiinţifice creative, cât şi a înţelegerii sensului profund al necesităţii continuei „evoluţii spirituale” mai presus de orice alt orizont!

Pentru a ne apropia însă de o asemenea motivaţie, îi voi oferi cititorului o completare la prezentarea de la începutul acestui capitol privind manifestările foarte stranii din jurul Pământului filmate în 1996 de la bordul navetei spaţiale Columbia, anterior „valului de vizite individuale sau în grupuri” prezentat mai sus. Manifestările respective au fost poate o „fază pregătitoare” a intenselor vizitări şi cercetări ce aveau să se desfăşoare după câţiva ani, realizate de mulţimile de „vizitatori” aparţinând zecilor de „rase galactice diferite”.

În spaţiul vizat de camerele de luat vederi au fost surprinse şi tulburătoare deplasări mai lente ale unor „forme” imense, foarte variate ca dimensiuni şi contururi (figura 69), care de asemenea radiau intens în ultraviolet! Întrucât filmările lansării satelitului respectiv s-au efectuat la anumite distanţe măsurate precis între naveta spaţială şi satelitul ce rămânea tot mai mult în urmă, specialistul care a fost prezentat în pelicula destinată publicului a redat şi un calcul matematic tulburător: acele „forme” foarte ciudate aveau diametre de ordinul kilometrilor! Dar acestea nu aveau în nici un fel aspectul unor mari „nave spaţiale”: contururile lor, foarte variate, erau lipsite de orice simetrie geometrică (figura 70) specifică unor mari „aparate zburătoare” produse industrial şi totodată erau foarte diferite de la o „formă” la alta, neevidenţiind nici un detaliu tehnologic al unor mari construcţii metalice! Aceste aspecte l-au determinat pe specialistul respectiv să recunoască imposibilitatea explicării lor, el sugerând doar o idee simplă: intensitatea radiaţiilor ultraviolete emise de pe suprafeţele acestor imense „forme” invizibile impunea să fie considerate ca extraordinare „pachete de energie”! Insistând totuşi să cercetez prin calculator – în alte domenii de frecvenţe – câteva imagini ale unor mari „forme”, am avut aceeaşi surpriză deosebită ca în cazul analitic al imaginilor „fiinţelor radiante în ultraviolet” (figura 34), prezentate la începutul acestui capitol: şi „marile forme” aveau „ascunse” în neînţelesele lor structuri energetice câte un foarte complex „program” individual, ale cărui segmente geometrice radiante în diferite culori (figura 71) sugerau aceeaşi comparaţie cu un gigantic „cip imprimat” – dar din materii invizibile! Şi chiar „formele” ceva mai mici (dar tot imense) aveau propriul „program holografic” (figura 72) al propriei structuri (?) – sau poate al propriei misiuni (?)!...

Într-un atare context al unei complexităţi care depăşeşte analitic atât posibilităţile specialiştilor de explicare ştiinţifică a tulburătoarelor prezenţe care se vehiculau în apropierea planetei noastre, cât şi posibilităţile de imaginare realistă a acestora, am apelat încă de la începutul acestui secol la o persoană clarvăzătoare cu capacităţi şi onestitate deosebite. Percepţiile care i-au fost efectiv „oferite” depăşesc desigur limitele gândirilor noastre obişnuite... Mulţimea fiinţelor venite din spaţiu cu acele forme-gigant aveau o „misiune” galactică foarte importantă, care era de o durată mai îndelungată! Toate acele fiinţe radiind în ultraviolet erau foarte evoluate spiritual, fiind foarte potente energetic. Conducătorul lor era într-atât de evoluat, încât avea un nivel de dezvoltare asemănător Logosului nostru solar! În interiorul marilor „forme” se aflau grupuri foarte ample ale fiinţelor de acelaşi fel cu cele pozate ca deplasându-se în spaţiul exterior, împreună având o foarte stranie activitate: să emită continuu spre planetă anumite energii în cadrul unei acţiuni benefice pentru omenire, pe care noi, oamenii pământeni, nu o putem totuşi înţelege în profunzimea ei... În întreaga zonă a sistemului nostru solar şi chiar mai extins, ar exista o rămânere în urmă din punctul de vedere al evoluţiei cosmice. În fapt, Gândirea divină primordială care se află la baza întregii Creaţii a instituit o legitate fundamentală: nimic nu este stabil în spaţiul Creaţiei, totul *trebuie să evolueze continuu*, atât tot ce a fost creat ca fiinţe spirituale, cât şi absolut tot ce este materie – începând de la cele mai fine particule elementare şi sfârşind cu marile Universuri ale creaţiilor materiale! Şi sub aspect fizic, procesul fundamental al evoluţiei este creşterea permanentă a frecvenţei vibratorii a tot ce există – fie ca miriade de fiinţe spirituale, fie ca miriade de „forme astronomice” ale Universurilor! Şi „misiunea” potentelor fiinţe spirituale radiind nevăzute în ultraviolet este de a declanşa şi controla atât „evoluţia” legică din această zonă, incluzând şi materiile planetei noastre, cu toate admirabilele creaţii ale „formelor” vii de pe solul ei, cât şi, implicit, evoluţia spirituală a miliardelor de fiinţe de tip uman...

Tulburătoare percepţii, care au impresionat-o profund chiar şi pe persoana care le-a obţinut... Au izvorât oare toate aceste percepţii dintr-o „alunecare” a gândirii imaginative a persoanei

respective? Dar, ca un fapt suplimentar, menţionez că în cartea *Dezvăluiri din invizibil* (în ediţia I la figura 64 şi în ediţia a II-a la figura 80) am prezentat un detaliu dintr-o fotografie ceva mai veche, însă foarte sugestivă: astronauţii americani din capsula orbitală Gemini 7 au fotografiat de pe orbita circumterestră, în decembrie 1965, teritoriul Indiei, iar clişeul a înregistrat în plus coborârea unei ciudate perechi de entităţi mari – similare cu cele filmate în februarie 1996 de la bordul navetei Columbia! Misiunea acelui mare grup de fiinţe foarte evoluate spiritual începuse oare din 1965? Îi propun totuşi cititorului să tragă concluzia asupra percepţiilor de mai sus după ce parcurge şi capitolul următor.

Capitolul 4
Instruire oferită din invizibil

(Steaua) Arcturus este cheia care ne ajută să unim cosmologia şi astrofizica noastră nu cu inteligenţa tridimensională pe care o cunoaştem, ci cu sistemele de inteligenţă de la a cincea la a noua dimensiune – existente în cerurile noastre. Scopul este de a fuziona cu aceste sisteme, în timp ce vom evolua.

J.J. Hurtak (*The Book of Knowledge*)

Doctrina Secretă a stimulat declanşarea instruirilor spirituale

După câţiva ani de iniţiere spirituală în India şi în Tibet, Helena P. Blavatsky s-a reîntors la New York, unde a înfiinţat, împreună cu colonelul american H.S. Olcott (care a avut perioade chiar mai îndelungate de instruire spirituală oferite de înţelepţi din aceleaşi zone), în anul 1875, Societatea Teosofică, pentru insuflarea unui orizont spiritual în gândirea şi manifestările oamenilor din Occident. Prezentând aspecte ale unui conţinut teoretic şi experimental aprofundat de vechile filosofii spirituale din zona hindo-tibetană – încă necunoscute de lumea apuseană –, societatea propunea reconsiderări cu totul neobişnuite în gândirea colectivă a acelui sfârşit de secol: indiferent de religie, oamenii ar trebui să înceapă să-şi cunoască şi să-şi dezvolte potenţele latente cu care a fost înzestrată fiinţa umană, constituită din trup carnal şi corpuri

invizibile, care, împreună, deservesc spiritul individual; dar, totodată, ar trebui să dezvolte şi reapropierea de Tatăl Creator Unic şi de lumile spirituale din cosmos prin cultivarea iubirii fraterne între toţi oamenii, toţi provenind din aceeaşi filiaţie divină; acesta ar fi un prim pas al evoluţiei spirituale pe care trebuie să o realizăm la nivel individual şi colectiv.

Venind după câţiva ani la Londra, H.P. Blavatsky a înfiinţat o Lojă a Societăţii Teosofice, care reunea un grup de persoane atrase de instruirea spirituală a Orientului; mai mult, a provocat comunităţile ştiinţifice prin numeroasele cărţi pe care le-a scris[60] şi care, în paralel cu „noutăţile" cunoaşterii spirituale prezentate de unii iniţiaţi hindo-tibetani veniţi şi ei la Londra şi chiar de unii *Maeştri ai Înţelepciunii*[61], demonstrau şi stagnarea în concepţiile vechi ale ideilor ştiinţifice din acea vreme. Totuşi, această provocare, dincolo de polemica inerentă, a avut şi urmări pozitive în anii care au urmat: o serie de reputaţi oameni de ştiinţă s-au reunit în 1882 în cadrul Societăţii pentru Cercetare Psihică (SPR), organizată de profesorul universitar Sir William Barrett în comun cu reverendul William Stainton Moses – printre membrii marcanţi regăsindu-se renumite cadre universitare atât din Marea Britanie, cât şi din Franţa şi Elveţia: Sir William Crookes, Sir Oliver Lodge, Charles Richet (Premiul Nobel), Henri Bergson, Camille Flammarion, Carl G. Jung, Marie Curie (care mai târziu

---

60 După întoarcerea din India şi Tibet, iniţiata H.P. Blavatsky a scris numeroase cărţi, primele două titluri devenind texte clasice ale instruirii teosofice; dar toate au stimulat răspândirea treptată a acestor cunoştinţe în multe părţi ale lumii, atât prin constituirea unor grupuri stabile în timp în diferite ţări, cât şi prin traducerea cărţilor în mai multe limbi de circulaţie publică. Un exemplu semnificativ a fost traducerea de către Societatea Teosofică din Franţa a tuturor cărţilor acestei iniţiate; iată titlurile traducerilor în limba franceză: *Isis dévoilée* (două volume); *La Doctrine Secrète* (şase volume); *La clef de la Théosophie*; *La voix de la Silence*; *Dans les cavernes de l'Hindoustan*; *Au pays des montagnes bleues*; *Occultisme pratique*; *Le glossaire de la Théosophie*; *Entretiens sur la Doctrine Secrète*; *Fondements de la Philosophie Esotérique*; *Cinq Messages*; *Les origines du rituel dans l'Eglise et dans la Maçonnerie.*

61 C.W. Leadbeater, *Les Maîtres et le Sentier*, Editura Adyar, Paris, ediţia a III-a, 1991. B. Creme, *Misiunea lui Maitreya*, vol. 3, Editura Solteris, Piatra Neamţ, 2007.

avea să primească două Premii Nobel). Cu aceeaşi motivaţie, după trei ani un grup de persoane cu activităţi ştiinţifice din Statele Unite a înfiinţat şi la New York o asociaţie similară, numită Societatea Americană pentru Cercetare Psihică.

Ambele societăţi înfiinţate de oamenii de ştiinţă îşi propuneau să aplice metode riguroase de cercetare a manifestărilor stranii produse de potenţele latente ale fiinţei umane, iar astfel au organizat de-a lungul unor decenii experimente cu înaltă valoare demonstrativă privind capacităţile psihismului uman, beneficiind în acest sens şi de colaborarea unor persoane-medium care aveau capacităţi extrasenzoriale cu totul deosebite. Dar, deşi au menţinut un nivel ştiinţific ridicat în concluziile redate public, au continuat să explice originea „fenomenelor paranormale" numai la nivelul creierului şi al organelor trupului, evitând prezentarea funcţiilor complexe ale corpurilor din materii invizibile şi în special a rolului dominant al energiilor spirituale, limitând astfel explicaţia reală a acestor fenomene. În plus, au intervenit mereu o frânare şi chiar o desconsiderare oficială a activităţilor respective, anumite comunităţi ştiinţifice fiind afectate în propriul conservatorism de punerea în evidenţă a unor noi orizonturi cognitive. Astfel, cărţile publicate de unii dintre membrii reputaţi ai acestor societăţi, care au descris importante experimente efectuate cu mediumi ce manifestau capacităţi remarcabile (de exemplu, ale profesorilor fizicieni Sir W. Crookes şi Sir O. Lodge, ale profesorului medic Ch. Richet sau ale medicilor G. Geley şi E. Osty), au fost repede „uitate"; în plus, consensul impus al evitării oficiale a cercetărilor de acest fel a fost extins o bună perioadă în majoritatea comunităţilor ştiinţifice din întreaga lume printr-un conservatorism stagnant.

Totuşi, un grup de reputaţi medici francezi nonconformişti au organizat neoficial ample serii de cercetări experimentale cu totul deosebite ca rigoare ştiinţifică începând din ultimul deceniu al secolului al XIX-lea şi continuându-le în primele decenii ale secolului XX; de fapt, după câţiva ani în care au realizat remarcabile cercetări experimentale de mare interes public, aceştia au înfiinţat la Paris, în 1919, Institutul Metapsihic Internaţional, ai cărui membri vestiţi au fost medicii Gustav Geley, Jean Meyer, Eugène Osty şi Emile Boirac. Grupul

respectiv a beneficiat de importante colaborări ale unor persoane care aveau capacităţi mediumnice impresionante în ce priveşte producerea şi reproducerea tulburătoarelor fenomene „paranormale”; în mod onest, aceste persoane şi-au pus la dispoziţia experimentatorilor atât corpurile carnale (având temporar importante pierderi în greutate), cât şi corpurile din materii invizibile, chiar dacă aceste experimente le afectau sănătatea. Datorită acestor colaborări, în Franţa au fost realizate experimente extraordinare, care au şocat publicul de la acea vreme (materializări, dar şi dematerializări de obiecte, ale unor păsări şi animale mici, ale fantomelor unor persoane decedate etc.[62]). Stimulaţi de cercetările şi experimentele respective, medicii francezi (printre care şi cadre universitare) care s-au antrenat în activităţi paralele de cercetare a fenomenelor produse prin energii psihice au fost mult mai numeroşi[63]. Însă, după un timp, rezultatele şi concluziile ştiinţifice foarte importante prezentate şi publicate de unii dintre aceşti medici au fost desconsiderate oficial şi date uitării, iar consensul eliminării unor asemenea cercetări a fost din nou impus şi generalizat de diferite comunităţi ştiinţifice conservatoare.

Totuşi, activităţile deschise publicului pe de o parte de Societatea Teosofică (care a format filiale şi în alte ţări, iniţiind adepţii în cunoaştere spirituală asociată cu dezvoltarea capacităţilor mediumnice, precum şi a propriilor energii latente), iar pe de altă parte de acele societăţi ale oamenilor de ştiinţă care apelau la persoane cu capacităţi înnăscute de medium pentru a demonstra existenţa unor potenţe deosebite ale psihicului uman au constituit exemple stimulatoare: în tot mai multe ţări din lume au început să fie realizate astfel de manifestări, organizându-se în oraşele mai mari grupuri locale care efectuau diferite experimente cu instruire explicativă, la care participau numeroase persoane interesate în astfel de cunoaşteri! Şi era normal să se ajungă la asemenea situaţii de o amploare mereu crescândă: în special în ultimele două secole, mari părţi din omenire au păşit pe calea unei evoluţii mai

62 N. Porsenna, *Apariţiuni şi fantome materializate*, Editura Cugetarea – Georgescu Delafras, Bucureşti, 1946.
63 Y. Castellan, *La Parapsychologie*, Presses Universitaires de France, Paris, ediţia a IV-a, 1974.

complexe, aceea a culturii şi a cunoaşterii scientizate; astfel, tot mai mulţi oameni din cadrul mulţimilor respective au ajuns să intuiască faptul că există încă numeroase adevăruri şi realităţi necunoscute şi unele chiar ascunse de concepţiile materialiste care le blocau cercetarea. Drept urmare, în statele mai dezvoltate (în care se menţin însă şi cele mai active frâne oficiale ale consensului conservator) s-au înmulţit grupurile de oameni care doresc „noul" cunoaşterii adevăratei structurări a fiinţei umane şi a potenţelor sale energetice, ca prim pas al înţelegerii sensului spiritual al existenţei terestre. Astfel, în tot mai numeroase ţări din lume s-au înfiinţat chiar şi diferite asociaţii şi fundaţii, unde se prezintă cunoştinţe şi iniţieri tot mai extinse şi chiar felurite metode practice pentru dezvoltarea personală în aceste domenii ale adevăratei cunoaşteri a fiinţei umane, mereu atât de ascunsă. De exemplu, filialele Societăţii Teosofice au proliferat şi s-au menţinut de-a lungul deceniilor şi în multe alte ţări, în paralel traducându-se şi difuzându-se încontinuu literatura clasică a *Teosofiei* reactualizate, precum şi dezvoltări întru totul remarcabile[64] ale acesteia. Dar admirabila creaţie a fiinţei Om are la bază un nivel de cunoaştere care depăşeşte actuala capacitate de înţelegere a pământenilor privind tainele superioare ale creării materiei vii şi ale creării din materii invizibile a unor corpuri structurate funcţional; de aceea, în cadrul acestor organizări „particulare" ale iniţierilor publice apar variaţii specifice ca terminologie, moduri de exprimare şi abordare a cunoaşterii, evident în funcţie de nivelul evolutiv al instructorilor, dar şi în funcţie de domeniul în care aceştia şi-au extins cunoaşterea şi propriile capacităţi latente. Dar aceste aspecte nu sunt în general

64 Dintre contribuţiile cu totul deosebite, de asemenea devenite clasice, sunt de citat în primul rând cele 16 volume publicate de preotul catolic C.W. Leadbeater, cele patru volume ale lui Annie Besant (devenită ulterior preşedinta Societăţii Teosofice) şi cele patru volume ale lui A.E. Powell. Spre jumătatea secolului XX au urmat alte serii ale unei noi generaţii, cele mai importante fiind cele 16 volume transmise de Maestrul Djwhal Khul Tibetanul iniţiatei engleze Alice A. Bailey, completate de alte şase volume scrise direct de aceasta. Către finele secolului XX s-au remarcat (atât prin conţinut, cât şi ca largă difuzare în întreaga lume) cele şase volume ale iniţiatului britanic Benjamin Creme.

determinante, esenţială fiind păşirea pe calea instruirii spirituale; pe parcurs, fiecare participant va ajunge să „simtă” cum trebuie să-şi dezvolte propriile cunoştinţe şi capacităţi. Unii dintre instructori s-au remarcat în mod deosebit prin conţinutul expunerilor şi prin energiile benefice pe care le transmiteau publicului asistent şi-au extins periodic astfel de activităţi şi în diferite ţări şi pe alte continente[65]. Astfel, numărul doritorilor de progres în cunoaştere, în gândire şi în dezvoltarea propriilor capacităţi şi energii latente a crescut încontinuu, în special în ţările în care au dominat concepţiile materialiste, întrucât şcolile şi universităţile oficiale de pretutindeni încă „nu au voie” să ofere asemenea instruiri fundamentale. Chiar şi în ţara noastră, încă din ultimul deceniu al veacului trecut s-au constituit asemenea asociaţii, în prezent existând în toate marile oraşe ale ţării grupuri mereu active în instruiri la un nivel corespunzător necesităţilor de progres spiritual.

Dar poate că cel mai sugestiv exemplu în ce priveşte creşterea numărului doritorilor de instruire cu fond spiritual-aplicativ a devenit „ashramul” întemeiat de „Înalt Iniţiatul” indian Sai Baba – considerat de multă lume un avatar venit cu o misiune pe Pământ. Tabăra formată la început în jurul locuinţei modeste a Maestrului s-a dezvoltat încontinuu, foarte rapid, devenind chiar ca o mică localitate cu dotări sociale specifice; în timpul vieţii acestuia, alături de un număr crescând de localnici, acolo s-au stabilit şi sute de adepţi veniţi din diferite ţări, iar anual au sosit pentru instruiri prelungite mii de doritori de pe diferite continente.

Este însă de remarcat un anumit fapt legat de formarea multora dintre numeroasele asocieri de oameni care se hotărau să meargă pe calea dezvoltării propriei lor evoluţii spirituale prin instruiri de acest fel: la unele asocieri, auditoriul era mai atras de prezentările *anumitor* instructori, întrucât aceştia demonstrau în faţa asistenţei manifestări deosebite ale propriilor capacităţi mediumnice sau ale energiilor propriilor corpuri invizibile şi doreau să-i înveţe şi pe participanţi să şi le

65 De exemplu, periodic au conferenţiat la Bucureşti iniţiatul Sri Vasudeva (care conduce în Insulele Caraibe un ashram internaţional unde au loc instruiri extinse pentru dezvoltarea spirituală a adepţilor), precum şi iniţiata australiană Jasmuheen.

dezvolte în mod similar!

În cadrul altor asocieri, asistenţa era atrasă de prezentări captivante: la acestea se obţineau variate comunicări instructive oferite chiar de fiinţe din lumea invizibilă prin *channeling* – şi anume, prin intermediul unor persoane-medium hipnotizate de instructori sau intrate în transă prin autohipnoză. Însă pentru a se evita greşelile care la începutul secolului XX au compromis şedinţele de spiritism – unde informaţiile erau oferite adesea de „suflete înşelătoare" ce aveau un scăzut nivel evolutiv –, la asocierile actuale care urmăresc o reală instruire spirituală, şi nu simple comunicări legate de viaţa zilnică, s-a procedat altfel: instructorii au selectat ca mediumi doar persoane care aveau un real avans spiritual (un nivel mai ridicat al propriilor vibraţii), putând astfel să comunice cu suflete mult mai evoluate ce ofereau instruiri şi cunoştinţe de un ridicat nivel spiritual. Deşi ambele tipuri de asocieri s-au înmulţit în lumea întreagă, la nivel internaţional au devenit mai cunoscute unele grupuri din Statele Unite, datorită unui fapt şocant: instructorii lor au beneficiat, direct sau prin mediumii bine selectaţi, de adevărate serii de comunicări deosebite oferite de fiinţe cu un nivel spiritual ridicat *venite din spaţiu*! Mai mult, aceste fiinţe străine le-au indicat ele însele necesitatea publicării acestor comunicări, pentru a fi cunoscute de cât mai mulţi pământeni!

Numeroasele cunoştinţe noi cu fond instructiv, atât sub aspect strict spiritual, cât şi sub aspect strict ştiinţific, referitoare la complexul funcţional al fiinţei umane şi la straniile fenomene fizice produse de fiinţele umane prin energii necunoscute se dovedeau a fi tot mai valoroase pentru progresul cunoaşterii şi totodată mai atractive pentru publicul doritor de hrană spirituală. Astfel, atât societăţile oamenilor de ştiinţă nonconformişti, cât şi numeroase societăţi, asociaţii şi fundaţii particulare au dorit să amplifice difuzarea acestor cunoaşteri şi au început (chiar de la finele secolului al XIX-lea) să publice reviste şi buletine informative privind activităţile lor, precum şi rezultate remarcabile ale diferitelor aplicaţii şi experimente efectuate, fie în faţa unor grupuri de cercetători, fie în faţa unor asistenţe tot mai numeroase. Odată cu creşterea interesului public, după un timp s-au publicat şi cărţi, formându-se treptat o literatură tot mai bogată a acestui

domeniu. Din păcate, din cauza consensului impus în ce priveşte neimplicarea oamenilor de ştiinţă în asemenea cercetări sau în activităţile paralele particulare, în literatura care s-a dezvoltat în cursul secolului XX au apărut doar puţini curajoşi care nu au ţinut cont de orientarea oficială impusă de diferite comunităţi ştiinţifice. De aceea, au fost rare textele scrise de savanţi[66] – care s-au mărginit la specificări restrânse ale importanţei cunoaşterii respective. O situaţie similară s-a menţinut şi la restul oamenilor de ştiinţă[67]; doar unii cercetători nonconformişti din diferite domenii au oferit publicului cărţi cu conţinut scientizat care au evidenţiat valoarea cognitivă şi chiar necesitatea orientării generale spre cunoaşterea şi practicile spirituale[68]

. Totuşi, ca exemplu, este foarte semnificativă recomandarea savantului fizician Erwin Schrödinger (unul dintre fondatorii teoriei revoluţionare a cuantelor, care a primit Premiul Nobel în 1933), inclusă în cartea sa *Spirit şi Materie* – am preluat fragmentul următor dintr-o lucrare a lui Fritz Mayer:

La moartea fiecărei făpturi vii, spiritul se întoarce în lumea spirituală, iar trupul în lumea corporală...

---

66 E. Schrödinger, *Mind and Matter*, Cambridge University Press, Cambridge, 1967.

67 M. Talbot, *Beyond the Quantum*, Editura MacMillan, New York, 1986; *The Holographic Universe*, Editura Harper Collins, New York, 1991; F. Capra, *Taofizica*, Editura Tehnică, Bucureşti, ediţia a III-a.

68 Dintre cercetătorii „nonconformişti" am selectat trei autori din domenii de activitate cu totul diferite, care au publicat cărţi scientizate recunoscute ca fiind de referinţă:

– medicul (chirurg) francez J. Fontaine: *Médecin des trois corps*, 1980; *La médecine du corps énérgetique*, 1983; *Nos Trois corps et les trois mondes*, 1986; *Notre quatrième monde*, 1987; *La Médecine des Chakras*, 1993;

– teologul francez F. Brune, *Morţii ne vorbesc*, Editura Enciclopedică, Bucureşti, 1994; *Hristos şi Karma. Spre reconciliere?*, Editura Univers Enciclopedic, Bucureşti, 2015;

– psihiatrul american D.R. Hawkins, *Putere versus Forţă*, Editura Cartea Daath, Bucureşti, 2007; *Ochiul Sinelui de care nimic nu se poate ascunde*, Editura Cartea Daath, Bucureşti, 2007; *Sinele: Realitate şi Subiectivitate*, Editura Cartea Daath, Bucureşti, 2006.

Acum zece ani, Aldous Huxley a publicat un nepreţuit volum pe care l-a intitulat *The Perennial Philosophy* şi care este o antologie din mistica celor mai diferite perioade şi popoare. Deschideţi-l unde doriţi şi veţi găsi numeroase declaraţii splendide de felul acesta.

Trebuie să precizăm totuşi că această doctrină atrage prea puţin Occidentul, ea îi pare insipidă, ireală, neştiinţifică. Într-adevăr, lucrurile se prezintă astfel deoarece ştiinţa noastră – ştiinţa greacă – se bazează pe obiectivare, iar prin aceasta a pierdut posibilitatea unei înţelegeri adecvate a subiectului cunoaşterii, a spiritului. Cred că tocmai în acest punct modul nostru actual de a gândi trebuie îndreptat, corectat cu o mică transfuzie din gândirea orientală.

Foarte sugestivă concluzie şi un foarte necesar îndemn adresat în primul rând comunităţii ştiinţifice a fizicienilor, dar şi tuturor oamenilor de ştiinţă – îndemn care de altfel este folositor tuturor oamenilor care nu-şi cunosc structurarea complexă a propriei fiinţe şi nici adevăratul scop al venirii şi al întrupării lor pe această planetă.

După cum am menţionat mai sus, în ultimele decenii s-a format o literatură tot mai bogată care oferă publicului de pretutindeni o deschidere tot mai largă către cunoaşterea fundamentală despre noi înşine, ca fiinţe spirituale, care prin *iubire spirituală*, dar şi prin *cunoaştere* trebuie să evoluăm mereu; despre adevărata origine a omenirii şi a sensului existenţei ei; despre conexiunile normale cu inteligenţele din spaţiu, dar şi despre felul în care trebuie să ne ridicăm nivelul cunoaşterii, al conştienţei, dar şi al conştiinţei pentru a ne apropia de Ierarhii cereşti şi de însăşi Divinitatea care ne-a conceput – de Tatăl Unic care din iubire a înnobilat cosmosul până în profunzimi pe care mintea noastră nu le poate cuprinde. Desigur, o asemenea cunoaştere deosebită – pe care fiecare instructor o oferă în felul său unui anumit grup al doritorilor de instruire spirituală sau unor grupuri similare din ţări diferite – i-a fost oferită şi lui de „cineva” mai avansat spiritual; astfel de iniţieri pe care le primesc instructorii au loc fie în cadrul mai restrâns al unor colective selectate de anumiţi instructori mult mai avansaţi, fie în mod individual, în condiţii mai deosebite. De aceste iniţieri individuale beneficiază însă

mai puţine persoane din rândul instructorilor existenţi acum în întreaga lume: astfel de viitori instructori fiind selectaţi şi în funcţie de capacităţile lor mediumnice, sunt iniţiaţi mai amplu pentru scopul respectiv de anumiţi înţelepţi cu un nivel spiritual mult mai ridicat (ca în cazul Helenei P. Blavatsky şi al preotului catolic C.W. Leadbeater). Dar în ultimele decenii au devenit cunoscute şi unele cazuri de selectare de instructori şi dezvoltare a iniţierii lor realizate chiar de fiinţe mai evoluate din lumea invizibilă. Acestea s-au produs în general în două moduri diferite: dacă instructorii „aleşi" au capacităţi de medium şi pot intra în rezonanţă telepatică la aceeaşi frecvenţă vibratorie ridicată a energiilor gândirii, li se transmit repetat iniţierile considerate necesare (ca în cazul profesorului român Scarlat Demetrescu, care a fost iniţiat de un „Duh alb" pentru scrierea operei sale de un ridicat nivel instructiv[69]); dacă „aleşii" nu pot intra însă în rezonanţa telepatică şi totuşi au misiunea de instructori, beneficiază „întâmplător" de colaborarea onestă a unor persoane-medium: acestea fiind aduse în transă hipnotică prin *channeling*, preiau şi transmit verbal comunicările oferite de fiinţele nevăzute care prezintă niveluri spirituale mult mai ridicate. (Un astfel de caz a fost redat amplu de pictorul francez P.-E. Cornillier într-o carte foarte instructivă, tradusă şi în limba română sub titlul *Nemurirea sufletului şi evoluţia lui după moarte*[70]). Dar, când astfel de colaborări se desfăşoară în faţa asistenţei grupurilor de doritori şi alături de instructor este şi persoana-medium care preia prin *channeling* şi transmite direct comunicările diferitelor fiinţe din lumea invizibilă, şedinţele par mult mai convingătoare. Însă asemenea expuneri sunt chiar impresionante atunci când fiinţele nevăzute se prezintă ca fiind venite din spaţiu şi demonstrează niveluri de cunoaştere foarte înalte!

La instruirea unor asistenţe mai mari a avut loc uneori şi o variantă mai rară a comunicărilor oferite publicului, printr-un alt fel de colaborare directă între instructor şi o fiinţă invizibilă cu ridicat nivel evolutiv: în baza unei „antrenări" prealabile efectuate în comun, prezentarea anumitor cunoştinţe şi

---

69 S. Demetrescu, *Din tainele Vieţii şi ale Universului*, Editura Emet, Oradea, ediţia a IV-a, 2001.

70 P.-E. Cornillier, *Nemurirea sufletului*, Editura Polirom, Iaşi, 2001.

recomandări a fost făcută *direct* de fiinţa nevăzută, care a preluat prin „adumbrire” organul vocal al instructorului şi a expus – cu voce schimbată – întreaga instruire. Exemple ale unor astfel de colaborări au fost consemnate şi în texte religioase mai vechi, dar pentru demonstrarea materială a veridicităţii acestor manifestări tulburătoare redau un caz petrecut în urmă cu aproape două decenii şi jumătate la o expunere publică a unui instructor devenit cunoscut în multe ţări – pictorul englez Benjamin Creme. De altfel, acesta a mărturisit într-una din cărţile sale (în volumul II al setului *Maitreya's Mission*) că abia după un anumit antrenament în comun, dirijat de maestrul care l-a iniţiat în evoluţia personală, fiinţa înalt evoluată a putut să vorbească prin gura sa în cadrul mai multor conferinţe cu instruiri deosebite, fără să-i fie necesară intrarea în transă hipnotică. Această relatare a „adumbririi” sale conştiente nu a fost o afirmaţie imaginată: „motivul” schimbării subite a vocii în cursul unei conferinţe a fost surprins fotografic din invizibil la o expunere cu fond teosofic, pe care o prezenta la filiala olandeză a Share International Foundation, la Amsterdam, în septembrie 2002! Documentul fotografic demonstrativ (poate unic în lume în ce priveşte explicarea „adumbririlor”) a redat o impresionantă prezenţă nevăzută, care se afla între iniţiatul englez şi traducătorul olandez (figura 73): clişeul a surprins alături de B. Creme „fantoma” bustului unui bărbat cu plete, cu mustaţă şi cu o barbă nu prea mare, care era îmbrăcat cu un fel de tunică de tip antic, descheiată la gât! Acesta era Maestrul Înţelepciunii, care, adumbrindu-l pe B. Creme, vorbea direct – însă prin gura acestuia! Dar câmpul de energie emanat de fiinţa invizibilă produsese fenomene stranii, percepute numai de pelicula fotosensibilă: în primul rând atrag atenţia strălucirea extinsă de deasupra capului pictorului şi a capului Maestrului, chakra coronară a pictorului, puternic activată, unindu-se cu chakra activantă a fiinţei invizibile, mult mai potentă energetic. Însă preluarea organului vorbirii a celui adumbrit era un fenomen fizic mai extins. O analiză mai atentă a fotografiei redă şi o altă înregistrare suplimentară: între capul pictorului şi capul Maestrului se distinge (poate cu greu în reproducere, din pricina difuziei de materii fine activate de câmpul energetic al „fantomei”) o dublură parţială a feţei

pictorului, care evidenţia şi o redusă ieşire din trup (locală) a corpului său eteric; or, în ştiinţele spirituale este bine cunoscut faptul că la adumbririle convenite reciproc, dar şi la posedările malefice (unde suflete inferioare vorbesc prin gura posedatului) partea din corpul eteric al întrupatului care deserveşte zona respectivă este îndepărtată şi înlocuită temporar de partea unui corp al fiinţei invizibile care va vorbi prin laringele „împrumutat"! (La unele posedări, vocea „străină" a fost recunoscută ca fiind a unui anumit decedat[71].) În figura 73 este de remarcat un detaliu suplimentar, care confirmă fenomenul înlocuirii părţii locale a corpului eteric: în timp ce gura conferenţiarului vorbea cu altă voce, ochii săi erau închişi.

Într-adevăr, această înregistrare fotografică unică este un document cu reală valoare ştiinţifică, oferind detalii analitice cu totul deosebite pentru înţelegerea reală a unor fenomene evitate încă de cercetarea oficială. Dar, cu peste un deceniu înainte ca acea fotografie „întâmplătoare" să fie obţinută de un participant din sală, iniţiatul B. Creme accentua complexitatea şi importanţa fenomenelor intime care se află la baza acestui mod de comunicare, mod care ar constitui doar un capitol dintr-o ştiinţă distinctă necunoscută încă publicului, inclusă la rândul ei în imensul domeniu al ştiinţelor spirituale:

În sine, „adumbrirea" este o parte a *ştiinţei impresionării* – ştiinţă complexă ai cărei adepţi sunt Maeştrii Înţelepciunii. Este un proces prin care o fiinţă mai avansată spiritual poate să-şi manifeste întreaga sa conştiinţă – sau numai o parte din ea – prin intermediul unei fiinţe de grad inferior.

Adumbrirea poate fi parţială şi temporară sau poate fi mai mult sau mai puţin complexă, dar pe un termen mai îndelungat. Când este folosită de Ierarhia Spirituală a planetei noastre sau de alte ierarhii, ea se face întotdeauna cu acceptul total şi cu cooperarea discipolului. Niciodată nu este încălcat liberul-arbitru. Nu la fel procedează însă Loja Neagră, aceasta folosind adesea o metodă de posedare totală.

Adumbrirea are loc fie la nivel monadic, fie la nivelul sufletului – în cazul unui discipol... În ceea ce mă priveşte, am şansa de a avea un trup fizic mai suplu, care se adaptează rapid

71 F. Gheorghiţă, *Voci din invizibil*, Editura Aldo Press, Bucureşti, 1995; *Comunicări cu cealaltă lume*, Editura Fides, Iaşi, 1996.

şi fără multă dificultate la fluxul de vibraţii înalte... Orice durere pe care o resimt – în anumiţi centri ai capului, în gât şi la umeri – dispare repede după ce adumbrirea încetează. În intervalul adumbririi eu nu-mi părăsesc trupul şi sunt întotdeauna perfect conştient, amintindu-mi tot ce am simţit, ce am văzut şi ce am auzit.

Comunicări din invizibil şi apariţii strălucitoare

Revenind însă la problema continuei dezvoltări a comunicărilor tot mai impresionante oferite publicului de fiinţe ale lumii invizibile, în ultimele decenii se remarcă un fapt deosebit: s-au înmulţit spectaculos prezentările prin internet şi printr-o literatură tot mai bogată a textelor care redau dezvăluiri şi instruiri foarte variate primite în cursul unor şedinţe cu public prin *channeling* şi publicate atât de instructori – fie separat, fie în comun cu mediumul asociat –, cât şi de persoane cărora li se oferă în cadru restrâns variate comunicări. În ultimii ani, tocmai în perioada valului de vizitatori galactici, în multe dintre scrierile respective se specifică faptul incitant că astfel de cunoaşteri le-au fost transmise de variate fiinţe nevăzute venite din spaţiu! Chiar şi la noi în ţară au fost publicate cărţi ale unor autori locali, al căror conţinut ar fi fost oferit de fiinţe venite din alte zone galactice. În contextul prezentării în capitolul anterior a selecţiei impresionantelor înregistrări fotografice care au surprins vizitarea intensă a planetei noastre de zeci de rase ale fiinţelor inteligente venite din galaxie şi poate chiar din alte zone spaţiale, suntem desigur stimulaţi să acceptăm originea extraterestră a multora dintre comunicările respective. În mod evident, vizitarea în scopul cercetării planetei noastre – în special în deceniul anterior – de un număr atât de mare de trimişi ai unor populaţii galactice mult mai avansate în cunoaştere şi realizări ştiinţifice, mulţi dintre ei fiind şi foarte avansaţi spiritual, indica existenţa unui motiv cu totul deosebit pentru o asemenea convocare dirijată de la un nivel galactic superior. Şi este normal să considerăm că această atenţie sporită acordată dintr-odată omenirii terestre ar fi fost completată şi cu variate comunicări instructive, unele oferite în mod pregătitor chiar din decenii anterioare, iar cele din ultima

perioadă fiind instruiri legate tocmai de motivaţia amplei convocări, care ar sugera situaţii cu totul ieşite din comun pentru omenire – sau poate chiar pentru planeta noastră.

Totuşi, ţinând cont de experienţa compromiterii la începutul secolului XX a comunicărilor efectuate cu fiinţe nevăzute din lumea sufletelor în cadrul şedinţelor spiritiste, la care adesea veneau suflete cu nivel evolutiv inferior şi ofereau informaţii deformate sau chiar voit înşelătoare, trebuie să fim mult mai atenţi la ceea ce ni se oferă din invizibil: trebuie să accentuăm discernământul analitic la citirea materialelor de acest fel postate pe internet şi chiar a conţinutului numeroaselor cărţi despre variate „comunicări prin *channeling*".

Am putut să constat această necesitate obiectivă şi am apreciat realismul iniţiatului britanic Benjamin Creme exprimat în răspunsul său la o întrebare care i s-a pus în acest sens în vara anului 1987 (text publicat în volumul II al setului *Maitreya's Mission*):

Există desigur un număr mare de entităţi dezcarnate care vieţuiesc pe diferite niveluri ale celor şapte subplane ale astralului şi în cele ale mentalului inferior, care dau întrupaţilor diferite „directive" prin intermediul mediumilor sau al persoanelor sensibile. Aceste directive merg de la frivolităţile cele mai banale (atunci când ne sunt transmise de entităţi aflate în subplanele inferioare ale astralului – n.a.) până la învăţăturile cele mai inspirate şi mai exaltante...

În prezent, marea majoritate a învăţăturilor date prin *channeling* provin însă din cel de-al cincilea nivel al planului astral – şi doar uneori, atunci când informaţiile ne apar ca fiind de cel mai înalt nivel, transmiterea prin *channeling* are loc de la al şaselea subplan al planului astral; dar şi aceste comunicări au valoarea şi fiabilitatea planului respectiv, care de fapt este *planul iluziilor*.

În zilele noastre, cea mai mare parte a oamenilor fiind polarizaţi astral, fără îndoială că ei simt o mare satisfacţie faţă de astfel de învăţături. Însă acest succes al informaţiilor şi al învăţăturilor obţinute prin *channeling* nu este un criteriu de autenticitate şi de interes. În realitate, ceea ce ne permite să determinăm valoarea unor astfel de învăţături *este discernământul propriu care rezultă din experienţă, dintr-o*

înaltă polarizare mentală sau din cunoaşterea directă percepută intuitiv de suflet (sublinierea ne aparţine – n.a.).

Poate că cel mai reprezentativ exemplu al bogăţiei de noi cunoaşteri şi de instruiri oferite prin *channeling* de fiinţe care s-au prezentat ca aparţinând unor lumi invizibile din alte zone ale spaţiului a fost obţinut pe la jumătatea veacului trecut de grupul persoanelor-medium reunite în cadrul Urantia Foundation din SUA. Prin eforturile depuse de membri ai acestei fundaţii, s-a publicat în 1955 cea mai voluminoasă carte cu un astfel de conţinut, care impresionează în primul rând prin cele 2.100 de pagini (în ediţia franceză), care conţin 196 de transcrieri ale unor extinse comunicări primite din invizibil! Editată sub titlul *The Urantia Book*, cartea a fost tradusă în mai multe limbi europene de filialele fundaţiei americane[72], constituite ulterior în ţările respective. Dar impresia este mult mai profundă la conspectarea şi apoi la citirea conţinutului: începând cu prezentarea însăşi a *Tatălui Universal* Creatorul Unic şi apoi a Ierarhiilor Superioare, prima parte, constituită din 31 de comunicări oferite de „fiinţe divine", conţine prezentarea tulburătoarei Creaţii cosmice: Marele Univers ar fi compus din şapte Superuniversuri, în cadrul cărora au fost create 700.000 de Universuri Locale, în interiorul cărora există 7.000 de miliarde de planete locuibile! A doua parte redă, în textele extinse a 25 de comunicări, bogate descrieri ale Ierarhiilor Spirituale care asigură organizarea armonioasă şi continua evoluţie a tot ce a fost creat şi se creează în continuare în cadrul Universurilor Locale, cu detalierea acestor aspecte pentru Universul în care există şi sistemul nostru solar. Mult mai extinsă este însă prezentarea dirijării realizate de fiinţe spirituale superioare a formării, apoi a apariţiei vieţii, a formării civilizaţiilor şi a religiilor pe planeta noastră, pe care Creatorii din această zonă a universului ar fi numit-o *Urantia*! După prezentările extraordinare ale unor impresionante cunoştinţe ce depăşesc orice posibilitate a ştiinţelor pământene şi a celor mai dotaţi clarvăzători din lume de a le afla şi a le cerceta direct, în partea finală, prin 77 de comunicări oferite de o comisie de mediumi, sunt redate detalieri neştiute ale vieţii şi ale învăţăturilor Mântuitorului Iisus.

---

72 *Le Livre d'Urantia*, Urantia Corporation, Paris, 1994.

Parcurgând bogăţia de informaţii conţinute în *Cartea Urantiei*, impresionante prin amploarea şi noutatea lor, care la mijlocul veacului trecut şi chiar în deceniile care au urmat nu au mai fost oferite de nici un alt grup sprijinit de mediumi dotaţi, ar fi oare cazul să punem – mai mult sau mai puţin – la îndoială veridicitatea conţinutului celor peste două mii de pagini? În contextul volumului atât de mare şi de complex al informaţiilor respective, este desigur utilă recomandarea făcută de iniţiatul britanic B. Creme, citată şi subliniată mai sus: „Ceea ce ne permite să determinăm valoarea unor astfel de învăţături este *discernământul propriu* care rezultă din experienţă, dintr-o înaltă dezvoltare mentală sau din cunoaşterea directă percepută intuitiv de suflet”! Analizând cartea, am sesizat de la început un detaliu formal care ridică totuşi semne de întrebare la unele dintre cele 196 de comunicări extinse din invizibil: nici una dintre fiinţele nevăzute care au oferit informaţii nu şi-a specificat vreun nume individual şi nici zona din spaţiu din care a venit spre Pământ sau din care a transmis instruirile; în loc de nume personalizate, fiinţele respective s-au prezentat ca entităţi distincte, dar cu titulaturi ciudate: „Consilier divin”, „Un Mesager Puternic”, „Un lipsit de nume şi număr”, „Şeful Arhanghelilor”, „O Stea de Seară”, „Şeful Stelelor de Seară” şi alte peste zece denumiri care ne-ar sugera să facem analize mai realiste ale unora dintre comunicările respective. De fapt, domnul B. Creme, care, prin cele cinci volume de instruiri pe care le-a expus public şi apoi le-a editat (chiar şi în diferite traduceri), a demonstrat un extins nivel al cunoaşterii spirituale, a pus la îndoială într-o conferinţă şi în unul dintre volumele sale „originea extragalactică” a conţinutului acestei voluminoase cărţi: „După informaţiile mele, această învăţătură «din Urantia» provine din al cincilea subplan astral. Este un fel de potpuriu din diverse doctrine, a căror parte de adevăr nu depăşeşte 20%”.

Dar după două decenii, tot în Statele Unite, a fost scrisă şi editată o altă carte cu un conţinut amplu (625 de pagini) al unor cunoaşteri şi instruiri cu totul deosebite, care ar fi fost oferite însă de Fiinţe Spirituale Superioare în moduri fantastice. Om de ştiinţă cu două doctorate şi cu o vastă cultură în domeniile lingvistic şi istoric, autorul J.J. Hurtak, preşedinte

al grupului The Academy for Future Science, a redat în volumul intitulat *Cartea Cunoaşterii: Cheile lui Enoh*[73] cea mai impresionantă trăire a vieţii sale, în cursul căreia i s-au transmis cunoştinţe care, în mod similar cărţii citate mai sus, au o mare importanţă pentru întreaga omenire terestră. Totuşi, faţă de volumul anterior, dincolo de fantasticul modului total diferit de transmitere a instruirilor oferite autorului, această *Carte a Cunoaşterii* prezintă informaţii scientizate care par mult mai realiste, având conexiuni şi previziuni care nu contrazic ştiinţele şi descoperirile moderne. Am făcut o prezentare sintetică a unor idei principale enunţate de eruditul autor american în cadrul volumului *Marile taine ale omenirii*, dar consider că este necesar să reiau alte aspecte – diferite tematic – şi pentru cititorii acestei cărţi, întrucât ilustraţia pe care am redat-o în capitolul anterior demonstrează în plus veridicitatea unora dintre extraordinarele cunoştinţe primite în înaltul cerului de autorul respectiv. După cum a descris J.J. Hurtak pe scurt încă din prefaţa cărţii, când, în noaptea de 2 spre 3 ianuarie 1973, se afla în camera sa într-o profundă concentrare a gândirii, cu rugămintea către Tatăl Ceresc de a i se destăinui raţiunea şi scopul întrupării sale în această lume, brusc s-a produs un fenomen extraordinar: în faţa sa a apărut o lumină puternică, care era radiaţia unei fiinţe strălucitoare! Aceasta i-a spus că este Maestrul Ophannim Enoh şi că a venit fiindcă i-a ascultat rugăciunea; la fel de scurt, l-a întrebat dacă vrea să meargă în ceruri, pentru a afla ce doreşte să ştie. Răspunzând afirmativ, s-ar fi văzut învăluit într-o lumină la fel de intensă, care, cu o viteză fantastică, l-ar fi dus împreună cu Maestrul în înalte depărtări cereşti. Ajunşi într-o anumită zonă stelară, departe de influenţele energiilor-gând din spaţiul terestru, Maestrul i-a oferit prime dezvăluiri tulburătoare, care pregăteau instruiri mult mai ample. A aflat astfel că *Pământul se află încă sub influenţa* unor Maeştri decăzuţi din ceruri superioare, care vieţuiesc în zona Constelaţiei Ursa Mare; de acolo, aceştia dirijează lumi inferioare, frânându-le evoluţia spirituală, cum este încă şi cazul omenirii terestre! De asemenea, i s-a spus şi că Pământul face parte dintre planetele pe care se efectuează multiple experimente biologice pe durate

73 J.J. Hurtak, *The Book of Knowledge: The Keys of Enoch*, The Academy for Future Science, Los Gatos, SUA, 1977.

prelungite, care să conducă la o selecţie a inteligenţelor neinfluenţabile în mod negativ; astfel, şi pe planeta noastră anumiţi Elohim (Fiinţe Spirituale Superioare cu misiunea de a fi creatori) dedicaţi transpunerii formelor-gând divine au conceput şi creat, încă din epoci demult trecute, formele materiale ale feluritelor fiinţe întrupate care să evolueze încontinuu, inclusiv a trei tipuri de fiinţe umane întrupate:

– *omul spiritual* – ca întrupare a prototipului luminos *Adam Kadmon* –, care să dezvolte prin evoluţie *conştiinţa christică* a iubirii detaşate de atracţiile vieţii materiale şi care să-şi dezvolte capacităţile superioare latente, pentru a deveni cândva un real creator;

– *omul dominat de raţiune*, respectiv de corpul mental-inferior, care să dezvolte cunoaşterea privind materia, găsindu-şi satisfacţia în aplicaţiile egoiste ale acestor cunoaşteri şi în dominarea celor din jur, dar respingând cunoaşterea ştiinţifică ascunsă şi pe cea spirituală;

– *omul de lut*, orientat spre satisfacerea plăcerilor simţurilor trupului carnal, desconsiderând valorile cunoaşterii, ale înţelepciunii şi chiar ale Legilor divine, fiind lipsit de conştiinţa faptelor şi a iubirii Tatălui ceresc.

Dar în etape ulterioare au venit pe Pământ creatori decăzuţi care au modificat funcţional prototipurile fiinţelor-om create anterior, introducându-le programe care să le plafoneze evoluţia şi care să conducă la înmulţirea ultimelor două prototipuri şi în special a *omului de lut*; scopul mutaţiilor respective a fost uşurarea dirijării manifestărilor experimentale ale mulţimilor acestor două categorii. Războaiele între popoare învecinate şi între rase diferite sunt exemple ale dirijărilor care provocau conflicte sângeroase şi distrugeri ale realizărilor şi ale culturii edificate prin eforturi umane care au durat veacuri şi chiar milenii.

Şocantă şi chiar penibilă informaţie pentru noi, pământenii! Oare viziunea şi comunicarea respective au fost doar o ficţiune produsă de imaginaţie în mintea autorului aflat într-o profundă concentrare mentală? Totuşi, în capitolul 3 am prezentat înregistrări documentare care au demonstrat categoric existenţa întru totul reală a unor fiinţe din spaţiu ajunse la înaltele niveluri ştiinţifice ale călătoriilor interstelare, dar care,

prin culorile radiaţiilor lor la frecvenţe vibratorii inferioare specifice, evidenţiau niveluri reduse ale evoluţiei spirituale, situându-le uşor în categorii ale unor fiinţe decăzute! Aceste ilustrări sunt întru totul edificatoare, demonstrând direct această realitate galactică atât de complexă şi totodată atât de puţin cunoscută; chiar dacă sunt mai puţine imagini redate în figurile 53, 54, 55, 62, 63 şi 64, ele sunt doar selecţii din mult mai multe înregistrări de acest fel. Iată deci că aceste informaţii tulburătoare oferite autorului pământean de fiinţa spirituală strălucitoare sunt clar confirmate de asemenea documente fotografice obţinute chiar în ţara noastră! Din păcate, influenţele şi chiar dirijările care afectează negativ evoluţia omenirii terestre (plafonarea evoluţiei spirituale prin blocarea dezvoltării ştiinţelor spirituale, prin stimularea războaielor, prin ascunderea cunoaşterilor fundamentale etc.) au fost resimţite de omenire din cele mai vechi timpuri; experimentele negative ale creatorilor decăzuţi au continuat de-a lungul întregii istorii planetare, mai bogată în războaie cumplite de cucerire şi distrugeri decât în creaţii ale unor civilizaţii. De fapt, influenţele lor negative au început chiar cu dirijarea ascunsă a conducătorilor diferitor popoare agresive. Din păcate, asemenea lucruri continuă şi în zilele noastre...

Dar aceste informaţii tulburătoare au fost printre primele oferite de Maestru, pe când se aflau abia în prima parte a traseului fantastic descris de iniţiatul J.J. Hurtak. Mai departe, au ajuns în zona stelei Arcturus, unde se află una dintre Staţiile Intermediare de tranzit în care ar exista un Consiliu Galactic ca centru de programare al transpunerilor Gândirilor divine; activitatea acestuia ar fi dirijată de Consiliul Celor Nouă – cei care conduc Universul nostru local!

Fiecare dintre aceste staţii intermediare ar avea rolul de a controla şi asigura aplicarea legilor cosmice într-o anumită regiune galactică, pentru menţinerea echilibrului în dinamica astrală. Dar fiinţele spirituale implicate în activităţile acestor staţii ar avea şi o misiune foarte importantă în educarea inteligenţelor planetare din sistemele solare din spaţiul controlat, atât în domeniile tuturor cunoştinţelor ştiinţifice, cât şi în cel al progresului spiritual, coordonându-le chiar depăşirea pragului karmic şi ascensiunea spre alte dimensiuni.

De aceea, strălucitorul instructor ceresc a insistat mai mult

asupra importanţei acestei staţii intermediare asociate stelei Arcturus, care ar fi dirijat şi controlat încă din eoni anteriori apariţia şi apoi fazele dezvoltării vieţii inteligente pe Pământ! În cadrul textului dictat, Cheia 2-0-1 are un titlu foarte sugestiv pentru destinul planetei noastre: *Cheia Astrofizicii şi a Cosmologiei viitoare se află în Arcturus (astru), care trebuie să fie perceput şi înţeles ca „Unul dintre Fiii vii ai Luminii”.* Controlul şi dirijarea respectivă s-ar efectua atât prin vizite ale unora dintre fiinţele care îndeplinesc asemenea misiuni, cât şi de la distanţă (de la 36 de ani-lumină), prin emisii ale anumitor radiaţii direcţionate, pe care Maestrul Enoh le-a denumit „Frecvenţe-Ghid ale Luminii”, care să stimuleze treptat omenirea pământeană „să întroneze Fraternitatea Luminii”. Accentuând importanţa acestor „radiaţii-ghid”, Maestrul specifica un fapt important: dacă ştiinţa terestră va dezvolta tehnologia luminii pentru a descifra codul acestor radiaţii şi chiar al „tehnologiei arcturiene” care ar patrula în jurul sistemului nostru solar, omenirea ar face un pas deosebit în progresul pe care trebuie să-l realizeze în aceste domenii. Dar fundamental este sprijinul menţionat în titlul acestei *Chei*, pe care l-am prezentat în mottoul acestui capitol:

Arcturus este cheia care ne ajută să unim cosmologia şi astrofizica noastră nu cu inteligenţa tridimensională pe care o cunoaştem, ci cu sistemele de inteligenţe de la a cincea la a noua dimensiune existente în cerurile noastre. Scopul este de a fuziona cu aceste sisteme, în timp ce vom evolua…

Revenind la impresionanta călătorie printre constelaţiile regiunii controlate de Consiliul din Arcturus şi apropiindu-se în continuare de Constelaţia Orion, a fost necesar ca pământeanului J.J. Hurtak să i se schimbe învelişul luminos cu altul mai strălucitor (deci cu o frecvenţă vibratorie mai ridicată), pentru a putea suporta traversarea regiunii stelare a Fraternităţilor de Lumină. Trecând în continuare prin regiunea şi mai luminoasă a celui de-al „şaptelea cer” în care sunt activi Maeştrii Creatori Elohim, strălucitorul Enoh l-a adus în extinsa regiune a Constelaţiei Orion până la o fiinţă superioară şi mai strălucitoare – care era Metatron; aceasta i-a creat de la început încă un înveliş protector, pentru a putea rezista la

potenta energie pe care Metatron o radia în jur. Astfel „îmbrăcat", a putut trece prin portalul Orion-Omega care deserveşte Marea Intrare în regiunea energiilor pure şi, însoţit de această fiinţă superioară, a fost adus în faţa strălucitoarei Fiinţe Spirituale Înalt-Superioare care era *Vechiul de Zile*! Acolo i s-a făcut cunoscută misiunea pe care o va avea în comun cu Maestrul Ophannim Enoh pentru servirea Consiliilor de Lumină care primesc sarcini de la cei douăzeci şi patru de *Vechi ai Luminii* pentru crearea de noi Universuri. În aceste Universuri noi vor acţiona ulterior acei Seniori ai Luminii – numiţi Elohim – care vor crea acolo alte lumi, destinate „să fie ale Luminii"!

Dar, când se aflau încă în faţa acelui *Vechi de Zile*, a apărut un cilindru strălucitor din care a ţâşnit o rază spre fruntea călătorului şi i-a transmis o iniţiere foarte amplă, atât în „taine ale Fiinţelor Spirituale Superioare ale Cerului", cât şi în legătură cu desfăşurarea unor programe viitoare în activitatea lor şi implicit a unor noi faze evolutive în ansamblul Creaţiei[74]. Conţinutul extrem de amplu al informaţiilor transmise era concentrat în 64 de „Chei pentru progres", care apoi i-au fost explicate atât de Metatron, cât şi de Maestrul Enoh, chiar cu detalii. În mare, Cheile conţineau îmbinarea între fazele evoluţiei superioare şi evoluţia miriadelor de fiinţe de tip uman răspândite în mulţimea de Universuri create în nesfârşirea cosmică şi care ar fi de trei tipuri generale:

– *Universurile Tată* sunt acelea în care au ajuns să se reunească Creatorii Divini, capabili să transpună Gândurile Tatălui Unic de creare a noi universuri din gigantice piramide cosmice din Lumină;

– *Universurile Fiu* sunt „locaşurile Tatălui", în care se menţin prototipul biologic şi programul de evoluţie al fiinţelor umane create în baza Ideilor Tatălui Unic, avansul lor evolutiv având la bază dezvoltarea Iubirii christice, stimulată de Fiii Paradisului,

---

74 Încă din vechime era cunoscut faptul că în lumea de dincolo comunicările între sufletele umane mai avansate evolutiv – şi chiar între acestea şi unii întrupaţi la fel de avansaţi – se efectuează prin „raze informaţionale" strălucitoare, iar la transmiteri cu un conţinut sporit de informaţii se emit „pachete de materii fine" intens activate de energiile-gând. Un exemplu foarte sugestiv al transmiterii unui „pachet de energii informaţionale" l-am prezentat în figura 24.

şi nu de Forţe inferioare ale Luminii;

– *Universurile Shekinah* sunt acelea în care rasa omului spiritual va ajunge să colaboreze cu mesagerii angelici pentru ca „cei drepţi” să contribuie la stabilizarea fazei în care Consiliul Luminii va domina după transformările planetare inerente.

Prin conţinutul lor, Cheile vor oferi inspiraţie pentru diferite ştiinţe şi noi descoperiri, care prin asocierea cu ştiinţele spirituale să permită omenirii dezvoltarea tuturor cunoştinţelor ce vor conduce la dezvoltarea conştiinţei şi astfel la conlucrarea cu alte Lumi ale Luminii. Dar, pentru un avans efectiv, Enoh i-a specificat că este necesară o treaptă prealabilă: trecerea de la dimensiunea a treia la gândirea şi manifestarea oamenilor în dimensiunea a patra. Pentru a realiza acest lucru, omenirea şi planeta însăşi vor trebui să treacă printr-o „tranziţie cuantică”, pentru ca oamenii să-şi poată schimba chiar şi „calitatea” corpurilor invizibile care le deservesc conştiinţa, iar astfel Iubirea christică să le domine manifestările!

De fapt, corpurile invizibile ale fiinţelor umane care aveau să se întrupeze pentru îndelungatele trăiri în mediul materiei grele terestre au fost concepute iniţial doar pentru o primă etapă a evoluţiei lor spirituale. Din Cheile prezentate şi explicate în *Cartea Cunoaşterii* rezultă că autorului i-au fost oferite în acest sens informaţii mult mai complexe; astfel, în cadrul Cheii 1-0-6 a fost redat schematic modul în care Seniorii creatori au conceput şi au creat prototipuri ale fiinţei spirituale umane care să fie capabile să-şi desfăşoare ciclurile evolutive în mediile materiilor grele planetare bazate implicit pe legile spaţiului-timp. Când mulţimi de scântei divine, Spirite ale căror vibraţii specifice erau foarte înalte, au fost trimise în această parte mai depărtată de centrul Galaxiei, au fost aduse la început într-o anumită regiune cu energii având vibraţii specifice la frecvenţe la fel de înalte: în zona energiilor pure, care ar exista distinctă în cadrul extinsului spaţiu ocupat de aştrii Constelaţiei Orion. Acolo, Seniorii Elohim-creatori dedicaţi transpunerii Ideilor Divine au conceput prototipul şi le-au creat apoi mulţimilor respective de Spirite primele corpuri protectoare şi totodată structurate pentru relaţii funcţionale

extinse cu un mediu exterior variat; astfel, în etapa respectivă au fost create „triadele superioare” – corpurile atmic, budic şi cauzal, respectiv „sufletele” în exprimarea teosofică: materiile fine componente ale acestora au fost concepute ca trepte de vibraţii specifice descrescânde, care să deservească Spiritele pentru perioade foarte îndelungate de manifestare în medii cu niveluri vibratorii ceva mai joase. Dar, chiar dacă aceste corpuri erau corespunzătoare unui domeniu de frecvenţe vibratorii mai scăzut faţă de cel al energiilor pure, tot nu ofereau o adaptare la vieţuirea în domeniul frecvenţelor mult mai coborâte ale solurilor planetare. Mulţimile de Spirite „îmbrăcate” în acea zonă din Constelaţia Orion a energiilor cu frecvenţe vibratorii mai ridicate – unde au fost „dotate” cu corpuri funcţionale şi totodată protectoare – au fost denumite de Maestrul Enoh „Rasa adamică”, ce avea să fie adusă la un moment dat şi pe *planeta experimentală Pământ*.

Pentru protejarea sufletelor şi pentru asigurarea relaţiilor funcţionale necesare vieţuirii Spiritelor la frecvenţele şi mai joase, caracteristice mediilor materiale ale planetelor, erau totuşi necesare în plus şi alte corpuri din materii fine, ca trepte succesive de reducere a vibraţiilor specifice. Astfel, urmând linia transpunerilor creative ale Ideilor Divine, s-a stabilit colaborarea cu un alt grup de Seniori-creatori, aflaţi într-o altă zonă, în care energiile radiate de constelaţiile respective să fie din domeniul frecvenţelor sufletelor care îmbrăcau scânteile divine: acesta a fost grupul Creatorilor Elohim aflaţi într-o zonă deosebită, situată în cadrul marelui spaţiu ocupat de numeroasa Constelaţie a Pleiadelor. Acolo, ampla acţiune a crescut în complexitate: într-o primă etapă s-au conceput prototipuri pentru anumite corpuri funcţionale, care trebuiau constituite însă din tipuri de materii fine oarecum mai grosiere, cu frecvenţe vibratorii tot mai scăzute, pentru a se putea asigura intrarea în relaţii funcţionale directe cu mediile materiilor grele; astfel a fost creată „triada inferioară” a corpurilor mental-inferior, astral şi eteric. Pe aceeaşi linie a transpunerii Ideilor Divine în „forme” care să îmbogăţească Creaţia cosmică, a fost conceput şi creat şi extraordinarul prototip al trupului carnal bazat pe un cod genetic care să poată fi modificat pentru experimentarea mai multor tipuri de rase umane. Pentru această remarcabilă operă de înaltă ştiinţă

prin care conştiinţa a fost conectată funcţional în mod admirabil cu extrem de complexa biochimie a trupului carnal, strălucitorul Maestru a denumit Constelaţia Pleiadelor adevăratul „leagăn” al speciei umane: acolo, „conştiinţa fiind făcută să pătrundă în matricea fizică a spaţiului-timp, Pleiadele sunt considerate ca fundament al armoniei existente în Creaţie”!

Într-adevăr, s-a constatat astronomic că întregul spaţiu galactic al Constelaţiei Pleiadelor este o zonă cu totul deosebită în cadrul Galaxiei, date fiind intensele radiaţii la frecvenţe foarte ridicate ale stelelor componente în alb-strălucitor, care generează un câmp foarte extins de energii radiind straniu în albastru (figura 74), zone cu această culoare fiind rar întâlnite în Galaxie! Or, aceste energii au atras prin rezonanţă grupuri importante dintre Fiinţele Înalt Evoluate ale Creatorilor Elohim, care s-au stabilit atemporal acolo pentru a desfăşura de-a lungul eonilor extraordinare activităţi creatoare de transpunere a Ideilor Divine, constelaţia devenind astfel un „leagăn” al ştiinţelor foarte evoluate şi un „fundament al armoniei”! Cititorul va întâlni în continuare numeroase exemple ale remarcabilelor creaţii concepute acolo şi apoi difuzate în întregi zone galactice!

Încă din vechime, acei înţelepţi care au fost iniţiaţi de Fiinţe Spirituale Superioare în „tainele cerului” – fie de anumiţi „Zei” în „Epoca de aur”, când aceste Fiinţe au stat un timp între oameni, fie ulterior, prin *channeling* antic – au aflat un fapt fundamental care, după cum am menţionat şi în capitolul anterior, abia la sfârşitul secolului al XIX-lea al erei noastre a început să fie difuzat în lume: întreaga Creaţie cosmică are la bază *Ideile* emise încontinuu în spaţiu de Gândirea divină a Tatălui Unic, care a conceput toate „prototipurile ideale” pentru absolut toate formele materiale ce aveau să fie adaptate ulterior şi create fizic de Ierarhiile Creatorilor Superiori, după specificul fiecărei zone spaţiale; or, aceste *Idei Divine ideale* au rămas „imprimate” în profunzimile spaţiului ca „forme-gând eterne”, Tatăl Ceresc gândind mereu noi şi noi forme pentru înfrumuseţarea Creaţiei!

Revenind însă la problemele ontologiei omenirii terestre, e necesară şi o altă conexiune cu fapte produse de asemenea în vechi timpuri necunoscute, a căror reală importanţă a fost

redescoperită în special în secolul trecut: în diferite locuri pe Pământ au fost descoperite în mod repetat urme pietrificate ale unor tălpi goale umane, dar şi urme umane de *tălpi încălţate*! Acestea au fost imprimate în straturi care erau cândva din lut moale, de oameni care au traversat acele terenuri. Toate urmele respective au fost pietrificate printr-un neştiut cataclism termic planetar sau poate prin cataclisme zonale survenite în perioade diferite, dar în aceeaşi eră geologică – respectiv în a doua jumătate a Erei Secundare! (Am prezentat unele imagini de acest fel în cartea *Marile taine ale omenirii*, la figurile 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43 şi 44.) Datorită fenomenelor de amploare care au condus la pietrificări masive, produse chiar şi în imensele depozite de calcare şi gresii devenite ulterior zone muntoase, fenomene care au fost datate în general în perioadele jurasic sau cretacic (deci cu peste o sută de milioane de ani în urmă), toate urmele respective evidenţiază un fapt şocant: întruparea prototipurilor create pentru fiinţele umane adaptate să vieţuiască pe planeta noastră a fost cu mult mai veche decât cea redată în tratatele actuale. Însă rolul de planetă experimentală atribuit Pământului a însemnat acceptarea prelungită a activităţilor „creatorilor decăzuţi”, care nu numai că au modificat funcţional în diferite variante prototipurile create de Elohim Superiori din Pleiade şi Orion, ci au influenţat negativ şi amplul proces evolutiv al omenirii terestre aflate mereu în creştere numerică; astfel, s-ar fi produs în timp un dezechilibru în planul evolutiv prevăzut pentru omenire şi însăşi planeta noastră, fapt care se reflectă negativ şi asupra zonei în care se află sistemul nostru solar. Drept urmare, autorul J.J. Hurtak, în prezentarea explicativă a uneia dintre *Cheile lui Enoh*, a redat o afirmaţie foarte importantă a Instructorului ceresc, necunoscută însă de imensa majoritate a oamenilor: Seniori ai Luminii care urmăresc realizarea Planului Divin ar fi hotărât desfăşurarea de acţiuni pentru ca *planeta şi implicit omenirea să treacă totuşi la o nouă treaptă a evoluţiei lor*! Cu peste patruzeci de ani în urmă, strălucitorul Enoh a schiţat ample fenomene care vor conduce Pământul la un nou ciclu evolutiv: planeta va intra treptat într-un val de *lumină superioară*, vibraţiile acestei energii la frecvenţe mai ridicate producând lent *reprogramări* în codurile biologice ale tuturor fiinţelor din mediul terestru. (La acea

vreme, nu se discuta încă nimic despre intrarea sistemului nostru solar în centura fotonică.) În paralel, vor fi eliminate treptat şi cea mai mare parte a blocajelor introduse mai târziu fiinţelor umane de Seniorii decăzuţi, modificări funcţionale care au limitat manifestările capacităţilor superioare cu care a fost dotat iniţial prototipul conceput în Orion pentru om ca fiinţă spirituală. Omul spiritual terestru va trebui să regăsească şi să dezvolte Iubirea christică, singura care îi va permite să aspire la comunicarea directă cu Fiinţele de Lumină ce întreţin şi dezvoltă încontinuu armonia vieţuirii cosmice!

Dar frecvenţele vibratorii sporite ale valului prelungit în timp al *luminii superioare* vor produce efecte fizice mult mai complexe, pe care fostul patriarh biblic, aflat acum la nivelul unor Înalte Fiinţe Spirituale atotcunoscătoare, le-a specificat ca un adevărat savant al ştiinţelor avansate: cuantele ultrarapide ale acestei *lumini* vor induce o creştere a frecvenţelor vibratorii ale electronilor tuturor atomilor care compun mediul materiei grele terestre, dar şi mediile materiale dintr-o zonă spaţială mai extinsă! Creşterea în primul rând a vibraţiilor atomului de hidrogen va conduce direct la modificări intime în structura materiilor organice, care vor deveni oarecum mai luminoase! Întrucât în trupul uman bogat în catene ale atomilor de hidrogen şi carbon domină apa (H2O), oamenii vor fi şi ei mai luminoşi! În intimitatea ţesuturilor trupului carnal, diferite molecule vor demonstra o sensibilitate mai mult sau mai puţin crescută la stimulul energetic al frecvenţelor vibratorii mai sporite care vor scălda planeta. Enoh a ţinut să ofere în acest sens un exemplu ştiinţific şi mai doct, dar cu o conexiune spirituală nebănuită: în cadrul extrem de complex al biochimiei trupului carnal uman există şi o substanţă ATP (adenozina trifosfată), care intervine în producerea energiilor necesare metabolismului; or, la persoanele cu un avans spiritual ce întreţine frecvenţe mai ridicate în corpurile asociate – deci un nivel energetic mai ridicat – fluxul cuantic va activa în plus matricile energetice ale moleculelor ATP şi astfel întregul lor trup va primi mai multă energie, va avea o luminozitate mai evidentă!

În instruirea pe care a oferit-o pământeanului J.J. Hurtak pentru a fi redată într-o carte care să-i inspire pe oamenii de ştiinţă, Maestrul strălucitor a insistat chiar mai mult asupra

transformărilor bio-fizico-chimice care se vor produce în trupul uman, aspect care, în etapa de tranziţie către un alt ciclu în care am intrat, ar trebui urmărit cu atenţie sporită de cercetarea modernă; în mod inerent, vor fi influenţate şi moleculele acizilor aminaţi (ADN şi ARN), fapt care se va reflecta în funcţionarea mitocondriilor: acestea îşi vor modifica unele secreţii de enzime, pentru a se echilibra funcţionarea normală a trupului, care va emana astfel o anumită radiaţie şi pe această cale.

Maestrul Enoh a demonstrat prin explicaţii savante mult mai extinse că adevărata ştiinţă din viitor va fi o strânsă îmbinare între cele două mari ştiinţe deocamdată separate în mod regretabil: ştiinţa oficială a celor mai noi descoperiri care au pătruns în intimitatea materiilor grele, a materiilor vii şi a energiilor lor specifice se va uni cu extinsele şi profundele cunoaşteri ale ştiinţelor spirituale. Astfel, el a dedicat enunţul şi explicarea Cheii 2-1-2 orientării ştiinţelor terestre către o nouă cercetare fundamentală, legată de faptul că în schemele cromozomilor există grile unice ale anumitor culori şi forme geometrice, care sunt specifice zonei temporale de conştiinţă în care se află omenirea terestră! Foarte interesantă conexiune funcţională între nivelul conştiinţei şi grila specifică a radiaţiilor moleculelor materiei vii şi a structurării lor în cromozomii fiinţelor de tip uman aflate în diferite zone spaţiale! Ce nivel ştiinţific extraordinar de extins au demonstrat mereu în diferite zone spaţiale acei Elohim-creatori care au transpus Gândurile Creatorului Unic în imensitatea Creaţiei! Şi textul instruirii respective a insistat chiar mult asupra acestei cunoaşteri fundamentale: la nivelul Universului, atunci când sunt răspândite codurile genetice ale fiinţelor care se vor întrupa ca oameni în diferite zone temporale, pentru ca acestora să li se manifeste normal conştiinţa individuală şi cea colectivă, trebuie efectuată şi o recodare cromozomică a fiecărui cod genetic în parte, în funcţie de caracteristicile fizice ale luminii cosmice (ale radiaţiilor) locale! Aşadar, calitatea conştiinţei şi a gândirii fiinţelor de tip uman ar depinde printre altele şi de constantele cosmologice ale diferitelor zone spaţiale! Oare şi din această cauză, a influenţelor unor energii variate care radiază în moduri distincte în diferite zone galactice, s-a ajuns la diferenţierile atât de mari între

prototipurile variatelor rase din spaţiu venite să viziteze Pământul – începând de la radiaţiile strălucitoare în alb (ale evoluţiei foarte avansate) şi până la întunecatele culori maronii şi gri (ale nivelului redus al conştiinţei)?

Dar şi mai interesantă este afirmaţia lui Ophannim Enoh potrivit căreia oamenii pământeni au avut iniţial acest codaj cromozomic pe culorile albastru-alb, dar omenirea l-a pierdut prin intervenţiile seniorilor decăzuţi, care l-au modificat în negru şi alb. Ca o reacţie la perturbaţiile create prin astfel de intervenţii pe planeta noastră, Fraternitatea Luminii ar fi hotărât, fără ştiinţa oamenilor, refacerea codului culorilor iniţiale, fapt care se va evidenţia puternic în noul ciclu: înseşi transformările biochimice care se vor produce modificând cromozomii „vor deplasa codul conştiinţei pe altă lungime de undă a Luminii”!

Maestrul a pus un accent deosebit pe schimbările care vor urma în noul ciclu în vieţuirea spirituală a fiinţelor omeneşti. Spiritele umane mai evoluate se vor apropia de misiunea lor adevărată, conform Planului Divin trebuind să devină la rândul lor factori fizici şi spirituali activi în cadrul nelimitatului Cosmos al Creaţiei. Într-adevăr, Gândirea Tatălui Unic – Creatorul – concepe mereu noi dezvoltări şi înfrumuseţări ale Creaţiei, astfel că Ierarhiile Fiinţelor Spirituale Superioare sunt active permanent pentru îndeplinirea Planului Divin al extinderii universurilor şi al populării lor cu cele mai diferite forme de viaţă. Or, planeta noastră a încheiat o primă etapă a rolului ei de *Staţie experimentală de lungă durată*, iar după acest ciclu de aproximativ trei miliarde de ani de la crearea de anumiţi Elohim a primelor forme de viaţă şi după câteva sute de milioane de ani de la crearea de alţi Elohim a primelor fiinţe spirituale de tip uman, care au fost apoi adaptate şi pe Pământ, a venit vremea unor analize de fond: alegerea din multiplele variante de rase şi specii a acelor forme de viaţă care au fost perfecţionate şi verificate prin lungi procese evolutive, pentru a fi răspândite în diferite zone cosmice în care apar mereu lumi noi! Fiinţele de tip uman fiind spirituale, vor fi cercetate însă în funcţie de nivelul evolutiv obţinut. Oamenii şi sufletele care, în urma transformărilor planetare produse de valul prelungit al *luminii superioare*, vor emana o anumită radiaţie specifică unui avans evolutiv care „i-a trezit” vor fi aleşi pentru a activa

spiritual în zonele noilor creaţii cosmice. Tipul lumilor în care vor fi conduşi va depinde desigur atât de nivelul evolutiv obţinut, cât şi de modul în care au înţeles *să servească* Creaţia divină în cursul îndelungat al reîncarnărilor.

Strălucitorul Ophannim Enoh a specificat însă pentru cei „treziţi", dar care nu vor putea fi încă utili în noile lumi, că îşi vor continua ciclul evolutiv pe această planetă – care însă se va schimba mult sub aspect fizic, devenind „un Pământ nou". Cu o gândire şi o conştiinţă pornite pe calea spiritualizării, fie ca întrupaţi, fie ca suflete, aceştia vor constitui „sământa" populaţiilor viitoare, care nu vor mai promova concepţiile materialiste: omenirea de pe „Pământul nou" se va orienta direct spre continuarea evoluţiei spirituale individuale şi colective, urmărind dezvoltarea *conştiinţei christice*.

Profeţia pentru cei care nu „s-au trezit" până la declanşarea transformărilor planetare a fost mai puţin favorabilă. Fiind dominaţi în gândire şi manifestări de satisfacţiile propriului trup, de interese materiale, de ambiţii şi orgolii şi abuzând de semeni cu totală lipsă de conştiinţă, vor fi conduşi către un alt mediu existenţial. Chiar înainte ca Pământul să-şi modifice caracteristicile fizice şi însăşi orbita în jurul Soarelui, mulţimile respective vor fi duse treptat – sub formă de suflete – pe alte planete din sisteme solare situate la periferia universului local. În noile medii de vieţuire vor continua să rămână totuşi sub influenţele Seniorilor Superiori decăzuţi – cărora le-au acceptat influenţele în mod inconştient şi pe Pământ, întrucât la sfârşitul actualului ciclu înşişi Seniorii decăzuţi vor fi exilaţi în acele zone periferice.

Perspectivele unor mari transformări fizice ale întregii planete şi ale stelei noastre Soarele, care va suferi la rândul lui modificări ale giganticelor procese fizice proprii, vor putea fi percepute „noetic" în două feluri opuse: astfel, va exista o importantă categorie de oameni care vor înţelege că ansamblul acestor fenomene va fi o reală *oportunitate* pentru un avans evolutiv, întrucât schimbările vor conduce la o nouă treaptă de evoluţie a tuturor structurilor materiale şi fiinţelor spirituale; conştientizând acest fapt, vor îmbina mai ferm şi în mod conştient inerentul salt în cunoaştere cu ridicarea propriului nivel spiritual; şi aceasta cu atât mai mult cu cât, în noul ciclu evolutiv, o bună parte dintre aceştia vor fi integraţi în alte Lumi

de Lumină din spaţiu. Restul fiinţelor umane rămase pe „noul Pământ” îşi vor continua evoluţia spirituală într-un mediu în care nu vor mai domina concepţiile materialiste şi influenţele negative ale Seniorilor decăzuţi!

În schimb, pentru mulţimile de oameni care nu vor înţelege că aceste transformări fizice planetare oferă o oportunitate pentru un salt în gândire şi un pas către avansul spiritual, toate fenomenele respective se vor prezenta ca dezastre naturale şi sociale.

E posibil ca, pentru cititorii mai puţin informaţi în această tematică – atât profeţiile şocante de mai sus, cât şi viziunile fantastice ale instruirii oferite de strălucitorul Maestru Enoh, care l-a dus pe autorul pământean într-o călătorie „în cer” pentru a fi instruit şi de Fiinţe Înalt Spirituale mai strălucitoare –, această *Carte a cunoaşterii* să apară ca o reluare literară modernă a unor vechi texte biblice ca *Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul* sau poate chiar ca un amplu text din literatura ştiinţifico-fantastică. Totuşi, în recentul context demonstrat al unei ciudate „convocări galactice”, înregistrată fotografic ca un adevărat val de vizitatori-cercetători invizibili, trimişi ai câtorva zeci de populaţii din spaţiu care sunt foarte avansate ştiinţific, nu ar trebui să desconsiderăm în mod simplist întregul conţinut al *Cărţii cunoaşterii* scrise de omul de ştiinţă J.J. Hurtak. Dat fiind faptul că mare parte a textului dă dovada cunoaşterii ştiinţifice moderne şi de perspectivă, ar fi poate mai util să analizăm în mod obiectiv, complex şi întru totul realist fiecare *Cheie* şi text explicativ asociat, ţinând totodată cont de profunzimile fondului spiritual dominant în întreaga carte, dar şi de doi factori care cresc treptat în amploare: pe de o parte, printre numeroasele cărţi despre comunicări prin *channeling* scrise în ultimele trei decenii se remarcă înmulţirea celor care ar fi preluat de la fiinţe invizibile din spaţiu instruiri spirituale deosebite, în cadrul cărora se regăseşte prezentată în mod ferm aceeaşi previziune a faptului că Pământul va trece treptat prin transformări fizice de amploare. (Evident, asemenea cărţi trebuie selectate cu discernământ documentar, în funcţie de nivelul informaţiilor oferite şi al fondului lor spiritual.) Pe de altă parte însă, aceste cărţi par a face parte la rândul lor din seria unor atenţionări pentru întreaga omenire, întrucât pe tot

cuprinsul globului terestru se manifestă variate semne ale unor reale transformări fizice cu totul ieşite din comun, care afectează mari grupuri ale diferitelor populaţii: variaţii rapide ale climei cu manifestări atmosferice mult mai intense, înmulţirea cutremurelor pe întreaga planetă şi chiar reactivări ale unor vulcani, care par a fi completate în domeniul social, economic şi politic prin crize mondiale tot mai greu de stăpânit. Înseşi manifestările tot mai turbulente şi mai dese la nivelul giganticelor procese fizice din Soare par a indica realismul previziunilor extinderii marilor transformări fizice în întregul sistem solar (şi probabil chiar într-o zonă galactică mai vastă). Desigur că în aceste circumstanţe nu are nici un rost să ne înspăimântăm, fiindcă modul treptat în care se vor desfăşura aceste manifestări fizice turbulente ne indică totuşi un fapt esenţial: după cum din cele mai vechi timpuri omenirea a fost mereu protejată de Fiinţele Spirituale Superioare care au creat-o cu un anumit scop iniţial, vom fi protejaţi şi în continuare; din instruirile oferite concomitent cu previziunile respective, suntem sfătuiţi ca la nivel individual şi colectiv să ne orientăm gândirea şi faptele către valorile spirituale şi să nu ne mai provocăm noi înşine suferinţe şi dezastre necontrolabile prin energiile negative ale acţiunilor cu caracter distructiv.

Spicuiri despre „transformări planetare”

Strania temă a transformărilor planetare s-a răspândit în ultimii ani şi datorită diferitelor comunicări prin *channeling* oferite de fiinţe avansate spiritual din Lumea de Dincolo atât unor grupuri în cadrul cărora existau anumite persoane care şi-au dezvoltat capacitatea de a prelua asemenea transmiteri, cât şi unor persoane de acest fel care meditau în cadru restrâns; iată câteva exemple în care persoanele respective deveniseră cunoscute publicului prin manifestări oneste şi deosebite.

După ce a primit un impresionant ajutor prin energii benefice şi prin indicaţii practice oferite de fiinţe nevăzute pentru realizarea demonstrativă a unei ferme productive într-o zonă cu o climă dificilă şi cu terenuri sărace din nordul Scoţiei, Eileen Caddy a scris o carte[75] care include unele dintre instruirile care

75 E. Caddy, *Dumnezeu mi-a vorbit*, Editura Cartea Daath, Bucureşti, 2005.

ar fi utile tuturor oamenilor; iată un citat legat de previziunile transformărilor fizice care vor surveni la scară spaţială, dar şi pe planeta noastră:

Mari schimbări sunt pe cale să se producă în întregul Univers. Nu vor fi vremuri uşoare. Este însă important ca oamenii să nu simtă teamă sau îngrijorare şi să înţeleagă că această uriaşă prefacere este necesară înainte ca pasul următor să fie făcut.

Şi Carmen Harra, o româncă rămasă de mult timp în Statele Unite, dezvoltând acolo unele capacităţi de medium, a redat într-o carte[76] diferite comunicări primite din invizibil, printre care şi specificări privind viitorul relativ apropiat al omenirii:

Este începutul unei vieţi noi aici, pe Pământ, dar va fi un lung proces de tranziţie. Schimbările şi conflictele îi înspăimântă pe oameni, dar această perioadă de tranziţie din următorii 27-31 de ani are scopul de a crea un sens, un sentiment al inimii, al întregului în corpurile noastre, în relaţiile noastre şi pe planeta noastră. În timp ce acestea vor avea loc, totul se va schimba.

Pe durata acestei perioade de tranziţie, omenirea va trece prin multe încercări. Vor fi dezastre naturale, cutremure şi, bineînţeles, va continua războiul din Orientul Mijlociu.

Vom învăţa însă cum să eliminăm întunericul şi forţele distructive pe parcursul acestei perioade de tranziţie, astfel încât să fie mai puţină frică şi mai puţină confuzie în vremea ce va veni.

Tot din Statele Unite, Aurelia Louise Jones, o persoană activă în cadrul Fundaţiei Telos World-Wide ca medium-primitor, a redat în cadrul unui set de volume anumite comunicări instructive oferite de un suflet care s-a prezentat ca fiind Înaltul Preot din Telos (oraş al vechii civilizaţii lemuriene); din cadrul acestora, iată un citat similar[77]:

Topografia Pământului va suferi câteva mari transformări, pe

76 C. Harra, *Karma de fiecare zi*, Editura Cartea Daath, 2005.
77 A.L. Jones, *Telos*, Editura For You, Bucureşti, 2005.

măsură ce se va ridica la niveluri mai înalte de conştiinţă, dar nu se poate spune că va fi complet diferită.

Pământul este pe cale de a suferi unele schimbări majore. Mama voastră Pământ trebuie să se cureţe şi să se revitalizeze, înainte de a fi ridicată la cea de-a patra dimensiune şi apoi la a cincea... Ea a tolerat multe abuzuri făcute de omenire ei timp de milioane de ani. În schimb, a primit puţină recunoştinţă şi respect, iar în prezent nu mai are altă opţiune decât să se reînnoiască, dacă va continua să găzduiască o omenire în înălţare spre un nivel superior.

Gândiţi-vă că tot ceea ce se întâmplă este o criză într-un proces de vindecare – o etapă necesară în purificarea corpului fizic al Pământului şi a celui eteric... Va fi şi în beneficiul vostru, chiar dacă, pentru un timp, circumstanţele vi se vor părea haotice. Viaţa aşa cum o cunoaşteţi voi pe această planetă va suferi o serie de transformări majore... Însăşi fiinţa voastră – şi totul în jurul vostru – va trece la un nou nivel de perfecţiune, dezvoltare şi claritate. Veţi avea un nou nivel de conştiinţă şi perfecţiune cu care să vă integraţi.

În această literatură nouă s-au editat însă şi altfel de comunicări pe aceeaşi temă, care conţin exagerări menite să răspândească frică, fiind transmise de suflete inferioare, care continuă şi din Lumea de Dincolo să servească „forţele decăzute”, pentru a frâna avansul spiritual al oamenilor. Sesizând nivelul scăzut al unor astfel de scrieri şi conţinutul lor nociv, în expunerile şi în cărţile sale, iniţiatul britanic B. Creme a repetat îndemnul de a nu ne lăsa dominaţi de asemenea frici, influenţele lor fiind întru totul negative. Iată în acest sens un citat din cartea sa *The Great Approach*[78]:

Catastrofele naturale, dar şi cele de care însăşi omenirea este răspunzătoare sunt numeroase, însă profeţiile cataclismelor care vor trebui să se producă la scară mondială sunt exagerate. Aceste profeţii provin – prin intermediul mediumilor – din al cincilea subplan astral, unde sunt concepute în mod deliberat de forţele răului, de acei seniori ai materialităţii, cu scopul de a îngrozi omenirea; astfel, omenirea

78 B. Creme, *The Great Approach*, Editura Share International, Londra, 2001.

ar contribui ea însăşi la producerea anumitor catastrofe, creând forme-gând nocive generate chiar de colectivităţi umane. *Sfătuiesc deci ca asemenea profeţii să fie ignorate şi să nu le alimentăm noi înşine cu propriile energii-gând* (sublinierea ne aparţine – n.a.).

Din cadrul cărţilor cu prevederi mai realiste privitor la această perspectivă a transformărilor geofizice, al căror conţinut obţinut prin *channeling* oferă şi instruiri de un nivel spiritual mai ridicat, am selectat câteva exemple dintre cele care s-au remarcat printr-o receptare publică mult mai extinsă.

Într-una din cărţile sale, instructorul american Tom Kenyon, care devenise cunoscut în Statele Unite prin reuşita instruirilor cu fond spiritual realizate aplicând metoda pentru *Antrenarea conştiinţei interdimensionale*, a descris un fapt impresionant: la începutul anilor ’90 din veacul trecut a fost abordat de o fiinţă venită din spaţiu, în timp ce era profund cufundat într-o meditaţie. Dată fiind experienţa sa în extensia metodei interdimensionale, fiinţa nevăzută i-a cerut să colaboreze ca un „canal” de preluare-transmitere a cunoaşterilor deosebite pe care i le va oferi, pentru a le publica apoi într-o carte. La un timp după refuzul său, propunerea a fost reluată printr-o altă persoană „contactată”, însăşi editoarea Virginia Essene, care s-a oferit să-l ajute la transcrierea comunicărilor pe care instructorul urma să le preia în stare de transă. Astfel, începând din 2003, cei doi au colaborat la scrierea şi publicarea cărţii *Învăţătura Hathor*[79], care avea să fie tradusă ulterior şi în diferite ţări. În introducerea cărţii, Tom Kenyon a specificat însă un detaliu derutant: comunicările i-au fost transmise de fapt de un mic grup de zece fiinţe interdimensionale înalt evoluate spiritual, care ar fi venit din cadrul unei populaţii a Hathorilor, aflată într-un alt univers! Acest grup ar fi fost chemat de o Fiinţă Înalt Evoluată din galaxia noastră – de comandantul Arcturian Sanat Kumara – care i-a adus prin portalul Sirius, încă din timpuri foarte îndepărtate. Date fiind nivelul ridicat al evoluţiei lor spirituale şi o specializare în emanarea în zone spaţiale a unor mari energii ale iubirii impersonale care să răspândească armonie şi

79 T. Kenyon şi V. Essene, *Învăţătura Hathor*, Editura For You, Bucureşti, 2002.

echilibru, în urmă cu circa două milioane de ani s-a stabilit o colaborare între un mare grup al Arcturienilor care îndeplineau o astfel de misiune în galaxia noastră şi grupul Hathorilor rămaşi în Calea Lactee. Or, se pare că un număr mai restrâns al acestor „invitaţi" galactici ar fi fost atraşi în mod deosebit de planeta noastră şi periodic au intervenit benefic în favoarea omenirii terestre. În Antichitatea îndepărtată, în paralel cu activitatea pentru care au fost solicitaţi, au participat efectiv la dezvoltarea unor civilizaţii, cum a fost cazul în Egiptul antic şi parţial în Tibet! Întregul grup a rămas şi în continuare într-o zonă oarecum apropiată Pământului, intervenind discret prin diverse acţiuni de stimulare a dezvoltării civilizatoare şi spirituale a pământenilor; astfel, în zilele noastre au dorit la un moment dat să transmită instruiri care să fie publicate într-o carte, considerând că omenirea trebuie să fie pregătită pentru noile fenomene experimentale ce vor afecta sistemul nostru solar prin variate transformări fizice, ei înşişi fiind interesaţi de amploarea acestor fenomene! Iată în acest sens un citat semnificativ dintr-una dintre comunicările lor:

Noi privim cu interes ce se întâmplă pe planeta voastră. Încă nu ne este clar care va fi finalul, însă totul este atât de interesant şi de uluitor, încât vă putem spune că fiinţe din alte dimensiuni şi alte universuri se înghesuie în acest sistem solar ca să observe ce se întâmplă. Din cauza celor care sunt aici pentru a observa aceste evenimente, acum este o aglomerare foarte mare în acest sector al galaxiei. Ceea ce a fost pregătit să se întâmple nu s-a mai întâmplat niciodată în acest fel.

Iată deci o extraordinară explicaţie a valului de vizitatori-cercetători care a fost înregistrat fotografic în România şi din care am redat exemple aici. Dar din afirmaţia de mai sus ar rezulta că întreaga colecţie a fotografiilor respective, care au evidenţiat marea diversitate a raselor de fiinţe spaţiale, ar fi înregistrat numai o parte redusă a „înghesuielii" de fiinţe din alte dimensiuni şi alte universuri! De fapt, anunţarea „aglomerării foarte mari din acest sector al galaxiei" a fost făcută de Hathori cu aproape zece ani înainte de primele fotografieri din ţara noastră! Totuşi, în alte ţări nu s-au publicat nici anterior şi nici mai recent asemenea colecţii sau măcar

înregistrări semnificative. Ar rezulta astfel că această colecţie fotografică obţinută în ţara noastră, cu aspect de unicat, demonstrează direct o importanţă documentară deosebită: pe de o parte dovedeşte clar veridicitatea acelei comunicări oferite de Hathori, publicată în ani anteriori în cartea respectivă, iar pe de altă parte dovedeşte că relatarea „aglomerării" nu a fost o ştire imaginată dintr-un subplan inferior al astralului!

Dar revenind la comunicarea Hathorilor privind efectele impresionantelor transformări terestre, este desigur demnă de remarcat afirmaţia acestora – similară cu cea obţinută şi redată de J.J. Hurtak – privind strămutarea unor mase de fiinţe umane „netrezite" către alte planete inferioare locuibile:

...acele fiinţe omeneşti care nu sunt pregătite să urce în vibraţii împreună cu Pământul vor pleca şi vor găsi alte locuiri, deoarece se va manifesta un fenomen energetic foarte intens, pentru ca frecvenţa întregii planete să urce cu o octavă.

De fapt, cea mai mare parte a textului comunicărilor oferite de Hathori şi reunite parţial în această carte conţine instruiri privind o serie întreagă de metode pentru dezvoltarea spirituală; în acest sens, au transmis chiar şi detalieri ale diferitelor practici individuale şi de grup, precum şi sfaturi pentru ridicări ale nivelurilor gândirii şi ale manifestărilor fiecărui om către orizontul adevăratului sens al existenţei noastre cosmice. Iată unele spicuiri:

Ce este important în momentul prezent este ce *alegeri* face fiecare om în legătură cu propria înălţare. Asta deoarece procesul de înălţare e unul fără sfârşit.

Scopul nu este să ajungeţi la o anumită octavă a conştiinţei. Scopul este să vă abandonaţi iubirii şi celei mai înalte posibilităţi de a o oferi în fiecare situaţie ce apare în viaţa voastră.

Sfatul pe care vi-l dăm... ar fi acela de a nu vă preocupa prea mult de momentele şi fenomenele acestor vremuri... Ar fi mult mai de folos să schimbaţi lucrurile pe care le puteţi schimba, iar ceea ce voi *puteţi* influenţa este *cantitatea de iubire pe care să o oferiţi lumii* voastre (sublinierea ne aparţine – n.a.).

În completarea noilor cunoaşteri privind metodele practice de dezvoltare a propriilor capacităţi, care să conducă implicit şi la avansul spiritual, precum şi a îndemnurilor în alegerea căilor pentru obţinerea propriei înălţări, Hathorii au oferit şi unele informaţii interesante referitoare la alte universuri. Menţionând că „Universul vostru tridimensional este doar unul dintre multele universuri" şi că universul lor non-fizic din care au venit ar conţine doar energie, lumină şi sunet, au transmis prin Tom Kenyon şi alt gen de cunoştinţe astrofizice. Făcând o comparaţie între localizarea în universul nostru tridimensional, care se face în raport cu o anumită galaxie şi un anumit sistem solar, faţă de cea total diferită din hiperspaţiul non-fizic, Hathorii au menţionat:

Localizarea în planele non-fizice nu este făcută spaţial, ci printr-o caracteristică subtilă a conştiinţei, care este o combinaţie atât de gând, cât şi de sentiment. Dacă dorim să luăm contact cu cineva, nu avem nevoie de nici un fel de coordonate spaţiale. Menţinem acea persoană *în gând* şi simţim sau percepem că ne aflăm în prezenţa ei. Prin legile rezonanţei armonice, un aspect al conştiinţei noastre *o va găsi*. Şi voi aveţi această capacitate. Problema este doar de a o dezvolta.

Foarte interesantă informaţie, care este în totală concordanţă cu importanta descoperire a fizicii moderne şi mai ales domeniul mai puţin cunoscut public al fizicii cuantice: în experimentul „fotonilor corelaţi" efectuat la marele accelerator european al CERN de lângă Geneva, s-a confirmat faptul, descoperit anterior de fizicianul francez Alain Aspect, că fotonii comunică instantaneu între ei, indiferent la ce distanţe s-ar afla în spaţiul cosmic! Deci Fiinţele Luminoase Înalt Evoluate, ale căror corpuri au ajuns să fie structurări cuantice (fotonice), pot într-adevăr să comunice instantaneu doar prin undele energiei gândirii, indiferent de unde s-ar afla în spaţiu! Şi noi, oamenii, am avea această posibilitate, dar ar trebui să o descătuşăm prin propria evoluţie spirituală.

Revenind însă la colaborarea dintre grupul Hathorilor şi instructorul Tom Kenyon privind publicarea şi difuzarea instruirilor cu fond spiritual la un nivel tot mai ridicat, este de

menţionat că aceasta a continuat an de an şi după scrierea şi editarea cărţii respective: acele fiinţe mult evoluate au oferit periodic mesaje cu instruiri foarte utile pentru oamenii porniţi pe calea dezvoltării spirituale. De exemplu, o foarte interesantă metodă recomandată de Hathori pentru stimulările funcţionale ale numeroaselor chakre secundare ce ar exista în creierul uman a fost aceea a folosirii anumitor sunete, ale căror vibraţii specifice ar avea efecte benefice în acest scop. Pentru a difuza folosirea metodei, l-au antrenat în prealabil pe instructorul pământean prin „adumbriri" repetate, vocea acestuia adaptându-se tot mai bine transmisiunilor sonore oferite de fiinţele nevăzute prin laringele său; drept urmare, numeroase instruiri publice prezentate de Tom Kenyon în SUA şi în alte ţări din lume au oferit astfel de stimulări sonore, cu totul neobişnuite, dar cu rezultate benefice. Mesajele repetate pe care acest instructor le primea mereu de la Hathori au devenit cunoscute nu numai persoanelor din grupurile care veneau la expunerile sale; de-a lungul câtorva ani, Tom Kenyon le-a introdus pe internet, pentru a fi accesibile unui public tot mai larg. Cu acelaşi scop de instruire publică, primind în continuare comunicări foarte utile pentru progresul spiritual, a publicat o nouă selecţie a acestora într-o carte mai recentă, intitulată *Marele potenţial uman*[80]; în aceasta, atât el, cât şi instructoarea americană Wendy Kennedy au prezentat noi serii de comunicări remarcabile.

Legat de sensul profund al mottoului acestui capitol, sunt de remarcat din cartea respectivă şi alte instruiri şi cunoaşteri importante oferite tot lui Tom Kenyon, dar de un alt grup de fiinţe galactice, prezente de asemenea din Antichitate prin activităţi deosebit de benefice oferite omenirii terestre: grupul *Arcturienilor*. Date fiind extinderea şi complexitatea comunicărilor transmise de cele nouă fiinţe foarte evoluate ale acestui grup, am selectat informaţii şi idei deosebite în primul rând din cadrul comunicărilor conducătorului acestui grup, Sanat Kumara, care din vechi tradiţii ale Orientului asiatic a rămas cunoscut ca *Senior al Lumii* (iar pentru unele populaţii chiar ca acel Dumnezeu care a coborât pe Pământ).

Ca o prezentare generală a lui Sanat Kumara, transmisă lui

80 T. Kenyon şi W. Kennedy, *Marele potenţial uman*, Editura Proxima Mundi, Bucureşti, 2014.

Tom Kenyon chiar de Hathori şi redată în recenta sa carte menţionată mai sus, iată aprecierea lor privindu-l pe acest *Senior*, precum şi cea generală referitoare la neştiuta populaţie din zona stelei Arcturus:

Am intrat în acest univers la cererea unui Maestru Înălţat şi Comandant de Navă Stelară numit Sanat Kumara... Pentru noi, Arcturienii reprezintă o combinaţie unică de calităţi. Ei posedă unele dintre cele mai strălucite intelecte din universul vostru. Tehnologiile lor depăşesc cu mult orice altă civilizaţie intergalactică...

Comunicările oferite de Sanat Kumara au însă aspecte cu totul noi, care cititorilor neinformaţi ar putea să le sugereze o incursiune într-o ficţiune ştiinţifică; totuşi, după finalul selecţiei respective voi reda şi anumite dovezi obiective ale veridicităţii lor, care vor atenua această impresie. În mare, iată câteva dintre afirmaţiile sale.

Considerând că Arcturienii ar fi o „rasă intergalactică", a precizat că nivelurile evolutive ale acestora ar varia între cele specifice dimensiunilor a cincea până la a noua. El, Sanat Kumara, se află la treapta a noua, dar poate simultan să comunice cu oricare treaptă din cadrul respectiv. Această populaţie, având o structurare psihică orientată spre iubirea a tot ce este creaţie, a primit o misiune de „gardieni protectori", care să protejeze, dar să şi ajute progresul vieţii, al inteligenţei şi al libertăţii în spaţiul întregii galaxii! Atingerea nivelului de civilizaţie cu tehnologii superioare a fost realizată în urmă cu sute de milioane de ani tereştri, însă călătoriile intergalactice au început să fie efectuate cam de o sută de milioane de ani. În urmă cu 90 de milioane de ani, el a primit misiunea de Comandant de Navă Stelară, având în subordine o întreagă flotilă pentru control şi protecţie în întreaga galaxie! Ca „documentare" pentru acţiuni cât mai utile, s-a dus *în mai multe universuri apropiate* şi astfel a obţinut ca, dintr-un alt univers, un grup de Hathori să vină în galaxia noastră pentru a colabora activ cu Arcturienii-gardieni din formaţia navelor pe care le coordonează.

Cu vreo zece milioane de ani în urmă, ar fi venit cu Nava-Mamă deasupra Pământului şi ar fi coborât cu un aparat mai

mic pe muntele Kurama din Japonia. (Acest eveniment i-a impresionat profund pe locanici, care au transmis de-a lungul milioanelor de ani mitul aterizării Marelui Zeu, dar acolo au fost construite abia acum 1.300 de ani un sanctuar şi apoi un templu al adulării sale.) Apreciind Pământul ca fiind o planetă cu totul deosebită, care chiar l-a fascinat, a rămas cu dorinţa de a o proteja sub toate aspectele. Şi această dorinţă a devenit mai fermă şi dintr-o obligaţie a misiunii sale, dată fiind o constatare foarte veche făcută în cursul deplasărilor periodice în cadrul întregii galaxii:

...există fiinţe – ceea ce aţi putea numi *inteligenţe extraterestre* – care au o tehnologie foarte avansată, dar al căror caracter este foarte suspect. Unele dintre aceste fiinţe sunt incredibil de arogante... există inteligenţe extraterestre care sunt binevoitoare, iar altele care sunt răuvoitoare...

Referindu-se chiar la intervenţiile abuzive ale anumitor grupuri mai mari de fiinţe galactice de acest fel care au afectat (şi din păcate afectează şi acum) întreaga omenire, Superiorul Arcturian a accentuat: „Aţi fost minţiţi. Aţi fost manipulaţi. Aţi fost condiţionaţi să credeţi că sunteţi mult mai mici decât în realitate. Ochii voştri au fost acoperiţi cu un văl”.

Este foarte interesantă această afirmaţie simbolică a „acoperirii ochilor cu un văl”, referitoare de fapt la modificări genetice efectuate ulterior creaţiei iniţiale, care au blocat capacităţile deosebite ale omului terestru, în sine o fiinţă spirituală care le deţine totuşi structural; de fapt, acestea au rămas latente, putând fi „trezite” însă prin eforturi deosebite şi progres spiritual. Dar şi în mituri ale unor vechi popoare se regăseşte amintirea simbolică a acestei intervenţii nefaste din partea unor „fiinţe venite din cer”; un exemplu sugestiv l-am regăsit în textul *Facerea omului* din colecţia vechilor scrieri mayaşe redate în cartea lor sacră *Popol Vuh*[81]:

Privirea oamenilor nu ar trebui să desluşească decât ceea ce le este aproape, să nu vadă decât puţin din faţa pământului!... Să le îngrădim năzuinţele... S-ar putea să se socoată egali cu

81 Fr. Păcurariu, *Antologia literaturii precolumbiene*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1973.

noi... În clipa aceea, Inima Cerului le-a suflat un abur peste ochii care li s-au şi împăienjenit...

Şi în textul ebraic *Zohar* există o consemnare mitică similară, legată însă de aşa-zisul „păcat al lui Adam”:

Adam contempla cu înţelepciune lumea din înălţimi şi pe cea de jos. Dar, după păcatul său, vederile i s-au slăbit şi înţelepciunea i-a fost luată, astfel încât să nu mai păstreze inteligenţa decât pentru lucrurile materiale şi cele trupeşti.

Revenind la specificările din cartea recentă a comunicărilor preluate de Tom Kenyon, înainte de a transmite prin *channeling* instruiri utile oamenilor pământeni, Maestrul Înălţat Sanat Kumara s-a prezentat pe el însuşi într-un mod realist şi cu modestie: dat fiind nivelul ridicat al evoluţiei spirituale, fiinţa sa radiază în jur în alb-strălucitor, chiar orbitor, care pe pământeni îi copleşeşte atât prin strălucire, cât şi prin intensitatea câmpului energiei radiate. Putând să treacă uşor şi în alte niveluri vibratorii mai joase (uneori chiar şi în niveluri mai înalte) prin schimbarea propriei frecvenţe vibratorii, poate deveni brusc nevăzut celor din jur: „Unei fiinţe care nu înţelege utilizarea mecanicii cuantice şi tehnologiile formei de lumină îi voi părea ca un Dumnezeu”. Legat de acest aspect, a menţionat şi o capcană în care cad fiinţele ce vieţuiesc la nivelul a trei dimensiuni: atât radiaţia intens strălucitoare, cât şi capacităţile spirituale superioare care apar ca fiind „supranaturale” fac ca mentalul oamenilor să alunece uşor în culpa venerării unei alte fiinţe. Or, deşi natura sa este orientată spre bunăvoinţă, spre protecţie, spre susţinerea progresului vieţii, a inteligenţei şi a libertăţii, el recunoaşte că nu este totuşi atotştiutor şi atotputernic; în plus, recunoaşte chiar şi faptul că are anumite limitări şi cusururi. Câtă modestie la un nivel evolutiv atât de avansat! Afirmând aceste lucruri, el ştia bine că mari părţi din omenirea terestră l-au venerat încă din trecut, chiar şi fiinţe umane care au ajuns până la niveluri foarte ridicate de progres spiritual, cum este cazul Maeştrilor Înţelepciunii pământeni.

În cadrul generaţiei a doua a instructorilor occidentali ai Teosofiei moderne, într-una dintre numeroasele cărţi de elevată

instruire spirituală dictate iniţiatei engleze Alice A. Bailey[82] de pământeanul Maestru al Înţelepciunii Djwhal Khul Tibetanul este menţionată importanta postură a lui Sanat Kumara, care, ca Fiinţă Înalt Superioară, ar dirija întreaga existenţă şi evoluţie a planetei noastre:

– Sanat Kumara este un suflet cosmic, acţionând de la nivelurile planului mental cosmic.
– Planul evoluţiei este aplicarea de Ierarhia pământeană a Maeştrilor Înţelepciunii, a voinţei lui Sanat Kumara – Seniorul Lumii. Acesta revarsă energia necunoscută a trei aspecte divine.
– Planeta primeşte o energie provenind din planul mental cosmic, focalizată de Sanat Kumara – pe care el o dispersează în toate formele de viaţă existente pe planetă.
– Sanat Kumara este forţa coerentă care susţine prin influenţa radiaţiei sale toate formele de viaţă şi toate materiile masei planetare ca să funcţioneze ca un tot încărcat cu energie.
– Ierarhia Pământului este ashramul lui Sanat Kumara. La fiecare sută de ani el îi transmite partea de plan pe care Maeştrii Înţelepciunii trebuie să o realizeze în etapa următoare.
– Sanat Kumara este Păzitorul voinţei Marii Loje Albe din Sirius.

În cadrul generaţiei a treia a instructorilor Teosofiei moderne s-a evidenţiat rolul major ca influenţă benefică oferită Pământului de acest Suflet Cosmic, care îndeplineşte misiuni de protecţie în întreaga galaxie: prin comunicarea altui Maestru al Înţelepciunii, iniţiatul britanic Benjamin Creme a specificat şi el[83] importanţa acestuia şi respectul care i se acordă:

Sanat Kumara este Domnul Lumii, pe care o conduce prin Shamballa – centrul unde este cunoscută voinţa lui Dumnezeu. El este *Cel Vechi de Zile* din Vechiul Testament...
Sanat Kumara vine la planeta noastră de 18,5 milioane de

82 A.A. Bailey, *Rayons et Initiations*, Editura Lucis Trust, Geneva, ediţia a II-a, 1988.
83 B. Creme, *Misiunea lui Maitreya*, vol. I, Invent Terra-Nova, Iaşi, 1998.

ani. El este un om ceresc, Marele Iniţiator.

În comunicările actuale oferite de acest Senior al Lumii au fost transmise şi instruiri utile: de exemplu, considerând că oamenii Pământului deţin latent capacitatea de a realiza comunicări directe cu felurite fiinţe de tip uman existente în galaxie, a schiţat modul practic prin care am putea dezvolta în acest sens funcţiunile *glandei pineale*. A atras însă atenţia că, în ce priveşte asemenea relaţii, trebuie să fim foarte circumspecţi, pentru a analiza corect calitatea conţinutului convorbirilor şi a fiinţelor contactate.

O altă sugestie generală indică oportunitatea dezvăluirii adevăratului trecut al omenirii, atât privind modul în care au fost create omul şi omenirea, cât şi faptul că planeta noastră este „experimentală”, iar codul nostru genetic actual conţine numeroase modificări efectuate de variatele grupuri de fiinţe galactice venite cu diferite scopuri pe planeta Terra. Or, aceste modificări, fiind realizate în diferite zone ale Pământului, explică diferenţierile mari dintre rasele existente pe globul terestru, fapt care, dacă ar fi înţeles, ar putea ajuta la bază eliminarea conflictelor zonale şi chiar mondiale şi la echilibrarea psihologică printr-un respect reciproc general. Atrage însă atenţia şi asupra altui fapt care ar trebui eliminat: „Forţele locale ale controlului şi ale manipulării nu doresc însă ca aceste informaţii să ajungă să fie acceptate pe scară largă. Ele cred că aceste informaţii le-ar submina puterea şi ar provoca prăbuşirea instituţiilor lor, dat fiind că istoria ar necesita să fie rescrisă”.

Mai mult, Maestrul Înălţat este efectiv întristat de condiţiile vieţuirii globale degradate prin evoluţia civilizaţiei terestre, a cărei orientare îngustă spre materialism a dus la o afectare negativă a echilibrului funcţional al planetei – prin poluarea atmosferei, a oceanelor şi a mărilor, prin distrugerea marilor păduri, surse ale oxigenului planetar, prin îndepărtarea de conştiinţa intergalactică pe care ar trebui să o cultivăm. Atenţionarea sa e fermă: „Vă aflaţi în cel mai critic episod din evoluţia voastră planetară”. În finalul comunicării, le-a transmis pământenilor o stimulare optimistă, care să ne mobilizeze în mod creativ:

Am încredere în faptul că un număr din ce în ce mai mare de fiinţe umane se vor trezi şi, cu curaj şi tărie morală, veţi descoperi un mod nou de a trăi împreună cu natura şi cu comunitatea intergalactică.

Dar şi din comunicările altor Arcturieni din grupul lui Sanat Kumara, care au oferit ample informaţii şi instruiri cu totul deosebite redate în cartea menţionată, este de evidenţiat o intenţie benefică ce va fi aplicată discret şi tot mai extins; pentru a-i ajuta pe pământeni să depăşească atât plafonarea cunoaşterii, cât şi a evoluţiei lor spirituale, întreţinută şi acum prin influenţele nocive ale fiinţelor galactice care ne-au modificat ADN-ul, în plus faţă de protecţia prin patrularea Navelor Stelare în sistemul nostru solar, se va aplica şi o metodă directă: aşa cum au procedat în ultimul timp la contactarea lui Tom Kenyon şi a altor persoane-medium cu vibraţii specifice mai ridicate – cărora le-au oferit instruiri stimulative –, vor extinde la tot mai mulţi oameni ai planetei *holografia telepatică prin „microtunelurile arcturiene”*! Persoanele care au predispoziţie spre telepatie şi orientare evolutivă spre înţelegerea utilităţii şi a superiorităţii unor astfel de comunicări vor putea obţine asemenea „coridoare prin hiperspaţiu” atunci când îşi ridică nivelurile vibratorii proprii ale corpurilor din materii fine şi ale chakrei frontale (a celui de-al „treilea ochi”) sau ale chakrei coronare, permiţând *conectarea microtunelului cu glanda pineală*. În acest sens, în comunicările binevoitorilor Arcturieni au fost oferite şi metodele practice aplicative, dar şi atenţionările necesare reuşitei în progresul spiritual personal. În mod real, cum am redat în mottoul capitolului, ajutorul acestor fiinţe mult mai avansate ştiinţifico-tehnologic şi spiritual se dovedeşte a fi tot mai valoros şi mai extins în această perioadă de mari transformări din care omenirea va trebui să realizeze o importantă ascendenţă evolutivă: trecerea de la nivelul de conştiinţă, de gândire şi de cunoaştere specific celor trei dimensiuni la nivelul celor patru sau cinci dimensiuni!

După cum menţionasem, în funcţie de nivelul de informare a cititorilor, părţi din comunicările oferite de fiinţele cu înalt nivel spiritual din grupul Arcturienilor (publicate de Tom Kenyon în 2014) ar putea avea tente de ficţiuni ştiinţifice;

există totuşi încă din decenii anterioare dovezi materiale care, analizate împreună, confirmă veridicitatea diferitelor afirmaţii oferite din invizibil de aceste fiinţe binevoitoare. Eu însumi, având posibilitatea rară de a le analiza comparativ, am fost surprins să constat acest fapt în mod obiectiv! Încă de la începutul acestui secol primisem unele imagini impresionante oferite public de NASA (pe care le-am prezentat în acest volum), ale unor stranii fiinţe cu forme imense în apropierea Pământului; acestea, deşi erau invizibile, au fost filmate „întâmplător" de la bordul navetei spaţiale Columbia cu pelicule sensibile la radiaţii ultraviolete – întrucât fiinţele şi formele radiau strălucitor în domeniul de frecvenţe al acestor unde. Or, diferite imagini demonstrează că înseşi acele afirmaţii ale Arcturienilor ce par mai fanteziste, legate de aspecte ale navelor spaţiale ale Hathorilor sau de cele ale navelor lor, au fost înregistrate fotografic ca fiind întru totul reale! Înregistrările camerelor de luat vederi montate pe naveta spaţială au fost total obiective, neputând fi vorba de nici un trucaj! Dar iată aspectele comparative: într-o primă comunicare, Sanat Kumara prezenta astfel venirea din alt univers a Hathorilor:

...la postul aflat lângă Poarta Stelară din Sirius, în acest univers au intrat treisprezece nave hathoriene având forme asemănătoare cu cea a unor *nautilus*... Ori de câte ori Hathorii simt nevoia să elibereze o energie a iubirii... ne cheamă pe noi şi Navele noastre stelare să îi protejăm...

Abia când am citit mai recent această relatare mi-am putut explica foarte ciudatul contur al uneia dintre marile forme radiante în ultraviolet, filmată deasupra planetei noastre de la bordul navetei spaţiale Columbia: acea navă invizibilă avea într-adevăr forma cochiliei acestui mic animal acvatic, iar forma respectivă fusese aleasă tehnologic de specialişti dintr-un alt univers! Cititorul îi va regăsi atât de neobişnuita siluetă în figura 72 din ilustraţiile acestei cărţi, în partea dreaptă a imaginii. Desigur, nu pot să afirm categoric că acea formă neobişnuită invizibilă, dar intens radiantă în ultraviolet, aflată la circa cinci sute de kilometri deasupra Pământului, era o navă spaţială a Hathorilor, dar în sine era cel puţin ceva asemănător

ca formă şi ca misiune în zona planetei noastre.

Dar mai şocantă este ilustrarea fotografică a unui alt aspect al fantasticei tehnologii a navelor spaţiale trimise de inteligenţele extraterestre deasupra planetei noastre, abordat încă din decenii trecute cu totală discreţie de oamenii de ştiinţă şi de autorităţile militare de rang înalt din SUA; la nivelurile comunităţilor ştiinţifice şi ale forurilor oficiale, acest aspect a rămas însă – şi va rămâne încă mult timp – o ipoteză foarte complexă.

Cu puţin timp înainte de a deceda, în iulie 1998, colonelul american Philip J. Corso (din serviciile de informaţii militare, autorul controversatei cărţi *Ziua după Roswell*) i-a acordat un interviu lui Michael Lindemann (director la CNI News), care a fost reluat şi de presa din alte ţări. Iată un extras al spuselor acelui colonel, din textul publicat de revista engleză *FSR* (vol. 43, nr. 3/1998):

Până în prezent nu am construit OZN-uri. Şi asta din cauză că noi nu putem înţelege sistemul lor de propulsie şi de dirijare. Cu ani în urmă s-a ajuns la această concluzie, *dar acum am primit confirmarea oamenilor de ştiinţă*. Însă motivul pentru care noi nu le putem înţelege e acela că *însuşi extraterestrul este sistemul de putere*.

Într-o zi, discutând cu generalul Trudeau, i-am spus: „Cred că fiul meu este pe jumătate nebun. El spune că OZN-urile vorbesc cu el”. Atunci, generalul mi-a replicat: „Poate că trebuie să-ţi spun acest lucru. Unele persoane pot avea o anumită relaţie cu puterea lor, pe care noi nu o putem înţelege”.

În cartea *The Day after Roswell* am lăsat totuşi să se înţeleagă că *înşişi extratereştrii sunt parte a sistemului de dirijare a lor pe cale telepatică* (sublinierile ne aparţin – n.a.).

Or, revenind la cartea lui Tom Kenyon, regăsim după aproape două decenii confirmarea acestei convingeri finale a colonelului chiar în specificările oferite de Înalt Evoluatul Comandant Sanat Kumara:

Pilotul controlează Nava Stelară doar prin intermediul minţii sale. O interfaţă între mintea pilotului şi inteligenţa Navei

Stelare permite Pilotului să deplaseze nava în funcţie de intenţia lui.

Însă astfel de informaţii ne transpun direct într-o altă realitate: pe de-o parte, oamenii de ştiinţă amintiţi de colonel s-au convins că *extratereştrii sunt sistemul de putere*, iar pe de altă parte însuşi acest comandant galactic al marilor Nave Stelare confirmă constatarea anterioară a pământenilor într-o manieră chiar mai complexă: *mintea pilotului şi inteligenţa Navei o deplasează în funcţie de intenţia lui*! Afirmaţia că Nava Stelară are o *inteligenţă proprie care preia comenzi telepatice* are însă o tentă de fantastic care derutează într-adevăr pe oricine. Dar despre o astfel de „tehnologie fantastică" au fost oferite anumite informaţii mult mai şocante.

Probabil că în contextul înmulţirii de „microtuneluri", un alt grup de Arcturieni au oferit noi informaţii şi instruiri spirituale foarte utile. Aceştia au stabilit o colaborare cu un alt cuplu de *channeleri*, care astfel au putut la rândul lor să publice o carte intitulată foarte semnificativ *Învăţăturile Arcturiene*[84]. În cadrul unei comunicări redate în această carte, în care s-a pus şi problema marilor nave galactice, autorii Suzanne Caroll şi Jeffree Visconti au redat următoarele explicaţii primite din invizibil:

Arcturienii cu care comunici acum nu mai au trupuri, nu mai trăiesc pe o anumită planetă şi nici nu mai călătoresc cu ajutorul navelor spaţiale... Alţii... *reprezintă nava stelară sub o formă colectivă, ca o maşină uriaşă*. Practic, *nava stelară este ea însăşi o fiinţă colectivă* şi fiecare element constitutiv al ei reprezintă un membru individual. *Întreaga navă este vie* (sublinierile ne aparţin – n.a.).

Dar cititorul îşi aminteşte desigur un detaliu pe care l-am menţionat în capitolul anterior legat de figura 70, detaliu specificat de specialistul NASA care a prezentat şi imensele nave – forme radiante filmate în UV de la bordul navetei spaţiale Columbia: şi acestea pulsau ritmic, ca şi fiinţele radiante care ieşeau şi intrau în ele! Comunicarea oferită de

84 S. Caroll şi J. Visconti, *Învăţăturile Arcturiene*, Editura Puterea Creaţiei, Timişoara, 2013.

Arcturieni era deci întru totul reală: *nava stelară este ea însăşi o fiinţă. Întreaga navă este vie!*

Dar după această prezentare cu caracter generic, într-o comunicare ulterioară explicaţia a avut în vedere procesele fizice ale construcţiei navelor spaţiale, care nu necesită nici un fel de tehnologii industriale:

Nava noastră este construită de mintea noastră colectivă. Toţi suntem un singur gând pentru a impune particulelor subatomice să se adune sub forma navei noastre spaţiale.

Este o *formă-gând*. Nu este fizică, pentru că vibraţia ei nu coboară până la treia dimensiune. Noi lăsăm frecvenţa vibratorie să-i coboare până la dimensiunea a cincea, dar pământenii nu ne pot vedea decât dacă şi-ar înălţa conştiinţa până la a cincea dimensiune.

Extrem de stranie definiţie a ceea ce ar fi o navă stelară arcturiană, care pentru modul nostru uzual de a gândi apare ca o ficţiune exagerată şi imposibil de realizat. Şi totuşi... În prezentarea acelor imagini filmate de pe naveta spaţială Columbia, pentru marile forme ciudate, invizibile, dar intens radiante în ultraviolet (pe care le-am prezentat în figurile 69, 70, 71 şi 72), specialistul NASA menţiona un fapt tulburător: calculele matematice au demonstrat că erau într-adevăr uriaşe, având diametre chiar şi de ordinul a trei kilometri! Dar asupra unui alt fapt esenţial filmat nu a mai comentat: uriaşele forme, ca şi entităţile mici şi rotunde *aveau pulsaţii ritmice*, evidente în special la golurile din centrul fiecărei nave! Însă acele pulsaţii erau specifice vieţii, astfel că, într-adevăr, afirmaţia Arcturianului nevăzut a fost demonstrată în modul cel mai obiectiv ca un fenomen total real, înregistrat în spaţiul extraatmosferic de o peliculă fotosensibilă: *nava stelară este o fiinţă colectivă. Întreaga navă este vie!* Se poate spune că nava era un *corp invizibil viu* care se supunea comenzilor transmise telepatic de gândirea pilotului!

Toate persoanele clarvăzătoare care „văd” liber prezenţele apropiate ale formelor radiante invizibile care sunt suflete umane percep aceste pulsări continue fie în staţionare, fie în deplasările lor. Nu este vorba de o „respiraţie”, ci este un alt proces al vieţii, specific fiinţelor cu corpuri din materii fine:

este o continuă „hrănire energetică” ritmică, prin eliminarea din corpurile proprii a particulelor descărcate energetic şi absorbirea rapidă a particulelor de exact acelaşi tip existente în întregul spaţiu al Creaţiei, particule care sunt permanent încărcate energetic de radiaţiile cosmice. De fapt, întregul Univers este scăldat de un adevărat ocean al bogatelor energii emise încontinuu de imensele mulţimi ale surselor stelare. La deplasări foarte rapide ale sufletelor, fenomenul a fost înregistrat şi fotografic, întrucât, în intervalul extrem de scurt al eliminării particulelor descărcate, radiaţia corpului fiecărui suflet se întrerupe; am prezentat grafic astfel de pulsări ritmice (probabil propulsive) ale radiaţiilor, surprinse de clişeele fotosensibile, în seria de cărţi anterioare (ca exemple mai recente menţionez figurile 6, 7, 8, 15, 25, 26 din *Straniile inteligenţe invizibile*).

Dar această pulsare energetică se pare că este însăşi extraordinara tehnologie a zborurilor în spaţiu a navelor vii, care nu au nici un fel de motoare alimentate cu „carburanţii” celor mai complexe fenomene fizice menţionate în capitolul anterior şi nici rezervoarele imense atât de necesare! Corpul viu al fiecărei nave ar absorbi ritmic din oceanul energiilor cosmice, moment de moment, cantităţile de energie care asigură propulsia, dar în baza unor legi fizice necunoscute încă de ştiinţele materialiste terestre.

Însă în cadrul ştiinţelor spirituale se cunoaşte bine şi chiar din vechime un alt fenomen fizic specific materiilor fine invizibile: toate tipurile de materii fine invizibile se supun cu uşurinţă energiilor-gând emise de fiinţele spirituale; dar dintre diferitele categorii de asemenea materii, tipul care reacţionează *imediat* la comenzile energiilor gândirii fiinţelor spirituale sunt materiile de tip mental, prezente şi ele în întregul spaţiu al Creaţiei. Însă la fel de bine se cunoaşte şi un fenomen specific fiinţelor spirituale cu un nivel evolutiv mai ridicat (fapt pe care l-am menţionat şi în capitolul 1, legat de explicarea ilustraţiei 2): când un grup mai mic sau mai mare de asemenea fiinţe decid o acţiune comună, gândirea individuală intră în rezonanţă şi toate gândesc absolut la fel, realizându-se astfel o concentrare extrem de potentă a energiilor-gând emise în comun. Deci ceea ce relata însuşi Arcturianul care explica modul în care se construieşte energetic o astfel de navă este un

proces fizic întru totul real: prin concentrarea energiilor-gând *identice* ale unui grup sporit de fiinţe mai potente energetic, datorită frecvenţelor lor vibratorii mult mai înalte (faţă de cele ale pământenilor), din materii mentale s-a materializat forma-gând a unei imense nave concepute în comun până la cele mai mici detalii! Însă o asemenea creaţie mentală, concepută cu o anumită structurare funcţională intimă, este în sine un fel de corp mental dotat şi cu o structură funcţională cu chakre, senzori şi nadis-uri specifice, precum corpul mental al fiinţelor umane! Or, un astfel de corp mental viu, doar cu aspect de navă zburătoare, reacţionează instantaneu la intenţiile gândirii pilotului! Printr-un asemenea proces fizic creator, o mare formă radiantă este într-adevăr o *structură vie* constituită din materii fine invizibile activate permanent la frecvenţele mai ridicate ale energiilor fiinţelor spirituale care au creat-o şi rămân mereu în interiorul ei: *întreaga navă este vie*! Însă, după cum am menţionat mai sus, ciudatul aspect exterior şi radiaţiile invizibile total neînţelese ale marilor forme filmate numai în ultraviolet de la bordul navetei spaţiale Columbia, care în deplasarea lor nu evidenţiau nici un fel de jeturi propulsive, demonstrau categoric un fapt esenţial: acestea nu erau construcţii metalice realizate industrial! Mai mult: înregistrându-se totodată şi pulsările ritmice ale acelor forme imense, se deduce clar că de fapt erau „corpuri mentale-nave" create doar prin energii ale gândirii fiinţelor spirituale! Şi nu este exclus ca pentru călătorii în alte zone galactice, cu caracteristici fizice diferite, acei creatori extraordinari să conceapă în plus încă unul sau două corpuri funcţionale din alte tipuri de materii fine, după modelul triadei inferioare cu care sunt dotate fiinţele umane care trebuie să vieţuiască în medii materiale mai dense. Un exemplu în acest sens este demonstrat de fotografia prezentată anterior în figura 31: în plus faţă de corpul alb invizibil (datorită unei frecvenţe vibratorii foarte ridicate) al micii nave galactice care conţinea fiinţele strălucitoare, clişeul a înregistrat la exterior şi un ciudat rebord roşu, tot invizibil; or, acesta avea aceeaşi culoare roşie ca aceea a corpului eteric (tot invizibil) al persoanei redate în figura 8; deci acea navă era şi ea vie, având chiar două corpuri funcţionale din materii invizibile stimulate de energiile fiinţelor spirituale strălucitoare, care le dirijau simplu

prin energia gândirii lor comune!

Dar prezentând astfel de demonstraţii ale realizărilor înalt ştiinţifice ale fiinţelor galactice mult mai evoluate, care au ajuns să aplice în mod magic necunoscute legi fizice bazate pe îmbinarea ştiinţelor materialiste cu ştiinţele spirituale, se ridică implicit şi o altă problemă tehnică esenţială: care este modul de propulsie a unor asemenea nave uriaşe, întrucât din înregistrările fotografice nu s-au evidenţiat nici un fel de detalii legate de construcţie şi nici emisii ale vreunor jeturi active? În cadrul comunicărilor oferite de fiinţele galactice superioare nu s-au făcut menţiuni în acest sens, probabil considerându-se ca bine ştiut un fapt cunoscut încă din Antichitate: formele-gând fiind constituite din materii fine invizibile care nu au greutate şi sunt activate şi dirijate prin energii emise de fiinţe spirituale, se deplasează cu viteze imense prin orice mediu (traversând chiar şi structuri din materii grele – pereţi etc.) pentru a ajunge la locul programat de emiţătorul lor. Desigur, manifestările lor depind de nivelul frecvenţelor vibratorii la care au fost emise (putând avea componente din materii astrale la frecvenţe mult mai scăzute). În schimb, corpurile structurate funcţional din materii invizibile se comportă individual ca un fel de fiinţe vii dacă sunt stimulate de energiile spiritului pe care îl deservesc şi, conform programului creaţiei lor, se „hrănesc” direct din energiile cosmice care scaldă întregul spaţiu al Creaţiei! Or, corpurile din materii mentale (lipsite şi ele de greutate, nefiind atrase gravitaţional) au frecvenţe specifice mai sporite, în funcţie şi de tipul particulelor (inferior sau superior), şi sunt cu atât mai uşor deplasabile în spaţiu, indiferent de mărimea lor: din aşa-zisul „plan mental cosmic” se alimentează nelimitat cu energii mai potente la frecvenţe vibratorii mai ridicate şi, fie că deservesc un suflet uman terestru, fie că au fost create în formă de navă imensă ca să deservească o imensă mulţime de suflete galactice, se pot deplasa cu o viteză fantastică până la locul decis de fiinţa spirituală sau de fiinţele spirituale care îl dirijează!

Faţă de asemenea dezvăluiri tulburătoare oferite de fiinţe mult evoluate venite din galaxie, asociate şi cu vechi cunoştinţe la fel de tulburătoare şi mai puţin difuzate public, sunt de specificat şi anumite relatări suplimentare provenite din alte surse, care susţin straniile constatări de mai sus. Un astfel de

caz este solitarul *channeler* american William Gammill, care a beneficiat la rândul lui de comunicări cu foarte interesante învăţături spirituale oferite de fiinţe mult evoluate; acestea ar fi venit însă din grupul stelelor Sirius, motivate tot de perioada deosebită prin care trec pământenii, dorind să le ofere informaţii cât mai utile faţă de nivelul evolutiv existent, dar desigur cu detalieri diferite. Legat de complexa problemă a navelor galactice, în cartea sa *Reuniunea*[85] (scrisă în anul 1998) a redat următoarele detalii:

...există două tipuri de nave caracterizate de obicei drept OZN-uri. Cele din lumea asta, dimensiunea asta, care par să fie metalice şi pot fi fotografiate, sunt doar reproduceri mecanice a ceea ce sunt, dar de fapt sunt *entităţi vii dintr-o altă dimensiune*... Cel de-al doilea tip, ca fiinţă vie, are o natură organică şi îşi măreşte sau îşi micşorează dimensiunile... Nu este propriu-zis o navă, ci *este o fiinţă vie*... Ceea ce este greu de înţeles... este dimensiunea ei uriaşă... noi suntem din sistemul solar Sirius şi lucrăm cu fiinţe asemănătoare din Pleiade... Ei, cei din Pleiade sunt centrul a ceea ce se întâmplă... sunt *inima Divină...* (sublinierile ne aparţin – n.a.).

În plus faţă de afirmaţiile provocatoare că OZN-urile şi navele galactice uriaşe sunt entităţi vii, este interesant de remarcat un fapt deosebit: prin conlucrarea cu cei din Pleiade, care ar fi creatorii ce transpun Ideile Divine, s-ar fi ajuns ca şi fiinţele evoluate din Sirius să realizeze nave ca fiinţe vii – care sunt corpuri mentale vii – dotate şi cu „organe” şi asociate (în unele cazuri sau poate în general) şi cu corpuri eterice vii! Or, în cartea „instruirilor cereşti”, J.J. Hurtak specificase cu aproape trei decenii mai înainte un fapt esenţial: Creatorii din Pleiade au fost aceia care au conceput şi realizat *prototipurile* corpurilor din materii invizibile mentale, astrale şi eterice ale triadei inferioare cu care au fost dotaţi oamenii pământeni! Într-adevăr, aceştia ar fi „centrul” acestor creaţii extraordinare de felurite tipuri de corpuri mentale, astrale şi eterice structurate funcţional ca „fiinţe separate”, care individual, sau asociate, să aibă variate activităţi specifice! Informaţiile

85 W. Gammill, *Reuniunea. Întâlniri în spaţiul superior*, Editura For You, Bucureşti, 2007.

respective sunt oferite din surse diferite, care se susţin reciproc în timp şi au ajuns să fie demonstrate şi prin înregistrări fotografice total obiective, evidenţiind astfel în mod direct veridicitatea acestor fapte ce ni se par fantastice. Totuşi, în actuala etapă de pregătire a omenirii terestre pentru trecerea la alte dimensiuni existenţiale, *a venit timpul* să le cunoaştem şi pe acestea ca *adevăruri ale unor realităţi superioare*, stimulatoare de progres în gândire şi în cunoaştere, iar apoi în realizări ştiinţifice şi aplicative. În sine, sunt creaţii extraordinare, care nouă ni se par fie uimitoare, fie simple fantezii, dar care de fapt sunt aplicaţii ale unor legi fizice întru totul normale, realizate de fiinţe spirituale mult avansate în cunoaşterea ştiinţifică îmbinată fără îngrădiri cu ampla cunoaştere spirituală!

După ce am primit imaginile aduse din spaţiu de astronauţii navetei spaţiale, i le-am trimis clarvăzătoarei Iozefina Maftei (psiholog terapeut din Bucureşti), iar aceasta mi-a transmis în scris un fapt la fel de şocant: „i s-a permis" să vadă ce era în interiorul unei asemenea forme uriaşe – era o imensă mulţime de fiinţe mult evoluate spiritual, similare cu cele înregistrate şi în exteriorul marii nave; toate acele nave cu mulţimi de fiinţe în interior erau venite deasupra Pământului într-o misiune deosebită de ajutorare a planetei şi implicit a omenirii, misiune ce avea să dureze mai mult timp... (Am redat succint aceste detalii din „citirea" fotografiilor încă din deceniul trecut, în cărţile *Dezvăluiri din invizibil* şi *Nevăzuţii de lângă noi.*) Evident, nici în acest caz nu pot afirma sigur că imensele forme pulsante invizibile care radiau în ultraviolet ar fi fost mari nave stelare arcturiene; dar şi acestea erau vii, pulsau ritmic cu întregul lor corp, care nu era dintr-o structură materială rigidă, ci din materii invizibile intens activate energetic. Or, însişi Hathorii afirmau că tehnologia Arcturienilor este superioară în Calea Lactee...

Într-adevăr, pregătindu-ne să trecem la vieţuiri în dimensiunea a patra şi apoi chiar a cincea, trebuie să conştientizăm că există şi alte realităţi fizice pe care trebuie să le cunoaştem, să le înţelegem şi, studiindu-le, să le aplicăm creativ, renunţând în mare măsură la schemele fixe ale cunoaşterii actuale şi la ceea ce frânează noul prin dogmatism şi concepţii subiective.

Un alt autor american – Sal Rachele –, de asemenea instructor apreciat în domeniul cunoaşterii şi al practicilor spirituale, dar şi un bun medium, a primit şi el prin *channeling* în ultimele decenii bogate informaţii şi instruiri oferite de fiinţe invizibile care s-au prezentat a fi de un foarte înalt nivel spiritual; astfel, a scris şi cărţi cu anumite comunicări, de asemenea ieşite din comun. Sal Rachele s-a făcut remarcat şi la nivel internaţional ca terapeut, lansând metoda de *vindecare a liniei temporale*. Prin activităţile şi capacităţile demonstrate public de-a lungul anilor a atras atenţia unor entităţi mult mai evoluate din lumea invizibilă şi a fost contactat la rândul său pentru o colaborare deosebită: să fie şi el un canal de preluare a unor cunoştinţe şi instruiri de un nivel mai ridicat, care să fie oferite pământenilor prin cărţi menite să le stimuleze evoluţia spirituală! În pagina introductivă a cărţii *Transformări planetare*[86], în care a reunit o serie de comunicări deosebite, a descris modul în care în ani anteriori, când se afla în meditaţie, ar fi fost „vizitat" de nişte mari sfere radiante în alb-albastru, care erau fiinţe spirituale înalt evoluate! De la început i-au comunicat un fapt foarte important: acestea vin din spaţiu foarte rar să viziteze Pământul – doar în fazele de tranziţie de dinaintea fenomenelor care au loc la sfârşitul unor cicluri cosmice şi respectiv la începutul altor cicluri noi!

Pentru cititorul care a parcurs cărţi similare ale altor autori ce au redat instruiri obţinute direct sau prin *channeling*, diferenţele de termeni specifici legate de informaţii privitoare la Ierarhiile spirituale din spaţiu, atât în ce priveşte relaţiile superioare între ele, cât şi faţă de omenirea terestră, sunt desigur derutante; de aceea e necesar un discernământ atent, cu selectarea acelor părţi care oferă noi cunoştinţe realiste. De exemplu, în exprimarea curentă a comunicărilor publicate de Sal Rachele, se menţionează repetat că încă de la începuturi Tatăl Unic Creatorul a emanat sufletele – care ar fi „scânteile divine", şi nu spiritele –, părând astfel că nu ar exista nici o diferenţă între aceste două denumiri. Această nediferenţiere rezultă din faptul că autorul expune o altă tematică, nu abordează intimitatea structurală a fiinţei umane privind existenţa corpurilor funcţionale din materii invizibile cu care au

86 S. Rachele, *Transformări planetare 2012-2030*, Editura Christalin, Bucureşti, 2010.

fost îmbrăcate treptat scânteile divine de alte Ierarhii Creatoare, şi nu de Tatăl Unic Creatorul, pe măsura coborârii lor în medii materiale cu niveluri de frecvenţe vibratorii tot mai reduse. Cititorul poate fi astfel derutat găsind diferenţierea respectivă încă din arhaicul text al *Cărţii lui Dzyan* şi în *Comentariile* înţelepţilor hinduşi redate (în secolul al XIX-lea) de H.–P. Blavatsky în *Doctrina secretă* şi mai apoi în numeroase alte texte, cum ar fi însăşi *Cartea cunoaşterii* a lui J.J. Hurtak; totuşi, cu o documentare mai extinsă (despre corpurile funcţionale din materii invizibile existând o literatură foarte bogată) şi cu discernământ analitic, confuzia se elimină. La fel de derutantă este şi înlocuirea pe tot cuprinsul cărţii a termenului, uzual pentru energii, al „frecvenţei vibratorii specifice" cu termenul „densitate", care este folosit de obicei cu referire la substanţe ale materiei; şi în cazurile respective cititorul va trebui să interpreteze cu discernământ exprimările respective.

Chiar în primele rânduri din Capitolul 1 al cărţii *Transformări planetare*, cititorul este impresionat de prezentarea pe care şi-au făcut-o înseşi fiinţele superioare care l-au solicitat pe autor să colaboreze prin preluarea telepatică a comunicărilor, cu transcrierea şi editarea lor: *„Suntem Fondatorii... Suntem ceea ce voi numiţi Dumnezei Creatori*". (Aceştia ar fi arhaicii Elohim menţionaţi de peste două mii de ori[87] în vechile texte ebraice şi în textele biblice înainte de

87 În volumul *Cartea Cunoaşterii: Cheile lui Enoch*, eruditul scriitor J.J. Hurtak a specificat că în vechile texte ebraice originale ale Vechiului Testament cu referire la Creaţia de pe Pământ a fost scris în peste două mii cinci sute de locuri cuvântul *Elohim*, care este pluralul cuvântului *Eloha* – termenul la singular atribuit Dumnezeului Creator; deci la început se ştia că tot ce a fost Creaţie pe Pământ a fost realizat de „Dumnezei Creatori"! Dar după un timp conducătorii religioşi au impus cenzurarea în toate textele ebraice a pluralului *Elohim*, acesta fiind înlocuit cu cuvântul „Dumnezeu", termen care redă noţiunea de Creator singular pentru realizarea a tot ce este Creaţie divină în infinitul cosmic. Drept urmare, în traducerile Vechiului Testament din Biblia creştină a fost menţinută această cenzurare. În fapt, Ierarhiile de Creatori *Elohim* emanate de Dumnezeu Tatăl Unic au fost acelea care au transpus în mod material Gândirea, Ideile Divinului Creator Unic, realizând admirabilele Creaţii din universurile concepute de Tatăl Unic. Totuşi, relativ recent, în

cenzurarea lor; autorul J.J. Hurtak i-a menţionat repetat pe Elohim în *Cartea cunoaşterii* [cu trei decenii şi jumătate înainte de cartea lui Sal Rachele] şi i-a prezentat tot cu denumirea de strălucitori „Dumnezei Creatori”.)

Şi tot de la început, de la nivelul superior al acestor fiinţe albastre superioare i s-a specificat ca primă cunoaştere esenţială un fapt tulburător: universul local în care se află şi sistemul nostru solar este ţinut sub observaţie, întrucât este „experimental”! (În cartea sa, J.J. Hurtak menţionase doar că planeta Pământ ar face parte din cele şapte planete experimentale din galaxia noastră.)

Dintre informaţiile generale oferite iniţial este de menţionat şi faptul că în infinitul cosmos al *miilor de universuri* concepute „ideatic” de Tatăl Creator Unic şi create material de Ierarhia Dumnezeilor Creatori ar exista 12 dimensiuni, ca domenii distincte ale unor trepte evolutive având frecvenţe vibratorii specifice; astfel, Fondatorii ar vibra în mod normal la nivelul 12. Dar şi primele mulţimi imense de scântei divine emanate iniţial de Tatăl Unic au avut această vibraţie specifică, pe când valuri imense ulterioare au fost emanate cu vibraţii specifice numai la nivelul 7; însă toate au trebuit să-şi reducă foarte mult nivelul atunci când au ales să coboare în mediile materiilor grele (la niveluri specifice ale treptelor 2 şi 3) pentru a-şi începe parcursul evolutiv al perfecţionării.

Interesantă este şi descrierea „formelor” care deservesc sufletele umane pe parcursul evoluţiei lor. Trupul carnal actual este specific existenţei la nivelul vibrator 3 şi se menţine acelaşi, dar cu o dezvoltare a mentalului superior la dimensiunea nivelului 4. La nivelul 5 s-ar produce o importantă modificare biologică: atomii de carbon din ţesuturile organelor întregului trup ar fi înlocuiţi cu atomi de siliciu, care l-ar face să devină mai luminos şi chiar nemuritor!

Personal am rezerve în legătură cu această transmutaţie atomică; cercetări anterioare ale biochimiştilor au constatat că există într-adevăr posibilitatea „creării” de ţesuturi, respectiv de trupuri organice bazate pe siliciu, dar au evidenţiat că aceasta ar fi o variantă inferioară: trupurile acelor fiinţe ar fi

---

urmă cu peste doi ani, un grup de tineri teologi evrei au cerut revenirea la cuvintele originale din vechile texte canonice; intervenţia lor nu a fost însă luată în considerare.

mult mai grele şi mişcările membrelor ar fi mult mai lente. Constatarea respectivă l-a determinat pe reputatul astronom englez Sir Fred Hoyle (înnobilat pentru realizările ştiinţifice şi pentru deschiderea sa spre o cunoaştere mai extinsă) să scrie în cartea sa *The Intelligent Universe*[88] o concluzie inversă celei a lui Sal Rachele:

...din echivalentul cosmologic al unei ere precedente, creaturi care nu au fost pe bază de carbon s-au dezvoltat pe o altă bază chimică, poate de siliciu – fapt posibil. Inteligenţa cosmică, văzând însă că această bază chimică va dispărea prin *evoluţia* Universului, a transferat informaţiile acumulate unui nou ciclu de viaţă, bazat însă pe carbon. Acestui proces îi datorăm noi astăzi existenţa actuală...

Revenind la descrierea specificată de Fondatori privind formele trupeşti, pentru nivelul 6 corpurile ar avea siluete similare celor de la nivelul 5, dar cu un aspect mai luminos.

La nivelul dimensiunii 7 forma ar fi cea a unei fantome umane, translucidă şi luminoasă, dar invizibilă ochiului omului întrupat.

Dar de la nivelul vibratoriu 8 sufletele care au exact aceeaşi frecvenţă vibratorie intră în rezonanţă şi gândesc exact la fel, începând să se asocieze foarte apropiat, sub formă de ciorchine. Desigur, în lipsa unor informaţii mai detaliate, ne este greu tuturor să ne imaginăm cum ar arăta astfel de asocieri sub formă de „ciorchine”. Dar înainte de a fi tradusă la noi cartea lui Sal Rachele, primisem, în toamna anului 2012, două fotografii documentare (făcute în Croaţia de aceeaşi turistă româncă ce obţinuse şi imaginea din figura 65) care au surprins tocmai astfel de asocieri strânse ale unor fiinţe alb-strălucitoare ce gândeau mereu la fel, fără a-şi pierde însă individualitatea: acestea veniseră împreună (figura 75) şi efectuau în comun această cercetare atentă a planetei noastre. Cele cinci sau şase forme ovoidale intens radiante în alb, strâns alipite în grupul lor, evidenţiau clar un nivel ridicat al evoluţiei spirituale; deci acest document fotografic confirmă direct realitatea straniei informaţii preluate de instruitul Sal Rachele!

88 F. Hoyle, *The Intelligent Universe. A New View of Creation and Evolution*, Editura Michael Joseph, Londra, 1983.

(A doua fotografie, la fel de semnificativă, a fost prezentată în cartea *Strania energie a gândirii* la figura 9.)

Importanţa acelei înregistrări documentare este însă mai mare, întrucât în acea comunicare informaţia oferită era mai extinsă; acest mod de asociere în ciorchine s-ar menţine şi chiar s-ar amplifica pe măsura urcării – mereu în grup – la alte trepte ale evoluţiei spirituale: acest fenomen al rezonanţei prin gândire şi chiar al acţionării identice în diverse misiuni ar conduce la mărirea ciorchinilor fiinţelor spirituale superioare pe tot parcursul avansului lor evolutiv, chiar şi de la nivelul „densităţii" 9 spre treapta superioară 12 (treaptă ce manifestă fizic cea mai înaltă frecvenţă vibratorie)!

Dar legat de această dezvăluire din intimitatea fiinţelor spirituale aflate pe trepte tot mai înalte ale evoluţiei, în comunicarea respectivă s-a oferit şi o informaţie deosebită în privinţa modului în care s-ar desfăşura diferitele faze ale evoluţiei fiinţelor spirituale. Într-adevăr, pentru a experimenta în profunzime diferitele medii existenţiale care compun ansamblul giganticei Creaţii cosmice, începând cu mediile materiilor grele ale planetelor, scânteile divine aflate iniţial pe treapta 8 – pe care autorul le numeşte „suprasuflete" –, precum şi cele de pe treapta 7 s-ar diviza în părţi individuale. Pentru fiecare mediu care urmează a fi experimentat, fiecare parte ar fi dotată cu admirabile forme adaptate mediului corespunzător treptei respective (trupuri din materiile specifice fiecărui mediu şi corpuri concepute din materii fine, de asemenea pentru fiecare treaptă în parte), astfel ca prin trăiri cât mai complexe în fiecare domeniu vibrator să afle şi să înveţe aplicarea creativă a legilor fizice locale. După perioade variabile, fiecare parte va evolua şi va ajunge să se reunească treptat cu „suprasufletul" iniţial, urmând ca în acest mod, în neştiute epoci viitoare, fiecare scânteie divină să devină efectiv un Creator capabil să transpună Gândirea divină în noi înfrumuseţări ale Creaţiei cosmice!

Prezentând în continuare comunicări care dezvăluie o istorie planetară cu incursiuni până în Antichitate, total diferită faţă de cea oferită oficial de ştiinţa actuală, dar mult mai apropiată de realitatea „ascunsă", autorul a primit la rândul său informaţii deosebite şi despre extratereştrii care au venit şi au desfăşurat ample experimente pe planeta noastră. O deosebită

informaţie de principiu oferită de Fondatori (care reaminteşte şi de o comunicare similară redată de autorul J.J. Hurtak privind creaţia din Constelaţia Pleiadelor) este foarte sugestivă:

Forma umană, care iniţial a fost creată în densitatea a 7-a a Pleiadelor, s-a răspândit în peste o sută de sisteme solare din galaxia voastră, astfel că existau peste o sută de sub-specii de umanoizi care au fost răspândiţi în diferite sectoare.

Accentuând faptul că „rasa-rădăcină originară" care a fost creată pe planeta noastră a fost constituită din suflete aduse din Constelaţia Pleiadelor, s-a specificat ferm că întruparea lor biologică s-a bazat pe codul genetic ADN conceput de asemenea acolo.

Dar istoria biologică a omenirii terestre ar fi fost mult mai complicată. Pe Pământ ar fi venit în mod repetat variate grupuri de fiinţe care aveau coduri genetice diferite şi proveneau din alte constelaţii, cu scopuri experimentale temporare, iar unele chiar pentru a rămâne definitiv pe planeta noastră. Ceea ce este însă de remarcat aici este faptul că grupurile respective – mai mici sau mai mari, sau chiar foarte mari – aveau diferite niveluri de evoluţie spirituală, astfel că urmările convieţuirii lor cu pământenii originari au fost destul de variate. Un exemplu tipic este cel al unor grupuri venite din diferite sisteme solare din cadrul Constelaţiei Orion: pe când entităţile din ansamblul stelei roşii Betelgeuse (situată la circa 300 de ani-lumină de Soare) s-ar afla la niveluri înalte de evoluţie spirituală, fiind denumite *Domni ai Luminii*, sufletele „agresive şi dominatoare" din sistemul stelei duble Rigel (situată la circa 700 de ani-lumină faţă de Soare) ar fi fost denumite *Domni ai Întunericului* sau chiar *Forţa Întunecată*.

Un alt exemplu al sufletelor „întunecate" de tip uman au fost grupurile din sistemul stelei Alpha Draconis. Iniţial, populaţia respectivă ar fi venit dintr-o altă galaxie şi s-ar fi stabilit în zona acestei stele din galaxia noastră; aici nu ar fi avut însă o ascendenţă evolutivă pe plan spiritual, alunecând pe panta involutivă a dorinţelor de dominare. Astfel, chiar în cadrul populaţiilor respective ar fi izbucnit războaie, grupuri alungate pentru răutatea lor ajungând şi pe Pământ. Codul lor genetic conţinea aspecte care le făceau trupurile asemănătoare unor

reptile, ceea ce a făcut ca aceste fiinţe să fie numite *reptilieni*. Neacomodându-se totuşi la mediul natural de la solul terestru, numeroase fiinţe draconiene au rămas ca suflete neîntrupate în lumea invizibilă a sufletelor terestre; având însă vibraţii specifice mai reduse, de la nivelul planului astral inferior au căutat permanent, încă dintr-un trecut îndepărtat şi chiar până în zilele noastre, să influenţeze negativ mulţimi de suflete pământene neîntrupate sau întrupate din categoriile puţin avansate spiritual. Astfel, au reuşit mereu să intre în rezonanţă chiar şi cu diferiţi conducători de popoare şi cu persoane importante din toate domeniile, urmărind încontinuu ca în acest mod să domine şi să ghideze omenirea terestră, plafonându-i avansul spiritual. Comunicarea primită de autor avea şi un aspect optimist: începând din actuala etapă, dominarea acestor „străini" va începe să se reducă şi se va elimina în mare măsură la nivelul conducătorilor şi al unor părţi tot mai mari din sufletele întrupate; planeta noastră şi implicit omenirea vor intra în fine în faza ridicării frecvenţelor vibratorii specifice (menţionate şi de autorii anteriori), iar influenţele sufletelor reptiliene exercitate prin rezonanţă asupra sufletelor şi întrupaţilor pământeni cu niveluri vibratorii mai reduse se vor restrânge tot mai mult; vor rămâne doar la oamenii cu un nivel inferior al conştiinţei şi gândirii. În acest sens, fiinţele superioare alb-albastre i-au comunicat autorului-medium Sal Rachele o instruire utilă tuturor oamenilor: „Soluţia în problema reptiliană este pur şi simplu să vă ridicaţi vibraţiile mai sus de nivelul acestora şi nu va mai fi nevoie să vă faceţi griji în privinţa activităţii lor".

Însă din comunicarea fiinţelor superioare rezultă că influenţe negative au existat şi continuă să existe şi din partea unor grupuri de fiinţe cenuşii care vin de pe mai multe planete ale sistemului solar al stelei Zeta Reticulus. Deşi acolo există şi populaţii de Zetani albi (tipul 1), grupurile de Zetani de tipul 3 – *întunecaţii* – ar fi urmărit aceleaşi scopuri de dominare a omenirii terestre prin blocarea evoluţiei ei spirituale, la fel cum au procedat şi reptilienii întunecaţi. Dar grupurile de tipul 2 – care sunt Zetanii cenuşii – nu ar fi fiinţe venite cu scopuri malefice: acestea s-au remarcat prin repetate răpiri de pământeni cu ajutorul OZN-urilor, nu cu scopuri negative, dar nerespectând liberul-arbitru, care este un „dar divin" cu

caracter de lege cosmică. De fapt, cei răpiţi ar fi fost suflete de zetani care ar fi venit voluntar şi s-ar fi întrupat pe planeta noastră ca oameni pământeni (uitând de originea lor); scopul era de a se realiza biologic hibrizi zetani-umani în vederea salvării rasei lor de la degenerare totală.

Dintre grupurile populaţiilor avansate ştiinţific care nu au ajuns însă la niveluri spirituale mai ridicate şi au venit pe Pământ pentru a efectua modificări experimentale genetice cu efecte nocive pentru întreaga omenire, cei mai cunoscuţi în consemnările istorice (în special din Sumerul antic) ar fi fost *Anunnaki* de pe planetoidul Nibiru[89]. Având structural o predispoziţie spre dominare, în expediţiile lor galactice au căutat să subjuge omeniri mai tinere. La fel au procedat şi pe Pământ, unde grupuri importante au rămas în anumite zone din Africa şi Asia ca „zei", ca „regi divini" şi ca feluriţi conducători „nobili" de ranguri înalte, modificând ADN-ul uman spre comportamente de supunere totală şi de plafonare a evoluţiei spirituale. Din păcate, deşi grupurile de Anunnaki au plecat după îndelungate perioade de răspândire a sclaviei pe Pământ, au menţinut şi chiar au dirijat de la distanţă tot timpul – până în zilele noastre – reţele de oameni cu niveluri vibratorii scăzute, dar aflaţi pe variate posturi de conducere, pentru continuarea dominării şi exploatării maselor populare de către grupuri restrânse de „beneficiari". Astfel, după miile de ani de la plecarea lor, omenirea se află în continuare la un nivel scăzut al evoluţiei spirituale şi numai un procent redus dintre oameni a reuşit să depăşească „blocajul" biologic prin dezvoltarea conştiinţei şi prin progresul spiritual. Aceasta este deocamdată singura cale de ieşire din starea de plafonare generală; de aceea, în etapa specială în care ne aflăm, diferite grupuri de fiinţe galactice avansate spiritual au iniţiat variate acţiuni de „trezire" şi instruire a pământenilor, ştiind că energiile marilor transformări planetare vor favoriza ridicarea nivelului vibraţiilor individuale la acei oameni care fac ei înşişi efortul ridicării propriului nivel spiritual.

Într-adevăr, în virtutea legii liberului-arbitru, până în etapa actuală diferite rase galactice întunecate sau cenuşii (care de fapt au fost chiar mai multe decât cele menţionate mai sus) au

89 Z. Sitchin, *Regele care a refuzat să moară*, Editura Livingstone, Bucureşti, 2016.

fost lăsate să desfăşoare pe planeta Pământ variate experimente biologice şi psihologice. Totuşi, de-a lungul sutelor de milioane şi al miliardelor de ani, planeta, ca „fiinţă a Creaţiei" care trebuie să evolueze şi ea, împreună cu omenirea alcătuită din fiinţe spirituale care trebuie să evolueze la rândul lor în plan spiritual, a fost supravegheată benefic şi chiar ajutată în acest sens de alte grupuri de fiinţe mult mai avansate spiritual. „Dumnezeii Creatori" care i-au transmis autorului american comunicările respective au indicat ferm şi acest fapt: există o Confederaţie Galactică a populaţiilor de fiinţe spirituale foarte evoluate spiritual (numai în această parte a galaxiei se găsesc peste o mie de sisteme solare cu asemenea populaţii), care printr-o amplă organizare ierarhică urmăreşte permanent evoluţia armonioasă a tot ce a fost creat în Calea Lactee şi oferă ajutor deschis bazat pe iubire spirituală. Întrucât planeta noastră este un imens „laborator experimental", a fost supravegheată periodic şi omenirea a fost ajutată în mod repetat de anumite grupuri de fiinţe luminoase ca prin diferiţi „zei" să progreseze ca civilizaţii, iar prin instructori de înalt nivel şi prin avatari, să evolueze spiritual. Ca exemple ale fiinţelor superioare care au efectuat intervenţii periodice benefice au fost citate înaltele consilii din Pleiade, grupuri din sistemele stelelor Arcturus, Alpha Centauri, Tau Ceti, precum şi grupuri comune care veghează şi intervin pentru stimularea etapelor evolutive: Ierarhiile Angelice[90], Marea Frăţie Albă, diferite Ordine precum cele ale lui Enoh sau ale lui Melchizedek şi altele. Comunicarea variatelor informaţii şi instruiri transmise lui Sal Rachele de la înaltul nivel spiritual al marilor sfere alb-albastre pentru a fi făcute publice au făcut parte din acest ajutor, care ne este acordat din nou în faza actuală şi întru totul deosebită a ontologiei planetare:*„Scopul nostru... este de a vă ajuta să înţelegeţi prin ce treceţi voi şi planeta voastră, asistându-vă în procesul de trezire... Noi vă iubim...*" (sublinierea ne aparţine – n.a.).

Dar, de fapt, în ce ar consta situaţiile dificile prin care ar trece omenirea şi planeta menţionate de fiinţele superioare care vor să ne ajute să le înţelegem pentru a ne „trezi"? Câteva comunicări oferite lui Sal Rachele au fost dedicate acestor

90 Pseudo-Dionisie Areopagitul, *Ierarhia Cerească*, Editura Cartea Românească, Chişinău, 1932.

situaţii deosebite şi au indicat un fapt esenţial: sistemul nostru solar, care se deplasează încontinuu în jurul centrului galaxiei, a intrat încă de la jumătatea secolului trecut într-o fază ciclică a unui „salt galactic”, care va dura până către sfârşitul actualului secol. În acest interval va traversa o anumită zonă a galaxiei care primeşte energii mai intense din centru prin radiaţii electromagnetice cu frecvenţe vibratorii mult mai ridicate (radiaţii X şi gamma), care activează treptat ample fenomene fizice în masele aştrilor „scăldate” de acestea; în termeni astronomici, acestei zone i s-a dat denumirea „centura fotonică”. Astfel sunt activate şi procesele nucleare din Soare, producând atât înmulţirea perturbărilor şi a exploziilor solare, cât şi emisii mai active energetic. Cumularea acestor două categorii de radiaţii intense va produce transformări şi în intimitatea masei materiale a Pământului, ale cărui materii îşi vor spori frecvenţele vibratorii specifice. Totodată, va conduce şi la transformări în structurările intime ale formelor de viaţă existente la solul terestru – celulele ţesuturilor tuturor fiinţelor modificându-se la rândul lor. Dozele sporite de radiaţii vor reduce însă imunitatea biologică, fapt ce va afecta părţi mari din omenire. Ca fapt distinct, aceste energii sporite vor accelera transformările nivelului conştiinţei unui număr mare de oameni, mai precis în cazul celor care au pornit ferm pe calea evoluţiei spirituale; astfel, aceste mulţimi vor trece mai uşor de la nivelul gândirii specific celor trei dimensiuni şi al conştiinţei respective la nivelul treptei a patra şi mulţi chiar îşi vor schimba şi aspectul trupurilor carnale, care vor deveni mai luminoase, evoluţie specifică treptei a cincea. Problemele mai dificile vor afecta mulţimile de suflete care nu au intrat pe calea evoluţiei spirituale, acestea nemaiputând suporta frecvenţele sporite ale materiilor masei Pământului; aceste suflete vor trebui să se retragă de pe planeta noastră, spre a se reîntrupa pe alte planete la ale căror frecvenţe vibratorii se vor putea acomoda. Asemenea „plecări” vor fi masive: circa 80% din actuala omenire... Instructorii superiori care comunicau autorului-medium Sal Rachele aceste „profeţii” în urmă cu un deceniu specificau o puternică accentuare a transformărilor mediului natural planetar către anul 2030. (Detalierile din cartea instructorului american amintesc şi ele viziunea Sf. Ioan Teologul despre „un cer nou şi un pământ nou” redată în

Apocalipsa, capitolul 21, versetul 1.)

Trebuie subliniat însă un fapt: previziunile acestor fiinţe superioare venite din spaţiu, făcute anterior anului 2012 şi redate în cartea *Transformări planetare*, nu s-au produs totuşi conform profeţiilor respective; dar să nu uităm că în ce priveşte previziunile temporale nu trebuie să ne aşteptăm ca acestea să aibă loc fix la termenele anunţate. Evenimentele sau fenomenele prezise de fiinţe avansate spiritual sunt transpuse în fapte într-un mod deosebit de complex, nefiind legate de anumite intervale de timp, ci de anumite condiţii locale specifice, care le pot decala sau uneori le pot chiar anula. Un exemplu foarte semnificativ în acest sens a fost redat de scriitorul francez P.E. Cornillier în cartea sa *Nemurirea sufletului şi evoluţia lui după moarte* (tradusă la Editura Polirom în 2001): declanşarea Primului Război Mondial nu a avut loc la data prezisă, ci ulterior, când pe Pământ s-au creat condiţiile nefericite ale începerii ostilităţilor. De altfel, este posibil ca însăşi „autoprezentarea" iniţială a acestor fiinţe superioare ca „Dumnezei Creatori" de pe treapta 12, care este cel mai înalt nivel al spiritualităţii, identic cu cel al Tatălui Creator Unic, să nu fie chiar autentică; din tot ce s-a perceput şi s-a scris de-a lungul veacurilor, fiinţele spirituale înalt superioare au apărut întotdeauna ca strălucind puternic, orbitor în alb! Însă autorul-medium le-a perceput ca având corpuri ce radiau nevăzute în alb-albastru; ambele culori indică într-adevăr un nivel evolutiv ridicat, dar nu sunt specifice pentru treapta cea mai înaltă; mai există şi alte trepte ale spiritualităţii înalte până la albul strălucitor, orbitor: fiinţele care radiază în alb-violaceu şi cele care radiază în alb-auriu. Chiar în Lumea sufletelor terestre există unele fiinţe umane care au ajuns, printr-un ridicat avans evolutiv, să radieze în alb-albastru (am publicat unele înregistrări fotografice de acest fel în cărţile *Strania energie a gândirii*, *Karma şi taina reîncarnării*, *Dezvăluiri din invizibil*); dar nici acestea nu au ajuns la treapta de evoluţie cea mai înaltă ce poate fi atinsă în ciclul evolutiv terestru. Chiar dacă fiinţele spirituale care i-au oferit autorului Sal Rachele bogatele comunicări instructive publicate în cartea sa nu ar fi fost efectiv Dumnezei Creatori, conţinutul textelor respective demonstrează totuşi un ridicat nivel spiritual, evidenţiat şi prin faptul că dorinţa lor de a ajuta

omenirea terestră are la bază iubirea spirituală.

Dintre numeroasele cărţi, editate în special în SUA, care au prezentat serii de comunicări ale anumitor fiinţe venite din constelaţii mai apropiate ca să ofere informaţii cu totul deosebite unor instructori pământeni, a atras atenţia o colecţie relativ recentă pe care am prezentat-o parţial şi mai sus: cartea *Marele potenţial uman* (vezi nota 21). Aceasta a reunit informaţii primite de trei instructori cu deosebite capacităţi de preluare a comunicărilor, care au fost contactaţi în mod special pentru a publica instruirile complexe oferite de trei grupuri diferite de fiinţe nevăzute ce demonstrau niveluri evolutive mult avansate. Subtitlul cărţii este edificator: *Învăţături de la Pleiadieni, Hathori şi Arcturieni.*

Prima parte a textului, din care am ales să redau ideile principale, a fost redactată de instructoarea Wendy Kennedy, care în prezentarea introductivă a recunoscut sincer un fapt esenţial: de la prima contactare, i-a trebuit un timp prelungit pentru a-şi ridica nivelul propriilor frecvenţe vibratorii, astfel încât să poată recepţiona prin *channeling* auditiv instruirile unor fiinţe mult evoluate venite dintr-o anumită zonă a extinsei Constelaţii a Pleiadelor! La fel de sinceră, iniţiata a făcut de la început şi o mărturisire intimă: acele fiinţe pleiadene fiind „blânde şi pline de iubire”, prin bogatele informaţii şi instruiri oferite la un nivel ridicat, i-au transformat profund gândirea şi fondul vieţii.

Cu privire la starea actuală a planetei noastre, nevăzuţii pleiadeni au menţionat şi ei că Pământul a intrat într-o etapă cu totul deosebită, pe care au numit-o *Marele Experiment*, datorită unui fapt de o amploare extraordinară: în această etapă se suprapun efectele fizice ale terminării a două cicluri cosmice: pe de o parte, este sfârşitul ciclului precesional – de 26.000 de ani – care în această zonă galactică conduce la creşterea frecvenţelor vibratorii ale tuturor corpurilor aştrilor existenţi, implicit ale întregului sistem al Soarelui nostru; pe de altă parte, este sfârşitul unui ciclu universal care accelerează şi chiar amplifică variatele transformări fizice care vor afecta inevitabil şi sistemul nostru solar.

Actuala omenire terestră va trece astfel printr-un proces unic de transformări intense, care nu s-au mai produs nicicând: fiinţele umane ale căror frecvenţe vibratorii sunt specifice

gândirii în trei dimensiuni (3D) urmează să aibă o tranziţie prin nivelul 4D pentru a se transforma mai apoi şi structural (ca materii ale corpurilor invizibile, dar şi ale trupului carnal) în fiinţe de nivelul 5D. Întrucât pământenii au fost dotaţi într-o măsură mai mare decât alte rase galactice cu un spectru larg de emoţii, Pământul este singura planetă cu fiinţe umane puternic emotive care vor trece prin transformările complexe ale ambelor sfârşituri de cicluri. Urmând astfel ca pe planeta noastră să se producă simultan suite de fenomene fizice şi psihice cu caracter unic, multe alte omeniri din galaxie şi-au trimis observatori-cercetători încă din faza iniţială a transformărilor, pentru a viziona modul în care s-a declanşat Marele Experiment pe o planetă cu o mare varietate de forme ale vieţii şi cu miliarde de suflete umane încarnate. Dar numai o parte dintre aceşti trimişi doresc sincer şi cu iubire să-i ajute pe pământeni în cursul transformărilor geofizice accentuate care vor surveni treptat.

Fiinţele pleiadene au ţinut să remarce însă un aspect deosebit şi foarte interesant: chiar dacă părţi din omenirea terestră vor trece prin situaţii mai dificile, atât din pricina manifestărilor geofizice, cât şi a transformării vibraţiilor propriilor corpuri şi trupuri, cândva, sufletele actualilor pământeni „au vrut” ele însele să vină ca să se încarneze pe această planetă, ştiind dinainte că vor trece prin asemenea transformări! Au venit totuşi aici tocmai ca prin asemenea trăiri care vor culmina cu această fază de transformări să înveţe în profunzime ce înseamnă compasiunea şi iubirea aproapelui şi astfel să-şi extindă propria evoluţie spirituală! Mai mult decât atât: „experimentând” trăirile mai complexe ale transformărilor unei planete, vor putea ajunge să instruiască şi alte omeniri cu privire la evoluţia spirituală prin trăiri la frecvenţe vibratorii mai joase, eliminând gândirea şi prejudecăţile inferioare prin impunerea preeminenţei compasiunii şi a iubirii spirituale!

Dar încă dintr-o primă perioadă a manifestărilor fizice care pregătesc schimbările de ansamblu se constată că o bună parte a oamenilor au şi început să-şi modifice anumite moduri de a gândi; un exemplu este însuşi felul în care este perceput timpul. Astfel, aceia care au început deja să-şi ridice propria frecvenţă vibratorie au perceput o senzaţie ciudată: timpul

parcă trece mai repede! Pe măsură ce frecvenţele individuale vor creşte către nivelul 5D, se va accentua impresia că timpul se tot scurtează, până când fiinţele umane transformate atât trupeşte, cât şi ca mod de a gândi la nivelul specific treptei 5D să ajungă la concluzia că „timpul” este o noţiune total depăşită! În fapt, cei care au început să perceapă comprimarea timpului s-ar afla acum deja în faza de tranziţie a nivelului evolutiv 4D şi, în funcţie de ritmul în care vor continua să-şi ridice nivelul conştiinţei şi al gândirii, vor evolua către modificarea structurală şi funcţională a trupurilor şi a corpurilor invizibile care să vibreze în domeniul de frecvenţe specifice treptei 5D.

Însă creşterile frecvenţelor vibratorii personale nu se produc ca un fenomen general la absolut toată lumea pământeană, fără ca oamenii să le genereze prin eforturi proprii de îmbunătăţire a modului de a gândi: acestea vor trebui să conducă la conştientizări ale necesităţii de ridicare a nivelului moral personal şi a iubirii dezinteresate a aproapelui şi a tot ce este creaţie divină. Doar acei oameni care prin impulsul propriei conştiinţe tind sincer către avansul spiritual vor fi stimulaţi fizic în mod suplimentar de frecvenţele mai ridicate ale energiilor fotonilor imensei centuri spaţiale pe care o va traversa sistemul nostru solar la acest sfârşit de ciclu precesional. Menţionând acest fapt, fiinţele superioare pleiadene au vrut să le ofere pământenilor un ajutor stimulator mai concret, oferindu-i iniţiatei W. Kennedy anumite instruiri ale căror difuzare şi aplicare publică să impulsioneze creşteri ale nivelurilor vibratorii la cât mai mulţi oameni ai planetei noastre.

Pe această linie a comunicărilor oferite din invizibil, tainicii instructori „blânzi şi iubitori” i-au transmis în mod detaliat metode practice pe care persoanele din grupul respectiv, dar şi cititorii cărţii să le poată aplica în mod util în perioada actuală; iată o succintă enumerare a ideilor de bază care definesc aceste metode:

– renunţarea la temeri şi la învinovăţirea altor persoane, deoarece multe situaţii de acest fel sunt cauzate de fapte şi trăiri din vieţi anterioare;

– practicarea unor metode de activare a fiecărei chakre din corpurile noastre invizibile, pentru revigorarea energetică a propriei fiinţe şi pentru eliminarea distorsiunilor din propria

gândire şi cunoaştere;

– apelarea la metode pentru vindecarea energetică a trupului, echilibrul energetic al acestuia fiind „cheia absolută a sănătăţii” lui; de fapt, factorul activant esenţial este însăşi ridicarea propriilor frecvenţe vibratorii;

– eliminarea din gândire şi conştiinţă a intenselor preocupări cotidiene care întreţin energii negative şi vă scad frecvenţele vibratorii: ştirile, războaiele, moartea şi distrugerea;

– regăsirea valorii superioare a propriei fiinţe, care este creaţie divină, prin schimbarea actualei programări a propriei gândiri şi a propriilor manifestări, cu orientarea acestora spre o treaptă mai înaltă, în care iubirea de sine să fie asociată cu iubirea aproapelui;

– renunţarea la judecarea altor persoane prin iertarea lor completă, dar şi prin analize ale conţinutului propriilor gânduri; această metodă este şi o cale pentru îmbunătăţirea propriei stări de sănătate.

În general, cărţile care au redat în ultimele decenii variate comunicări oferite prin *channeling* de diferite fiinţe superioare din neştiute locuri galactice şi chiar din alte galaxii au cam acelaşi gen de conţinut, având la bază dorinţa acestora de a ajuta omenirea terestră să evolueze spiritual în cursul transformărilor geofizice specifice unui sfârşit de ciclu galactic.

Dar numeroasele rase prezentate doar parţial în ilustraţiile din carte au evidenţiat prin trimişii lor înregistraţi fotografic şi un alt fapt esenţial: în galaxia noastră există numeroase populaţii care încă din timpuri străvechi au avansat ştiinţific la niveluri de cunoaştere şi de aplicare a noi şi noi legi fizice în asemenea măsură extraordinare, încât în paralel cu nivelul realizării călătoriilor spaţiale intragalactice au ajuns şi să stăpânească feluritele energii radiante care nouă, pământenilor, ni se par de domeniul magiei.

Capitolul 5
Magia realităţilor paralele

Nu există miracole. Totul este rezultatul legii.

H.P. Blavatsky (*Doctrina Secretă*)

Multe dintre cărţile care au redat instruirea spirituală şi o nouă cunoaştere a ontologiei omenirii într-un cadru galactic mai extins, aşa cum au fost oferite de fiinţe invizibile mult evoluate venite din spaţiu, completează bogata literatură a reactualizării cunoştinţelor şi a practicilor spirituale cristalizate încă din Antichitate. Preluarea seriilor de informaţii oferite de aceste fiinţe a fost însă posibilă datorită faptului că anumiţi instructori şi anumite persoane aveau atât capacităţi mediumnice, cât şi niveluri ale propriilor frecvenţe vibratorii mai ridicate; numai astfel au fost posibile rezonanţele comunicative reciproce, cu întrebări ale pământenilor şi răspunsuri ample, bogate în informaţii din invizibil, care apoi au fost transpuse în cărţile respective.

Dar aceste informaţii menite să-i ajute pe oamenii tereştri să evolueze ar fi extrem de utile dacă ar exista şi oameni de ştiinţă cu gândire la nivel ridicat, care să aibă dezvoltate capacităţi mediumnice (care există latent, în fiecare om) şi totodată să aibă şi curajul nonconformist de a stabili astfel de colaborări cu fiinţe invizibile. Este desigur evident faptul că trimişii galactici ajunşi în spaţiul terestru aveau un nivel ştiinţific extrem de avansat, care a stat şi la baza realizării călătoriilor spaţiale. De fapt, semnalarea acestei importante necesităţi de a avansa cunoaşterea ştiinţifică cu ajutorul acestor Fiinţe Înalt Evoluate din spaţiu a fost enunţată încă în urmă cu peste patru decenii de un promotor oficial al Comunicării cu Inteligenţa Extraterestră – astrofizicianul american Carl Sagan; după cum am menţionat anterior, acesta nu a ezitat să afirme în mod public utilitatea comunicării cu fiinţe din spaţiu mult mai evoluate în cunoaştere:

Se poate concepe existenţa unor civilizaţii extraterestre cu mult superioare celei de pe Terra, a căror descoperire ar putea duce totodată şi la cunoaşterea unor noi legi fizice şi ale tehnicii – *legi pe care noi acum nu le-am putea deosebi de magie* (sublinierea ne aparţine – n.a.).

După cum am arătat în capitolul anterior, dintre numeroasele fiinţe ale diferitelor rase galactice care ne-au

vizitat, unele au fost foarte binevoitoare şi au oferit instruire avansată, în vederea progresului spiritual al omenirii. Printre acestea au fost şi unele care au dorit să ofere instruire ştiinţifică deosebită! Negăsind însă oameni de ştiinţă pământeni cu care să intre în rezonanţă comunicativă, au folosit o altă metodă. Dorind să-i ajute pe cercetătorii ştiinţelor terestre, au căutat colaborări aparent întâmplătoare cu o altă categorie de mediumi, şi anume cu cei la care nu mai erau necesare transmiteri telepatice prin *microtuneluri* ale rezonanţei la niveluri mai ridicate ale frecvenţelor vibratorii: această categorie era aceea a unor fotografi amatori care să aibă capacitatea mediumnică de a obţine înregistrări pe pelicule fotosensibile ale anumitor fenomene produse în invizibil! Identificând întâmplător astfel de persoane care făceau fotografii în diferite locuri din lume, au produs acolo manifestări fizice uimitoare, nevăzute de fotografii amatori şi de persoanele din jur, dar pe care clişeele le-au înregistrat în mod total obiectiv. Evident, persoanele respective au fost intrigate de stricarea fotografiilor-amintire, dar la copieri au văzut înregistrări cu modificări extrem de ciudate, pe care nu le puteau înţelege. Aceste demonstraţii erau extraordinare, întrucât erau produse într-o altă realitate, care apărea ca fiind „paralelă”, căci exista în acelaşi timp cu cea „normală” văzută de toţi oamenii prezenţi, dar era totuşi nevăzută! Existenţa simultană a două realităţi în acelaşi spaţiu, cu fenomene uimitoare petrecându-se în cea „nevăzută”, era bazată evident pe legi fizice necunoscute încă pe Pământ. Or, acele fotografii, *unice în lume*, ofereau modificări strict localizate ale „realităţii normale”, care erau concepute inteligent în aşa fel încât să-i stimuleze în primul rând pe fizicieni: acestea le ofereau dovezi materiale ale existenţei altor legi fizice, ale căror aplicaţii ni se par într-adevăr ca fiind de domeniul magiei!

Una dintre demonstraţiile extraordinare a fost aceea a posibilităţii fiinţelor spirituale mai evoluate de a modifica în mod voit, doar prin energia propriei gândiri, direcţia diferitelor fascicule de radiaţii electromagnetice luminoase, *deviind traseele* acestora! Dar cum poate interveni energia-gând asupra unui fascicul al altei energii, ai cărei fotoni se deplasează cu o viteză fantastică? În mediul atmosferic sau în spaţiu, radiaţiile luminoase se propagă în mod normal numai în

linie dreaptă. Prin concentrarea energiei gândirii în mod voit într-un anumit loc al traseului unei radiaţii luminoase (sau chiar şi al altor radiaţii electromagnetice), s-ar putea modifica direcţia de propagare a fasciculului respectiv? Este oare fizic posibil aşa ceva? Ştiinţa modernă nu cunoaşte o asemenea posibilitate şi orice discuţie ar fi considerată o fantezie inutilă, iar eventuale fotografii ar fi prea rapid considerate trucaje.

De fapt, direcţia fasciculelor energiei fotonilor luminoşi poate fi modificată doar prin suprafeţe materiale reflectante sau la trecerea prin medii translucide capabile să le producă dispersii; prin mijloace tehnice moderne care generează câmpuri electromagnetice nu se pot produce însă modificări ale traseelor şi nici forţele nucleare „tari" sau „slabe" nu pot interveni în acest sens. Totuşi, în cursul veacului trecut, după deducţia teoretică făcută de savantul Albert Einstein prin ecuaţiile teoriei relativităţii, s-a descoperit un fenomen fizic semnificativ: marile mase ale corpurilor cereşti pot produce, prin imense forţe gravitaţionale, uşoare devieri ale direcţiilor de propagare în linie dreaptă a fasciculelor de lumină emise de stele. Deci, dintre cele patru forme fundamentale ale energiei, doar gravitaţia poate modifica deplasarea liniară a fotonilor luminoşi, însă numai prin imensa forţă gravitaţională emisă de uriaşele mase materiale ale stelelor sau ale planetelor gigant. (Celelalte trei energii fundamentale – forţa nucleară tare, forţa nucleară slabă şi cea electromagnetică – nu afectează cu nimic propagarea liniară a radiaţiilor luminoase.)

În cartea *Strania energie a gândirii* am redat diferite rezultate ale anumitor experimente efectuate în laboratoare din mari universităţi şi din institute de cercetare asociate cu anumite înregistrări fotografice relevante şi am evidenţiat un fapt esenţial: energia gândirii influenţează direct manifestări ale formelor fundamentale ale energiei! Am justificat astfel o concluzie care se desprinde în mod logic, dar şi practic: la o scară ierarhizată, *energia gândirii* fiinţelor spirituale, concentrată prin voinţă, este forţa cea mai puternică de pe Pământ şi din spaţiu! Şi cum savanţii fizicii moderne au ajuns la concluzia că cele patru forme fundamentale ale energiei s-ar fi desprins „la începuturi" dintr-o forţă primordială unică, ar rezulta direct că *energia gândirii* fiinţelor spirituale ar fi adevărata energie primordială! Dar, cum am arătat pe larg în

cartea menţionată mai sus, această concluzie era cunoscută din timpurile străvechi, regăsită şi în arhaicul text al *Tăbliţelor de smarald*[91] lăsate posterităţii de marele preot şi rege Thot, originar dintr-o insulă a Atlantidei şi refugiat în Egipt, dar şi într-un text antic hindus[92]; înalt iniţiatul atlant (în Tăbliţa 10) o prezenta ca pe o informaţie primită de asemenea de la o fiinţă venită din spaţiu, şi anume de la un Maestru al Ciclurilor (care ar fi fost o fiinţă spirituală înalt evoluată, asemănătoare Fondatorilor menţionaţi de autorul Sal Rachele):

Ascultă, omule, învaţă din înţelepciunea mea... Află despre Gândul ce creşte în abis aducând Ordinea şi Armonia în spaţiu. Află, omule, că tot ce există fiinţează doar datorită Legii... Află, Thot, că la început existau Vid şi nefiinţă, o nefiinţă fără spaţiu şi timp. În această nefiinţă a apărut un *gând* semnificativ, atottriumfător, care a umplut Vidul. Nu exista materie, ci doar o forţă, o mişcare, un vârtej sau o *vibraţie a gândului* semnificativ, care a umplut Vidul...

Revenind însă la cazurile demonstraţiilor extraordinare ale fasciculelor luminoase deviate în aer prin metode necunoscute de ştiinţa actuală, reamintesc un caz mai vechi, pe care l-am prezentat şi ilustrat în urmă cu peste patru decenii[93].

---

91 *Tăbliţele de smarald ale lui Thot, atlantul*, Editura Cristal Life, Arad.
92 T. Simenschy, *Cultură şi filosofie indiană în texte şi studii*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1978.
93 F. Gheorghiţă, *OZN – o problemă modernă*, Editura Junimea, Iaşi, 1973.

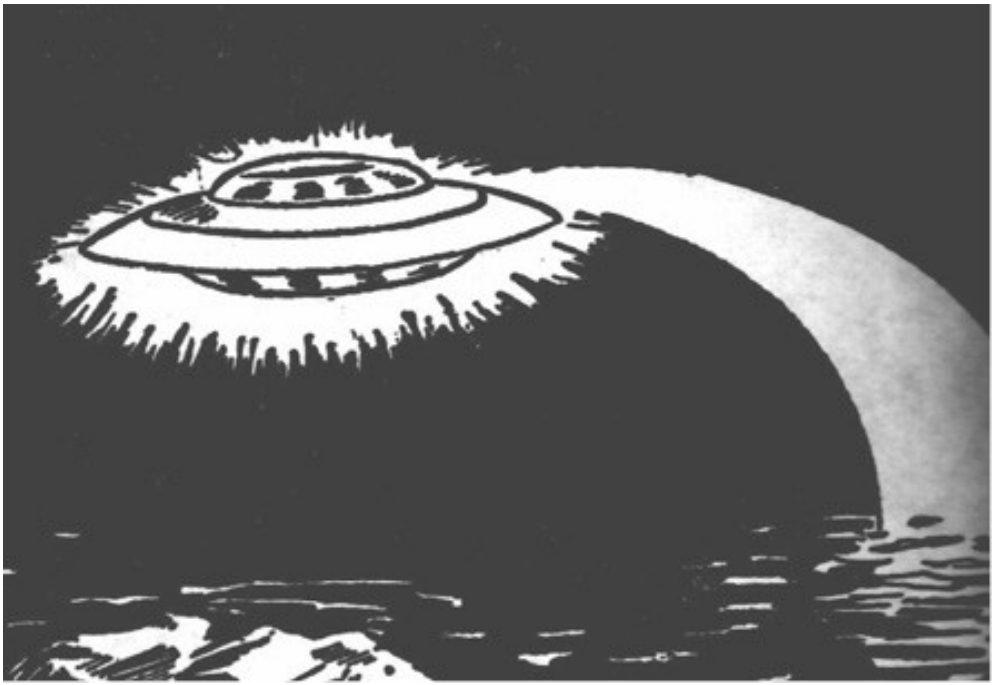

Ilustraţia 12. Demonstrarea uimitorului fenomen al curbării unui fascicul de lumină oferită de fiinţe venite din galaxie!

Strania manifestare a fost oferită în zorii zilei de 20 octombrie 1971 de trimişi ai unei populaţii galactice foarte avansate ştiinţific, aflaţi într-un OZN strălucitor care coborâse şi staţiona în aer la mică înălţime! Remarcând că pe ţărmul Oceanului Pacific (lângă localitatea Tocopilla, în Chile) se afla un grup de oameni, din obiectul zburător au emis orizontal un puternic fascicul luminos, pe care la mică distanţă l-au curbat însă până la verticală, extremitatea lui intrând în apa oceanului. Revista pariziană *Phénomčnes Spatiaux* a primit din Chile raportul trimis de investigatorii uimitorului fenomen, l-a publicat şi l-a completat cu anumite comentarii şi cu un desen care a redat sugestiv detaliile specificate de martori (în nr. 80/1971).

Un alt caz demonstrativ, observat în Anglia şi publicat de asemenea împreună cu un desen sugestiv[94], a fost urmărit de martori în mod repetat într-o noapte din vara anului 1998, pe

94 C. şi S. Andrews, *La marginea realităţii*, Editura Cartea Daath, Bucureşti, 2014.

un ogor din West Stowell. Acolo însă fenomenul a fost mult mai ciudat: când martorii se pregăteau să plece de pe teren, fără să fi văzut ceva pe solul acoperit cu un strat de ceaţă, de la nivelul miriştii din mijlocul ogorului ar fi ţâşnit două fascicule de lumină apropiate, înalte de câteva sute de metri, care, legănându-se, s-au curbat într-un mod ciudat. Deşi după vreo şapte secunde fenomenul a dispărut, totuşi s-a manifestat a doua oară la fel de ciudat, tot când martorii se hotărâseră din nou să plece. Unul dintre aceştia – cunoscutul investigator englez al enigmaticelor fenomene *crop circles* Peter Sorensen – a relatat în scris că acele curbări de fascicule luminoase au fost „lucrul cel mai ciudat pe care l-am văzut în viaţa mea". Este însă întru totul evident că şi în acest caz din Anglia cele două demonstraţii au fost produse de fiinţe inteligente care au gândit manifestările şi prin însăşi energia gândirii lor s-a produs straniul fenomen al curbării fasciculelor de lumină!

Dar cel mai extraordinar caz, tulburător atât prin amploarea, cât şi prin înregistrarea sa fotografică „întâmplătoare", a fost surprins în Germania la începutul nopţii din 15 mai 2007, în scuarul central cu fântână arteziană din oraşul Leipzig. Cele două fotografii făcute acolo de trei foste colege, care tocmai ieşiseră de la un congres al asistentelor medicale din maternităţi, erau menite să fie amintiri plăcute ale reîntâlnirii lor. Dar numai prima expunere avea să rămână în albumele acestora, întrucât a doua fotografie a fost „stricată" de un fenomen care nu avea nici un înţeles. Această a doua fotografie, rămasă printre hârtii nefolosite timp de şapte ani, a fost regăsită şi mi-a fost oferită de asistenta Annemarie Binder, cu speranţa că aş putea să o descifrez. (Dată fiind importanţa ei, am prezentat-o în cartea *Uimitoarele fenomene din invizibil şi energiile benefice*, dar o reiau şi aici.)

Cel de-al doilea clişeu a fost impresionat de „jocurile" unor energii neştiute, controlate însă în mod inteligent de fiinţe invizibile care au dorit să demonstreze categoric realitatea acestui fenomen necunoscut de pământeni: gândirea fiinţelor spirituale fiind energia primordială atotputernică, ea poate să dirijeze prin concentrări voite şi radiaţiile electromagnetice, implicit manifestările luminoase!

Dacă în prima fotografie imaginile persoanelor şi ale mediului local au fost foarte clare, în a doua toate detaliile au

fost tulburi (fapt mai accentuat în dreptul persoanei din stânga), în cadrul vizat apărând un fel de înceţoşare dominată de un fenomen extraordinar (figura 76): toate fasciculele de lumină venite pe direcţia aparatului de fotografiat de la sursele luminoase existente (iluminat public, firme luminoase şi lămpi ale iluminatului decorativ montate etajat la jeturile fântânii arteziene) erau puternic curbate, aproape în unghi drept! Mai mult decât atât: fasciculele literelor de la firmele luminoase (aflate la distanţe de peste zece metri) şi de la unele lămpi ale fântânii venite în direcţia fotografului au fost curbate exact deasupra capului persoanelor laterale, iar porţiunile devierilor verticale le-au acoperit feţele şi apoi *au fost oprite în aer* fără a coborî mai jos! De altfel, şi după curbările aproape în unghi drept ale fasciculelor tuturor surselor luminoase din întregul cadru fotografiat, ca la o comandă toate coborârile verticale ale fasciculelor *au fost oprite în aer la aceleaşi lungimi ale traseului deviat*! Era evident un fapt, nevăzut însă de persoanele prezente: extraordinarul fenomen fizic produs în acel scuar se manifestase extrem de rapid după prima fotografiere, conform unui *anumit program*! Acel program a fost *imprimat într-un câmp localizat de energie al unei alte realităţi, create în invizibil prin energii ale gândirii uneia sau mai multor Fiinţe Înalt Evoluate, de asemenea nevăzute*!

Desigur, provocatoarele curburi aproape în unghi drept ale fasciculelor luminoase nu erau produse de fantastice forţe gravitaţionale, singurele cunoscute ştiinţific a fi capabile să devieze radiaţiile luminii. În realitate, intervenise o altă energie mult mai puternică, manifestată în cadrul respectiv printr-o manipulare inteligentă: curbura chiar deasupra capului oamenilor, însă numai a anumitor fascicule din lumina surselor locale şi însăşi oprirea în aer a tuturor acelor devieri indicau conceperea extraordinarului ansamblu de fenomene invizibile de către o gândire superioară, cu evident scop demonstrativ! Însăşi neclaritatea şi înceţoşarea din cadrul respectiv evidenţiau un fenomen suplimentar, pe care l-am întâlnit în foarte multe fotografii din invizibil ca efect al energiilor radiate de fiinţele nevăzute mult mai evoluate: era activarea energetică într-un spaţiu limitat a unui anumit tip de particule ale materiilor invizibile existente în aer, care, devenind şi ele radiante, au produs în invizibil un fel de înceţoşare radiantă ce

impresionează de asemenea peliculele fotosensibile.

În sine, toate detaliile conţinute în această înregistrare documentară unică pun în evidenţă o realitate tulburătoare şi complexă, în contextul vizitării Pământului şi al instruirii din partea unor fiinţe mult mai evoluate venite în acea perioadă din galaxie: în noaptea respectivă, acolo, asemenea fiinţe au generat localizat un câmp de energie noetică în cadrul căruia, prin energii ale gândirii, au produs o demonstraţie extraordinară. Intenţia era categorică: oamenii de ştiinţă ai planetei noastre trebuie să facă un important salt ascendent în amplul domeniu al cunoaşterii fundamentale, abordând cercetarea legilor fizice ale energiei gândirii fiinţelor spirituale, şi aceasta cu atât mai mult cu cât energia primordială emisă la cea mai înaltă frecvenţă vibratorie de Creatorul Unic ca primă manifestare a Sa este energia atotputernică ce domină toate celelalte forme de energie – *fiindcă le conţine*! Cele patru forţe fundamentale desprinse din ea la începuturile Creaţiei cosmice pot fi dominate şi dirijate oriunde de energii ale gândirii emise de fiinţe spirituale, care trebuie să se manifeste însă la frecvenţe vibratorii tot mai înalte, cu alte cuvinte să aibă un înalt nivel de evoluţie spirituală. Or, prin nivelul ridicat al conştiinţei care a condus la trepte evolutive superioare, asemenea fiinţe mult evoluate domină toate formele de energie, dar le folosesc aplicativ numai în mod creator şi stimulator, pentru asigurarea ritmului evolutiv în mediile cu niveluri inferioare. Acest fapt a fost demonstrat şi ilustrat chiar şi la nivelul posibilităţilor fiinţelor pământene care au obţinut un avans evolutiv, în special în cartea *Strania energie a gândirii*. Totuşi, ştiinţele oficiale terestre nu au abordat încă cercetarea legilor specifice energiilor noetice şi a tehnologiilor de aplicare a lor, care vor revoluţiona desigur multe domenii ale vieţii pe Pământ. Or, extraordinara demonstraţie de la Leipzig a oferit oamenilor de ştiinţă ai Pământului această înregistrare fotografică documentară tocmai ca un impuls şi mai categoric pe linia progresului cognitiv şi creativ!

Lecţii pentru o nouă revoluţie

Prima jumătate a secolului XX a fost o perioadă de stimulare a unor adevărate revoluţii ştiinţifice şi tehnologice; acestea s-

au datorat pe de o parte seriei de revoluţii în fizica fundamentală (teoriile atomice, ale relativităţii şi apoi ale cuantelor), reflectate la scurt timp în toate celelalte ştiinţe, iar pe de altă parte dezvoltării rapide a tehnologiilor legate de energia şi aparatura electrică, iar mai apoi de tehnica electronică. Progresul general realizat astfel în toate domeniile a continuat şi chiar s-a accentuat în mod deosebit în a doua jumătate a veacului trecut. Dar pe parcursul acestei a doua perioade a avut loc deschiderea unui amplu orizont cognitiv şi creativ, care în deceniile şi chiar veacurile anterioare era repudiat cu vehemenţă: somităţi ştiinţifice erau convinse la început că viaţa a putut să apară în foarte multe alte locuri din univers şi implicit în galaxia noastră, iar apoi, după diferite perioade necunoscute, însăşi fiinţa de tip uman s-ar fi răspândit pe numeroase planete, chiar cu miliarde de ani înainte de apariţia omului pe Pământ! Aşa cum am prezentat succint la începutul capitolului 2, această stranie convingere a rezultat în mod firesc din provocatoarele manifestări ale Obiectelor Zburătoare Neidentificate, care demonstrau performanţe tot mai uimitoare, care depăşeau cunoaşterea ştiinţifică modernă şi demonstrau implicit originea lor extraterestră.

După decenii de tăinuire intenţionată a prezenţei OZN-urilor, savanţii americani şi ruşi, împreună cu câţiva invitaţi din trei ţări avansate, au lansat brusc, în septembrie 1971, o acţiune de mare amploare: realizarea prin cooperare internaţională a Proiectului CETI – Comunicarea cu Inteligenţa Extraterestră, studiat la foarte înalt nivel ştiinţific de universitari americani asociaţi cu specialişti de la NASA.

Întrucât se demonstra că echipajele din OZN-uri nu doreau să comunice direct cu pământenii, Proiectul CETI îşi propunea să caute semnalele radio şi TV emise de diferite civilizaţii din galaxie, pentru a se obţine pe această cale contacte utile cu populaţii evoluate, care există în mod evident în Calea Lactee. Coordonatorul ştiinţific al studiilor prealabile elaborate de NASA, dr. Bernard Oliver, exprima atunci o gândire de o amplă deschidere, care avea să schimbe concepţiile unui număr tot mai mare de oameni de ştiinţă:

După părerea mea, curiozitatea noastră ca oameni şi aceea a oamenilor de ştiinţă nu ne vor da pace până când nu vom fi

început să căutăm semnalele extraterestre. Consider de asemenea că datorită acestor cercetări civilizaţia noastră poate obţine multe beneficii din contactele interstelare pe care am reuşi eventual să le stabilim. Poate că asemenea contacte s-au desfăşurat din timpuri imemoriale, poate de miliarde de ani, în galaxia noastră. Dacă ipotezele noastre sunt exacte, punându-ne în legătură cu aceste civilizaţii, vom avea posibilitatea să intrăm în posesia unui imens patrimoniu de cunoaştere, poate transmis de la planetă la planetă, de la civilizaţie la civilizaţie, încă cu miliarde de ani în urmă!

În cadrul acestei impresionante acţiuni terestre, primul studiu de amploare al NASA – denumit *Proiectul Ciclopul* – propunea echiparea unei „urechi a Pământului" care să fie realizată într-un imens poligon în care să se monteze peste o mie de radiotelescoape[95]! Dintre acestea, majoritatea urmau să fie echipate cu „ciclopi" cu diametrele cupelor parabolice de câte o sută de metri! Dar întrucât cunoscutul astronom american Frank Drake a apreciat, în baza unui calcul estimativ, că din profunzimile cosmice sunt emise permanent circa 200 de milioane de miliarde de miliarde de unde electromagnetice din domeniul lungimilor de unde radio, generate însă în mod natural în procesele fizice ale miliardelor de miliarde de stele, s-a prevăzut dotarea marelui ansamblu cu un imens „analizor cu conversie intermediară", care să analizeze simultan zece milioane de frecvenţe specifice şi să selecteze automat semnalele care ar fi artificiale!

95 NASA-CR-114445: *Project Cyclops – A Design Study of a System for Detecting Extraterrestrial Intelligent Life*, 1971.

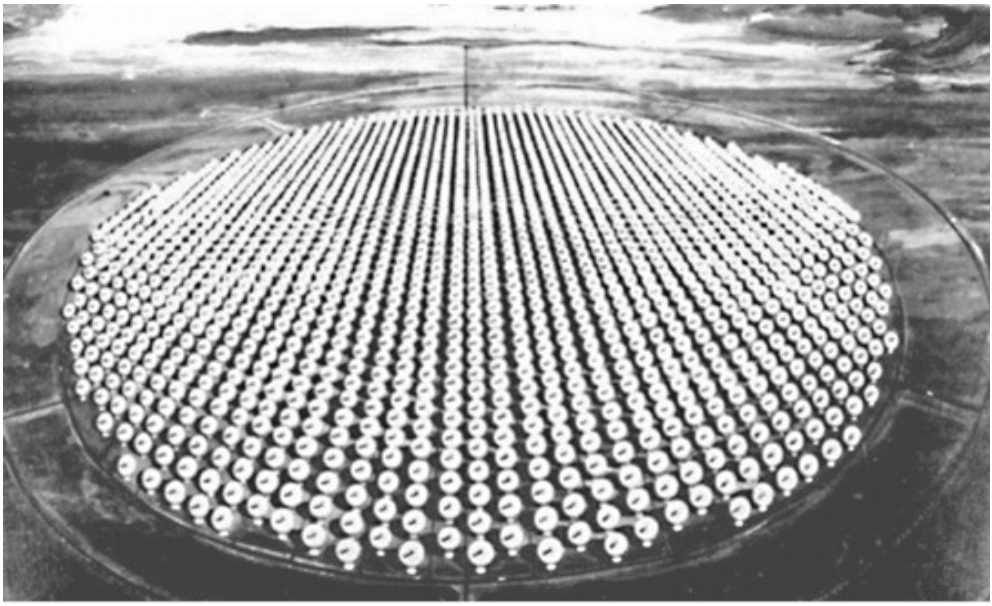

Ilustraţia 13. Imensa „ureche a Pământului” propusă pentru descoperirea emisiilor radio ale civilizaţiilor extraterestre şi contactarea acestora

Pentru ca această realizare să fie şi mai performantă, ulterior s-a studiat şi o variantă mai ambiţioasă: pentru a se elimina alterarea radiaţiilor provenite din cosmos la traversarea atmosferei terestre, s-ar putea realiza chiar un poligon cu mult mai puţine radiotelescoape, dar care să fie montate pe solul lunar!

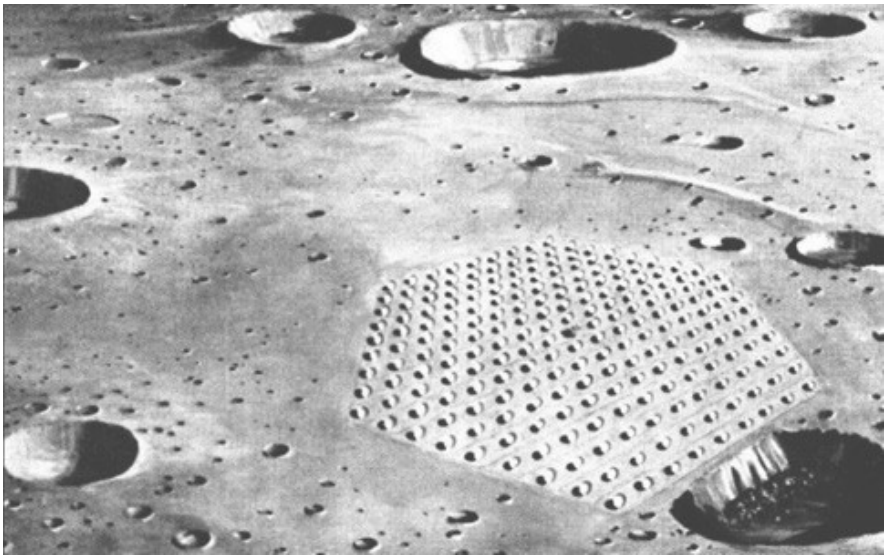

Ilustraţia 14. „Marea ureche” pentru descoperirea emisiilor radio şi TV extraterestre ar fi mai eficientă dacă ar fi montată pe Lună!

În realitate, costurile imense necesare realizării *Proiectului Ciclopul* au determinat renunţarea la acest mare ansamblu şi chiar la mult prea ambiţioasa denumire CETI. Însă astronomii din ţările care au în dotare mari radiotelescoape performante au înţeles importanţa acestei cercetări la nivel mondial şi au convenit un nou plan comun, în baza unui alt program conceput de specialiştii americani: *Proiectul SETI*[96]. Conform înţelegerii colective, zilnic, fiecare radiotelescop din lume trebuia să treacă la un alt regim de funcţionare ştiinţifică: să fie utilizat timp de câteva ore numai pentru analizarea radiaţiilor dintr-un anumit domeniu de frecvenţe, stabilit în comun de astrofizicienii implicaţi. Cu această ocazie, noii acţiuni colective i s-a dat denumirea Căutarea Inteligenţei Extraterestre (SETI), eliminându-se pretenţioasa denumire iniţială de *Comunicare* cu Inteligenţa Extraterestră. Pe parcursul anilor a crescut numărul de mari radiotelescoape de pe globul terestru incluse în această „căutare a acului în carul cu fân” şi, construindu-se un analizor cu o capacitate şi mai mare de prelucrare (14

96 NASA-SP-419: *The Search for Extraterrestrial Intelligence*, 1977.

milioane de canale de frecvenţe analizate simultan[97]), programul a primit numele MEGA – SETI. Marea cercetare a cerului va dura încă mulţi ani. Şi deşi la un moment dat s-a publicat o înregistrare a unor „semnale artificiale" provenite din spaţiu, marele eveniment al detectării sursei şi al visului unei contactări pe calea undelor încă nu s-a produs.

Însă, dacă ne limităm la căutarea emisiunilor sau măcar a semnalelor transmise din spaţiu doar prin unde radio şi TV e foarte probabil ca marele eveniment să nu se producă niciodată! O civilizaţie extraterestră ajunsă la stadiul realizării călătoriilor interstelare ar fi renunţat de foarte mult timp la folosirea undelor electromagnetice radio pentru comunicarea în spaţiu la distanţe galactice mai mici sau mai mari. Motivul e bine cunoscut şi de specialiştii tereştri: aceste unde sunt afectate – uneori chiar până la anulare – atunci când se produc intense fenomene fizice nucleare în corpul stelei noastre, Soarele; or, astfel de fenomene au loc evident în orice alt sistem solar sau în orice zonă în care există numai stele fără planete! Şi desigur, nici o lume avansată tehnic nu ar risca să-şi trimită în spaţiu propriii specialişti fără a putea avea comunicaţii permanente şi sigure cu aceştia! Pentru transmisii şi comunicaţii la distanţe galactice, populaţiile mult evoluate în cunoaşterea ştiinţifică au identificat de mult timp un alt spectru energetic al radiaţiilor transmiţătoare de informaţii: spectrul unei forme de energie care să nu fie influenţată absolut deloc de marile furtuni magnetice sau de alte emisii produse de stele sau chiar de imense câmpuri ale variatelor tipuri de energii cantonate în giganţii nori din spaţiu. De fapt, această formă de comunicare care nu este afectată de imensele energii electromagnetice, întrucât aparţine unui alt spectru vibrator, cu frecvenţe mult mai înalte, este însăşi *telepatia*, desprinsă ca o formă distinctă din atotputernica *energie a gândirii*! Afirmaţia nu este o concluzie strict personală, căci specialiştii pământeni ai zborurilor extraatmosferice au ajuns la această convingere cu multe decenii în urmă şi chiar au experimentat-o în spaţiu, dar la scara redusă a actualelor posibilităţi terestre! După ce, la 31 ianuarie 1971, nava americană Apollo 14 a fost lansată spre Lună, în câteva reprize – până la distanţa de 300.000 km faţă de Pământ – s-a derulat experimentul

97 F. Gheorghiţă, *Temponauţii galactici*, Editura Moldova, Iaşi, 1993.

comunicării telepatice dintre astronautul Edgar Mitchell ca emiţător şi patru receptori de pe Pământ[98]. Experimentul, deşi în bună parte reuşit, nu a mai fost repetat în cele trei misiuni ulterioare, însă a condus în anumite ţări la serii de cercetări experimentale tot mai extinse; dincolo de unele scopuri secrete, cercetările respective au început să pregătească „revoluţionarea" tehnicilor de comunicare cu astronauţii care, într-un viitor încă nedeterminat, vor pleca în misiuni spaţiale tot mai îndepărtate.

Revenind însă la ajutorul stimulator acordat omenirii terestre de anumite fiinţe invizibile mult evoluate în această perioadă a unor transformări planetare, reiau, cu unele măriri parţiale, alte patru înregistrări fotografice *unice* oferite de asemenea de fiinţe superioare cu un anume scop: tulburătoarele fenomene, produse special pentru a fi fotografiate, pun în evidenţă noi legi fizice aflate la baza manifestărilor atotputernicei energii a gândirii, sunt „lecţii" care să conducă şi la alte revoluţii în cunoaşterea ştiinţifică, precum şi în tehnica modernă.

Primele trei imagini din acest grup – figurile 77, 78 şi 79 – provin din locuri cu totul diferite; dar, deşi redau în principiu acelaşi fenomen-cadru de bază evidenţiat anterior prin figura 76, în fiecare înregistrare au fost surprinse cu totul alte tipuri de manifestări fizice, care sunt pur şi simplu şocante! Am mărit în mod special părţile esenţiale ale acestor fotografii documentare, pentru ca cititorii să le poată analiza direct şi cât mai apropiat; acest fapt e necesar, căci producerea în invizibil a unor fenomene fizice foarte stranii în spaţii limitate în care se creează „alte realităţi" este încă inexplicabilă prin actualele cunoştinţe ştiinţifice strict materialiste.

Fenomenul de bază e într-adevăr tulburător: în acel spaţiu în care fiinţe mai evoluate creează un câmp localizat al energiei gândirii, ele transpun invizibil până la cel mai mic detaliu modificări concepute *noetic* ale realităţii pe care noi o percepem vizual, creând o realitate paralelă în care conţinutul informaţiilor transmise în mod normal de lumina solară sau artificială reflectată este schimbat sau chiar anulat, mai precis înlocuit demonstrativ cu altul „confecţionat noetic"! Dar

98 E. Mitchell, „An ESP test from Apollo 14", *Journal of Parapsychology,* vol. 35, nr. 2, iunie 1971 şi R. Bertrand, *La Télépatie*, R. Laffont, Paris, 1974.

derutant este modul în care se produce un asemenea fenomen în sine: energiile-gând ale fiinţelor care au conceput imaginile modificatoare au o frecvenţă vibratorie mai ridicată, mai mare decât cea a energiilor luminii solare reflectate, şi astfel realitatea paralelă concepută prin gândire este *mai potentă energetic* în spaţiul limitat al acelui câmp noetic localizat! Este de remarcat însă un fapt deosebit de important: frecvenţa vibratorie a energiei-gând ce activează câmpul localizat nu are o valoare oarecare, ci este efectiv „aleasă”, probabil la o armonică superioară frecvenţei vibratorii a luminii solare! Această „alegere” are drept scop menţinerea în câmpul noetic localizat a aceloraşi culori ale întregului mediu vizat de clişeul fotografic. Faptul este demonstrat direct de peliculele fotosensibile, care, fiind impresionate în primul rând de radiaţiile cele mai potente energetic, preiau cu prioritate într-o porţiune a clişeului acea „altă realitate”, iar în restul clişeului preiau realitatea vizibilă! Înregistrările clişeelor demonstrează însă producerea unor fenomene fizice şi mai şocante în spaţiul dominat de frecvenţe vibratorii mai ridicate: impunerea imaginilor gândite poate genera rapid în invizibil transparenţe totale care apar ca dematerializări ale unor părţi din obiectele materiale şi chiar din unele trupuri umane!

Chiar dacă la prima vedere unele persoane neinformate în acest domeniu pot afirma în mod simplist că astfel de imagini ar fi nişte trucaje, complexitatea înregistrărilor fotografice ale unor „alte realităţi” demonstrează veridicitatea lor. De fapt, imaginile impun analize întru totul obiective, căci în sine sunt documente fotografice unice, cu o reală valoare ştiinţifică! Şi aceasta cu atât mai mult cu cât fotografii amatori care au rămas cu „fotografii stricate” sunt persoane total oneste şi neinteresate de publicitate, dorind doar să afle cauza straniilor înregistrări.

Tânăra studentă Ioana-Cristina G. s-a deplasat în iulie 2011 din Bucureşti la Braşov cu o problemă urgentă, însă a avut la dispoziţie câteva ore ca să viziteze centrul vechi al oraşului, unde a făcut unele fotografii. Impresionată de Biserica Neagră, a fotografiat şi impunătoarea construcţie. Dar abia după urcarea în tren a avut timp să revadă pe micul ecran al aparatului fotografic diferitele înregistrări făcute acolo. A fost cu totul uimită de una dintre imagini, care reda nişte

„ciudăţenii” imposibil de conceput ca fiind reale: în fotografia de ansamblu a bisericii, unei doamne mai distanţate faţă de alţi trecători aflaţi lângă gardul metalic al marelui monument îi lipseau capul şi o parte din gât, jumătatea superioară a gâtului şi capul apărând însă la vreun metru în faţa trupului!

După un timp, înregistrarea respectivă mi-a parvenit şi am fost la rândul meu uimit de conţinutul acelei fotografii. Am redat detaliul mărit al unei anumite porţiuni din spaţiul vizat – care de fapt înregistrase mai multe fenomene foarte stranii – în figura 77: într-o *zonă localizată*, aparatul înregistrase într-adevăr o „altă realitate”, produsă în mod inteligent în invizibil de neştiute fiinţe spirituale mult evoluate; scopul era evident stimulator pentru pământenii care vor înţelege lecţia oferită! În realitatea paralelă creată în nevăzut special pentru a fi fotografiată, *demonstraţia* modificărilor concepute noetic şi realizate prin energii-gând a fost însă mult mai complexă: în cazul a 17 bare verticale ale gardului metalic, extremităţile superioare au apărut ca fiind rupte la diferite înălţimi (în partea dreaptă a imaginii), iar la alte opt bare (din partea stângă a imaginii) părţile mai lungi aveau şi îndoituri înainte de locurile unde păreau rupte! Dar toate cele 25 de extremităţi „rupte” stăteau simplu în aer, nesusţinute de ceva, căci platbanda orizontală superioară de care erau sudate barele *dispăruse total*, fiind parcă dematerializată! În câmpul localizat al unor energii-gând la frecvenţe mai ridicate, întregul trup al persoanei menţionate mai sus fusese activat energetic, fapt evidenţiat în special în partea dinspre gardul „modificat”: deşi îmbrăcămintea îi era total albă, pe porţiunea întregului picior stâng şi mai discret pe conturul mâinii stângi, fotografia înregistrase o plăcută radiaţie albastru-deschis, care, evident, era şi ea invizibilă. Dar această activare a întregului trup a permis probabil o extindere a demonstraţiei şi printr-un alt fenomen fizic inexplicabil: în dreptul capului persoanei – care, evident, rămăsese la locul lui – clişeul a înregistrat perfect suprafaţa peretelui din blocuri de piatră, ca şi cum capul nu ar fi fost împreună cu trupul ca să acopere imaginea peretelui, întrerupând lumina solară reflectată! Dacă întregul trup acoperise vizual fâşia verticală de perete a construcţiei, împiedicând lumina solară reflectată în dreptul său să mai ajungă la clişeul fotografic, de ce nu s-au văzut în fotografie

capul şi partea superioară a gâtului, *existente fizic* la locul lor? Atât capul, cât şi porţiunea de gât care lipseau în fotografie deveniseră fizic transparente! Dar, ca „demonstraţia” să fie şi mai provocatoare pentru cercetătorii ştiinţifici şi pentru public, în acelaşi timp o parte din imaginea capului, care fusese deplasată în aval, oprea totuşi lumina solară reflectată de perete în dreptul ei, fără să se ştie cum, căci nu exista fizic acolo! Oare ce se întâmplase cu partea inferioară a capului şi cu partea superioară a gâtului, care „dispăruseră” total? În invizibil au fost complet dematerializate?

De fapt, întreaga demonstraţie evidenţia în primul rând un fenomen fizic important: uşurinţa cu care energiile gândirii la frecvenţe vibratorii mai ridicate *pot modifica rapid informaţiile transmise prin radiaţiile luminii albe* la frecvenţe vibratorii mai joase decât ale acelui câmp limitat activat prin energii-gând! Analizată separat, fiecare modificare a realităţii percepute de noi şi produsă în acel cadru al unui câmp noetic localizat oferă aspecte ştiinţifice întru totul noi, care ar trebui descifrate şi dezvoltate apoi în mod creativ. Prin complexitatea ei, întreaga „lecţie” este într-adevăr extraordinară pentru ştiinţa pământeană modernă!

Pentru a obţine eventuale explicaţii realiste prin citirea extrasenzorială a unor energii preluate de clişeul fotosensibil şi transpuse în copia fotografică, am apelat din nou la două persoane cu capacităţi extrasenzoriale deosebite. Anumite explicaţii primite au fost tulburătoare: fenomenele atât de stranii ar fi fost produse de trei Fiinţe Înalt Evoluate, venite din spaţiu, care aveau siluete invizibile de fiinţe umane, dar capul le era mai mare; energiile radiate de acestea erau deosebit de intense, întreţinând în jurul lor o zonă în care *spaţiul era curb* şi în interiorul căreia exista „o altă realitate”, pe care nici una din cele două persoane nu o putea defini prin cuvintele noastre.Tulburătoare „citire” a unei şi mai tulburătoare demonstraţii a posibilităţii de concepere a unei alte realităţi, cu o rapidă transpunere fizică a acesteia într-o anumită porţiune de spaţiu în care domină vibraţiile mai înalte ale energiilor gândirii comune a celor trei fiinţe invizibile!

După trei ani, când se afla într-o excursie în Anglia, la fel de întâmplător, Ioana-Cristina G. a fost „selectată” din nou – dar de alte fiinţe nevăzute, care au perceput că are capacitatea să

fotografieze din invizibil o demonstraţie a modificării realităţii prin energii-gând! În vara anului 2014, se afla împreună cu câţiva colegi pe un mic vapor care făcea curse pe fluviul Tamisa pentru turiştii care doreau să vadă zona centrală a Londrei, cu clădirile monumentale de pe ambele maluri. În spaţiul restrâns în care se aflau, în una dintre fotografiile făcute apărea un coleg, clişeul redând-o parţial şi pe o colegă aflată aproape de acesta. Dar poza a fost „stricată" printr-o complexă demonstraţie a unor jocuri extrem de şocante de modificare a informaţiilor redate de lumina solară reflectată de *anumite părţi ale trupurilor* celor două persoane din fotografie, dar şi de unele construcţii aflate la distanţe mai mari în cadrul vizat.

La prima vedere a imaginii, este într-adevăr uimitoare dispariţia de la abdomen în jos a trupului persoanei feminine (figura 78)! Acest lucru dă impresia dematerializării jumătăţii din trup care se deplasase în invizibilul unei *alte realităţi*, concepută însă clar în mod inteligent! Şi este şocant să vezi în această înregistrare fotografică *total obiectivă* peretele metalic vopsit în roşu al vaporului şi balustrada din inox, deşi ar fi trebuit să fie acoperite local de „porţiunea lipsă" a trupului acelei persoane! În restrânsul câmp vibrator la o frecvenţă mult mai ridicată al unei alte realităţi concepute în gând de o fiinţă invizibilă şi preluată de clişeul sensibil la potenţa energetică, „jocul demonstrativ" era într-adevăr provocator: totul se petrecea ca şi cum de la torace în jos trupul *nu mai exista*, lumina solară trecând liber *prin* acea parte de trup uman şi revenind tot liber prin reflectare pentru a transmite imaginea continuă a peretelui metalic roşu şi a balustradei! Cât de puternică este această energie a gândirii fiinţelor spirituale! În realitate, trupul persoanei feminine nu suferise nici un proces fizic, el era văzut normal de toate persoanele din jur şi numai clişeul a înregistrat o parte lipsă, preluând fără nici o modificare lumina solară reflectată de peretele metalic şi de balustradă! Aceste două realităţi simultane, una percepută de văzul uman şi alta a dematerializării parţiale a unui trup uman, percepută fizic numai de pelicula fotosensibilă la frecvenţe vibratorii crescute, ne situează şi în acest caz într-o „magie" a unei fizici mult mai dezvoltate ştiinţific.

Dar modificările din realitatea paralelă introduse în câmpul

noetic localizat au fost mult mai complexe, conceperea lor inteligentă oferind şi o tentă umoristică. Pentru a demonstra mai limpede uşurinţa modificării informaţiilor dintr-un spaţiu limitat, devenit prin activare un câmp localizat al unei energii-gând dominante, în cadrul căruia pot fi introduse orice modificări ale realităţii vizibile, fiinţa nevăzută mai evoluată a conceput şi alte schimbări ciudate: în redarea trupului tânărului fotografiat a dilatat exagerat imaginea musculaturii braţului îndoit şi, mai mult, i-a lărgit imaginea pantalonilor şi a marginii bluzei, astfel încât să pară că aceştia ar fi conţinut şi stâlpul cu lămpi decorative care de fapt se afla pe un pod mai îndepărtat! Se pare însă că acel câmp noetic localizat avea şi o neînţeleasă curbură la limita sa superioară: construcţiile îndepărtate redate de clişeu în partea dreaptă a fotografiei – podul cu părţi mobile ridicate şi micile turnuleţe ale clădirii Parlamentului – au apărut în ireale poziţii oblice. Fenomenul este în sine deosebit de interesant, căci la „citirea" prin clarvedere a fotografiei anterioare (figura 77) fusese comunicată o percepţie (menţionată mai sus) care nu putea fi explicată prin noţiunile noastre: în jurul potentelor fiinţe nevăzute, *spaţiul era curb*!

În aceeaşi vară a anului 2014 a avut loc, din nou în ţara noastră, o altă demonstraţie-lecţie la fel de complexă, de asemenea concepută special pentru înregistrare fotografică: lângă municipiul Iaşi, în zona amenajată pentru public pe malul lacului de la Dorobanţi, avocata Adriana Trofimciuc a avut parte şi ea de o „fotografie stricată" prin impresionarea clişeului de energiile unor uimitoare fenomene invizibile! O potentă fiinţă spirituală nevăzută a sesizat că doamna Trofimciuc dorea să-l fotografieze pe domnul care traversa un pod de beton şi că are capacitatea de a obţine înregistrări din invizibil, pentru a oferi o utilă demonstraţie stimulatoare, aşa încât a activat rapid un câmp de energii-gând localizat în jurul acelei persoane; totodată, şi la fel de rapid, a conceput *în gând* anumite modificări extraordinare ale realităţii în acel câmp noetic, care datorită conceperii lor la frecvenţe vibratorii mai ridicate, au fost înregistrate direct de pelicula fotosensibilă la scurta expunere a clişeului. Demonstraţia a inclus de asemenea o şocantă dispariţie a unei mari părţi dintr-un trup uman, prin *anihilarea informaţiilor transmise de lumina solară reflectată*

de acea parte din trup devenită transparentă, dar şi printr-o stranie deplasare şi repoziţionare a imaginii mărite a capului separat de trup (figura 79)! Detaliile modificărilor în realitatea invizibilă, dar care se poate fotografia au fost concepute evident cât mai sugestiv, pentru a se accentua importanţa *modului* de producere a fenomenelor, dar şi pentru a se elimina suspiciunile unui trucaj fotografic. Într-adevăr, îmbinarea perfectă a celor două realităţi produsă demonstrativ în cadrul fotografic vizat redă nivelul evolutiv superior al fiinţei spirituale care a conceput-o, dar în acelaşi timp *impresionează* prin modificările introduse de aceasta în câmpul noetic localizat: începând cu stranii „deströmări" ale coapselor şi chiar ale pantalonilor, partea superioară a trupului care *lipsea* (părând dematerializată) devenise total transparentă, permiţând clişeului să preia foarte clar *prin* trupul persoanei toate detaliile transmise de lumina solară reflectată de vegetaţia, amenajările şi chiar de biciclistul de pe malul din apropiere! Dar şi mai şocantă a fost strania translaţie *separată* a imaginii *mărite* a capului acelui domn pentru a fi fotografiat, care faţă de sensul lui de mers spre malul opus, cu spatele spre fotograf, nici nu putea fi fotografiat: imaginea capului a fost preluată separat într-un mod de neînţeles, în câmpul realităţii modificate în invizibil! A fost *rotită la 180 de grade* pentru ca demonstraţia să fie cât mai convingătoare şi a fost oprită – cu bărbia lipsă – în spatele unei bare metalice oblice! Tulburătoare demonstraţie şi impresionantă lecţie de fizică complexă oferită de un nevăzut instructor avansat spiritual şi ştiinţific; acesta venise din galaxie să cerceteze planeta Pământ, dar a înţeles că este necesar şi un ajutor superior pentru a stimula progresul omenirii terestre în cunoaşterea şi aplicarea unor noi legi fizice privind potenţele superioare ale *energiei gândirii*!

Evident, acel instructor era plecat dintr-o altă constelaţie şi nivelul său evolutiv îl situa, atât prin cunoaştere, cât şi prin manifestările energiei gândirii sale, pe o treaptă deosebit de ridicată; faţă de nivelul ştiinţific al omenirii terestre, a imaginat producerea rapidă a unui fenomen tulburător prin care să convingă pământenii de existenţa „altor realităţi", pregătind înţelegerea modificărilor care vor surveni la trecerea către cele cinci dimensiuni. Asemenea lecţii care ne demonstrează cât de uşor am putea modifica prin gândire însăşi realitatea pe care o

percepem ne par încă stranii: aşa cum verificările experimentale ale teoriei relativităţii ne-au convins în secolul XX că spaţiul şi timpul sunt mărimi relative, asemenea înregistrări fotografice total obiective demonstrează că însăşi realitatea noastră e relativă, întrucât percepţiile noastre ne-o redau numai în cadrul unui domeniu foarte restrâns al frecvenţelor vibratorii vizibile! Pentru spaţii în care se manifestă energii cu frecvenţe vibratorii mai crescute, fiinţele care pot percepe în cinci, şase sau mai multe dimensiuni ar „vedea" efectiv „alte realităţi"! (Peliculele fotosensibile ne demonstrează direct acest fapt, ele fiind utile şi pentru domenii mai crescute ale frecvenţelor energiilor care le impresionează.) Mai mult decât atât, în ştiinţele spirituale se cunoaşte de mult timp un fapt încă neînţeles de mulţimile lipsite de preocupări noetice: realitatea ne-o facem noi singuri, în funcţie de cum gândim! Şi cu toate că nu remarcăm acest fapt în viaţa de zi cu zi prin modul obişnuit de a gândi şi de a percepe exclusiv în domeniul frecvenţelor mai reduse specifice celor trei dimensiuni, persoanele care cunosc adevărata complexitate a fiinţei umane ştiu că într-*un context mult mai extins* acest fapt este adevărat: *realitatea ne-o creăm singuri în funcţie de cum gândim şi de ce făptuim*! Şi chiar dacă imensa majoritate a oamenilor nu conştientizează faptul acesta, autocrearea realităţii este un principiu legic fundamental, cu variaţii doar în funcţie de treapta frecvenţelor vibratorii specifice ale conştiinţei şi ale gândirii fiecăruia dintre noi. La vieţuirile în cele trei dimensiuni, în paralel cu percepţiile zilnice, legea universală a cauzei şi a efectului – respectiv *legea Karmei* – va determina pe tot parcursul fiecărei încarnări a fiecărui om realitatea mediului în care va trăi, pe care *fiecare om şi-o va face singur* în funcţie de cum a gândit şi a făptuit în întrupările anterioare! Această relativitate a realităţii, din orice unghi e privită, ne determină să conştientizăm că în procesul legic al evoluţiei ca fiinţe inteligente spirituale este imperios necesar să ne schimbăm încontinuu modul de a gândi: de fapt, tot ce este legat de materiile grele, toate noţiunile specifice şi uzuale sunt relative – spaţiul, timpul şi realitatea până la nivelul cuantic, toate sunt relative. Absolutul se află numai în *substanţa-energie divină a Dumnezeului Unic – Creatorul*! *Fiecare dintre noi, oamenii, este câte „o scânteie divină" şi prin*

evoluţia conştiinţei şi a gândirii va trebui ca, dincolo de tot ce este relativ, să acceseze Absolutul, participând la îmbogăţirea prin înfrumuseţare a Creaţiei concepute de Tatăl Unic – Creatorul!

În acest context, asemenea demonstraţii oferite de fiinţe mult mai evoluate venite temporar în spaţiul terestru indică în mod convingător o necesitate tot mai acută pentru progresul ştiinţelor pământene şi implicit pentru progresul spiritual al întregii omeniri: imperativul îmbinării tot mai profunde a fizicii moderne şi a tuturor ştiinţelor actuale cu ştiinţele spirituale, care ar oferi noi şi ample orizonturi cognitive şi creative ce conduc spre evoluţie; cunoaşterea pe această cale a potenţelor ridicate ale energiilor gândirii în manevrarea creativă a fenomenelor materiilor invizibile şi ale energiilor acestora ar dezvolta mai amplu baza progresului actual, încă limitată la fizica şi tehnica materiilor grele (vizibile) şi ale energiilor lor specifice[99]. Şi acest imperativ e tot mai evident, căci Fraţii Superiori galactici l-au accentuat şi prin alte demonstraţii ale uşurinţei cu care creează în invizibil alte realităţi, care să-i stimuleze şi să-i inspire pe pământeni să studieze cu aplicaţii utile aceste legi fizice fundamentale deocamdată necunoscute.

Creaţii artistice în invizibil

În figura 79 din ilustraţiile cărţii *Uimitoarele fenomene din invizibil şi energiile benefice*, am evidenţiat faptul că în monumentala catedrală a Mitropoliei din Iaşi a fost fotografiată întâmplător prezenţa invizibilă a unei fiinţe care demonstra strălucirea unui ridicat nivel spiritual, o entitate care nu ar aparţine lumii sufletelor pământene. Din acest lăcaş am primit de la persoane diferite serii de înregistrări fotografice din invizibil, nu numai ale unor fiinţe avansate spiritual, ci şi ale unor manifestări fizice cu totul deosebite, obţinute în zile, luni şi ani diferiţi. De exemplu, în ilustraţiile cărţii *Strania energie a gândirii* am prezentat înregistrări unice ale unor stranii fenomene fizice[100], obţinute întâmplător (în anii 2011 şi 2013)

99 F. Gheorghiţă, *Strania energie a gândirii*, Editura Polirom, Iaşi, 2014.

100 În ilustraţiile cărţii *Strania energie a gândirii* am prezentat selecţii din înregistrările fotografice obţinute în diferite luni ale anului 2011 de

de doamna inginer Lucica Gorea; acestea apăreau ca fiind produse prin acumulări şi descărcări ale energiilor-gând emise zilnic de mulţimile de credincioşi care vin să se închine la moaştele Sfintei Parascheva şi să participe la serviciile religioase. Variate fenomene înregistrate fotografic ulterior din invizibil s-au dovedit a fi mult mai complexe.

Alte serii de fotografii întâmplătoare, obţinute în diferite perioade atât de doamna inginer L. Gorea şi de directoarea A. Ivanciuc, cât şi de alte persoane, au demonstrat în plus un fapt extraordinar, necunoscut până atunci: catedrala a fost construită pe un teren unde, din adâncuri ale Pământului, sunt emise energii ale căror radiaţii activante sunt înregistrate de clişeele fotografice ca fiind în bună parte energii benefice! În cartea *Uimitoarele fenomene din invizibil şi energiile benefice* am prezentat mai multe exemple în acest sens[101], care sunt unice şi foarte valoroase sub aspect ştiinţific. (În cartea respectivă am demonstrat prin documente fotografice asemănătoare şi un alt fapt extrem de important: din Antichitate până în veacuri mai apropiate de noi, mari lăcaşuri de cult au fost construite în locuri în care oameni cu capacităţi radiestezice înnăscute identificau emisii telurice benefice; acesta este şi cazul catedralei şi al unor biserici mai vechi. Fotografii doveditoare s-au obţinut atât la Iaşi, cât şi la marea Mănăstire Neamţ; le-am prezentat şi pe acestea în cartea citată.)

În plus faţă de aceste energii neştiute, dar cu manifestări

---

doamna inginer Lucica Gorea, care au surprins stranii fenomene fizice invizibile necunoscute; aceste manifestări ar fi produse prin posibile descărcări ale energiilor-gând emise zilnic de mulţimile credincioşilor, care s-ar acumula în pereţii naosului; exemplele au fost redate în figurile 77, 78, 80, 81, 82 şi 83.

101 Ca alte numeroase edificii de cult din întreaga lume, ridicate din Antichitate până în epoca modernă, şi catedrala Mitropoliei din Iaşi a fost construită pe un „anumit” teren, unde au loc emisii telurice cu efecte benefice; astfel de emisii produc de asemenea şi diferite fenomene fizice invizibile, care pot fi fotografiate de persoane care au capacitatea de a obţine imagini din invizibil. În cartea *Uimitoarele fenomene din invizibil şi energiile benefice* am prezentat numeroase selecţii de înregistrări din diferite locuri din lume, precum şi din ţara noastră; am redat fotografiile documentare selectate dintre cele obţinute în catedrala din Iaşi la figurile 54, 55, 56, 58, 59, 60, 61 şi 62.

ample în întregul naos al catedralei din Iaşi, în zona din jurul raclei Sfintei Parascheva emană permanent energia benefică specifică moaştelor fiinţelor de înaltă spiritualitate. Or, atât existenţa acestor câmpuri de energii, benefice datorită frecvenţelor lor vibratorii mai ridicate, cât şi prezenţa zilnică a unui număr sporit de credincioşi care se închină la moaştele Sfintei au atras mereu prin rezonanţă anumite suflete ale lumii invizibile care prezentau vibraţiile ridicate ale unui avans spiritual; persistenţa acestora în interiorul lăcaşului ar indica misiunea pe care şi-au asumat-o, cea de a stimula credinţa în rândurile întrupaţilor, fapt evidenţiat de asemenea prin numeroase înregistrări fotografice care au surprins mereu în înaltul spaţiu al naosului diferite suflete pământene radiind în albastru-deschis şi în alb.

Dar în aceşti ultimi ani în cursul cărora planeta noastră a fost vizitată de grupuri atât de diferite de fiinţe inteligente venite din galaxie, câteva dintre cele care aveau vibraţiile mai înalte şi veniseră cu misiunea (sau dorinţa) de a-i ajuta pe pământeni să progreseze mai rapid în evoluţia lor au fost atrase şi ele la un moment dat de energiile deosebite manifestate în catedrala ieşeană. Astfel, unii instructori veniţi din spaţiu, intrând şi constatând că în marele lăcaş se aflau mulţi oameni, printre care şi anumite persoane capabile să facă fotografii din invizibil, au folosit câmpurile de energii existente şi au conceput rapid felurite demonstraţii cu acelaşi scop altruist: să-i orienteze pe pământeni spre cunoaşterea unor legi fizice superioare! Deşi în principiu au procedat la fel ca în cazurile prezentate în subcapitolul anterior, creând prin energii ale propriilor gânduri o altă realitate în invizibil, în patru demonstraţii fotografiate în luni şi ani diferiţi s-a constatat că au aplicat o altă metodă „tehnică”, fenomenele de bază şi efectele realizate fiind diferite de cele redate mai sus. Dar, întrucât am prezentat recent imaginile primelor trei înregistrări, împreună cu detalii mărite, în volumul *Uimitoarele fenomene din invizibil şi energiile benefice* (figurile 77, 78, 80, 81, 82, 83 şi 84), nu le-am mai inclus în ilustraţiile acestei cărţi; totuşi, pentru informarea cititorilor care nu au citit acel volum, redau o succintă descriere a două dintre cazurile respective – descriere utilă înţelegerii importanţei demonstraţiilor oferite şi de instructorii galactici.

O primă înregistrare documentară mi-a fost oferită de ing. L. Gorea dintr-un număr de fotografii făcute pe 8 mai 2011 unui mic şir de persoane din faţa ei, care doreau să se roage la icoana Maicii Domnului, cunoscută ca fiind „făcătoare de minuni”.

Amintesc pe scurt că acest fapt deosebit are la bază un amplu fenomen fizic, necunoscut publicului: ca şi la vechea icoană a Maicii Domnului de la Mănăstirea Neamţ, renumită de secole ca „făcătoare de minuni”, şi în jurul acestei icoane din catedrala de la Iaşi există într-adevăr intervale diurne cu emisii ale unor energii benefice care sunt de asemenea emanaţii active energetic ce provin din adâncul Pământului! În cartea citată mai sus am prezentat pe de o parte strălucitoarea emisie invizibilă de la Mănăstirea Neamţ, care se produce lângă iconostasul Maicii Domnului şi spre altar, fotografia de bază demonstrând totodată şi puternicele activări benefice ale aurelor persoanelor care se rugau acolo; am redat înregistrarea respectivă şi unele detalii demonstrative în figurile 39, 40 şi 46 din cartea menţionată. Pe de altă parte, în aceeaşi carte am redat şi activele emisii telurice din catedrala de la Iaşi, care se manifestă în special în partea stângă a naosului până în faţa iconostasului Maicii Domnului (dar, ceva mai reduse, şi în axul lăcaşului, precum şi în partea sa dreaptă), emisii la fel de necunoscute şi la fel de benefice! Am prezentat straniile înregistrări doveditoare din Iaşi la figurile 36, 54, 55, 56, 58, 59, 60, 61 şi 62 din aceeaşi carte.

După mai bine de trei ani, pe 28 august 2014, probabil un talentat instructor venit din spaţiul galactic a descoperit în cursul cercetării planetei faptul că în catedrala din acest oraş pământean există emisii de energii la frecvenţe vibratorii mai ridicate şi totodată că acolo se adună mulţi oameni. Având aceeaşi dorinţă de a stimula progresul pământenilor pe diverse căi, a conceput şi a oferit în acel lăcaş o demonstraţie categorică prin mărimea şi calitatea sa artistică, dar şi prin locul ales pentru realizarea ei. Descoperind printre numeroşii credincioşi un fotograf amator capabil să obţină înregistrări din invizibil – pe doamna Artemiza Ivanciuc, care se afla în şirul celor care doreau să se închine la moaştele Sfintei Parascheva –, a realizat cu mare rapiditate fazele unei acţiuni extraordinare. Apropiindu-se de locul raclei, doamna A.

Ivanciuc a făcut discret mai multe fotografii în spaţiul special amenajat în partea dreaptă a naosului. Impresionată de marea pictură a Sfintei de pe peretele de lângă sicriu, a fotografiat-o de trei ori, surprinzând în spaţiul vizat şi capul persoanelor aflate în faţa sa. Acest fapt a permis ulterior constatarea unei diferenţe ciudate: deşi chiar de la primul clişeu pelicula a înregistrat foarte clar imaginea persoanelor respective, pictura de pe perete a Sfintei şi micile scene religioase laterale au apărut înceţoşate. Când am primit fotografiile, am recunoscut fenomenul invizibil, pe care îl cunoşteam de mult din numeroase alte fotografii, făcute în locuri foarte diferite: prezenţa unor energii noetice la vibraţii mai ridicate activează materiile invizibile, producând o ceaţă nevăzută mai densă sau mai puţin densă, percepută însă numai de peliculele fotografice. (Aveam să constat ulterior acest fenomen produs în zona raclei şi în alte poze făcute în acelaşi loc de alte persoane capabile să obţină înregistrări din invizibil.)

După prima fotografie a doamnei A. Ivanciuc a intervenit însă foarte rapid fiinţa venită din spaţiu, a folosit condiţiile propice pentru a oferi foarte rapid o instructivă demonstraţie a unei fizici superioare, dar şi a unui talent artistic deosebit: prin concentrarea gândirii a produs din materii invizibile intens activate un fel de „pânză" albă cu o formă dreptunghiulară, destul de mare, dintr-un „material" invizibil strălucitor, pe care a plasat-o chiar pe mijlocul înaltei picturi murale a Sfintei! Prezenţa straniei suprafeţe albe a accentuat însă în jurul ei înceţoşarea şi chiar a modificat uşor detaliile picturii! (Din înregistrări anterioare se observă că asemenea suprafeţe invizibile apărute în fotografii în culoarea alb-strălucitor sunt specifice aglomerării rapide a unei materii mentale activate prin energii cu frecvenţe vibratorii foarte ridicate.) Pe acest suport nevăzut, fiinţa superioară care l-a creat „a imprimat" rapid într-un chenar un desen artistic foarte reuşit (sau poate a transpus rapid o amintire proprie) reprezentând un fel de peisaj montan: la poalele unui masiv stâncos constituit din groase straturi orizontale erodate până la rotunjiri, pe un teren în pantă, a redat două construcţii-turn alipite, în spatele cărora se afla o construcţie cu etaj mai joasă (figura 80)! Peisajul era oare o imagine de pe Pământ sau poate de pe o altă planetă galactică? Foarte interesante sunt pe de o parte redarea

întregului „desen” în albastru-închis, cu unele nuanţe azurii, iar pe de altă parte emisia difuză a aceleiaşi culori albastre din *marginile* pânzei albe, foarte redusă pe latura de sus, dar bogată pe latura de jos! (De fapt, aceste emisii albastre erau activări secundare de materii mentale la frecvenţe vibratorii ceva mai scăzute ale energiilor-gând concentrate în frumoasa creaţie artistică, inclusiv în „pânza” alb-strălucitoare.)

Dar cel de-al treilea clişeu, expus la puţine secunde, a redat un alt fenomen şocant: pânza-suport a peisajului nu se mai afla peste pictura Sfintei, ci ajunsese ca un afiş strâns şi boţit, dus lateral mult mai sus, înainte de disiparea materiilor invizibile care fuseseră intens activate. (Întrucât am prezentat această imagine în cartea *Uimitoarele fenomene din invizibil şi energiile benefice* la figura 80, nu am mai reluat-o.)

Foarte interesantă şi cu adevărat impresionantă această „creaţie artistică” demonstrativă, deosebit de importantă în primul rând sub aspect ştiinţific, dar şi ca informaţie. A fost realizată ca o demonstraţie cu totul deosebită, dar într-un scop benefic mult mai complex!

Îndemn galactic

La fel de impresionante sunt şi extrem de variatele acţiuni demonstrative oferite mereu de *anumite* grupuri de Fiinţe galactice evoluate care doresc în mod evident să ajute umanitatea terestră să evolueze în cunoaşterea avansată şi în spiritualitate. Acest ajutor cu un foarte amplu conţinut ştiinţifico-tehnologic, dar extins şi spre profunzimi spirituale s-a făcut simţit prin etape pregătitoare încă din Antichitate şi din protoistoria necunoscută (sau chiar tăinuită) a omenirii! În epoca modernă asemenea activităţi benefice şi-au schimbat însă conţinutul pe măsura dezvoltării ştiinţelor şi a tehnologiilor civilizaţiei noastre, care a început să pătrundă şi să descifreze „taine” ale materiilor care compun Creaţia Universului vizibil şi ale energiilor care se află la baza acestuia. Această pătrundere şi descifrare s-a accentuat în special în secolul XX, ceea ce a făcut ca misiunile de ajutorare a pământenilor de către acele *anumite grupuri binevoitoare* să fie tot mai complexe în cursul veacului trecut.

De-a lungul mai multor decenii din a doua jumătate a

secolului trecut, s-au înmulţit brusc variate manifestări ale ciudatelor Obiecte Zburătoare Neidentificate. Dar mulţimile de apariţii şi de fenomene necunoscute produse pe cerul planetar au constituit o continuă stimulare, atât în vederea renunţării la antropocentrismul medieval, cât şi a unui mare salt în cunoaşterea ştiinţifică şi în realizările tehnologice! Oamenii de ştiinţă mai bine informaţi au considerat chiar că acele manifestări ar fi fost un *început* de pregătire a omenirii pentru faza Comunicării cu Inteligenţele Extraterestre! Astfel, în acest domeniu al unor viitoare relaţii galactice au apărut rapid ştiinţe noi – exobiologia, astronautica –, precum şi domenii tehnice noi cu realizări tot mai remarcabile: aparate de zbor spaţiale, radiotelescoape lansate pe orbite circumterestre etc. Până şi organismele oficiale care anterior gestionau tăinuirea prezenţelor OZN au ajuns să voteze o rezoluţie la nivelul Organizaţiei Naţiunilor Unite care recomanda direct cercetarea ştiinţifică a manifestărilor acestor OZN-uri şi implicit a complexelor aspecte privind răspândirea vieţii în spaţiu.

Dar valul pregătitor al OZN-urilor pare că s-a stins. Totuşi, vizitarea Pământului de către fiinţe inteligente din galaxie a continuat printr-un alt „val”, mult mai numeros: oferind acum spre fotografiere în special aspectele corpurilor lor invizibile, extrem de variatele fiinţe venite ca suflete individuale spre solul terestru s-au dovedit a fi un nou val de vizitatori care a transmis omenirii Pământului noi stimulări pentru progresul ei general. Acest progres pe care ar trebui să-l realizăm pentru a ajunge la nivelul performanţelor ştiinţifice şi spirituale similare celor demonstrate de vizitatorii veniţi din spaţiu este o condiţie normală pentru integrarea umanităţii terestre în amplul cadru al mult mai evoluatei Comunităţi galactice. Dar nici în această etapă fiinţele „străine” nu au coborât spectaculos pe solul terestru pentru a contacta direct organisme oficiale ale diferitelor state; desigur, aşa ceva şi-ar fi dorit cei atraşi mai mult de senzaţional decât de profunzimile ontologice ale contextului galactic în care existăm. Totuşi, în recenta fază a vizitării trimişilor a zeci de rase galactice, anumite grupuri cu misiuni mai complexe au oferit direct un anumit ajutor superior pentru stimularea gândirii şi a conştiinţei pământenilor spre un alt salt esenţial: îmbinarea ştiinţelor materialiste cu mult mai amplele ştiinţe spirituale, pentru ca fiinţele umane terestre să

realizeze *adevăratul scop* pentru care au fost aduse pe planeta Pământ – ca o etapă necesară a *evoluţiei lor spirituale*! Or, această stimulare oferită de unele Fiinţe Înalt Evoluate, atât prin manifestări de transmitere prin *channeling* a instruirii cu fond spiritual, cât şi prin impresionante fenomene fizice produse într-o altă realitate a altor dimensiuni către care tindem, este foarte utilă: paşii pe care îi vom face în această perioadă spre o altă treaptă a progresului individual şi colectiv – în cunoaştere şi spiritualitate – vor fi esenţiali, întrucât însăşi planeta şi, implicit, omenirea vor trece treptat prin transformări produse de energii care *vor favoriza amplu toate procesele evolutive*. Or, într-un astfel de context, care ar fi unic în istoria omenirii, se evidenţiază o rară oportunitate: persoanele care vor înţelege importanţa ajutorului instructiv oferit de fiinţele spirituale mult evoluate venite din spaţiu şi vor căuta să-şi ridice nivelul cognitiv în paralel cu cel al conştiinţei, cu orientarea spre o *conştiinţă galactică*, precum şi *nivelul spiritual* în gândire şi în manifestări, vor resimţi un sprijin suplimentar în efortul lor evolutiv prin energiile care vor *transforma treptat planeta* într-un „Pământ Nou”.

Poze

Figura 1. O fiinţă globulară s-a deplasat demonstrativ mai repede decât avionul care zbura deasupra munţilor Alpi, efortul energetic activând o dâră de materii radiante (Elveţia, iulie 1959; foto: Franz Hlawa)

Figura 2. După separarea de trup, sufletele puţin evoluate se asociază şi se retrag în grupuri în locuri izolate, pentru a se reechilibra funcţional (pădurea Hoia, octombrie 2012; foto: dir.

A. Ivanciuc)

Figura 3. Unele grupuri de suflete slab radiante rămân un timp într-o stare confuză; se retrag chiar şi în peşteri adânci, pentru a-şi regăsi conştienţa (Peştera Ialomiţei, 25 iulie 2013; foto: avocat Iulia Iacobuţă)

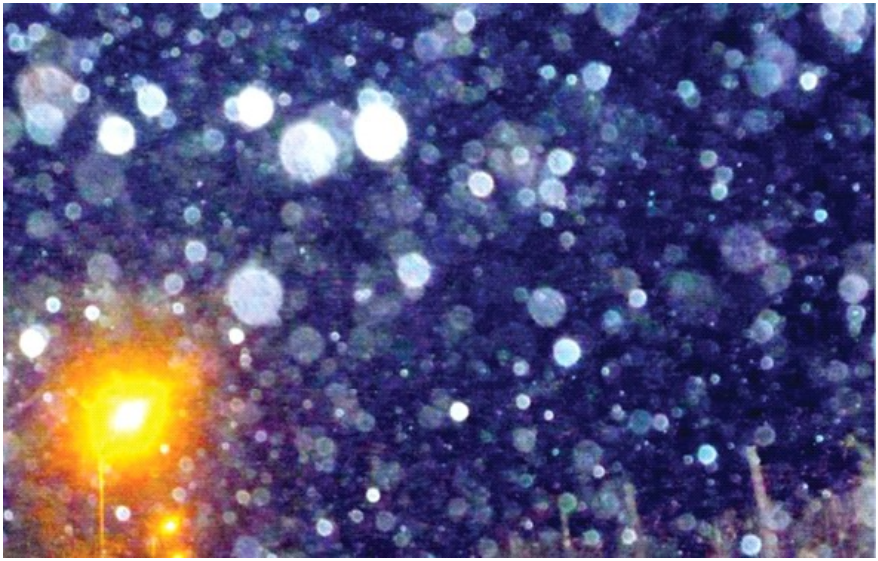

Figura 4. După refacerea funcţională şi psihică, sufletele slab evoluate sunt reunite în familii mari şi sunt pregătite de instructori „albi” pentru reîncarnări (Iaşi, 20 septembrie 2009; foto: prof. univ. dr. Cristina Ionescu)

Figura 5. Familii de suflete la niveluri evolutive medii, cu aceeaşi vibraţie individuală, sunt conduse de instructori în diferite locuri ale lumii înainte de reîntrupare (Egipt, aprilie 2009; foto: prof. univ. dr. C. Ionescu)

Figura 6. Vieţuirea conştientă în Lumea de Dincolo se desfăşoară normal abia după structurarea concentrică a corpurilor invizibile (Egipt, Sinai, Mănăstirea Sf. Ecaterina, ianuarie 2007; foto: psiholog Iozefina Maftei)

Figura 7. Cât timp corpurile triadelor inferioară şi superioară sunt asociate concentric, sufletele cu aceleaşi vibraţii se

reunesc şi se deplasează în familii (Cluj-Napoca, 3 august 2005; foto: Cornel Istrate)

Figura 8. La anumite trăiri interioare mai intense, energiile-gând activează şi dilată corpul eteric, care iese nevăzut din trupul carnal (Tg. Mureş, 18 septembrie 2015; foto: tehn. Geza Bukaresti)

Figura 9. Şi copacii au corpuri eterice! În terenuri cu emisii de energii telurice activante, aceste corpuri ies în exterior, radiind invizibil în albastru (Zona Mănăstirii Cheia, noiembrie 2017; foto: econ. Dana Dănulescu)

Figura 10. Aparatele medicale cu biorezonanţă redau pe ecran existenţa reală a corpului eteric al pacienţilor (în jurul machetei). Culoarea variază şi în funcţie de gândirea pacienţilor (Iaşi; foto: doctor Beatrice Lucache)

Figura 11. Este utilă ilustrarea prin biorezonanţă şi a „corpului astral”, care are trei zone radiante distincte – culorile variind în funcţie de starea organelor respective, dar şi de felul gândirii (foto: doctor B. Lucache)

Figura 12. La gândirea intensă cu fond materialist, corpul mental-inferior iese din trupul carnal ca un abur galben invizibil, nuanţa depinzând de ideile activante (Tg. Mureş, 9 august 1999; foto: colecţie tehn. G. Bukaresti)

Figura 13. Ieşirile corpului mental-superior sunt mai

restrânse; concentrări intense ale gândurilor cu fond spiritual produc emanaţii albe invizibile, care sunt mai evidente în partea superioară a toracelui şi a capului

Figura 14. În limbajul culorilor radiate de corpurile nevăzute ale sufletelor, emisia neagră este specifică bestialităţii (staţiunea Costineşti, august 1988; foto: ziarist Constantin Andrei)

Figura 15. Prin percepţii extrasenzoriale, radiaţia maro a sufletelor a fost identificată încă din Antichitate ca fiind specifică oamenilor dominaţi de lăcomii meschine (Iaşi, 14 iulie 2013; foto: inginer Lucica Gorea)

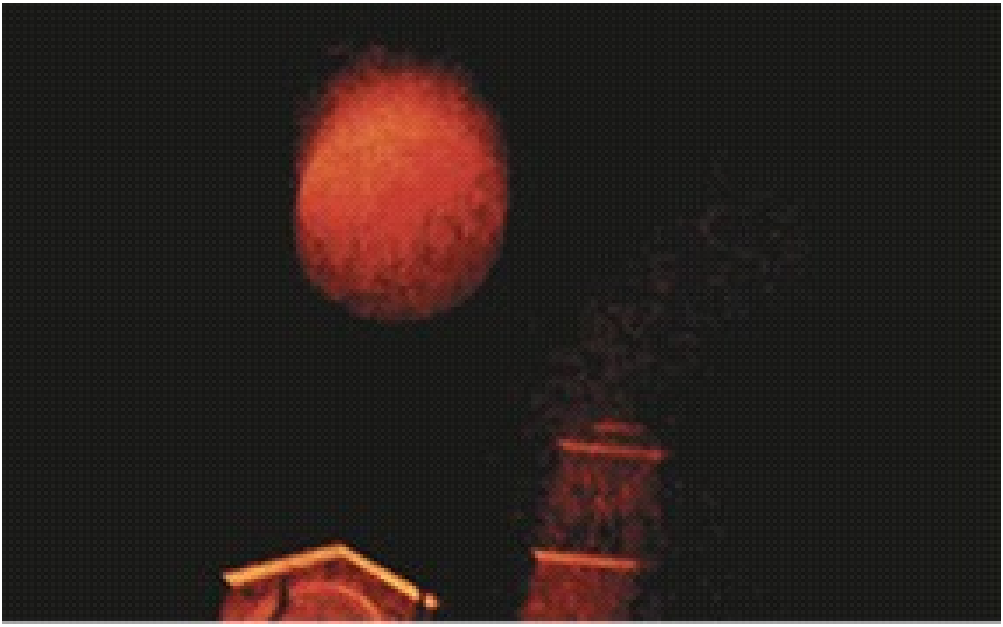

Figura 16. În Lumea de Dincolo, în prima etapă corpul astral rămâne la exteriorul sufletului; acesta radiind în roşu,

manifesta încă energiile plăcerilor avute în încarnare (Cipru; foto: prof. Andreea Chirculescu)

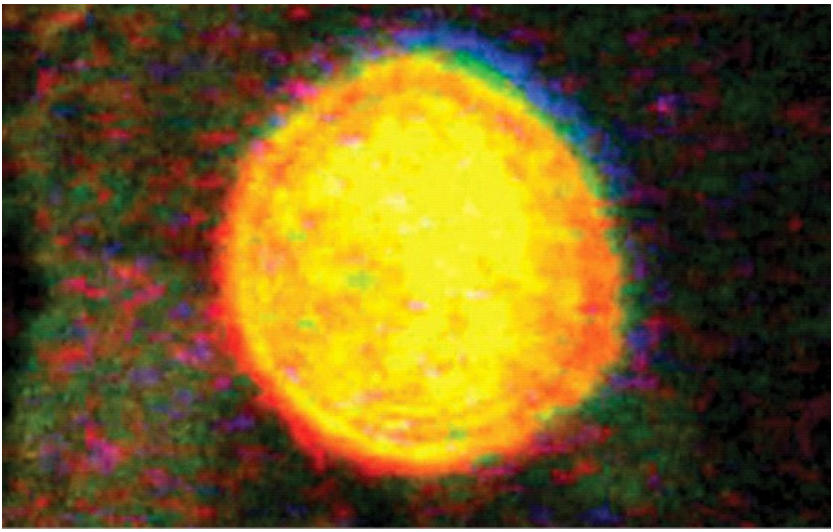

Figura 17. În etapa a doua, un suflet demonstra inteligenţă radiind în galben-deschis la nivelul corpului mental-inferior, dar şi prin emisia periferică bipolară albastră şi roşie (Marea Britanie, Penrhyn Castle, august 2007; foto: ing. G. Gabriel)

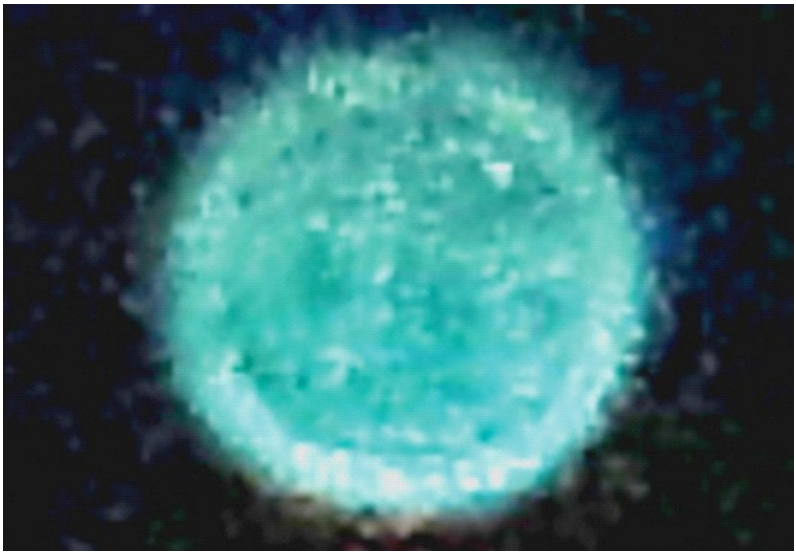

Figura 18. Corpul mental-inferior al acelui suflet uman,

radiind nevăzut la exterior în verde, evidenţia o inteligenţă orientată spre creativitate (Iaşi, iunie 2016; foto: ing. L. Gorea)

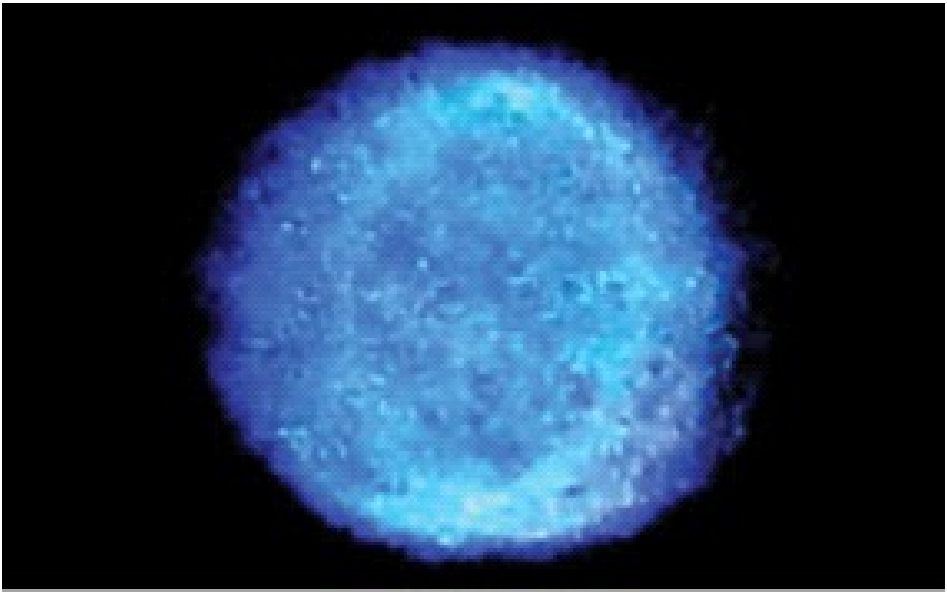

Figura 19. Un suflet al cărui corp exterior radia în invizibil culoarea albastru îşi orienta gândirea ferm în credinţa religioasă (Iaşi, Mitropolie, octombrie 2013; foto: ing. L. Gorea)

Figura 20. Radiaţia în culoarea roz a corpurilor exterioare

ale sufletelor este specifică fiinţelor umane ajunse la nivelul iubirii spirituale total desprinse de materialism (Iaşi, aprilie 2016; foto: ing. L. Gorea)

Figura 21. Organizarea structurală concentrică şi radiaţia corpului din materii invizibile în azur, cu emisie periferică violetă, indicau un suflet cu orientare spirituală (Iaşi, toamna 2008; foto: colecţie av. I. Iacobuţă)

Figura 22. Emisia unei intense radiaţii albe indică un avans evolutiv deosebit; astfel de suflete preiau şi misiuni de stimulare a progresului spiritual (Tg. Mureş, august 2009; foto: colecţie dir. Artemiza Ivanciuc)

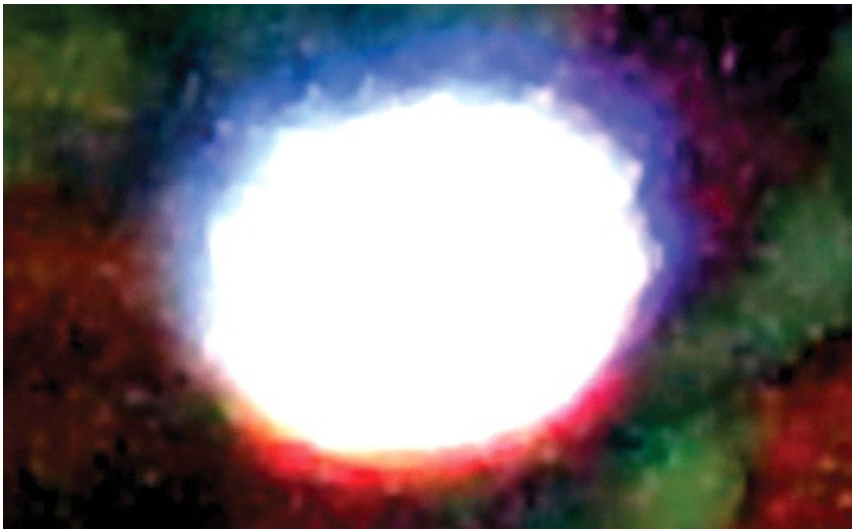

Figura 23. Dezvoltarea spirituală şi a potenţelor energetice la sufletele radiind în alb se manifestă şi prin emisii periferice

bipolare în roşu şi albastru (Iaşi, Mănăstirea Bucium, august 2012; foto: ing. L. Gorea)

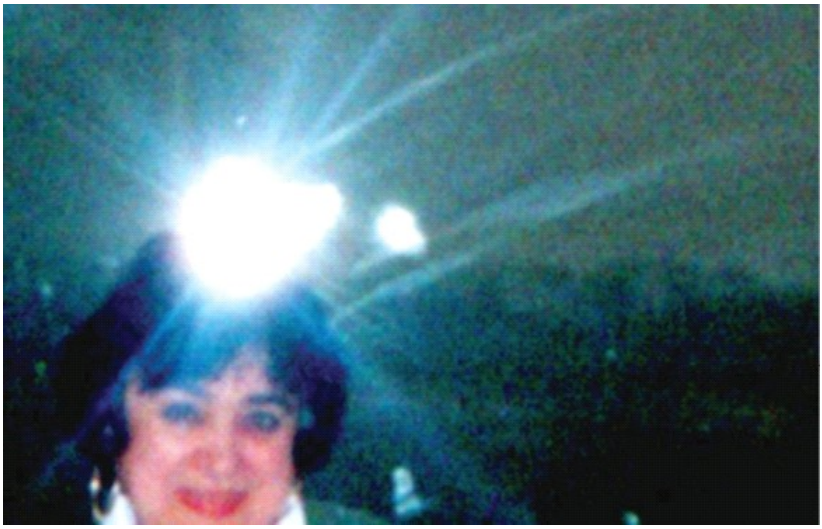

Figura 24. După dezagregarea triadei inferioare, sufletele radiind în alb nu mai au formă stabilă; ele transmit *pachete cu informaţii* activate tot în alb (Bucureşti, martie 2004; foto: colecţie prof. univ. dr. Rodica Ghiuru)

Figura 25. Patru persoane aflate la plimbare în pădurea Baciu au fost uimite de coborârea silenţioasă a unui ciudat obiect zburător, care nu avea elice, nici jet propulsor (la vest de Cluj, 18 august 1968; foto: tehn. Emil Barnea)

Figura 26. Deplasându-se deasupra pădurii, OZN-ul a oferit o altă fotografiere la a doua staţionare scurtă. Conturul părţii sale inferioare devenind difuz, a dat impresia că aceasta începuse să strălucească

Figura 27. Accentuând contrastul, a apărut un fapt surprinzător: părţi din OZN au apărut în roşu, aurele copacilor au fost activate şi uşor înroşite, iar în aer energia sa a format aglomerări pătrate variat colorate

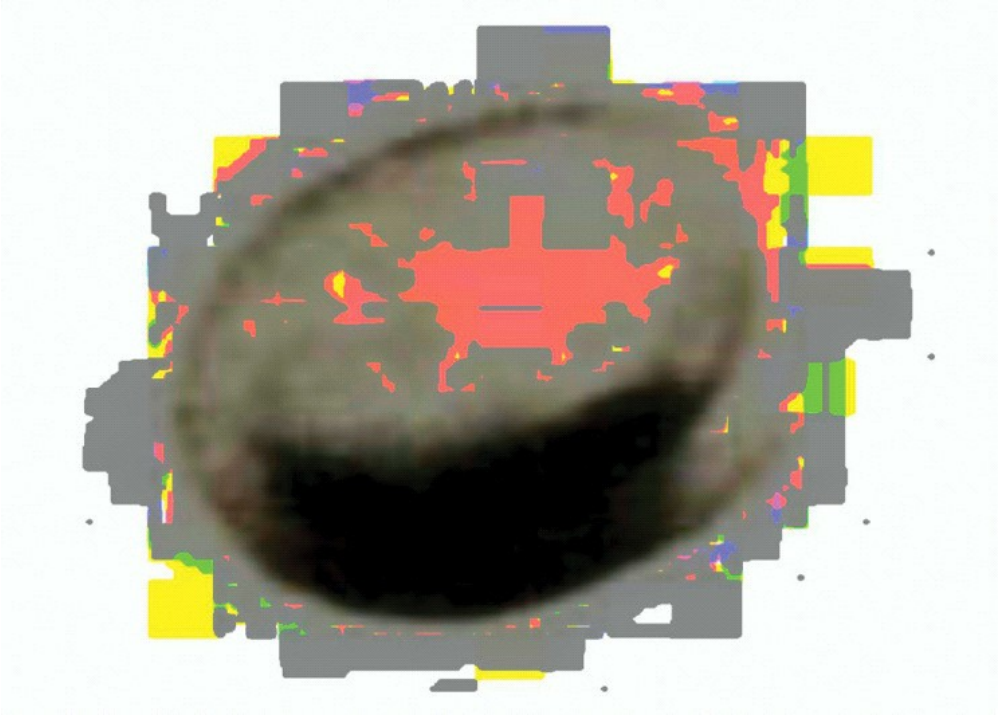

Figura 28. Detaliul OZN-ului mărit e şocant: corpul său *nu era material*, apărând doar silueta întunecată a formei sale „fictive”, iar în partea din spate o „placă geometrică” părea să aibă imprimate circuitele unui „program”

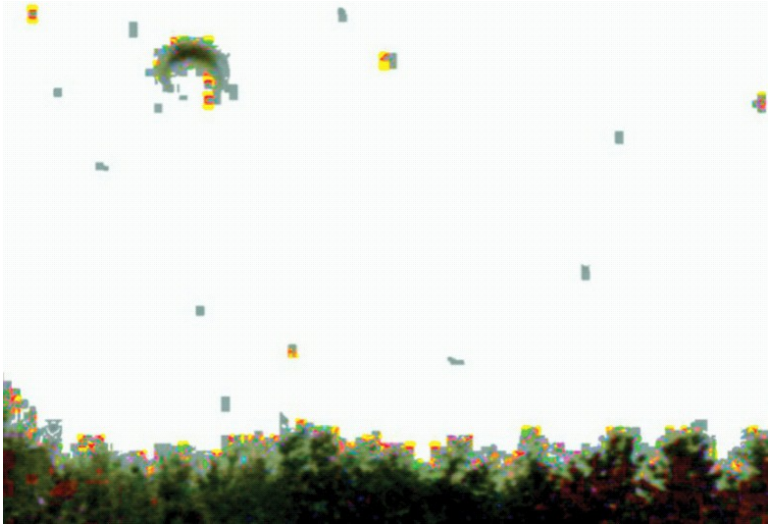

Figura 29. Aceeaşi accentuare la a doua fotografie amplifică stranietatea: deşi OZN-ul nu mai era întreg, câmpul energiei creat în jur colora mai viu formele pătrate, imprimând şi aurelor copacilor contururi geometrice

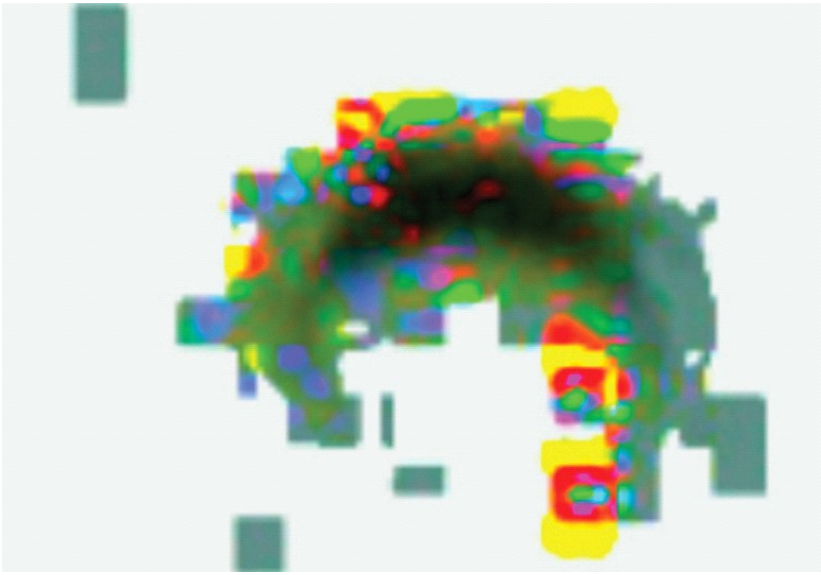

Figura 30. *Dematerializarea şi imaginea fictivă* sunt evidenţiate: partea de jos a OZN-ului lipsea, părţi din „placa program” pluteau în aer, domul nu mai exista decât ca un restrâns contur întunecat, interiorul rămas era gol

Figura 31. Stranie prezenţă aeriană: ciudata formă radiantă, cu halo şi mai ciudat, era o *navă spaţială* realizată din materii invizibile! Înăuntru erau fiinţe strălucitoare (Valea Cernei, vara 1982; foto: ing. Ion Chelaru)

Figura 32. Deasupra Pământului se deplasau stranii entităţi invizibile pulsante în jurul satelitului! Au fost filmate din naveta spaţială Columbia cu pelicule pentru radiaţii ultraviolete (25

februarie 1992; film difuzat de NASA)

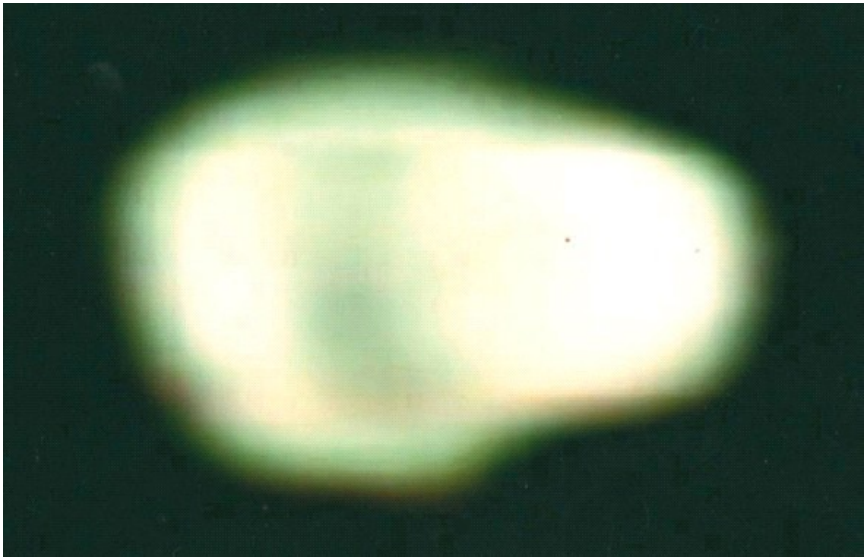

Figura 33. Entităţile radiante în ultraviolet se deplasau pe direcţii diferite; corpul lor era ciudat: un glob prelungit cu un semiglob mai mare, care pulsa ritmic, dezvăluia că acestea sunt fiinţe venite din spaţiu

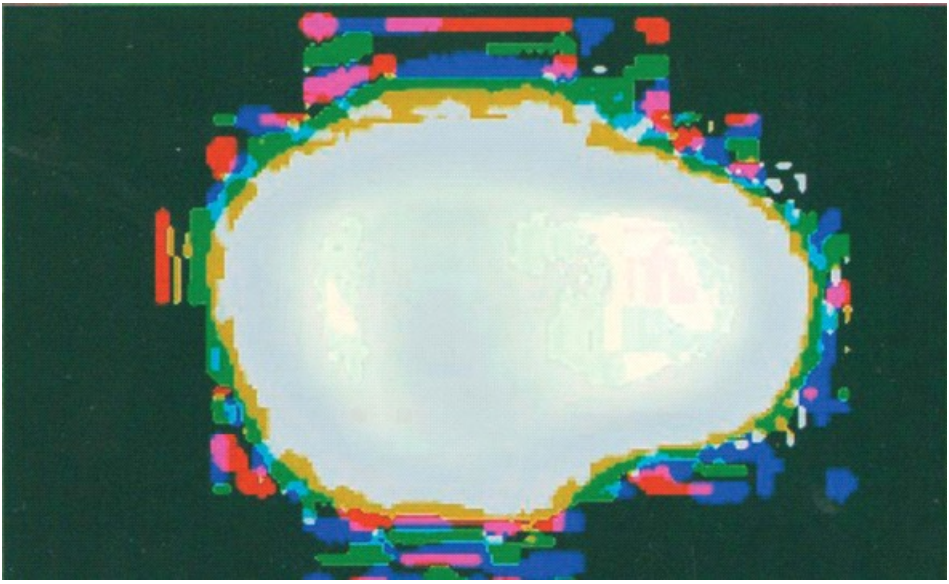

Figura 34. Analizând în alt domeniu de frecvenţe radiaţia

fiinţei venite din spaţiu, a rezultat că aceasta avea într-un contur geometric un fel de „program holografic” la fel de invizibil, pe care nu-l putem înţelege

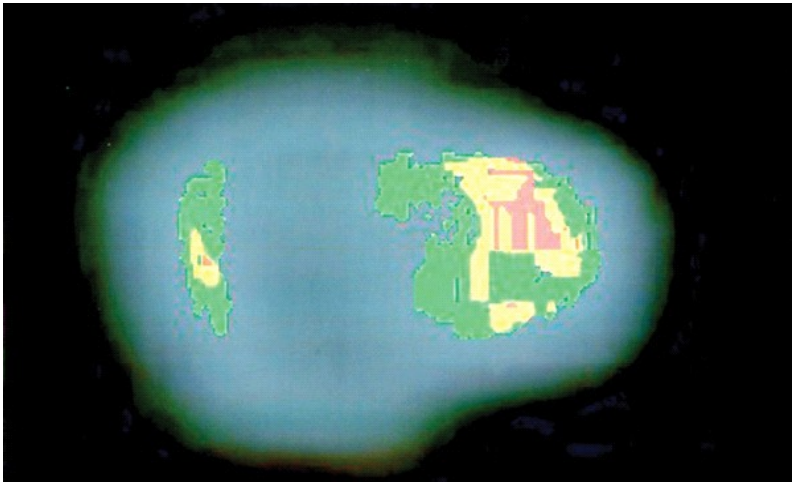

Figura 35. În interiorul corpului său cu mult mai mare decât al sufletelor invizibile pământene, acea fiinţă avea componente funcţionale radiind în culori deschise, similare cu cele ale sufletelor terestre mai evoluate

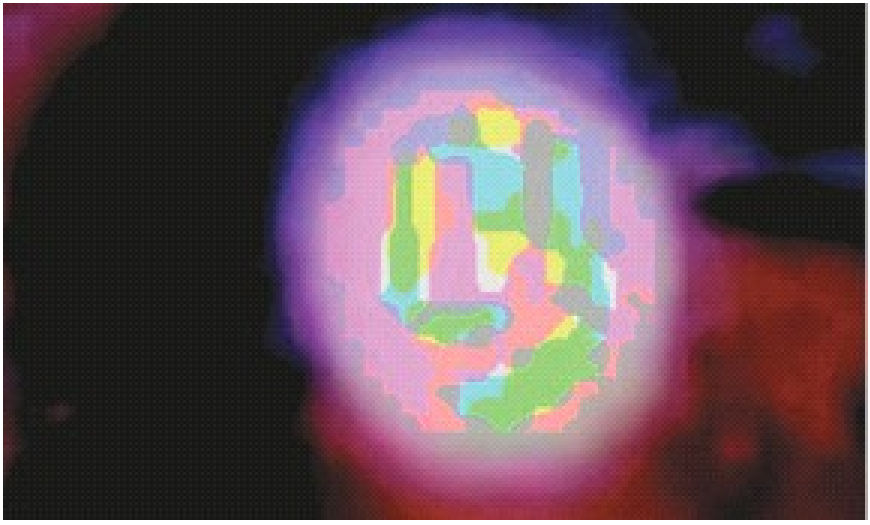

Figura 36. Comparaţie: un suflet terestru ce radia în albul avansului spiritual avea corpuri interioare radiante în culori

deschise similare fiinţei din figura 35 (Poiana Braşov, 10 noiembrie 2006; foto: dir. A. Ivanciuc)

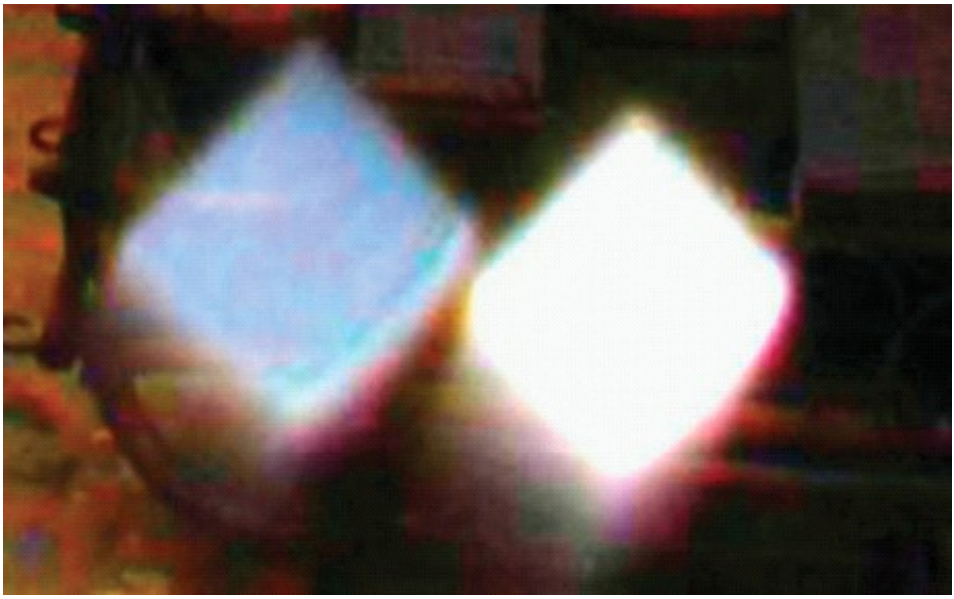

Figura 37. În aprilie şi august 2005 au fost fotografiate la noi în ţară două rase de fiinţe venite din spaţiu în număr mai mare: aveau corpuri în formă de romb (Râşnov, august 2005; foto: geolog R. Nastas)

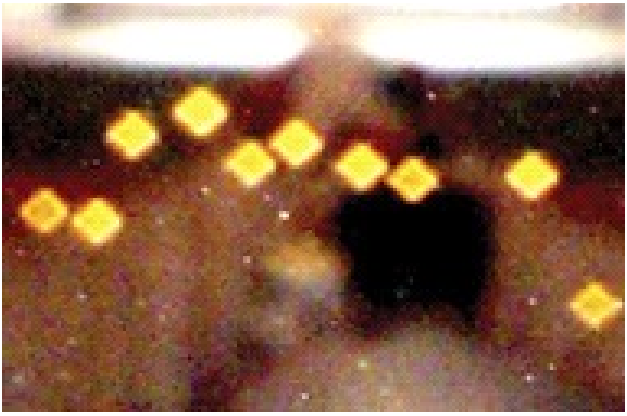

Figura 38. În biserica Sf. Vasile din Iaşi a fost fotografiat un grup de fiinţe pătrate nevăzute care au intrat un timp în altar, generând ciudate „grăunţe radiante” (decembrie 2006; foto:

colecţie preot V. Ungureanu)

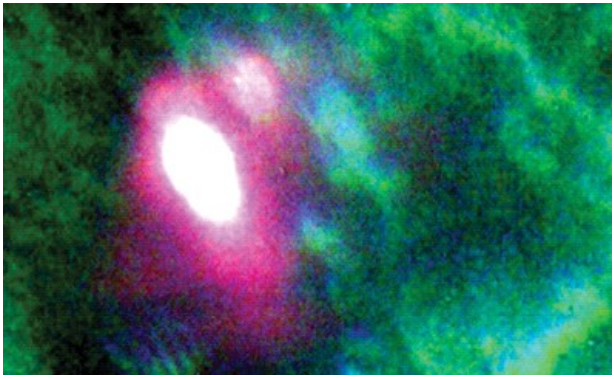

Figura 39. Fotografie unică: una dintre fiinţele albe cu mari halouri roşii care se aflau la adâncime în apele Mării Roşii; acestea au venit din spaţiu cu o misiune extraordinară (vara 2005; foto: ing. Gelu Ignat)

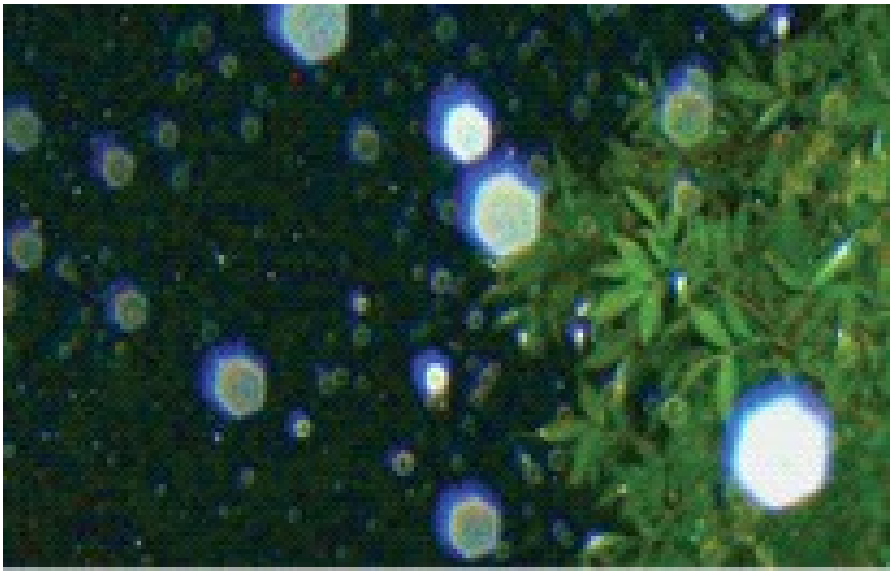

Figura 40. La Iaşi au fost fotografiate primele entităţi cu corpuri hexagonale; mulţimea fiinţelor slab radiante era condusă de instructori care radiau în alb-intens şi periferic în albastru (august 2007; foto: geolog R. Nastas)

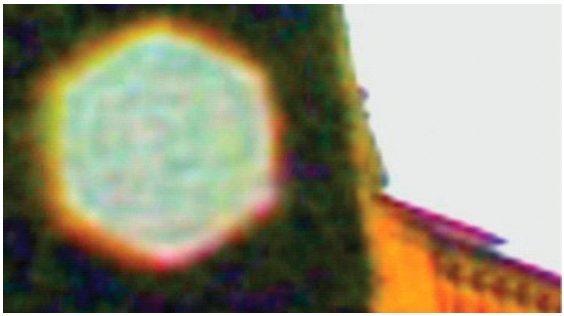

Figura 41. În 2008 au venit pe Pământ trimişii a numeroase rase de fiinţe galactice; cele mai numeroase au fost rasele cu corpuri hexagonale structurate foarte variat (Spania, Cordoba; foto: colecţie dir. A. Ivanciuc)

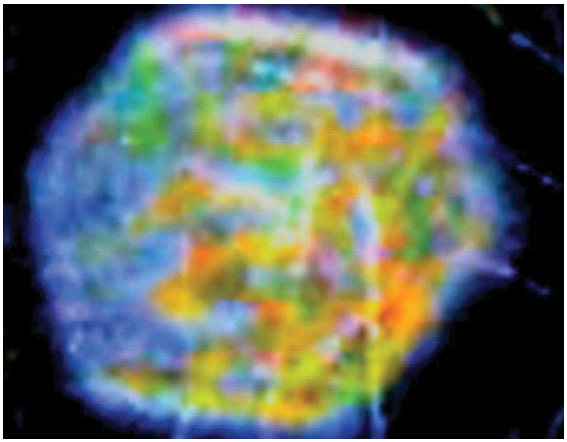

Figura 42. „Cercetătorul” unei rase hexagonale cu o ciudată compoziţie colorată a corpurilor funcţionale a coborât chiar şi printre copacii dintr-o grădină (Podu Oltului, noiembrie 2008; foto: econ. D. Constantin)

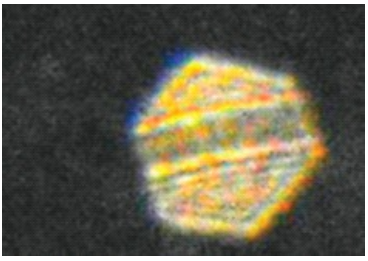

Figura 43. Unii instructori care au adus mulţimi de fiinţe hexagonale-novice să rămână pe Pământ aveau ca semn distinctiv o „centură” specifică (Podu Oltului, 11 noiembrie 2008; foto: econ. D. Constantin)

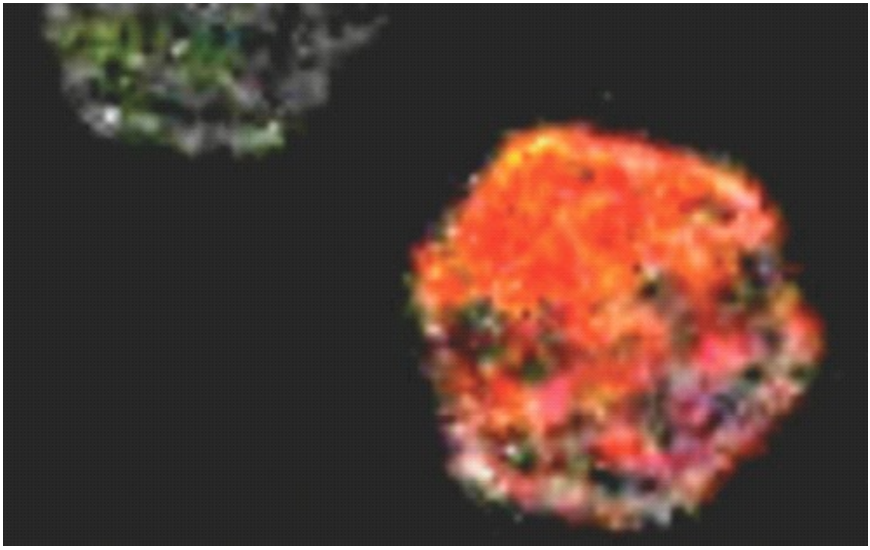

Figura 44. Din altă rasă hexagonală au fost aduse fiinţe inferioare: cea neagră era la nivelul bestialităţii, iar cea roşie la nivelul plăcerilor trupeşti (Podu Oltului, 14 noiembrie 2008; foto: econ. D. Constantin)

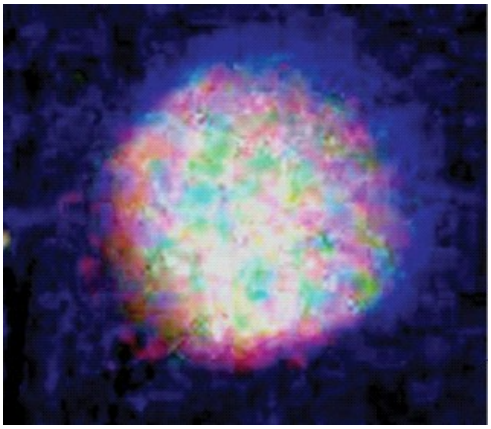

Figura 45. Pentru varietatea Creaţiei cosmice, Creatorii au conceput şi prototipuri de fiinţe inteligente cu compoziţii tot

mai ciudate ale corpurilor (Podu Oltului, februarie 2008; foto: econ. D. Constantin)

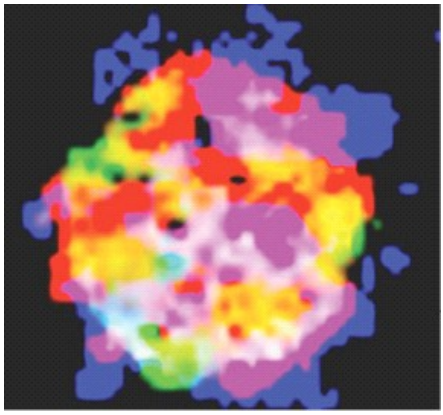

Figura 46. Caracterul straniu al structurărilor funcţionale ale corpurilor multor rase de fiinţe inteligente din Calea Lactee este cu adevărat impresionant (Podu Oltului, februarie 2008; foto: econ. D. Constantin)

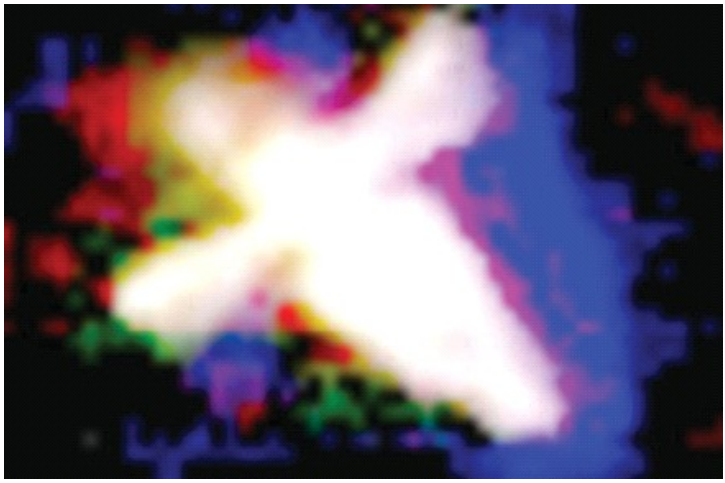

Figura 47. Într-o altă zonă galactică au fost concepute prototipurile corpurilor fiinţelor mai evoluate radiind în alb şi prezentând siluete sugestive de avion (Podu Oltului, 12 iunie 2008; foto: econ. D. Constantin)

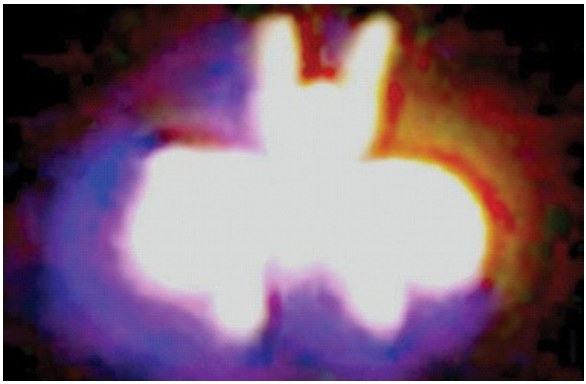

Figura 48. Probabil în aceeaşi zonă din galaxie, o altă rasă de fiinţe evoluate ajunse să radieze în alb a fost concepută cu siluete de fluture (Podu Oltului, 12 iunie 2008; foto: econ. D. Constantin)

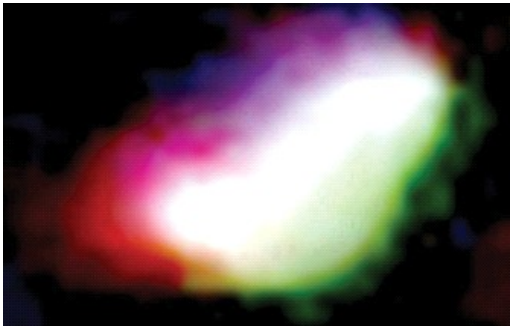

Figura 49. În cadrul marii varietăţi a creaţiilor, coloritul bipolarităţii a fost „programat” cu schimbări: în acest caz radiaţiile erau în verde şi roşu (Podu Oltului, 14 iunie 2008; foto: econ. D. Constantin)

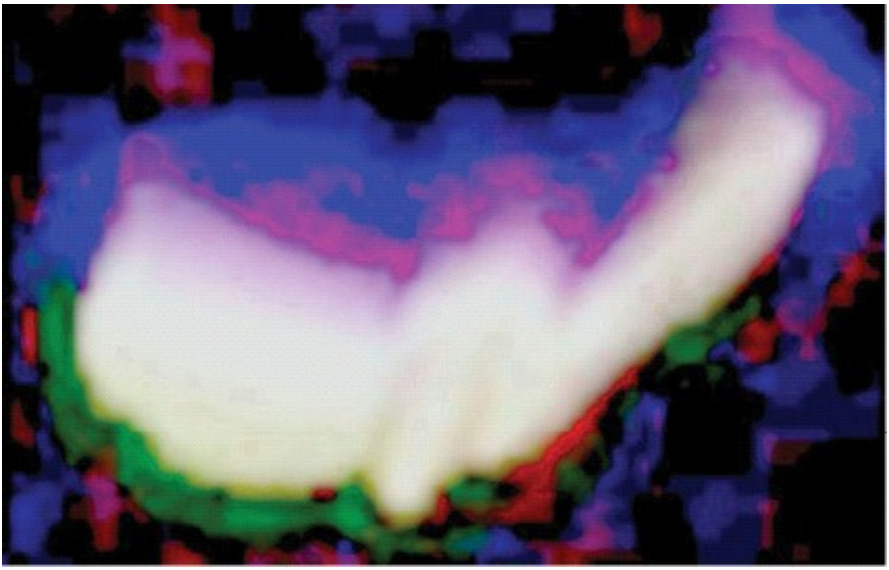

Figura 50. La acest prototip s-au conceput trei feluri de radiaţii periferice: la bipolaritatea albastru şi roz s-a alăturat şi o emisie verde (Podu Oltului, 15 iunie 2006; foto: econ. D. Constantin)

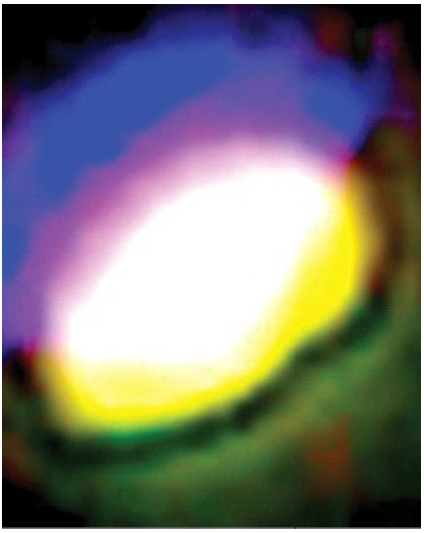

Figura 51. O altă rasă de fiinţe evoluate radiind în alb avea modificată emisia periferică a bipolarităţii: radiaţii roz cu transformare în albastru şi verde (Podu Oltului, 5 noiembrie 2008; foto: econ. D. Constantin)

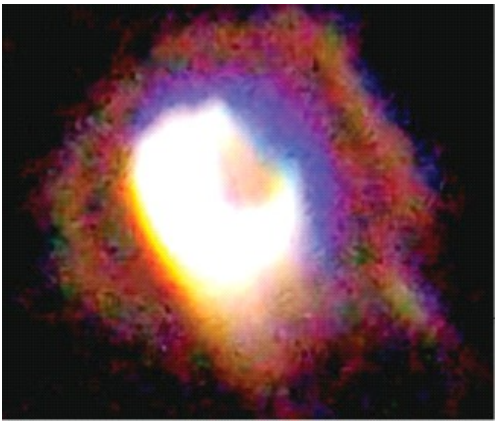

Figura 52. În alte constelaţii au fost concepute fiinţe care radiază în alb şi emit radiaţii bipolare în culori deschise, dar cu halouri în culori închise (Podu Oltului, 17 septembrie 2008; foto: econ. D. Constantin)

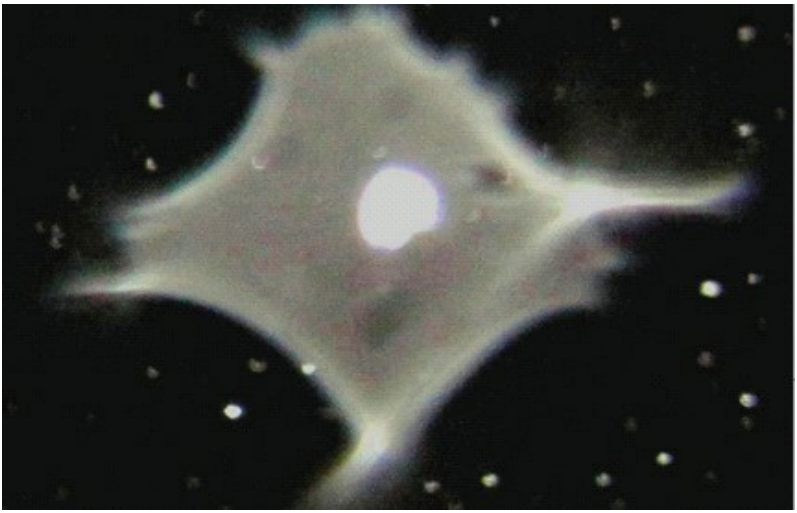

Figura 53. În galaxie există şi populaţii evoluate ştiinţific, capabile să călătorească în spaţiu, dar ale căror corpuri radiind în gri-închis indică o lipsă de spiritualitate (Podu Oltului, februarie 2009; foto: econ. D. Constantin)

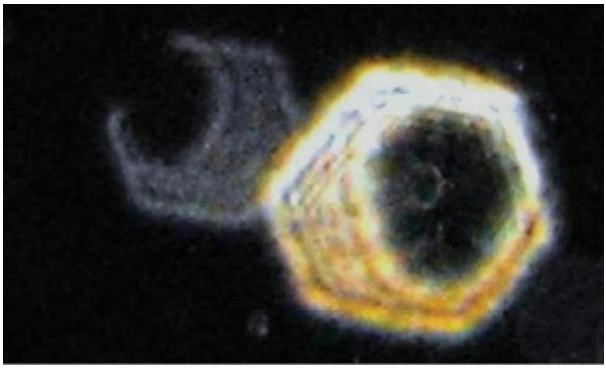

Figura 54. În cadrul marii varietăţi a raselor hexagonale există şi tipologii foarte ciudate, care nu au ajuns încă la niveluri spirituale mai avansate (Podu Oltului, 1 iunie 2009; foto: econ. D. Constantin)

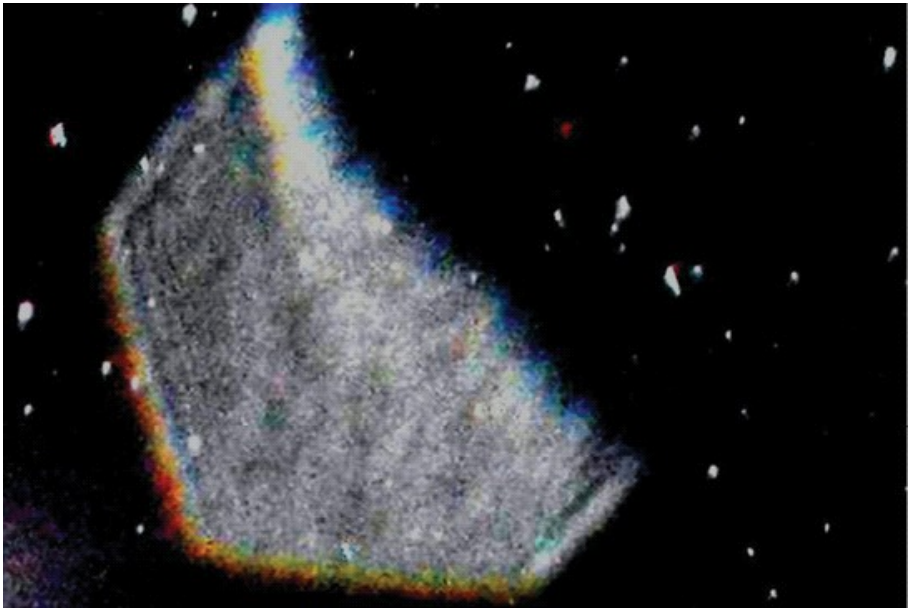

Figura 55. Dintre numeroasele prototipuri de fiinţe hexagonale au venit şi „trimişi” cu ciudate corpuri „rupte”, apărând ca o jumătate din această formă geometrică (Podu Oltului, 8 iulie 2009; foto: econ. D. Constantin)

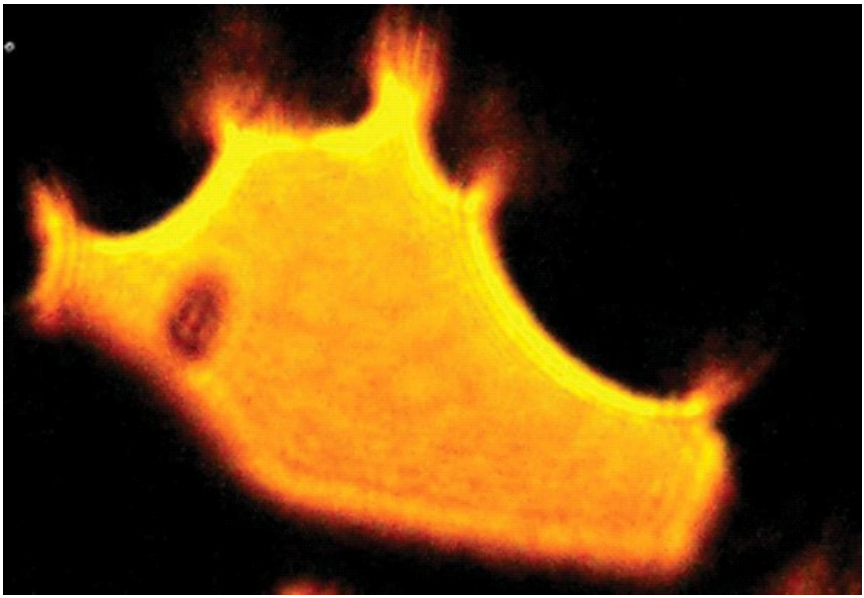

Figura 56. În 2010 au fost fotografiate alte tipuri de corpuri foarte ciudate, dar o parte dintre trimişii respectivi nu aveau niveluri spirituale deosebite (Podu Oltului, 19 martie 2010; foto: econ. D. Constantin)

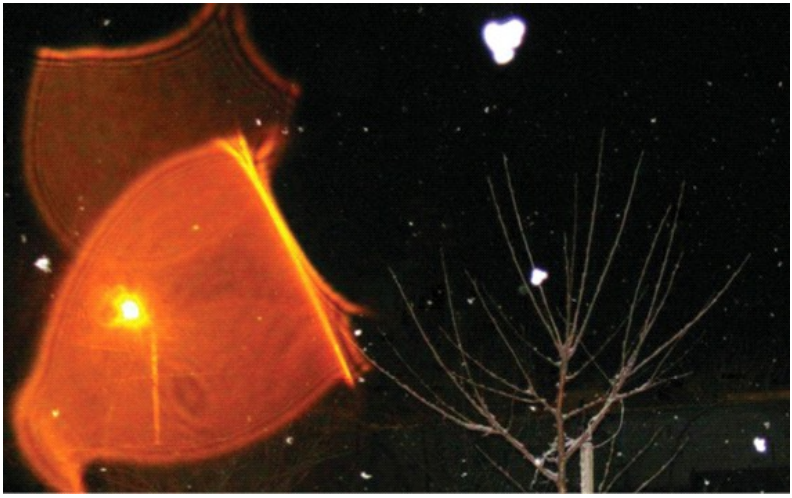

Figura 57. O pereche de fiinţe cu corpuri neobişnuite radiind în roşul plăcerilor astrale coborâse printre copacii din grădini să cerceteze viaţa oamenilor (Podu Oltului, 19 martie 2010; foto: econ. D. Constantin)

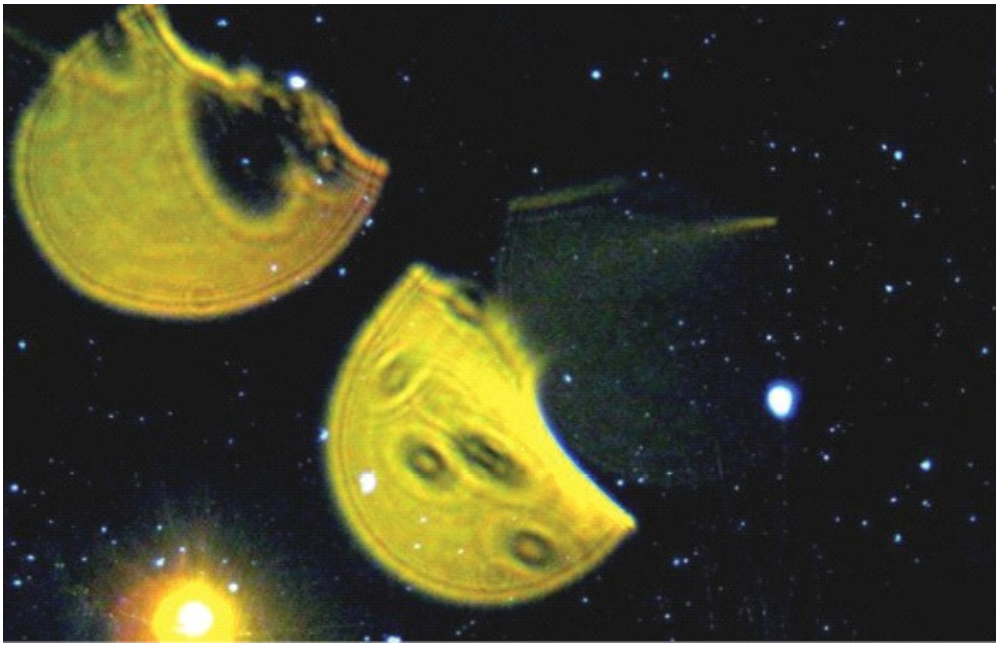

Figura 58. Venită din aceeaşi zonă galactică a formelor neobişnuite, iată o altă pereche cu corpuri radiind în galbenul inteligenţei active, coborâtă până în stradă (Podu Oltului, 19 martie 2010; foto: econ. D. Constantin)

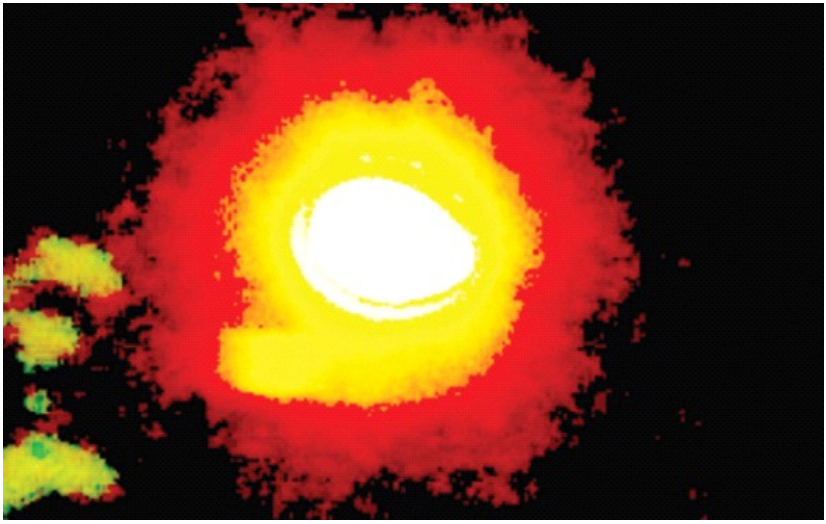

Figura 59. Deasupra Oltului au trecut şi fiinţe cu avansat

nivel evolutiv, redat prin radiaţia alb-strălucitoare a corpului şi prin haloul galben al inteligenţei, transformat în mod ciudat la exterior într-un halo roşu-deschis

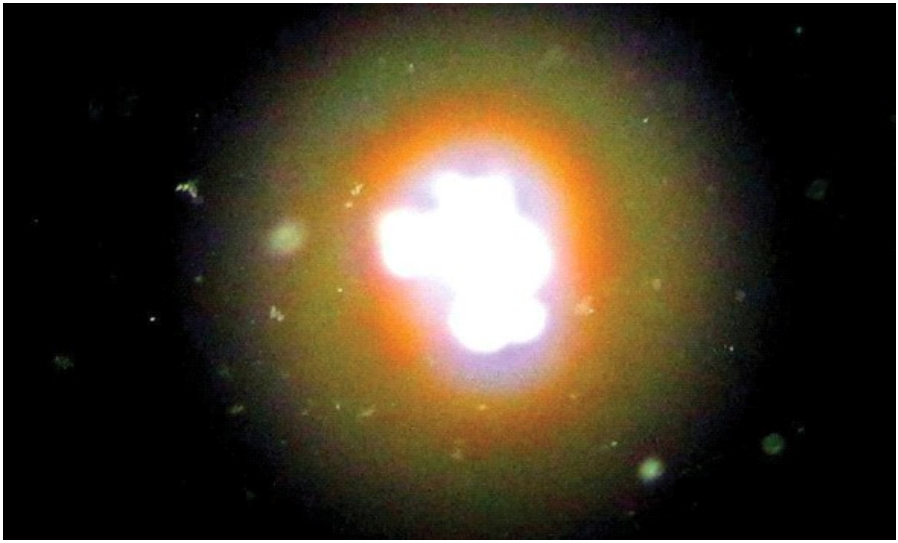

Figura 60. Din alte zone stelare au venit şi fiinţe radiind în albul-intens al avansului spiritual, care radiau periferic în violet şi aveau extinse halouri colorate (Podu Oltului, 20 martie 2010; foto: econ. D. Constantin)

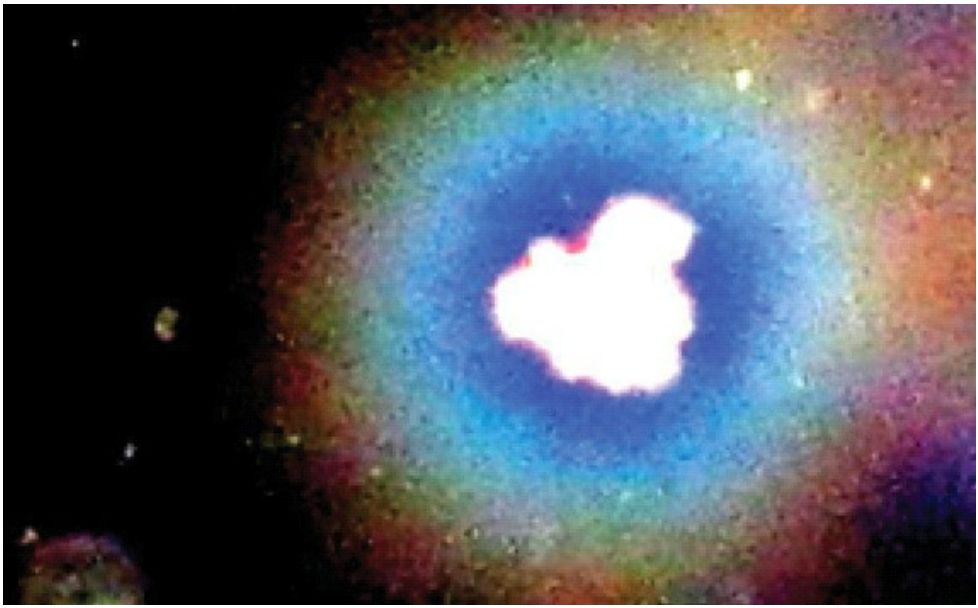

Figura 61. O fiinţă avansată spiritual, cu structură similară celei din figura 60, avea însă alte culori la nivelul emisiei periferice şi în halo; au venit poate împreună? (Podu Oltului, 20 martie 2010; foto: econ. D. Constantin)

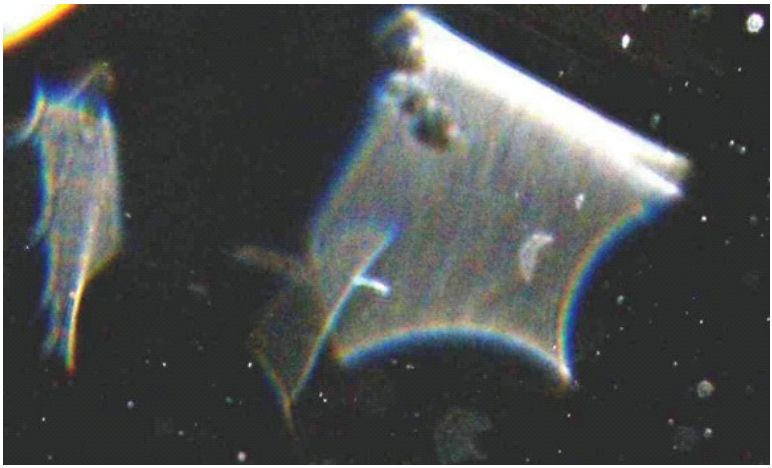

Figura 62. Fiinţe având corpuri ciudate, cu forme puţin diferite, dar radiind griul aceluiaşi nivel evolutiv (poate din aceeaşi rasă), cercetau planeta ca grup organizat (Podu Oltului, 2 august 2010; foto: econ. D. Constantin)

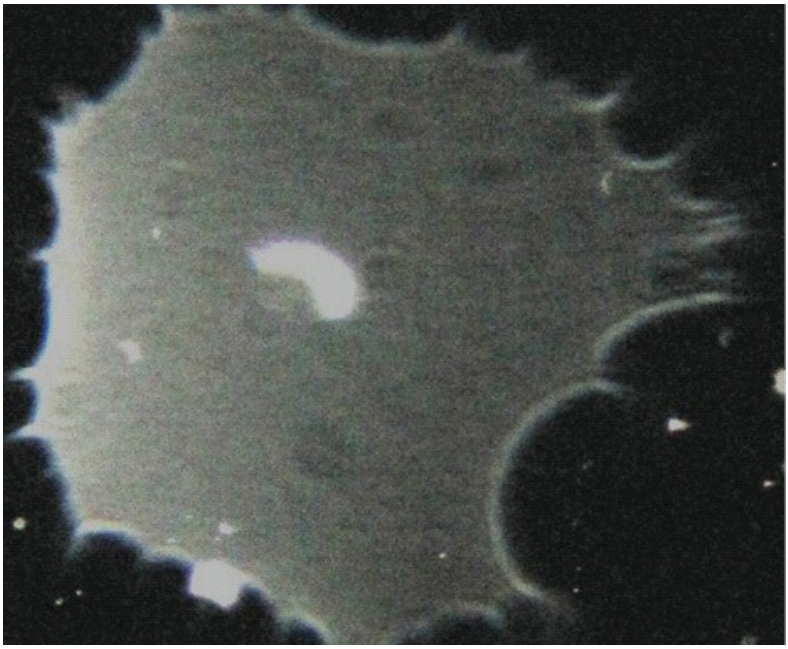

Figura 63. Către finalul verii a fost surprins fotografic şi un alt tip neobişnuit de „vizitator”, al cărui corp radia în griul-închis al lipsei de spiritualitate (Podu Oltului, 7 august 2010; foto: econ. D. Constantin)

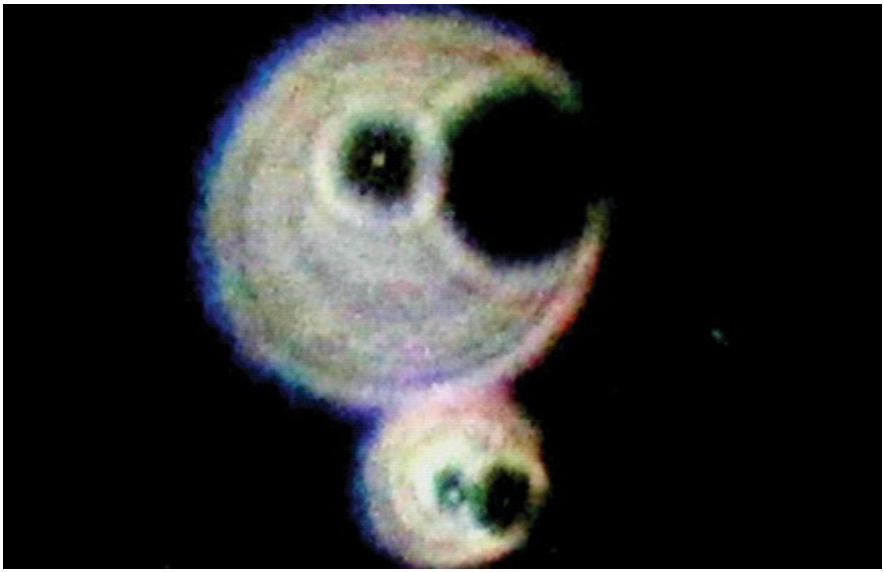

Figura 64. Din zona galactică unde au fost create

prototipurile de corpuri cu găuri au venit şi fiinţe ale unei rase cu forme de disc şi cu găuri, care radiau la un redus nivel evolutiv (Podu Oltului, 3 februarie 2011; foto: econ. D. Constantin)

Figura 65. În 2012 au reapărut trimişi ai altor rase galactice; aceasta era oare o navă – sau o fiinţă radiind albul-intens al avansului spiritual, care studia planeta în mod solitar? (Croaţia, august 2012; foto: econ. Alina Druguş)

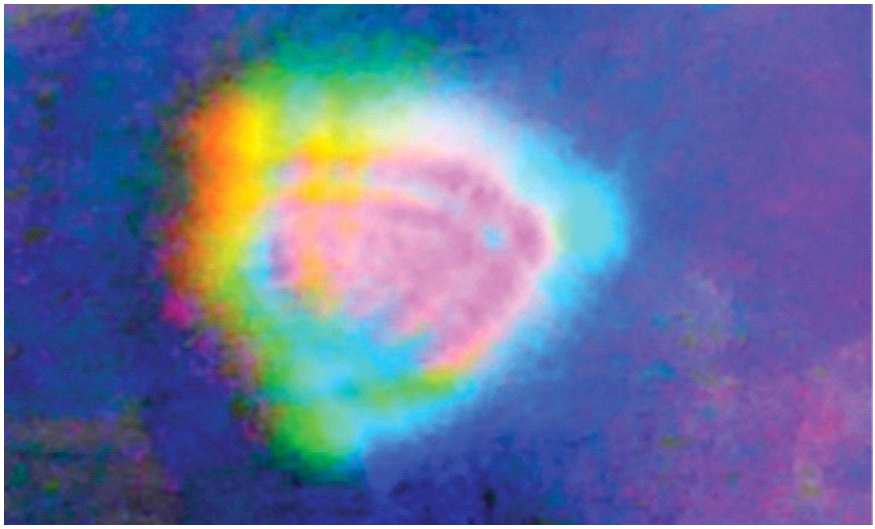

Figura 66. Chiar şi în 2017 au fost fotografiaţi „vizitatori galactici”. Ciudata fiinţă pentagonală era însoţită în centrul oraşului Siracusa de fiinţe similare (Sicilia, iulie 2017; foto: av. Iulia Iacobuţă)

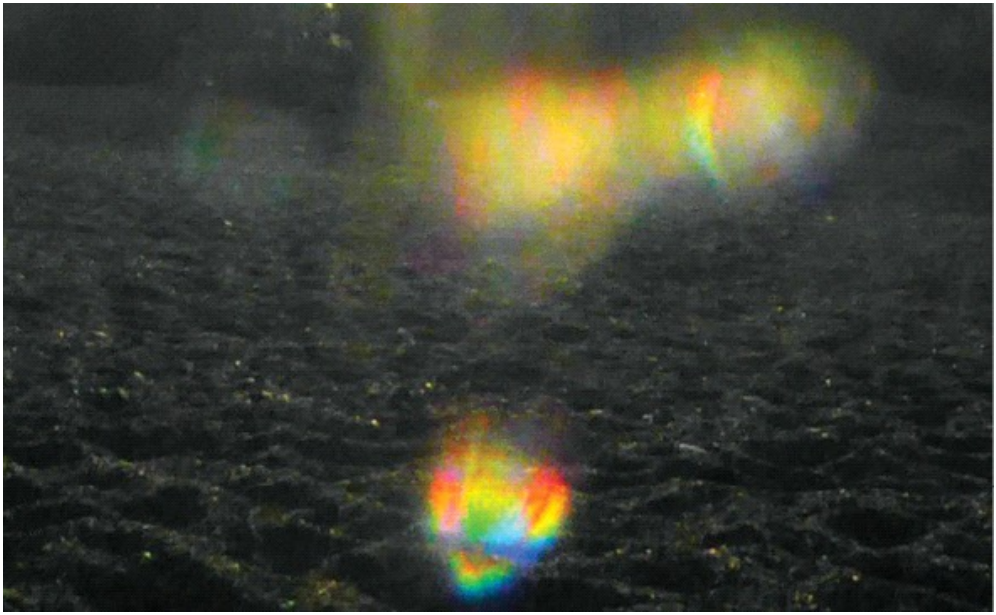

Figura 67. Vulcanul Etna din Sicilia a atras şi „vizitatorul” altei rase, care, vrând să fie fotografiat, a făcut mari eforturi pentru a-şi structura rapid corpul multicolor, rămas însă nevăzut de avocata I. Iacobuţă

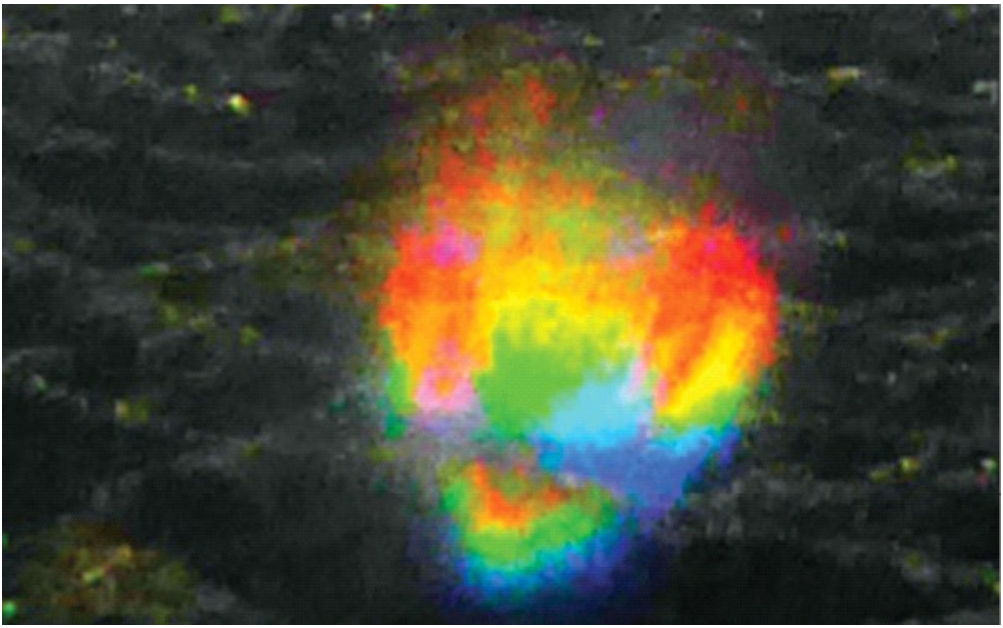

Figura 68. Detaliul mărit al corpului vizitatorului galactic (din figura 66), care a cercetat vulcanul Etna, indică o tipologie structurală cu totul diferită faţă de cea a trimişilor veniţi în valul din anii anteriori

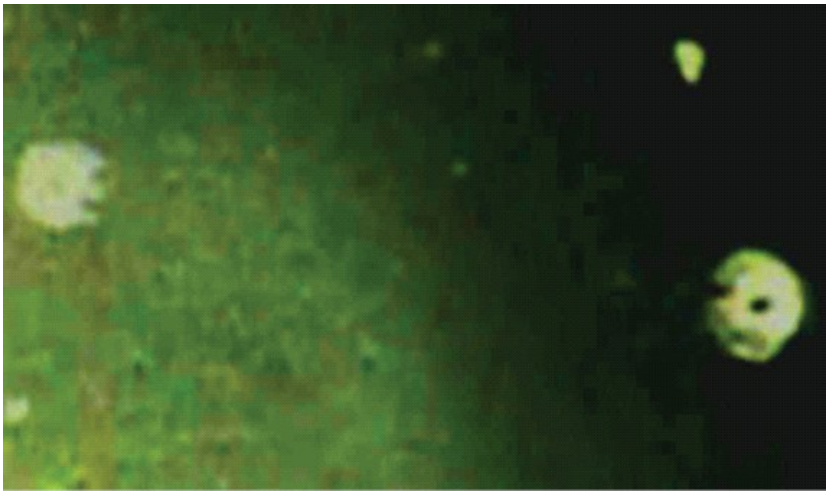

Figura 69. Filmări cu pelicule pentru ultraviolet de pe naveta Columbia au înregistrat din invizibil imense *forme radiante* care nu erau nave spaţiale metalice construite industrial

(imagine difuzată de NASA)

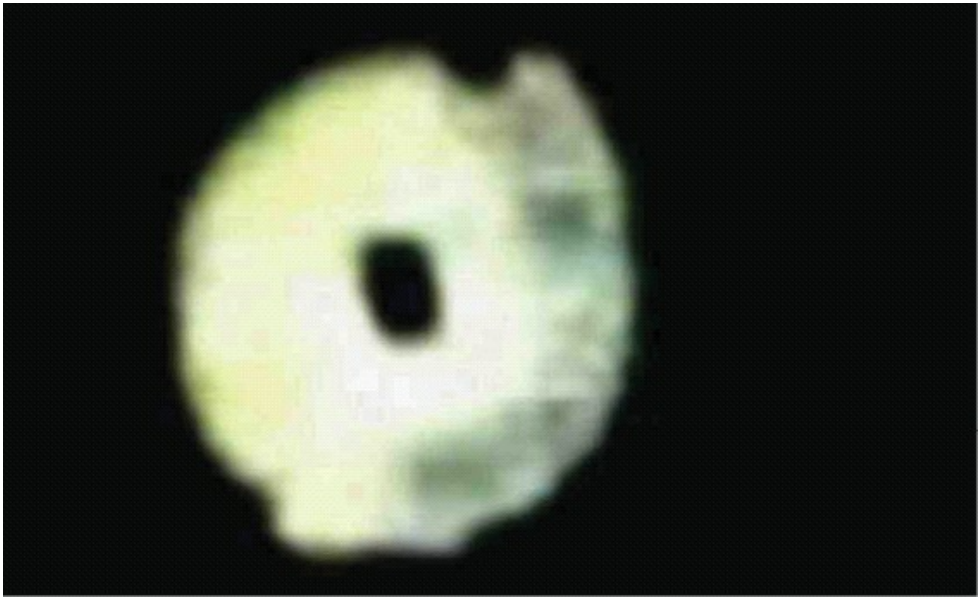

Figura 70. Detaliul mărit al unei asemenea *forme radiante* nu prezintă nici un detaliu tehnic, sugerând o alcătuire din materii invizibile intens activate energetic; în plus, golul central a fost surprins pulsând ritmic

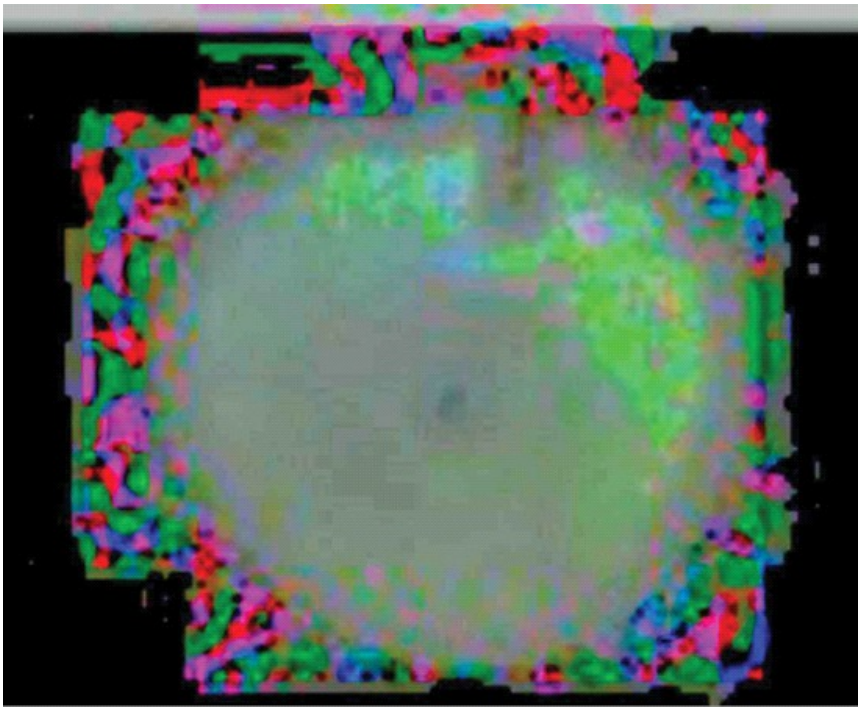

Figura 71. Analizată la alt nivel de frecvenţe, marea formă avea extinsă în jur, pe un contur geometric, o stranie asamblare de componente colorate diferit, ce par a fi un „program” – probabil cel al misiunii sale

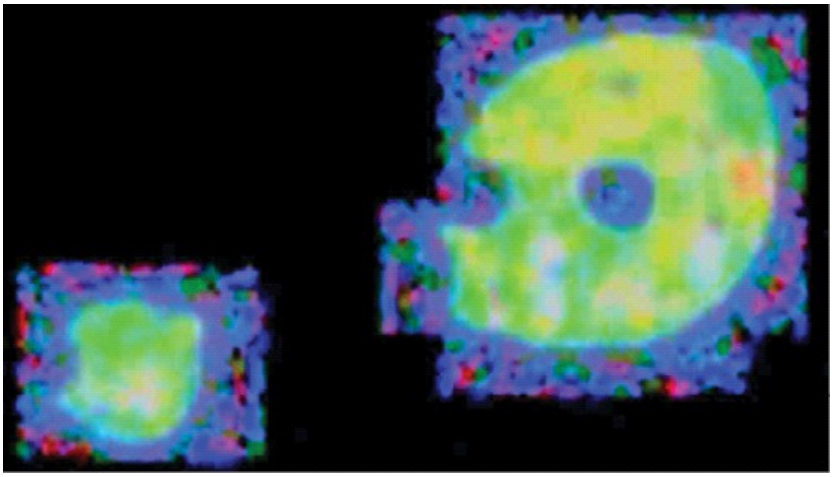

Figura 72. Formele cu dimensiuni intermediare aveau siluete total diferite, cea din dreapta sugerând modelul unui nautil;

lipsite de detalii tehnice, aveau strania textură exterioară în contur geometric a unui *program*

Figura 73. *Fantoma* alăturată, dar nevăzută a unui om cu plete, barbă şi mustaţă îl adumbrise pe iniţiatul B. Creme: i se schimbase vocea şi chakra coronară îi strălucea (Amsterdam, 26 februarie 2002; foto: colecţia B. Creme)

Figura 74. Constelaţia Pleiadelor ar fi adevăratul leagăn al speciei umane. Acolo, Seniori-creatori ar fi conceput ştiinţific atât triada corpurilor invizibile inferioare, cât şi prototipul trupului carnal uman

Figura 75. Confirmarea unei comunicări primite de autorul Sal Rachele, de la nivelul 8 D: fiinţele spirituale din spaţiu se asociază în *ciorchini* şi acţionează gândind la fel (Croaţia, august 2012; foto: econ. Alina Druguş)

Figura 76. Fotografie unică: fasciculele luminii de la firme, lămpile străzii şi fântâna arteziană au fost *curbate* vertical (!) în câmpul unei energii necunoscute (Leipzig, 15.05.2007; foto: colecţia asist. med. Anemarie Binder)

Figura 77. Fotografie unică: modificând informaţiile transmise de lumina solară reflectată, fiinţe din spaţiu au creat o *altă realitate*, preluată prioritar de clişeu (Braşov, iulie 2011; foto: mast. Ioana-Cristina G.)

Figura 78. Demonstraţie unică: într-o *altă realitate* creată în invizibil, a *dispărut* jumătate din trupul unei tinere şi au fost măriţi, nu fără simţul umorului, pantalonii tânărului (Londra, vara 2014; foto: econ. Ioana-Cristina G.)

Figura 79. Fotografie unică: în *altă realitate* creată noetic, aproape tot trupul persoanei fotografiate a *dispărut*, iar imaginea mărită a capului a fost rotită invers (Iaşi, Dorobanţi, vara 2014; foto: avocat Adriana Trofimciuc)

Figura 80. Demonstraţie unică: peste pictura Sfintei Parascheva, devenită difuză, a fost creat din materii mentale invizibile un *tablou artistic*, apoi destrămat rapid (Iaşi, Mitropolie, 28 august 2014; foto: dir. A. Ivanciuc)